

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

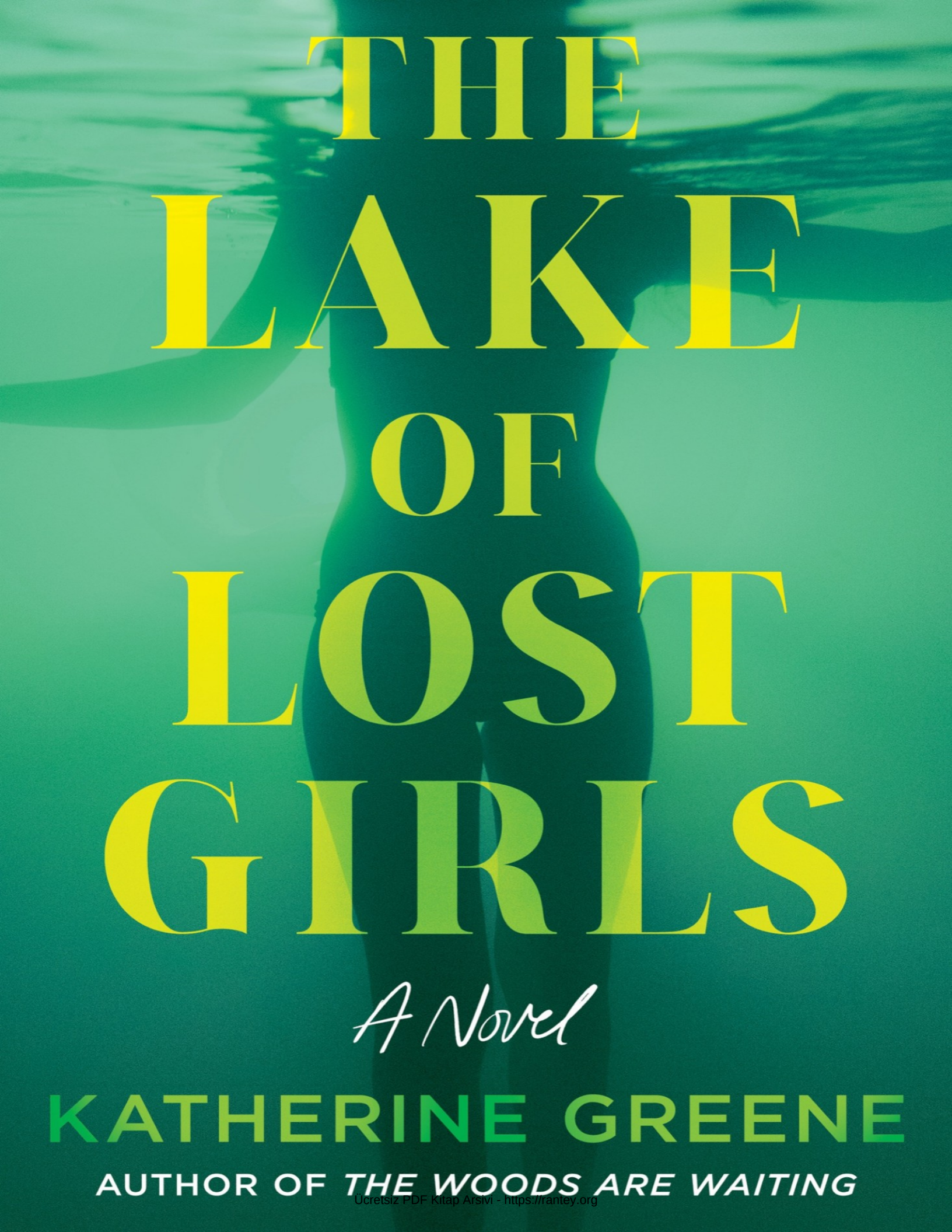
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LAKE OF LOST GIRLS

A Novel

KATHERINE GREENE

AUTHOR OF *THE WOODS ARE WAITING*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAYIP KIZLAR GÖLÜ

BİR ROMAN

KATHERINE GREENE

Hayallerin peşinden gitmeye ve hırsların peşinden koşmaya.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu

Bölüm 1

Stella: Merhaba, Gerçek Suç bebekleri, ben sunucunuz Stella, Birleşik Krallık'tan kayıt yapıyorum-

Rachel: Ben de Rachel, Amerika'dan kayıt yapıyorum.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Müziği girin

Rachel: Şarabınızı ve en sevdiğiniz kız arkadaşınızı alın ve müthiş bir yolculuğa hazır olun.

Stella: Bunu birlikte yapıyor olmamıza bayıldığımı söyleyebilir miyim? Biliyorum, değil mi? Çocuklar, Stella ve ben gerçek suç alt dizininde tanıştık ve hemen kaynaştık. Çok fazla ortak noktamız var. Sensiz nasıl yaşadım ben kanka?

Stella: Karindeşen Jack ve Golden State Katili hikayeleriyle birbirimize bağlandık. Ne kadar tatlıyız?

Rachel: Tıpkı ürkütücü başlangıcımız gibi, bu hikâye de 90'lı yılların sonunda üniversitede okuyan bir kızın kaybolması ve muhtemel cinayeti ile Kuzey Carolina, Randall Dağı'ndaki Southern State Üniversitesi'nde öğrenci olan diğer üç genç kadının kaybolmasıyla ilgili karanlık ve çarpık bir yolculuğun başlangıcı.

Randall Dağı'nın fotoğraflarını görmüştüm. Çok tuhaf. Basmakalıp küçük kasaba Amerika.

Stella: Oldukça fazla. Ve garip bir yer gibi görünüyor. Küçük, özlü bir güney kasabanız var, sonra bir tepede oturan, aşağıdaki her şeye bakan muhteşem bir üniversiteniz var.

Rachel: Tamamen farklı iki dünyanın bir araya gelmesi gibi.

Stella: Aynen öyle. Ve Randall Dağı'ndaki cinayet oranı her yirmi yılda bir ve Southern State kampüsündeki suç oranı

varolmayan bir şeydir. Yine de, 1998'deki bir okul yılında sadece yerel kız Jessica Fadley değil, diğer üç kız öğrenci de gizemli bir şekilde ortadan kayboldu.

Rachel: Ve yirmi dört yıl sonra görünüşe göre ne olduğunu bilmiyoruz, bu da onu tüm zamanların en şaşırtıcı vakaları arasına sokuyor. Sahneyi kuralım. Kuzey Carolina'daki bu küçük kasabada 1990'ların sonları. Muhtemel kurbanımız Jessica Fadley, o Cumartesi doğum günü olan küçük kız kardeşini ziyaret etmek için hafta sonu evinde.

Stella: Jessica 90'ların sonundaki tipik üniversite birinci sınıf öğrencisi. Hayal edebiliyorum İspanyol paça bir kot ya da gerdanlıklılı bir bebek elbisesi giymiş. Çok Drew Barrymore. Tıpkı benim 90'lardaki halim gibi. Ama İngiliz versiyonu olduğu açık. Belki de Drew'dan çok Baby Spice'a benziyordum.

Ve herkesin Jessica hakkında söylediğine göre, o zekiydi. O Pi Gamma Delta'da üyeydi ve ilkbaharda üye olacaktı. Kız öğrenci birliklerinden ya da Amerikan Yunan kültüründen pek anlamadığını biliyorum Stel, ama eğlenceli zaman geçirebilirdik. Artı, ateşli bir erkek arkadaşı vardı.

Stella: Jessica, her zaman sevecen abla, ailesini görmek için eve geldi. küçük kız kardeşine bir sürpriz olarak hafta sonu.

Herkes onu gördüğüne çok sevinir. Jessica arabasında bir şey unuttuğunu hatırlar.

Pastaydı, değil mi?

Stella: Evet, doğum günü pastasını almak için dışarı çıktı. Akşam oldu, ancak hala biraz ışık var - ne de olsa baharın sonları. Jessica bagajı açarken kız kardeşi pencereden onu izliyor.

Rachel: Ve sonra ...

Stella: Ve işte bu kadar. Birkaç dakika içinde gitti.

Rachel: Tam olarak on saniye, podcast'imizin adını da bu şekilde bulduk.

Stella: Bu doğru. Bu tüyler ürpertici kayıt küçük bir çocuğun sadece on saniye boyunca başka tarafa baktığını haykıran sesini duyabileceğiniz bir basın. Bağlantıyı vermeyeceğiz çünkü o kasette bir çocuk var ve biz de tam bir hortlak değiliz, ama aramaya başlarsanız kolayca bulabilirsiniz.

Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yoktu. Küçük kız kardeş dikkati dağılmıştı ve dışarı bakmak için geri döndüğünde Jessica gitmişti. Ama arabasının bagajı hâlâ açıktı. Ve o zamandan beri kimse onu görmemiş. Hiçbir ipucu yok. Hiçbir işaret yok. Hiçbir şey yok!

Stella: Spekülasyon ve asılsız söylentilerden başka bir şey yok. Hiçbir şey

...

Dun-dun-dunnnn!

Stella: Neredeyse hiçbir yerde olmayan bir keşif yapıldı. İnsan kalıntıları polisin aradığı gölde balık tutan bir çift çocuk tarafından bulundu. Zaten eskiden beri.

Kulağa biraz garip geliyor.

Stella: Çünkü bu garip, Rach. Görünüşe göre son zamanlarda yağan şiddetli yağmur, kemikleri son yirmi yıldır gömülü oldukları yerden yüzeye çıkarmış. Tabii ki, insanlar bunun Jessica'ya ait olduğunu söylüyorlar.

Çünkü orası onun için özel olduğu bilinen bir yerd. Ailesi, özellikle de annesi, yetkililerin onu orada bulacağına inanıyordu. Kalıntılar test için gönderildi ve sonuçlar şimdilik sıkı bir şekilde gizli tutuluyor. Ancak... nihayet çok uzun süredir dondurucuya kaldırılmış olan bir davanın kapısı yeniden açılıyor.

Rachel: Sadece bu da değil, sokaktaki söylentiye göre diğer kayıp kişi vakaları da artık birbirine bağlanıyor. Herkes diğer kayıp kızları biliyor ve inanır mısınız bilmem ama yetkililer yıllarca bu kızlarla hiçbir bağlantı kurmadı. İnsanlar hep bunların kayıplar birbiriyle bağlantılıydı. Ailelerden bazıları polis departmanını yeterince çaba göstermemekle ve herkes için çok açık olan bir şeyi görmeyi reddetmekle açıkça eleştirdi. Bu da bana eski moda polis beceriksizliği gibi geliyor Stella.

Stella: Oh, kesinlikle. Eğer bu kızlar resmi olarak bağlıysa her zaman öyle görünüyordu, o zaman bu ciddi bir şekilde patlamak üzere ve polisin cevaplaması gereken çok şey var. Ve bencilce söylemek gerekirse, bu podcast'in başlamasıyla zamanlama bizim için iyi oldu, çünkü her şey olup bittikten yirmi yıl sonra bazı yeni bilgiler elde edeceğiz gibi görünüyor. Bundan daha iyi bir halkla ilişkiler olamaz!

Rachel: Ve belki de sizin yardımıyla, dinleyiciler, sonunda ne olduğunu bulacağız Southern State Üniversitesi'ndeki kayıp kadınların başına gelenler.

Stella: Bazı cevaplar alacağımıza dair içimde bir his var. Ve Rach, ben bunun için buradayım.

BÖLÜM

1

LINDSEY

İki hafta önce

Gözlerim telefonumun ekranındaki görüntüyü alırken MİDEM YERE DÜŞTÜ. Bulanık kelimeler netleştikçe ağzım kurudu ve avuçlarım terlemeye başladı. Annem ve babam bendeki değişimi hemen fark ettiler.

"Ne oldu? Hasta olacak gibi görünüyorsun," diye sordu babam, dikkati daha çok okumakta olduğu Car and Driver dergisinin son sayısında olduğu için dalgın bir şekilde başını kaldırarak.

"Lindsey-Bug, sorun ne? Beni korkutuyorsun. Bir şey mi oldu? Sana bir doktor randevusu ayarlayabilirim." Annem ateşimi kontrol etmek için elinin tersini alnıma dayadı.

Omzumun üzerinden telefonuma baktı ve tepkime neyin neden olduğunu gördü. Fotoğrafta ormanlık alan kordon altına alınmış, arka planda büyük bir gölün parıldayan suyu görölüyordu. Başlarına kadar beyaz tulumlar giymiş insanlar kamyonetlerden çantalar taşıyor, yüzlerini maskelerle gizliyorlardı.

"Düşündüğüm yer orası mı?" diye fısıldadı, sandalyemin arkasına yaslanarak.

Ona tekrar baktım ve başımı salladım.

"Ne oldu Cara?" diye sordu babam, nihayet dergisini kapatmış ve ilk kez tüm dikkatini bize vermişti. Titreyen ellerimden telefonu almadan önce dehşete düşmüş yüzlerimize baktı.

"Nedir bu? Bu şimdi mi oluyor?" diye sordu, yüz ifadesi kibar bir ilgisizlikten dehşete dönüşmüştü.

Midemin düğümlendiğini hissederek sakinleştirici bir nefes aldım. Telefonumu yavaşça geri aldım ve mesajı aşağı kaydardım. "Dün sabah insan kalıntıları bulduklarını söylüyor. Bir süredir orada oldukları anlaşılıyor, ancak test edilene kadar emin olamayacaklar."

"Doll's Eye Gölü'nde mi?" Annemin sesi inceydi. "Doll's Eye Gölü'nde," diye onayladım.

"Bu o mu?" Sözleri titriyordu ve yirmi dört yıllık gözyaşlarını tutamadığını biliyordum.

"Bilmiyorum anne." Sesim boş geliyordu.

"Ne oluyor lan?" diye kükredi babam birden. "Neden bize bunun olacağı söylenmedi? Neden bizi aramadılar?" Öfkesi haklıydı ve tamamen anlaşılabilirdi. Neden bu habere hazırlıklı değildik? Basının eline geçmeden önce aileye haber verilmesi gerektiği kimsenin aklına gelmemiş miydi?

"Kim olduğunu bilmiyorlar." Okumaya devam ettim, gözlerim makaleyi hızla gözden geçiriyordu. "Ama Jess'ten bahsediyorlar. Polis henüz bir açıklama yapmadı."

Babam telefonunu kulağına dayamıştı ve biriyle konuşmak istediğini duydum.

"Beni Doll's Eye Gölü'ndeki boktan gösteriden kim sorumluyorsa ona bağlayın!" Babam telefona bağırıyordu.

Annem omzumu öyle sıkıca kavradı ki irkildim. "O mu?" diye tekrarladı, sesi kaybolmuş ve korkmuş küçük bir kız gibi çıkıyordu. "Bu benim bebeğim mi?" Telefonumdaki görüntüye bakarken gözleri yaşlarla doldu.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bilmiyorum anne," diye tekrarladım. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

"Bilmiyorum."

★ ★ ★

Günümüz

Bronze Monarch Hotel'in lobisi kalabalıktı. Genellikle Pazartesi sabahları hafta sonunun ardından giriş çıkış yapan misafirlerle dolup taşar, ziyaretçi turnikeleri durmaksızın dönerdi.

İki resepsiyonistim Pete ve Marnie'yi bu işle baş başa bıraktım. Onlar bu yoğunlukla başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptiler. Ofisime yöneldim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bugün kendimi sessiz hissettim. Sanki başım suyun altındaydı ve dünya boğuktu. Sadece seslerin yumuşak yankısı ve sabit kalp atışlarım kafamı dolduruyordu. Ama duygu yokluğunu, iki hafta önceki *o andan* beri boğulduğum duygu sağanağına tercih ettim. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum; annem ve babamın bana ihtiyacı vardı. Ama bazı günler diğerlerinden daha zordu.

Ailem ve ben yirmi dört yıl boyunca kız kardeşime ne olduğunu öğrenmek için beklemiştik. Bu kadar zaman sonra, ailemin nihayet bu kayıpla yüzleşebileceğini umuyordum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi sürekli onun kapıdan geri dönmesini beklemek yerine bu çirkin sayfayı kapatabileceğimizi umuyordum.

Belki şimdi, onu gören son kişi olduğum için duyduğum suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulma şansım olabilirdi.

Masama yaslandım ve yere bakarken kenarından tuttum. *Jess*'ten başka bir şeye konsantre olmak zordu. Ya da ona *Jessie* derdim. Benim güzel, akıllı, yaşaması imkânsız kız kardeşim. Bazen dayanamayacağım kadar çok sevdiğim ve özlediğim bir yabancı.

Babamın yeni baş dedektif Teğmen Jane Higgins'e çıkışmasından kısa bir süre sonra polis merkezine çağırılmıştık. Ama babamın öfkesi geçtikten sonra tekrar sakin ve çekici, hatta neşeli olmaya başlamıştı. Kontrolün babamda olması kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Teğmen özürlerle doluydu. Normalde kalıntıların kime ait olduğunu teyit edene kadar bir kurbanın ailesiyle konuşmayacaklarını, ancak basının hikayeyi ele geçirdiğini ve frene basamadan işlerin sarpa sardığını açıkladı. Sesi de bu konuda kızgın geliyordu, bu da annemle babamı sakinleştirmek için uzun bir yol kat etti. Şu anda hiçbir şey yoktu,

Jess olduğunu ve medyanın sadece sonuca atladığını gösteriyordu.

Annem cesedi görmek istemişti ama bu isteği hemen reddedilmişti. Babam bir kez daha, davanın başlangıçta ne kadar kötü ele alındığını ve bu kez neler olup bittiğinden haberdar edilmemiz gerektiği konusunda ayaklanmıştı. Test sonuçları geldiğinde ilk bizim haberimiz olacağı sözü verilmişti ama bu birkaç haftayı bulacaktı. Bölgeyi aramaya devam ediyorlardı ve Doll's Eye Gölü'nü tekrar aramak için yakındaki bir şehirden bir dalış ekibi çağırmışlardı.

Doll's Eye Gölü. İsmi duymak bile beni tedirgin ediyordu.

Resmi olarak adı Baneberry Gölü'ydü ama yıllar geçtikçe çocuklar, büyük su kütlesinin etrafında açan güzel ama ürkütücü çiçeklere taktıkları lakaptan dolayı buraya Bebek Gözü Gölü demeye başladılar. Kesinlikle parlak yeşil sapsar üzerinde büyüyen minik gözlere benziyorlardı. Tabii ki nesiller boyu çocuklar onları birbirlerini korkutmak için kullandılar.

Randall Dağı'nda yaşayanlar için favori bir yerdi. Yaz aylarında yerel çocuklar, ebeveynleri onları orada yüzmeme konusunda uyarsa da gölün soğuk derinliklerine akın ederlerdi. Doll's Eye Gölü insan yapımı bir rezervuardı ve kimse ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Yüz yıldan fazla bir süre önce, kuraklık sırasında ilçenin kullanması için ikincil bir su kaynağı olarak yaratılmıştı.

Ama sonunda, sadece takılmak için bir yer haline geldi. Öpüşmek için bir yer. Yalnız kalmak istediğinizde gittiğiniz bir yer. Yapıldığında eski bir kasabanın sular altında kaldığına dair onlarca yıllık söylentiler vardı. Aileler yerlerinden edilmiş, anılar unutulmuş. Ve kasaba halkı, açık bir günde, yüzeyin çok altındaki evlerin çatılarını görebileceğinizi söylüyor. Dipte kalan o eski, kayıp kasabanın kanıtı.

Yirmi dört yıl önce annem Jess'i orada bulacaklarına ikna olmuştu. Kız kardeşim yıllar boyunca orada o kadar çok zaman geçirmişti ki, annem onun orada olduğuna yemin etmişti.

Babam bunun mantıklı olmadığını savunarak onu ikna etmeye çalıştı.

Bunun bir annenin önsezisi olduğunu iddia etti ve onun isteklerine karşı çıkararak polisin bölgede arama yapmasını talep etti. Belli ki müfettişler göle üstünkörü bir bakış attıklarında histerik bir anneyi yatıştırmaya çalışıyorlardı. Çünkü şimdi, on yıllar sonra, bir ceset bulunmuştu ve polis daha fazlasını arıyordu. İşlerini en başta düzgün yapmış olsalardı, belki de yıllar önce cevaplara ulaşmış olacaktık.

Cesedi dış kayıtlarından teşhis etme girişimlerinin sonuçsuz kaldığı, bu nedenle kalıntılarla karşılaştırmak için DNA sunmaları gerektiği söylendi ve benim de seve seve vereceğim örneği sağlamam konusunda anlaşmaya varıldı.

Bu bir kabustu, ama umutsuzca yakında sona ermesini umduğum bir kabustu.

Ofisimin kapısı gıcırdayarak açıldı, etrafı saran sessizlikte gürültüsü şiddetliydi.

"Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz ama bir rezervasyon sorunumuz var." Marnie özür dileyerek yüzünü buruşturdu. Herkes gibi o da neden iyi bir ruh halinde olmadığımı biliyordu. Kız kardeşimin kemikleri bir adli tıp laboratuvarında soğuk bir masanın üzerinde test edilmeyi beklerken nasıl olabilirdim ki? Geçen hafta birkaç çalışanımı bu konu hakkında konuşurken yakalamıştım. Dinlenme odasına girdiğimde üzerime çöken sessizliğin farkındaydım. Yıllar boyunca işaretleri bilecek kadar dedikodunun odağı olmuştum.

Yine de kızgın değildim. Hikaye haftalardır haberlere damgasını vuruyordu. Herkes bunun hakkında konuşuyordu. Daha önce, 1999'da nasıl olduğunu zar zor hatırlıyordum. O zamanlar durumun ciddiyetini kavrayamayacak kadar küçüktüm. Kız kardeşimi teknik olarak en son gören kişi olsam bile, onun öldüğünü fark etmemiştim. Ta ki aylar geçip Jess'in ne zaman döneceğini sormaya başlayana ve annem aşırı sinirli bir şekilde 'asla' diye bağırana kadar.

Çocukluk travması, bir kişilik masa lütfen.

Ancak bugün haberler farklıydı. Sosyal medya ile birlikte gerçek ve kurgu birbirine karıştı ve ortalıkta dolaşan hikayeler doğru ile tamamen saçma arasında bir yerdeydi. Çift

Yeni podcast ile - bir polis röportajındaki kendi sözlerimi başlık olarak kullanan bir podcast - insanlar uzun zaman önce soğumuş bir davayı incelemek için çıldırıyorlardı.

İlk bölümü dinledim. Kendime engel olamadım. Konu Jess'e ve ona ne olduğuna geldiğinde, internetin karanlık köşelerinde gizlenen herhangi bir amatör internet hafiyesi kadar takıntılı hale geldim.

Nefret ettim. Sömürücü ve düpedüz saygısızcaydı. Kız kardeşimle hiçbir bağlantısı olmayan iki kadın şarap içiyor, seksi erkek arkadaşları ve doksanların modası hakkında kıkırdıyorlardı. Midemi bulandırıyordu. Yine de, detayları sindirmek için üç kez daha dinledim.

Bazıları benim için bile yeniydi. Kız kardeşimin bir kız öğrenci birliğine üye olduğunu bilmiyordum. Ailemin hiç bahsetmediği bir şeydi bu. Jess'in oda arkadaşıyla yakın olduğunu biliyordum ama kızın adının Daisy Molina olduğunu bilmiyordum. Kız kardeşim hakkındaki gerçekleri onu hiç tanımayan insanlardan öğrenmek garipti.

Annem ve babam Jess hakkında nadiren konuşurlardı, konuştukları zaman da kazara konuşurlardı. Onun için yas tuttuklarını, onu özlediklerini biliyordum ve onun hakkında konuşmanın yasak olduğunu da biliyordum. Sonuç olarak, kendi bulanık çocuksu anılarım ve yol boyunca keşfettiklerim dışında Jess hakkında hiçbir şey bilmeden büyüdüm.

Podcast'in sunucuları kalıntılar ve bunların Jess'e ait olup olmadığı hakkında biraz konuştular. Yetkililer henüz resmi bir açıklama yapmadığı için emin olamıyorlardı, ancak büyük olasılıkla kız kardeşime ait olduğuna inanıyorlardı. Araştırmalarını yapmışlar ve göldeki ilk soruşturmayla ilgili eski gazete makalelerini bulmuşlardı. Ve benim gibi onlar da soruşturmanın ne kadar kalitesiz olduğuna inanamadıklarını ifade ettiler. Ama şimdi, podcast'e göre, bu Jessica Fadley'den çok daha büyük bir olaydı. Ve artık sadece bir kayıp kızın hikayesi değildi.

Diğer kayıp kadınları hep merak etmişim, ancak kız kardeşimin davasıyla o kadar meşguldüm ki, onlara fazla dikkat edememişim. Ama bu iki rastgele podcaster, kahkahaları ve

Renkli olmayan yorumlar, benim ve görünüŖe göre polisin hiç düşünmediği noktaları birleŖtiriyordu.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledi Marnie, onunla birlikte ofisimden çıkarken.

"Sorun yok," diye güvence verdim, sesim aslında hissettiğimden daha sakindi. Onu rahatlatmak için gülümsedim.

Marnie endişeli biriydi. Benden birkaç yaş küçüktü ve mantıklı, düşünceli ve harika bir çalışandı. Ayrıca, ona kızmak bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi hissettiriyordu.

Resepsiyonda sıra bara kadar uzanıyordu. Bu asla iyiye işaret değildi ama neler olup bittiğini anladıktan sonra kolayca idare ettim. Bellboy'lar bavul arabalarını lobiden asansörlere doğru çekerken, bıkkın ebeveynleri tarafından kontrol edilmeden etrafta koşuşturan bir çift çocuktan kaçıyorlardı.

Yine de kaotik değildi. Bronze Monarch Hotel'de kaos yoktu. Lüks ve rafine bir zevkti. Zenginlere ve etkilemek isteyenlere hitap ediyordu. Pahalı olan her santimetrekaresini sevmiŖtim ve hayat planımın bir parçası olmamasına rağmen orada olduğum için mutluydum. Yeni terfi eden ön büro müdürü olarak, bir otelin, özellikle de Bronze Monarch'ın büyüklüğünde ve itibarında bir otelin iç işleyişinin bir saatin dışlileri gibi olduğunu biliyordum. Saatin tam zamanında çalmasını sağlamak için her parçanın mükemmel çalışması gerekiyordu.

Bronz Hükümdar, dramatik kemerli bir giriŖi olan uzun pencerelerden oluşuyordu. Mermer zeminli ve kırmızı deri mobilyalarla dolu bir lobisi vardı. Ön büro, Avrupa'nın herhangi bir yerinden ithal edilmiŖ süslü, el oyması ahşaptan yapılmıŖtı. Son bir buçuk yıldır tadilat yapıyorduk ve resepsiyon en son ve en gösterişli eklentimiz olmuŖtu.

"Merhaba, ben ön büro müdürüyüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bilgisayarın başında bekleyen adamı selamladım. Yakışıklı ve rahat biriydi ve benden biraz daha yaşlı olduğu belliydi, muhtemelen otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başındaydı. Koyu renk saçları alnına dökülmüŖtü ama bebek yüzlü bir çekiciliği vardı. Genelde çekici erkekleri pek fark etmezdim.

ama bu adamda dikkatimi çeken bir şey vardı.

Etkilemek için genel, kişisel olmayan bir gülümseme takınmıştı. Ta ki bana bakana kadar. Sonra tamamen kaybolmadan önce durakladı. Gözlerini kırıştırdı; kaşları çatıldı. Birkaç uzun dakikadan sonra hiçbir şey söylemeyince sinirlendim, iyi görünüşe lanet olsun.

"Efendim, yardımcı olabilir miyim?" Biraz sabırsızlıkla tekrarladım.

Adam tarafsız bir ifadeyi zorluyor gibiydi. Gözlerime baktı ve az önceki gariplik kayboldu. "Evet, rezervasyonum var, şirketin kredi kartıyla yapılmış ama bu genç hanım," diyerek Marnie'ye kibarca gülümsedi, "check-in için asıl karta ihtiyacım olduğunu söylüyor. Sorun şu ki, kart yanımda değil. Şehre gelmek için acele ederken kartı Chicago'da unutmuşum."

Dikkatimi bilgisayara yönelttim. "Rezervasyonunuza bir göz atmama izin verin. Rezervasyonunuz hangi isimle yapılmış?"

"Ryan McKay."

Rezervasyonu yukarı çektim. "Ah, tamam. Aslında oda için ödeme yapmışsınız gibi görünüyor, bu yüzden kartınızın olmaması sorun değil. Normalde rezervasyon için kullanılan kartın check-in sırasında gösterilmesi politikamızdır, ancak arızı masraflar için başka bir ödeme şekliniz olduğu sürece, sisteme bir not düşeceğiz."

Rahat bir nefes aldı. "Mükemmel, teşekkür ederim." Cüzdanını çıkardı ve bana kişisel kartını uzattı.

Marnie şimdi lobide koşuşturan kontrolden çıkmış iki çocukla birlikte aileyi kontrol ediyordu. Diğer misafirlerden kötü bakışlar alıyorlardı. Tezgâhın altından birkaç paket boya kalemi ve bir boyama kitabı çıkardım ve telaşlı ebeveynlere uzattım. "İşte, bunlar çocuklar için. Şöminenin yanında oturabilirler, ben de onlara kurabiye ve limonata getirecek birini göndereyim."

Ebeveynler onları gözle görülür bir rahatlamayla aldılar. "Teşekkür ederim," dedi anne, boya kalemlerini ve boyama kitabını heyecanla alan çocuklara el sallayarak. Yolun dışında bir yere oturmak için acele ettiler.

Bana sırttan Ryan McKay'e döndüm. "İyi hallettin."

Nedense bu iltifat karşısında yüzümün kızardığını hissettim. Kayıtsızca gülümsedim. "Şey, tamam, şey," diye kekeledim. Neyim vardı benim? Beceriksizliğimi örtmek için öksürdüm. "Hepiniz giriş yaptınız Bay McKay."

"Adım Ryan. Bay McKay benim babam," diye güldü.

"İşte anahtar kartınız, Bay McKay. Beşinci kattasınız. Asansör lobinin karşısında," dedim işaret ederek.

"Ah, tamam, bir ipucu alabilirim." Anahtar kartını benden alırken kıkırdayarak yüzünü buruşturdu. Çantasını aldı ve omzuna astı. Ayrılmadan önce gözlerini hafifçe kısararak bana tekrar baktı. "Kulağa garip gelecek ama seni tanıyor muyum?" Gömleğimdaki isim etiketine baktı. "Lindsey... Lindsey ne?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Sorusunun kulağa nasıl geldiğini fark eden Ryan elini kaldırdı. "Hayır, gerçekten. Bunun bir replik gibi geldiğini biliyorum ama çok tanıdık geliyorsun."

Gülümsemem artık eskisinden çok daha soğuktu. Bu duyduğum ilk tavlama cümlesi değildi ve ne yazık ki son da olmayacaktı. Hizmet sektöründe kadın olup da istenmeyen tekliflere maruz kalmamak mümkün değildi. Bununla başa çıkmanın en iyi yolunun onu geri çevirmek olduğunu öğrenmiştim... sert ve hızlı bir şekilde. En kötüsü de onlara herhangi bir açık kapı bırakmaktı.

"Daha önce bizimle kalmamış olsaydınız, yollarımızın kesişeceğinden şüpheliyim." Ona basılı makbuzu uzattım, soyadımı asla söylemedim. "Umarız Bronze Monarch'ta güzel bir konaklama geçirirsiniz." Ondan uzaklaştım ve Marnie'ye ofisime döneceğimi haber verdim.

Lobide yürürken gözlerin üzerimde olduğunu, beni izlediklerini hissediyordum ve eğer dönüp bakarsam Ryan McKay olacağını biliyordum.

Kaybolmak İçin On Saniye Podcast

@TenSecondPod

İlk bölüm yayında! Bu davayı bizimle birlikte çözmeye başlamanız için sabırsızlanıyoruz! Geldiğini göremeyeceğiniz çok fazla kıvrım ve dönüş ve şüpheli var! #tensecondstovanish #newpodcast #truecrime

4.17 PM J n 5, 2023

BÖLÜM

2

LINDSEY

Günümüz

"LINDS, annen ve ben akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Kendine yiyecek bir şeyler almak için tek başınasın" dedi babam, kafasını yatak odamın kapısından uzatarak.

Airpod'umu kulağımdan çıkardım ve ona gergin bir gülümseme verdim. Beni On Saniyede Yok Olmak podcast'inin ilk bölümünü yayınlandığından beri beşinci kez dinlerken yakaladığından haberi yoktu. Yeni bölüm hafta sonu yayınlanacaktı ve ben sabırsızlığımı zorlukla kontrol edebiliyordum.

"Ben iyiyim baba. Annemden kalan lazanyadan biraz alacağım."

"Annen istersen sana güveç yaptığını söylememi istedi." Odama tereddütle baktı. "Ve aşırı ekran süresi hakkında ne derdi biliyorsun. İkimize de bir iyilik yap ve bir kitap falan oku, yoksa bunu duymak zorunda kalırım," diye güldü dalgınca, ekranı yanan ve podcast grafiği açıkça görünen telefonumu göstererek. Babam öğüt veren ya da hayatıma herhangi bir şekilde fazla müdahil olan biri değildi, bu da annemin tepemde gezinmesiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Nihayetinde birbirlerini dengeliyor gibiydiler.

O görmeden önce hızla ters çevirdim. "Podcast dinliyorum, gözlere gerek yok." Gerçek ağızımdan çıkar çıkmaz kendimi tokatlamak istedim.

Babam kaşlarını kaldırdı. "Podcast mi? Hangisi? Belki duymuşumdur. Aşağıdayım, bir şeyler duyuyorum," diye şaka yaptı.

"Heyecan verici bir şey değil. Sadece lüks otellerle ilgili bir podcast," diye yalan söyledim ve bunu yapmanın benim için ne kadar zahmetsiz olduğunu düşünerek kendimi kötü hissettim. Aileme yalan söylemek benim için doğal bir şey değildi. Açık ve dürüst bir ilişkimiz vardı, bu da beni on kat daha kötü hissettiriyordu.

Babam yüzünü buruşturdu. "Kulağa pas gibi geliyor." Babamla ortak ilgi alanlarımız yoktu, bu yüzden onu bu işten vazgeçirmek zor olmadı.

"Görünürde bir spor araba yok maalesef," diye takıldım. Babam kaslı arabaları severdi, özellikle de garajda park halinde duran ve onu kullanırken hiç görmediğim parlak sarı 1965 Mustang Boss 429'u.

Annem ve ben onu neden orada tuttuğunu anlamıyorduk. Garajın çatısı yağmur yağdığında sık sık akardı ve kışın dondurucu, yazın ise kaynar derecede sıcak olurdu. Ve ben küçükken kısa bir süre için, mahalledeki her hayvanın ölmek için gittiği yer gibi görünüyordu.

Çocukken, saçaklara tırmanan ve çürümeye başlayan bir rakunun pis kokusuyla mücadele etmek için babamın cam kaseleri beyaz sirkeyle doldurduğunu ve onları yere ve raflara dizdiğini hatırlıyorum. Ayrıca her şeyi nane yağıyla ıslatmaya başlamıştı. Görünüşe göre, sokaktaki evlerin inşa edilme şekliyle ilgili bir sorundu bu. Komşumuz Bayan Lewis de benzer bir sorundan şikâyetçiydi.

Sonunda babam evin yan tarafındaki deliği kapattığını söyledikten sonra koku azaldı. Ne olursa olsun, annem ve ben garajdan uzak durduk. Çok fazla zaman geçirmek isteyeceğiniz bir yer değildi.

"Kesinlikle benim için değil o zaman." Gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı.

Babam inanılmaz derecede yakışıklıydı. İyi yaşlanmıştı ve kadınlar onu fark etmeden bir yere gitmek imkansızdı. Erkeklik timsaliydi; uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı, yontulmuş çene hattı ve rahat bir gülümseme. Karizması vardı ve çok sempatikti. Ama gözleri sadece arabasının dergilerinde ve sürekli eline takılı duran telefonundaydı.

Emlakçı olarak yaptığı iş çok zamanını alıyordu. Kendisi bir emlakçıydı ve ben küçük bir çocukken kendi acentesini kurmuştu. 'Bölgedeki en iyi emlakçılardan' biri olmak için çok çalışmıştı. Sonuç olarak ben büyürken onu nadiren görürdüm, ancak annem bana her zaman bunun başımızı sokacak bir çatı sağlamak için olduğunu söylerdi.

"Tamam o zaman, birazdan döneriz." Babam odama girip girmemeye karar verir gibi durakladı. En son ne zaman içeri adım attığını hatırlayamıyordum. Evin bu kısmına girmeyi alışkanlık haline getirmemişti. Koridorun karşısındaki sürekli kapalı kapının yakınlığı bir bariyer görevi görüyor, onu çoğu zaman dışarıda tutuyordu.

Sonunda bir adım geri çekildi, odamdan uzaklaştı. Benden uzaklaştı. Etrafına hızlı bir bakış atıp hafifçe el sallayarak aşağıya indi.

Ailem ve ben çoğunlukla birlikte kolayca var olduk. Babam bana istediğim her şeyi verdi, annem de ihtiyacım olan her şeyi. İkisini de çok severdim. Her zaman hayatımdaki en önemli insanlar olmuşlardı, bu yüzden otuz yaşımda hala evde yaşıyordum. Bazı yetişkinler bunu boğucu bulabilir ve kendime karşı dürüst olursam, bazı günler ben de buluyordum, ama çoğunlukla her konuda onlara güvenilebileceğimi takdir ediyordum.

Çoğu insan, ailemi bitmek bilmeyen kederleriyle baş başa bırakma düşüncesinin, annemin çamaşırlarımı yıkamaya devam etmesine ve babamın araba sigortamı ödemesine izin vermekten çok daha kötü bir suçluluk duygusuyla beni nasıl baş başa bıraktığını anlayamazdı.

Ben üniversiteye gittiğimde annem çok zorlandı. İyi olup olmadığımı kontrol etmek ve neler yaptığımı sormak için sürekli arardı. Arkadaşlarımla kim olduğunu ve biriyle çıkıp çıkmadığımı öğrenmek istiyordu. Evde yaşayabileceğimi ve on beş dakikadan daha kısa mesafedeki harika okula gidebileceğimi düşününce, bu hepimiz için gereksiz yere zor oldu.

Ama Southern State Üniversitesi'ne gitmek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Annem ve babam mezun olsalar ve tanıştıkları yer orası olsa da, orası her zaman *Jessie'nin* üniversitesi olacaktı. Bu onun

hayat. Ve asla benim olmayacaktı. Kız kaybolduğunda, daha önceki tüm hak talepleri unutulmuştu. Üniversite sonsuza dek asla geri dönmeyecek bir kıza ait olacaktı.

Bu yüzden annemle birlikte, sadece dört yıl olduğunu bildiğim North Carolina East College'a gitmeye karar verdik. Mezun olur olmaz da eve geri döndüm. Bunu hiç konuşmamıştık ama sessiz ve karşılıklı bir anlaşmaya vardık.

Eski hayatım ve yeni bir hayat beklentisi arasında sıkışıp kalmış yetişkin bir kadındım. Ama durumu düzeltmek için acele etmiyordum. Çünkü hayatıma devam etmenin benim için de inanılmaz derecede zor olduğu kanıtlanmıştı.

Ön kapının kapandığını duyar duymaz podcast'i tekrar açtım. Biri Güneyli olduğu belli olan, diğeri tarif edilemez bir İngiliz aksanına sahip iki sunucunun tiz sesleri, hiç de komik olmayan bir konuda gülüp şakalaşırken kulaklarımı doldurdu.

"Jessica Fadley hakkında ne biliyoruz?" diye sordu içlerinden biri, Sorusu, gösteri yapan birinin dramatik temposuna büründü.

"Onun çok zeki olduğunu biliyoruz."

İlk ev sahibi Rachel, *"Liseyi birincilikle bitirdiğini okudum, bu oldukça etkileyici,"* diyerek güldü.

Stella, *"Evet, herkes senin gibi ergenlik yıllarında içerek D ortalamasına ulaşmıyor, Rach,"* diye alay etti.

"Şey, o Bayan Mükemmel değildi. Elbette Jessica zekiydi ama okula gittiğinde, çoğumuz gibi o da iyi vakit geçirirdi. Onu tanıyanlar partilere katıldığını ve geç saatlere kadar dışarıda kaldığını söylüyordu; tam bir üniversite deneyimi yaşıyordu," diye araya girdi Rachel.

"Tam benim tarzımda bir kıza benziyor," diye mırıldandı Stella.

Tamam, bu kadarı yeterdi. Tekrar açmaya yeltenmeden önce yayın uygulamasını kapatarak telefonu geri kapattım. Kız kardeşimin hayatını ve ortadan kayboluşunu hafife alan insanları dinlemek mazoşizmin en kötü türüydü.

Bu *onların* eğlencesiydi ama *benim* hayatımdı. *Onun* hayatı.

"Ugh," diye inledim, sandalyemde geriye yaslandım ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. "Neyim var benim böyle?"

Kendime işkence ettiğimi ve bunun sağlıklı olmadığını biliyordum.

Yüksek bir gümbürtü dikkatimi çekti ve donakaldım. Kulaklarım zonklayan sessizlikte gerildi.

Bu bir hışırtı mıydı? Bir hareket işareti mi?

Açık kapımın olduğu yönden geliyordu. Ellerimi bıraktım ve koridorun karşısındaki kapalı kapıya doğru baktım. Yavaş yavaş gıcırdayarak açıldığını hayal ederek baktım.

Zorlukla duyulabilen bir iç çekiş oldu. Bastırılmış havanın boşalması. Ve bu *onun* odasından geldi.

Kulaklarımda rahatsız edici bir uğultu vardı ve avuçlarım terlemeye başladı. Bu açıklanamayan sesleri ilk kez duymuyordum ama hiçbir zaman alışamamıştım. Her seferinde, evin içine sinmiş olan kederden kaynaklandığını hissettiğim mantıksız bir korkuyla felç oldum.

Ayağa kalktım ve yavaşça, sessizce, yirmi dört yıldır kullanılmayan odanın kapısına doğru ilerledim.

Elimi topuzun üzerine koydum, çevirmek için kendimi zorladım. Sanki birkaç dakika önce tutulmuş gibi sıcaktı.

Bir varlığın yankısı vardı. Sanki *onu* sadece birkaç saniye ile kaçırmışım gibi. Neredeyse onu diğer tarafta hissedebiliyordum. Beni beklediğini.

Aceleyle geri çekildim.

Ondan sonra evde kalmanın kötü bir fikir olduğuna karar verdim. O evden ve bazen böyle günlerde kendilerini belli eden hayaletlerin kalıntılarından kurtulmam gerekiyordu.

Evden hızla uzaklaşırken dikiz aynamdan baktım ve tepede ışıltılı parlayan Southern State'i gördüm. Jess'in oradaki hayatını ilk kez merak etmiyordum.

Hiç öğrenebilecek miyim?

Şehir merkezine doğru gitmek yerine, kendimi dolambaçlı bir yoldan giderken buldum. Kasabadan çıkan ana yolu takip ettim, sadece beş mil kadar, tanıdık bir sapağa ulaşana kadar. Polis şeridi bölgeyi kordon altına almıştı,

Bu yüzden Doll's Eye Gölü'ne giden ve ağaçların arasından geçen dar çakıl patikadan aşağı inemedim.

Yolun kenarına çektim ve arabamı rölantide bıraktım. Sık ağaçların arasından yürüyen insan gruplarını izledim. Sıradan beyaz bir minibüs ormanın kenarına park edilmişti. Beyaz tulum giymiş bir kadın minibüsün yan tarafına yaslanmış telefonla konuşuyordu.

Normalde sessiz ve تنها olan bu yerde hareketlilik vardı. Ekipler toprağın ve kayanın her santimetrekaresini tarıyor, bir cesedin nasıl olup da oraya gömüldüğünü açıklayacak bir şey -herhangi bir şey- arıyorlardı. Randall Dağı'nda yaşayan herkesin aşına olduğu bir yerde.

Jess bunca zamandır burada mıydı? Kendi kendime merak ettim. Sadece birkaç mil uzakta mı?

İçim dışıma çıktı, arabamı vitesle taktım ve yolun ortasında bir U dönüşü yaparak kasabaya geri döndüm.

Randall Dağı her zaman insanların ziyaret etmek istediği bir yer değildi. Ticaret Odası geçtiğimiz on yıl boyunca burayı haritaya yerleştirmek için yorulmadan çalışmıştı. Küçük kasaba köklerine bağlı kalırken aynı zamanda yenilik ve ilerlemeyi kucaklayan bir kasaba yaratmak istediler. Çabalarının bir sonucu olarak Randall Dağı yavaş yavaş mağazaları ve restoranlarıyla tanınan bir turist merkezi haline geliyordu.

Oda bazı yaşlı kasaba halkını ikna etmek için kavga etti. -Eski yöntemlerine ve işlerin "her zaman nasıl yapıldığına" takılıp kalmış olanlar. Ancak nihayetinde oda istediğini elde etti ve şimdi kasaba gelişmeye başlıyordu.

On dakika sonra arabamı Bronze Monarch'ın otoparkında bana ayrılan yere park ettim ve lüks restorana girdim. Çalışanlar beni gördüklerinde şaşırmadılar çünkü bunu sık sık yapıyordum. Yemekler ve Bronz Monarch's Restoran, Bu Altın Kelebek, inanılmazdı. Bu vardı bir SAYGIDEĞER itibar ve kazandı Çoğunlukla Michelin yıldızlı şefimiz Pierre Rochefort sayesinde sayısız ödül.

Ev sahibesi Evelyn beni görünce her zamanki gibi pencerelerin yanındaki masama doğru eliyle işaret etti. Oturdum ve bana gülümseyen

Onu.

"Pierre gönderdiğinden beri istiridye çorbasının hayalini kuruyorum. Bana haftanın menüsünü ver," diye güldüm.

"Bu sefer kendini aşmış," diye kabul etti, başıboş bir kırmızı bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken. "İçine gizli bir malzeme koyduğunu söyledi, ne olduğunu bilmiyorum ama işe yarıyor. Öğle yemeğinde bir kase yedim ve Reg ile çocuklar için biraz eve götüreceğim," diye kıkırdadı.

Karnım beklentiyle guruldadı.

"Ona büyük bir kâse istediğini söyleyeceğim." Evelyn bana göz kırptı.

"Ekstra büyük olsun, bir sepet ekmek ve büyük bir kırmızı şarap da lütfen," diye hevesle rica ettim.

"Hemen geliyorum," diye beni temin etti ve sonra mutfağa geri döndü.

Altın Kelebek bu gece çok yoğun değildi, bu yüzden yemeğim için uzun süre beklemeyeceğimi biliyordum, beklemekten mutlu olmadığımından değil. Bu insanlar, bu otel benim ikinci ailemdi. İkinci evim. Çok sık dışarı çıkmazdım, bu yüzden sosyalleşmem bu kadardı.

Bazılarına garip gelebilir -iş yerinizin tek sosyal çıkış noktanız olması- ama öyleydi. Tonlarca arkadaşım olmasını ya da haftanın her gecesi dışarı çıkmayı hiç önemsememiştim. Gençken bile kendi içime kapanma eğilimindeydim ve bunu yapmaktan da mutluydum. Hiçbir zaman bir şeyleri kaçırdığımı hissetmedim. Hayatımdan her zaman memnun olmuşumdur. Olmak zorundaydım. Kayıp bir kızın kardeşi olmak beni Bayan Popüler yapmıyordu.

"Size katılmayı teklif edersem sizi başka bir sıraya mı sokmuş olurum?"

Başımı kaldırıp baktığımda, hafta başında yardım ettiğim misafir Ryan McKay'in elinde yarı sarhoş bir kokteyllle karşımda durduğunu gördüm.

Ona izin verip vermemeyi tartıştım. Daha iyi bir karar vermeme rağmen, kendimi davet için başımı eğerken buldum. Belki de Ryan değil, karanlık ve saplantılı düğüncelerimden uzaklaşma vaadiydi benimle oturmasına izin vermemin iyi bir fikir olduğunu düşünmeme neden olan.

Gizlice ona baktım. Durup takdir edeceğiniz türden bir adamdı. Sol elinde yüzük olmaması da dikkatimden kaçmadı.

"Bu sizin yönteminiz gibi görünüyor, Bay McKay," diye kestirip attım o otururken.

Sırıtırken yanakları kızardı. "İyi bir ilk izlenim bırakmadığımı söyleyebilirim. Bunu hemen düzeltmem gerektiğini hissediyorum. Zamanımı ülkeyi dolaşıp güzel otel personeline asılarak geçirdiğimi düşünmenize izin veremem."

Kızarma sırası bendeydi. Genelde iltifatlardan etkilenen biri değildim, gelişigüzel yorumların beni etkilemesine izin vermeyecek kadar temkinliydim, ama konuşmasında beni etkileyen bir şey var gibiydi.

O anda bana babamı hatırlattı. İstedğini elde etmeye alışkın bir adamdı. İşten çıkarılmamı bir meydan okuma olarak gördü ve bunun onu durdurmayacağını biliyordum. Eninde sonunda pes edeceğimi de biliyordum. Bu bir kaçınılmazlık gibi geliyordu.

Ona acımadan önce aramızdaki gerginliğin birkaç saniye sürmesine izin verdim.

"Sıkıcı tavlama cümlelerini bıraktığın sürece bana katılabilirsin." Elimde olmadan gizlice gülümsedim. "Yine de misafirlerle sosyalleşmeyi alışkanlık haline getirmiyorum. Ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar."

Tanrım, bunu gerçekten söylemiş miydim?

Tabii ki Ryan bunun üzerine atladı. "Benim yakışıklı olduğumu düşünüyorsun," dedi flörtöz bir gülümsemeyle. "Eğer bir yemeği ve içkiyi paylaşacaksak, Bay McKay meselesini artık bırakabilir miyiz? Artık eski dostuz, değil mi?"

"Elbette Ryan," diye homurdandım ve onun büyüleyici sırıtışlarından birini daha kazandım. Onları şeker gibi dağıtırdı ve o verdiğinde sıcak ve kıkırdayan hissetmemek zordu. Tam zamanlı garsonlardan biri olan Diane siparişimle birlikte geldi.

Diane yemeği ve Çarabı masaya bıraktı, Ryan'a zorlukla gizlediği bir Çağkınılıkla baktı. Daha önce hiç kimseyle yemek yemediğim için bu görüntünün Çok etkisi yarattığını biliyordum.

"Bir şey sipariş etmek ister misin?" Diane Ryan'a sordu.

"Lindsey ne içiyorsa ben de ondan alacağım. Şarap hariç. Onun yerine bir viski ekşi daha alacağım," dedi Ryan, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan.

Ryan'a abartılı bir kızgınlıkla baktım, ama çorbamın kokusu dikkatimi çekti, ben de kaşığımı alıp yemeye başladım.

"Bir içki, o kadar," diye uyardım, lokmalar arasında.

"Göreceğiz," diye alay etti.

Kesin olan bir şey vardı, Ryan McKay sorun çıkaracaktı.

★ ★ ★

"Sanırım hayatımda yediğim en iyi istiridye çorbasıydı," diye inledi Ryan yemeğini bitirdikten sonra sandalyesine geri otururken.

Başımı sallayarak onayladım, ağzım hâlâ doluydu.

Ryan beni yakından izliyordu ve bakışlarının yoğunluğuna rağmen kendimi rahatsız hissetmiyordum. Bu yakışıklı yabancıda beni rahatlatan bir şeyler vardı.

"Ee," dedim, gardımı biraz düşürerek, "giriş yaparken, kalışınızın iş tarafından ödendiğini söylemişsiniz. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Sorduğuna sevindim, çünkü bence bu konuşmamız gereken bir konu," diye cevap verdi, birden ciddileşerek.

"Ne demek istiyorsun?" Şarabımdan bir yudum daha aldım, daha önceki rahatlığımın yerini şimdi şartlanmış bir temkinlilik almıştı. Sandalyemde biraz daha dik oturdum.

Ryan ayaklarının dibindeki deri çantaya uzandı ve birkaç kâğıt çıkardı. Birden alarma geçmiştim.

"Dinle," diye başladı, sesinde yalvaran bir ton vardı. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum." Kâğıtları bana uzattı. Göz gezdirdim ve midemdeki çorba kaynamaya başladı.

Kız kardeşimle ilgili eski makalelerdi. Southern State Üniversitesi'ndeki diğer kayıp kızlar hakkında. Evimin resimleri vardı. Üniversitenin. Doll's Eye Gölü'nün. Annemle babamın ve benim bir nöbet sırasında çekilmiş fotoğraflarımıza geldiğimde ellerim titredi. Altı yaşlarında görünüyordum.

Jess kaybolduktan hemen sonra olmalı. Belli ki fotoğrafımızın çekildiğinden haberimiz yoktu. Annemle babam birbirlerine tutunmuşlardı, yüzleri keder ve umutsuzluğun acı dolu bir portresiydi. Ben annemin eteğine yapışmış, yanağımı kalçasına bastırmıştım. Sıkıntılı görünüyordum ama büyük olasılıkla neler olduğunu anladığım için değil, annemle babamın hıçkırıkları yüzünden.

Bu ihlal mideme bir yumruk gibi indi. "Kimsin sen?" Öfkeyle tısladım.

"Giriş yaptığımda kim olduğunuzu bilmediğime yemin ederim ama," diye devam etmeden önce Ryan duyulmadığımızdan emin olmak istercesine etrafımıza bakındı, "Ben bir gazeteciyim."

"Bir gazeteci." İçimi acı ve endişeyle dolduran bir itiraftı bu. Elimdeki kâğıtlar masaya düştü, yere düşerken dağıldılar.

"Yeni podcast'i duydun *mu*, *Kaybolmak İçin On Saniye*?" diye sordu, gözlerinde tanıdığım bir açlık vardı. Son yirmi dört yıldır mahremiyetimi ihlal eden ve röportaj için peşime düşen her muhabirin gözlerinde gördüğüm bir açlık.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o çoktan devam ediyordu, açıklama ve ikna etme telaşıyla acele ediyordu.

"Yıllardır Southern State Üniversitesi'ndeki kayıp kızlarla ilgili bir haber hazırlıyordum. *Chicago Courier*'deki editörüm podcast'in ilk bölümü viral olana kadar bu fikre hiç sıcak bakmadı. Artık herkes uzun zamandır tutkuyla bağlı olduğum bu vakalar hakkında konuşuyordu. Kalıntılar Jess'in faili meçhul davasıyla yoğun bir şekilde ilişkilendirilen bir yerde bulununca, editörüm nihayet buraya gelmem ve soruşturmayla ilgili derinlemesine bir dizi makale yazmam için bana yeşil ışık yaktı." Nefes almak için durakladı, gözleri benimkileri delip geçti. Yerimde sabitlenmiş gibi hissettim. Bir tahta parçasına yapışmış bir böcek gibi.

"Bekle-" diye başladım ama yine sözümü kesti.

"Dediğim gibi, ilk başta kim olduğunuzu bilmiyordum. Bu otele giriş sebebim bu değildi. Buna aptal şansı diyebilirsiniz. Ya da belki tesadüf. Her neyse, bir işaret gibi hissettim. Sende bir şeyler vardı.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Artık biliyorum. Sen osun." Resimdeki, perişan haldeki annesine sarılmış küçük kızı işaret etti. "Sen Lindsey Fadley'sin, Jess Fadley'nin küçük kız kardeşi. Sadece on saniyeydi, değil mi?"

Yeterince duymuştum. Hem de fazlasıyla.

Ayağa kalkıp çantamı aldım. Aceleyle elimdeki şarap bardağını devirip Ryan'ın kâğıtlarını ıslattım. Sersemlemiş bir halde el yordamıyla bir peçete buldum ve Ryan belgeleri almaya giderken hızla yayılan lekeyi sildim.

Ellerimiz birbirine değdi ve sanki beni yakmış gibi irkildim. Peçeteyi masaya bıraktım ve gitmek için döndüm.

"Lütfen, beni dinle," diye yalvardı Ryan ama beni ikna edemedi.

Dönüp ona baktım, yüzümde gök gürültüsü gibi bir ifade vardı.

"*Duydunuz mu?* Hepiniz aynısınız; bir avuç akbaba. Beni yalnız bırakın. Ailemi rahat bırakın. *Bu benim hayatım.* Bunu anlamıyor musunuz? Bu sadece bir hikaye değil."

"Bu benim de hayatım!" Beklenmedik bir şekilde tersledi ve kafamı karıştırdı. "Ne?" Hırladım.

Kendine gelir gibi oldu, pişman görünüyordu. "Özür dilerim, sadece... Gazeteci olduğumdan beri bu davayı, *tüm davaları* araştırıyorum. Çözülmeleri için her şeyimi ortaya koydum. Sana saçma geldiğini biliyorum ama bu dava -Jess'in davası- benim için çok önemli Lindsey."

Adımın dudaklarından dökülmesiyle irkildim. "Ama sorun da bu. Benim için kayıp kız kardeşim, kalbi kırık annem, harap olmuş babam. Senin içinse sadece bir hikâye, bir dava. Ama araştırdığınız *bizim* hayatımız, peki ne için? Süslü bir yazı ve bir iki ödül için mi? Pisliğini ortaya çıkaracaksın, sonra da diğerleri gibi arkada bıraktığın yıkımı umursamadan eski dünyana geri döneceksin."

Duygusal olarak tükenmiş hissederek, Ryan'a bir daha bakmaya cesaret edemeden hızla oradan ayrıldım. Evelyn'in yemeğini otel hesabıma yatıracağını zaten biliyordum, çünkü bu her zamanki rutinimizdi.

Dışarıda hava soğumuştı ve öfkeyle ceketimi almadan çıktığımı fark ettim. Yönümü bulmaya çalışırken öfkem buharlaştı. Tuzağa düşürülmüştüm. Ya da en azından öyle hissediyordum. Kendimi savunmasız ve korunmasız hissediyordum.

"Bunu içeride unutmuşsun." Ryan ellerinde ceketimle yanımda belirdi. Bana uzattı ve ben de teşekkür etmeden aldım.

Onu taktım ve çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Beni arabama kadar takip etmesini istemiyordum. Ona güvenmiyordum.

"Lindsey, giriş yaptığımda kim olduğunu bilmiyordum. Sadece senin gerçekten konuşmak istediğim muhteşem bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Ama evet, tanıdık geliyordunuz. Ve her iyi gazeteci gibi-

"

"Ya da ürkütücü bir sapık," diye araya girdim soğuk bir şekilde.

Ryan iğneyi görmezden geldi. "Seni araştırdım. Bağlantıyı kurmak zor olmadı." Ryan otelin girişine döndü. "Lütfen, içeri dönelim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Alay ettim.

"Sana bir içki ısmarlayayım. Seninle konuşmak istediğim daha çok şey var."

"Neden?" Ona ters ters bakarak talep ettim. "Jess'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için mi? Onunla ilgili en ufak bir anım var mı diye beynimi mi yoklayacaksın? Senin için kolaylaştırayım Ryan, onu zar zor hatırlıyorum. Tek bildiğim kız kardeşim olduğu ve onu sevdiğim, geri kalan her şey..." Elimi salladım, kelimeleri bulamıyordum. Ne zaman ondan bahsetsem her zaman olduğu gibi öfkem kederime dönüşüyordu. "Bunların hepsi hikayen için onun kemiklerini kemirebilmen için, ama sana izin vermeyeceğim."

"Öyle değil," diye nefes nefese kaldı.

"Peki, neden seninle konuşayım? Özellikle de pek güvenilir görünmüyorken."

Ryan cevap vermeden önce bir an durdu, belli ki eski taktiği işe yaramadığı için taktiğini değiştirmeye çalışıyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, yanakları kızarmıştı. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama yıllardır bu davayı araştırıyorum Lindsey..."

"Beni tanıyormuş gibi adımı söylemeyi kes!" Parmaklarım gözlerini oymaya hazır pençelere dönüşürken çığlık attım.

"Ama ben öyle hissediyorum." Elini bana dokunacakmış gibi kaldırdı ama sonra vazgeçti. "Jess için adalet istiyorum." Onun adını söylediğinde yoğun bir tepki verdim. Sanki kendimi savunmak istercesine tüm vücudum kasıldı. "Diğer kızlar için de elbette ama özellikle Jess için. Nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ona ne olduğunu. Ailesini istiyorum-"

"Ben," diye araya girdim kuru bir sesle.

"Evet, eğer mümkünse bir tür kapanış yapmanı istiyorum." Ses tonu dikkatlice nötrdü. "Ama Lindsey, ona ne olduğunu da bilmem gerekiyor..." Sözleri kesildi ama bir kehanet gibi havada asılı kaldı.

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Sessizce sordum, ona bakmaya cesaret ettim ve sonra keşke bakmasaydım dedim. Kederli görünüyordu. Ne olursa olsun cevaplara olan ihtiyacını anlayabiliyorken öfkenizi tutmak zordu.

"Çünkü Jess bir insandı. Hayatı olan bir kadın. Hayalleri olan. Geleceği olan." Elimi tuttu ve bu kez ben de ona izin verdim. "Onu *derinden* seven insanlar vardı ve hepimiz ona ne olduğunu bilmeyi hak ediyoruz. Ama özellikle sen, Lindsey. Belki de herkesten çok sen."

Elimi çektim, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini itiraf etmeyi reddediyordum. Birinin Jess'i yaşayan, nefes alan bir insan olarak görmesini ne kadar çok arzulamıştım.

"Benimle konuşmak neyi başaracak?" Bastırdım.

"Bilmiyorum. Ama sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz." Ryan çantasından bir kâğıt ve kalem çıkarıp aceleyle telefon numarasını yazdı ve bana uzattı.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin. Bir süreliğine buradayım ve bildiklerimi sizinle paylaşmak istiyorum. Belki hatırladığınız şeyler vardır-"

"Altı yaşındaydım. Sana söyledim, hiçbir şey hatırlamıyorum," diye karşı çıktım ve kâğıdı alıp cebime soktum.

"Zamanla ne kadar çok şeyin bastırıldığına şaşırırsınız ve bazen biraz kurcalamak ve dürtmek bir şeyleri serbest bırakır. Bunun bir ya da iki kez olduğunu gördüm."

Eğer söylediği kadar uzun süredir araştırma yapıyorsa, belki de Jess'in hayatı hakkında benim bilmediğim şeyler biliyordu. Kız kardeşim benim Aşil topuğumdu, her zaman da öyle olmuştu. Ryan önümde karşı koyamayacağım bir havuç sallıyordu. Muhtemelen o da bunu biliyordu.

"Peki, Cuma o zaman," diye önerdim, sonunda razı oldum.

Ryan'ın gözleri parladı. "Cuma kulağa mükemmel geliyor. Seninle barda buluşalım mı-?"

"Hayır. Burada olmaz." İş yerinde kız kardeşimin davası hakkında konuşmak yapmak isteyeceğim son şeydi.

"Tamam. Bana yeri ve zamanı mesaj at, orada olacağım." Ryan heyecanını dizginlemeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Otoparka doğru yürümeye başladım ama durup son bir kez arkama baktım.

"Bil diye söylüyorum, bunu kabul ediyorum çünkü kız kardeşim hakkında bildiklerini duymak istiyorum. Hiçbir şey saklamayın. Sır yok."

"Sana bildiklerimi anlatacağım Lindsey," diye söz verdi. Ona hâlâ güvenmiyordum ama bu işin nereye varacağını görmem gerekiyordu. Jess'in iyiliği için.

Ryan'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Cuma günü görüşürüz." Geri geri otelin girişine doğru yürümeye başladı. Ne kadar aptal görüldüğüne gülmekten kendimi alamadım. Yarı yarıya ayağının takılıp kışının üstüne düşmesini umuyordum.

"İyi geceler Lindsey," diye seslendi. "İyi uykular, tahtakurularının ısırmasına izin verme," diye şakacı bir şekilde şarkı söyledi ve bu sefer gülümsedim.

Beni büyülemişti. Umarım ona izin verdiğime pişman olmam.

A Kampüs Hatırlıyor

7:00
dörtlÜde

Southern State Üniversitesi'nin kayıp kızları
için bir dakikalık saygı duruşu #neverforget

for more information contact
the Health Services Office

BÖLÜM

3

JESSICA

Sonbahar 1998

"Aptal alarmını kapatabilir misin?"

Yastık yumuşak ama şiddetli bir gümbürtüyle yüzüme çarptı.

Oda arkadaşım Daisy, sabah insanı değildi.

Büyük olasılıkla dün gecenin büyük bir bölümünü bir kardeşlik partisinde orman suyuyla sarhoş olarak geçirdikten sonra akşamdan kalma olduğunu biliyordum. Ne zaman döndüğünden emin değildim, çünkü kulak tıkaçlarımı takmış ve gece yarısı civarında uykuya dalmıştım. Daisy son altı haftayı beni sarhoş maceralarına katılmaya zorlayarak geçirmişti. Şimdiye kadar derslerime odaklanmam gerektiğinde ısrar ederek direnmiştim. Ama onun bu kadar iyi vakit geçirdiğini görmek, eğitimime engel olacak her şeyden kaçınma konusundaki kararlılığımı azaltıyordu.

Ben söz dinleyen bir kızdım. Benden bekleneni yaptım. Ama bu deri yıpranmaya başlamıştı. Geçici özgürlük, sessiz itaati silmeye başlamıştı. Ne de olsa annem omzumun üzerinden bakmak için burada değildi.

İsyan inanılmaz derecede cazipti.

Yurtlara taşınmadan önce babamın bana aldığı yüz desibellik çalar saati el yordamıyla buldum ve ekstra uzun ikiz yatağımda doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Daisy örtülerinin altında bir yumru gibiydi ve yalnız değildi. Kim olduğunu söyleyemiyordum.

yatağını paylaşıyordu ve büyük ihtimalle onu tanımayacaktım. Southern State Üniversitesi'ne kaydolalı uzun zaman olmamıştı, bu yüzden oda arkadaşımın bir partide tavladığı rastgele bir adam bir yana, neredeyse hiç kimseyi tanıımıyordum.

Odaya ilk kez bir erkek getirdiğinde tuhafıma gitmişti, bu yüzden "eğlendirdiğini" belirtmek için kapı koluna bir toka takmasını içeren kurallar koymuştuk. Daisy beni asla rahatsız etmek istememişti, bu yüzden bana haber vermediğine göre oldukça sarhoş olduğunu biliyordum.

Yeşil-mavi ekose battaniyemin altından hızla sıyrıldım ve yerden kirli bir kot pantolon kapıp olabildiğince hızlı bir şekilde giydim. Görmek zordu ve perdeleri açmaya cesaret edemedim, bu yüzden tuvalet çantamı bulmaya çalışarak etrafta tökezledim.

Dušta giydiğim parmak arası terliklerimi ayağıma geçirerek aceleyle odadan çıktım ve koridorun sonundaki ortak banyoya gittim. Saat daha erkendi, sabahın yedisiydi ama banyo çoktan dolmuştu.

Duş kabinlerinden birinin müsait olması için birkaç dakika beklemem gerekti. Çok uzun sürerse beni saniyesine kadar takip eden sabırsız bir kadın kuyruğu olacağını bildiğimden hızlıca yıkandığımdan emin oldum. Çabucak giyindikten sonra odama geri döndüm.

Oraya vardığımda kapı açıldı, uzun boylu, kızıl saçlı bir adam koridora çıktı ve merdiven boşluğuna doğru utanç yürüyüşüne devam etmeden önce mırıldandığı bir özürle bana çarptı.

Daisy köşedeki lavaboda dişlerini fırçalıyor, altın sarısı uzun saçlarını başının üstünde topuz yapıyordu.

"Bunun için çok özür dilerim. Biliyorum, odayı arayıp birini getireceğimi haber vermeliydim ama gece elimden kaçtı ve ben farkına bile varmadan buradaydık," diye özür diledi. "İyi ki yatarken kulak tıkacı takıyorum, değil mi?" Alay ettim.

Bir defter ve birkaç kalem alıp kitap çantama attım. İlk dersime bir saatten az vardı ve önce kahvaltı etmem gerekiyordu.

Daisy homurdandı. "Bir şey duymuş olamazsın. Pislik herif biz buraya gelir gelmez sızdı. Yani sadece tatmin olmamakla kalmadım, aynı zamanda uyuyacak yerim de kalmadı." Gözlerini devirdi ve yatağına geri dönerek köşedeki gömme rafın üzerinde JCPenney kataloglarının yığınının yaslanmış duran televizyonu açtı. Jerry Springer'ın genizden gelen sesi hoparlörlerden bangır bangır duyuluyordu.

"Bu saçmalığı nasıl izleyebiliyorsun?" Ekranda birbirinin saçını başını yolan iki kadını göstererek sordum.

"Bu sosyal bir yorum, benim yargılayıcı arkadaşım," diye açıkladı Daisy. "Sosyal yorum mu?" Güldüm.

"Kesinlikle. Bu ikisini alın." Kadınları işaret etti. "Yan tarafta oturan o pislik her şeyi seviyor çünkü her ikisi de yattıkları aldatan pislik yerine birbirlerine saldırmayı seçiyorlar. İçselleştirilmiş kadın düşmanlığı kokuyor."

Homurdandım. "Çok ileri gidiyorsun gibi görünüyor Daisy. Jerry Springer'ın o kadar derin olduğunu sanmıyorum."

"Bence bir erkek aldattığında hepimizin yaptığı ilk şeyin diğer kadını suçlamak olması çok boktan. Ama hiç durup bunun nedenini merak ettiniz mi?" Daisy daha dik oturdu. "Çünkü erkek egemen bir toplum bizi *birbirimizi* düşman olarak görmeye şartlandırdı."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, uçarı oda arkadaşımın kesinlikle büyük bir feminist damar taşıdığını keşfetmiştim. Sinirlendiğinde onu durdurmak için ne benim ne de bir başkasının yapabileceği bir şey vardı. Bazen bu onun kişiliğiyle çok çelişkili görünüyordu, ancak çelişkili olsun ya da olmasın bir kadının her şey olabileceğini size ilk söyleyen o olurdu.

Omuz silktim, ne kabul ettim ne de karşı çıktım. "Kimliğimi gördünüz mü?" Kahvaltı için gerekli olan küçük plastik parçasını bulmak için etrafıma bakınırken sordum.

"*Yine* mi seninkini kaybettin?" Daisy alay etti. "Benimkini al. Masamın üzerinde." Odanın kendi tarafındaki kâğıt ve kitap yığınının işaret etti.

Sıkışık alandaki giysi ve ders kitabı yığınlarının üzerinden geçerek Daisy'nin okul kimliğini aldım ve cebime soktum.

Yatakhane odası çoğu standarda göre küçüktü, sadece dokuz metreye on altı metreydi. İki ikiz yatak ve iki masanın yanı sıra Daisy'nin evden getirdiği mini buzdolabı ve mikrodalga fırın da sıkıştırılmıştı. Çoğunlukla Daisy'nin giysileriyle dolu olan dolabımız bir duş perdesiyle kaplıydı ve duvarlar benim yaşam alanımıza katkım olan düzinelerce film ve müzik grubu posteriyile kaplıydı.

Daisy tam bir pasaklıydı ve ben de yerde yürüyebilmek için onun arkasını toplamaya başlamıştım. Ama kısa sürede yakın arkadaş olmuştuk. Benim helikopterci annem ile onun muhafazakâr Katolik ailesi arasındaki benzerlikler üzerinden birbirimize bağlanmıştık. Birçok yönden birbirimize zıt olsak da, birbirimizin özgürlük ihtiyacıyla empati kuruyorduk.

"Benimle gelip bir çörek almak ister misin?"

Daisy yüzünü buruşturdu. "O kızarmış yağı nasıl yiyebiliyorsun anlamıyorum. Sanırım ilk 15'inizi ben üstlendim."

Saçlarını karıştırdım. "Harikasın Daisy, bunu sen de biliyorsun. Mr. Kızıl saçlı da bunu kesinlikle biliyordu."

Daisy elimi itti. "Her neyse, önyargılısın," diye mırıldandı, ancak iltifattan hoşlanarak gülümsedi.

Saatimi kontrol ettim. "Kahretsin, gitmem gerek."

"Bekle," diye seslendi Daisy ben çıkmak üzereyken. "Bu akşam benimle Pi Gamma Delta üye toplantısına geleceksin, değil mi?"

"Tabii, bu daha fazla sosyal yorum için mi?" Sinirlerimi yatıştırmak için şaka yaptım.

"Her neyse. Her zaman kadın savaşçılar olamayız. Bazen sarhoş olmak ve kampüsteki en ateşli erkeklerle flört etmek istiyoruz," diye coşkuyla haykırdı Daisy.

Kendimi hiçbir zaman kız öğrenci birliği üyesi olarak hayal etmedim. Bu daha çok anneme göre bir şeydi. Hayatım boyunca onun Pi Gamma kız öğrenci birliğinde geçirdiği zamanlarla ilgili hikâyeler duymuştum. Kız kardeş olmam bekleniyordu, çünkü o bir kız kardeşti.

Ağustos ayında okula gitmeden önce "*Sen bir mirassın!*" diye ağlamıştı, sanki seçim benim için çoktan yapılmış gibi. Ayrıca

Southern State'e katıldı ve sanki benim için daha önce gitmiş olduğu bir yolu belirliyoruz gibi hissettim.

Daisy acele etkinliğine gitmemizi önerdiğinde, kendimi annemin geçmişinden ayırma ihtiyacından kaynaklanan bir meydan okuma vardı. Ama itiraf etmeliydim ki, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı gruplar halinde gülen ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünen güzel kızlar beni cezbetmişti. "Orada olacağım. Ama seninle Pi Gamma'nın evinde buluşmam gerek çünkü dersim saat 6'ya kadar bitmiyor ve önce akşam yemeği yemek istiyorum."

Kapı çalındı ve kapı açılmadan ve Yerleşik Danışmanımız Tammy Estep içeri girmeden önce hareket etmek için zar zor zamanım oldu.

"Ne oluyor be?" Daisy şikayet etti. Tammy'den hoşlanmıyordu ve bunu saklamaya da çalışmıyordu.

"Merhaba Tammy," diye selam verdim, ama bana bakma zahmetine bile girmedim. Her zamanki gibi odağı -ve kızgınlığı- tamamen oda arkadaşına ayrılmıştı.

"Bu sefer ne yaptım?" Daisy iç çekti.

Daisy başından beri Tammy'nin kötü tarafındaydı. Nedeninden emin değildim. RA'nın konuşabileceğiniz, yardım etmek için orada olan biri olması gerekiyordu. Westwood Hall sakinleri tarafından bilindiği gibi "Sıkı kışlı Tammy" değil. Eğer bir eğlence kokusu alırsa, onu durdurmak için oradaydı. Koridordaki hiçbir kız ona katlanamazdı. Yine de Tammy'de bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Günlük hayatında ısrarla sakladığı bir yönü.

Okuldaki ilk gecelerinden birinde ailesiyle telefonda konuşurken kulak misafiri olmuştum. Telefonun diğer ucundan birinin ona bağırdığını duyabiliyordum ve yüzündeki kırık acı ifadesinden bunun ilk kez olmadığı anlaşılıyordu. Göz göze gelmiştik ve kulak misafiri olduğum için hemen utanmıştım. Ona ailenle karmaşık bir ilişkin olmasını anladığımı söyleyebilirdim. Ama söylemedim.

Tammy kızgın bir hışım ile kapıyı suratıma çarptı. O andan itibaren o sert dış görünüşün altında bir

savunmasız küçük kız. Bu onu daha az acı verici yapmıyordu. Aksine, göz kulak olmakla görevlendirildiği kızlarla bağ kurmayı reddetmesi onu sevmemeyi kolaylaştırıyordu.

Tammy ellerini geniş kalçalarına koyarak, "Bu sabah o adamı senin odandan çıkarken gördüm, uyuyakalmış gibiydi," diye suçladı.

"Seks hayatımla bu kadar ilgilendiğini fark etmemiştim," diye çıkıştı Daisy.

Tammy'nin yanakları kızardı. Benden çok daha kısaydı, sadece çeneme kadar geliyordu ama boyunun eksikliğini hak etmediği bir otoriteyle telafi etmeye çalışıyor gibiydi. Saçları perma ile sıkı bukleler haline getirilmişti ve dengesiz bir Shirley Temple gibi kafasının her tarafına yayılmıştı.

"Karşı cinsten gece misafirin olmasına izin verilmiyor Daisy. Burası sadece kadınlara özel bir yurt. Yurt sözleşmesini imzaladın. Seni rapor etmek zorunda kalacağım ve iki ihlal daha yaparsan kampüs disiplin komitesinin önüne çıkarılacaksın," diye uyardı Tammy.

"Hayır Jess," dedi Daisy bana bakarak, "kampüs disiplin komitesi değil." Daisy yine esnedi. "Şimdi sakıncası yoksa Jerry'nin benimle ilgilenmesi gerekiyor." Televizyona döndü, Tammy'yle işinin bittiği belliydi.

RA sonunda bana baktı. "Ona bunun ciddi bir mesele olduğunu anlatmalısın. Daha ilk dönemin on haftasındayız. Buraya gelip parti yapmanın ve yatıp kalkmanın eğitim almaktan daha önemli olduğunu düşünen pek çok kız gördüm. Ben sizin RA'nızım, sizi doğru yolda tutmam gerekiyor, ama burada olmak istiyorsanız bu size bağlı. Sınıfta kalırsan, beni ilgilendirmez."

"Burada olmak istiyorum Tammy," dedi Daisy, dersini bölerek, "Hiç bu kadar aksiyon yaşamamıştım." Daisy göz kırptı. Ben cevap veremedim Tammy topuklarının üzerinde döndü ve gitti. O gittikten sonra Daisy öfkeli bir inilti çıkardı. "Bu kaltak çok yüzsüz. Ne ikiyüzlü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım gece geç saatlerde o yaşlı adamı odasına gizlice soktuğunu görmediniz? Onu geçen hafta yakaladım. Sol elindeki yüzükten anlaşıldığı kadarıyla o da evli görünüyordu."

Midem bulandı. "Tammy evli bir adamla mı takılıyor?" "Kesinlikle öyle görünüyordu. Kart oynamıyorlardı.

Elbette." Çenesine vurdu. "Hmm, kampüs disiplin komitesi *bu* konuda ne düşünür acaba?"

Derin bir nefes aldım. "Gitmem gerek. Yemin ederim, eğer Tammy Krispy Kreme Donut Günü'nü kaçırmama neden olursa onu öldürürüm."

Odamızdan çıkarken Daisy kıkırdadı.

Sonbaharın keskin havasının tadını çıkararak avluya doğru yola çıktım. Kampüs boyunca kafeterya, öğrenci kitapçısı ve The Grotto adında bir atıştırmalık barı ve bilardo salonunu barındıran Commons'a doğru yürümeyi çok sevdim.

Daisy'nin Tammy'nin evli bir adamla ilişkisi olduğu konusunda bana söylediklerini düşündüm. Bu fikir beni açıklayamadığım bir şekilde korkunç hissettirdi. Çirkinliği aklımdan çıkarmaya çalıştım, her ne kadar oraya tutkal gibi yapışmak istese de.

Southern State Üniversitesi, memleketim olan Kuzey Carolina Randall Dağı'nın kuzey tarafında yer alıyordu. Dik bir yamacın tepesine tünemişti. Kasabadan çıkan tüm sokaklar onun heybetli girişine doğru yukarı doğru tırmanırdı. Üniversitenin görkemli sütunları ve kırmızı tuğlalı binaları karşısında büyülenerek büyümüştüm. Kendimi başka bir gezegende gibi hissederdim.

Liseyi sınıf birincisi olarak bitirmiş ve SAT sınavından 1510 puan almıştım. Dört AP dersi almıştım ve bu ileri düzey yerleştirme derslerine ek olarak çok sayıda etkileyici müfredat dışı derse katılmıştım. Birkaç prestijli okula kabul edilmiştim, ancak anne ve babamın da gittiği, memleketimdeki küçük üniversiteye gideceğim kesin gibi görünüyordu. Ve eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da beklentileri karşılamaktı.

Daisy, sadece üç mil ötede büyüdüğümü itiraf ettiğimde şok olmuş gibiydi. Dallas, Texas'lıydı. Bir şehirden Randall Dağı gibi küçük bir kasabaya gitmek bir kültür şoku olmalı.

"Uzaklaşmak istemiyor muydun?" diye sormuştu bana anlamaya çalışırken. Eşyalarımı toplayıp tepeye çıkmanın kaçmak *olduğunu* anlatamamıştım. Randall Dağı ile Güney Eyaleti arasında var olan görünmez sınırı göremiyordu. Henüz değil. Ama üniversite öğrencileri kısa sürede kasabanın

-Bir de okul vardı. İkisi bir arada yaşadı ama asla etkileşime girmedi. Yerel halk Güney Eyaleti personeline ve öğrencilerine karşı hoşgörülü davranıyordu. Ancak bu hoşgörü en küçük bir provokasyonda kolayca tiksinti ve kızgınlığa dönüşüyordu.

★ ★ ★

"Çok güzel," diye haykırdım, beni kampüsteki ağaçların arasından geçen tuğlalarla kaplı patika yollara götüren babamın elini sıkıca tutarak. "Büyüdüğümde ben de senin gibi burada yaşamak istiyorum."

Altı yaşındayken, vakit geçirmek istediğim yeri düşünürken "güzel" olmak en önemli şarttı. Okulu iyi biliyordum. Babam beni sık sık annemle tanıştığı okula götürürdü. Annem hiç gelmezdi. Her zaman sadece babam ve ben olurduk.

Babam güldü ve elimi sıktı. "O zaman yapacaksın, tatlım. Tek yapman gereken çok çalışmak ve aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin." Beni etrafında döndürerek ciyaklamamı sağladı. "Sen süper Jess'sin!"

Beni tekrar ayağa kaldırdığında kollarımı iki yana açarak dönmeye başladım. "Bayıldım baba! Çok seviyorum!"

Babam eğilip burnumun ucunu öptü ve saçlarımı hışırdattı. "O zaman senin olacak."

"Söz mü?" Dünyada en çok sevdiğim insana bakarak sordum.

Babamın gülümsemesi gökyüzünü aydınlattı. "Söz veriyorum." Uzun bir süre bana baktı. "Beni çok gururlandırırıyorsun Jess."

★ ★ ★

İngilizce ve Yabancı Diller bölümlerini barındıran, birbirinin aynı kolonyal tarzdaki binaların önünden geçtim. Pencereler sabah ışığında parlıyordu ve bir grup peyzajcı yaprak yığınlarını tırmıklıyordu.

Üniversite yeni yeni uyanıyor, geriniyor ve güne başlamaya hazırlanıyordu ve ben de daha yeni yaşamaya başladığım bu yeni hayattan memnundum. Ama Commons'ın ötesindeki tepenin zirvesine doğru ilerlersem, büyüdüğüm kasabanın aşağısını görebileceğimi biliyordum. Sessiz sokakları ve eski lisemin köhne cephesini görebilecektim. Batıya dönersem, annemle babamın ve küçük kız kardeşimin yaşadığı dolambaçlı, ağaçlarla çevrili caddeyi görebilirdim.

Eski hayatım tam oradaydı. Çok yakın... çok yakın. Çarpışmakla tehdit ediyorlardı ama şimdilik neyse ki ayrı kaldılar.

Sabahın erken saatlerindeki İngilizce 101 dersime geç kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olmama rağmen yavaşladım, acele etmedim. Üniversite hiç meşgul hissettirmedi. Böylesine küçük bir okul için kampüs genişti ve titizlikle korunuyordu.

Yurtta kalmakta ısrar ettiğim için memnundum. Hayatımda herhangi bir konuda ayak dirediğim çok az zamandan biriydi.

Ailem -özellikle de annem- evde yaşamamı istiyordu.

"On beş dakika uzaklıkta yaşarken neden oda ve yemek parası ödeyelim?" diye tartışmıştı. Babam da ilk başta onunla aynı fikirdeydi. Yine de sonunda benim tarafımı görmesini sağladım. Babam genellikle beni desteklerdi. Biz bir takımdık ve hep öyle olduk.

Matematik Bölümü'nün bulunduğu Roosevelt Salonu'nun önünden geçerken, babam yaşlarında yaşlı bir adam merdivenlerden aceleyle indi. Elindeki bir kâğıda bakıyordu ve ben de hızla hareket ederek ona çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

"Affedersiniz," diye mırıldandı, ancak o zaman başını kaldırıp baktı.

"Tamamen benim hatamdı. Daha dikkatli olmalıydım" diye özür diledim. Boynundaki, okulda öğretmen olduğunu gösteren personel rozetini fark ettim.

Çok daha yaşlı, çok yakışıklı adamın güzel ela gözleri benimkilerle buluştuğunda vücudumun kızardığını hissettim. Bakışlarındaki vahşet beni sarsmış ve tuhaf bir şekilde savunmasız hissettirmişti.

"Bu tamamen benim hatam. Aceleniz olduğunda böyle olur." Sesi ılık bal gibiydi.

Garip bir şekilde nefes nefese kaldığımı hissederek boğazımı temizledim. "Özür dilerim," diye geveleyerek cevap verdim.

"Kesinlikle üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Gülümsedi, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olmam gerekecek."

"Merhaba, Dr. Daniels," diye seslendi bir öğrenci ve profesör elini kaldırıp bana hızlıca gülümsemeden önce el salladı ve yola doğru ilerledi.

İçimde açıklanamaz bir endişe hissederek gidişini izledim. Endişelendiğimde ya da üzüldüğümde yaptığım bir şey olarak sağ elimdeki ince gümüş yüzüğü çevirdim. Babamın on altıncı yaş günümde bana hediye ettiği basit yüzüğe baktım. Açık mavi Tiffany's kutusunu açıp içinde narin bir gümüş yüzük bulduğumda kendimden geçmiştim. Annemin taktığı alyansa çok benziyordu ama bu yüzüğün metaline en sevdiğim çocuk kitabındaki tasarımı anımsatan girdaplar işlenmişti ve iç kısmında baş harflerim vardı. Babam onu bana verdiğinden beri her gün takıyordum.

Commons'ın içinde uzun bir sıra vardı. Sıra bana geldiğinde bir çörek ve kahve aldım, ardından kasada duran öğrenciye Daisy'nin kimliğini verdim, o da kartı okutup bana geri verdi. Kartı çantama attım ve derse doğru yola çıktım.

Hayatımda ilk kez kendim için bir şey yaptığımı hissettim. Bakmam ve güvenmem gereken tek kişinin kendim olduğunun farkına varmak beni heyecanlandırdı.

Ama aynı zamanda korku.

Gerçek Suç Çılgın Blog Yazısı 314 Southern State Üniversitesi'nin Kayıp Kız Öğrencileri 22 Mayıs 2005

Bu, polis tarafından unutulmuş çözülmemiş suçlara odaklanan yeni Kayıp Kadınlar Serimin ilk bölümü - beceriksiz bir polis gücü tarafından terk edilen ve dedikodu dolu bir kasabanın fısıltılı düşüncelerine indirgenen genç kadınlar. Umarım cevaplanmamış sorular ve çözmeye çalışacağım sinir bozucu yarım gerçeklerle dolu gerçekten yıkıcı bir hikaye için bana katılırsınız.

Bu hikaye 1998 ve 1999 öğretim yıllarında Kuzey Carolina'nın daha da küçük bir kasabasındaki küçük bir üniversitede geçiyor. Hayatı deneyimlemek için gittiğiniz yerler vardır, burası onlardan biri değildi. Burası kaybolmak için gittiğiniz bir yerdi.

Ve bu kadınların başına gelen de tam olarak buydu.

Hepsi aşağı yukarı aynı yaşıydı. Hepsi de hayatlarının baharında.

Ancak yaşları ve konumlarından daha fazlasını paylaşıyorlardı. Hepsi, sevdiklerinden gizli tutulan karmaşık bir ilişkiler ağıyla birbirine bağlıydı.

Yine de hiçbirinde ilgili bir kişinin adı geçmemiştir.

ortadan kayboldular. Sorulduğunda, baş dedektif, Çavuş Liam O'Neil adında gururlu bir adam, onların kaçtığını iddia etti. Her biri. Tek tek. Biri.

İkinci kayıp kızın ailesi harekete geçilmesini talep edene kadar gerçekten harekete geçilmedi.

Zaman kaybedildi. İpuçları gömüldü. Şüpheliler çok çabuk gözden çıkarıldı.

Bu, şimdiye kadar karşılaştığım en kötü kolluk kuvveti beceriksizliği hikayesi ve uzun yıllardır gerçek suçlarla derinlemesine ilgileniyorum.

En başından başlayalım. Teker teker hayatlarını didik didik edip polisin gözden kaçırdığı bir şeyler arayacağım.

Muhtemelen o kadar zor olmayacaktır çünkü onlar ölü kızları aramıyorlardı ama ben arıyorum.

BÖLÜM

4

LINDSEY

Günümüz

"ERKEN GELMIŞSİN." Ryan karşımdaki kabine kaydı ve bana o büyüleyici gülümsemesini verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, boşalacağımdan hiç emin değildim," dedim ona açıkça.

Bakışlarımı tuttu. "Bunu yaptığına sevindim."

Önce başımı çevirdim, gözlerim neredeyse boşalmış kahve bardağıma kaydı. Perk and Pastries'e, genellikle mesaiden eve dönerken uğradığım bir yere, gerekirse geri çekilip gitmek için kendime zaman tanımak amacıyla erkenden gelmişim. Ama orada oturdukça kalmam gerektiğini daha iyi anladım. Ryan, Jess hakkında bir şeyler bildiğini açıkça belli etmişti ve bu, hoşuma gitse de gitmese de onu benim için inanılmaz derecede çekici kılıyordu.

Rhonda Taylor, liseye birlikte gittiğim ve kafede çalışan bir kız, Ryan'ın siparişini almak için geldi ve ben de bir kahve daha istedim.

Büyürken Rhonda bana hep iyi davranmıştı. Randall Dağı'ndaki insanlar bana ya bir ucube gösterisindeki ana olay gibi ya da cüzzamlı kolonisinden yeni çıkmış biri gibi davranırlardı. Jess'in ortadan kaybolması ya hayranlık ya da korku uyandırıyor ve insanların bana karşı davranışları da bunu yansıtıyordu. Rhonda ikisi de olmayan nadir insanlardan biriydi. İyi biriydi ama arkadaş değildi. Kibar ilgisizliğini ne kadar takdir ettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ryan kendine bir kahve sipariş ederken telefonum çantamın dibinde bir yerden yüksek sesle çaldı. Telefonu çıkarıp ekrana baktım ve bilinmeyen bir numara olduğunu górdüm. Zil sesini kapattım ve çantama geri koydum.

Rhonda içkilerimizi almak için ayrılırken, "Bunu alabilirsin," diye teklif etti. "Muhtemelen başka bir gazetecidir. Benim peşimi bırakmıyorlar. O kalıntılar bulunduğundan beri ailem ve ben. Babam yeni numaralar almamız gerektiğini düşünüyor."

Ryan yüzünü buruşturdu. "Beni hepsiyle aynı kefeye koymanın ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum."

"Evet, umarım masaya yarım yamalak sorulardan ve mahremiyet anlayışından daha fazlasını getirirsin." Kaşlarımı kaldırdım ve ona sert bir bakış attım.

"Yarım yamalak sorular yok, söz veriyorum." Kalbini parmağıyla çarpı işareti yaptı. "Bana biraz kendinden bahset Lindsey."

"Bu bir randevu değil Ryan. Havadan sudan konuşarak beni gevşetmene gerek yok. Ve bu kayıt dışı olacak." Bu konuda taviz veremezdim. Bir haberin ne kadar zarar verebileceğini biliyordum ve bundan aylar, hatta yıllar sonra sözlerimi gazetesinde okumak istemiyordum.

"Kesinlikle. Bu aramızda kalacak."

"Ciddiyim Ryan. Ben senin makalen için bir kaynak değilim." Başparmağının etrafındaki deriyi nasıl kopardığını izledim. Sinirsel bir alışkanlık olmalıydı.

"Söz veriyorum." O kadar kararlıydı ki ona inanmamak, güvenmemek mümkün değildi.

Rhonda geri geldi ve bana bilmiş bir gülümseme vermeden önce önümüze iki kahve koydu. "Afiyet olsun," dedi ve gitti.

Belli ki bunun bir tür randevu olduğunu düşünüyordu ve böyle düşünmesinden nefret ediyordum ama ben onu düzeltemeden gitmişti.

Ryan sade kahvesinden bir yudum aldı. Ben mocha lattemden uzun bir yudum alırken Ryan, "Tatlıya düşkünsün demek," diye yorum yaptı. Onun açık samimiyetine karşılık vermedim.

Tüm bunlar Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir his uyandırdı. Bir kez başladığımızda, bilmediğimiz bir şey yoktu. Ama artık buradaydım ve geri dönüş yoktu.

"Beni buraya sen getirdin, şimdi bana ne bildiğini anlat Ryan." Doğrudan konuya girdim. Beklerken kalbim göğsüme çarpıyor, tüm kartların onun elinde olmasından nefret ediyordum.

"O kadar kolay değil," diye başladı. "Bu daha çok-" Aniden durdu ve konuşmayı beklemediğim bir yöne çevirdi. "Önce bana Jess hakkında ne hatırladığını anlat."

İsminin ikimiz üzerinde de gözle görülür bir etkisi vardı. Ben bir nefes aldım, o bir nefes verdi.

Jess.

Beynimde binlerce görüntü uçuştı ama somut bir şey yoktu. Bunlar bulanık, yarı gerçek, belki de yarı hayal edilmiş şeylerdi. Okuduğum şeyler. Duyduğum şeyler. Neyi uydurduğumu ve neyin gerçek anılar olduğunu belirlemek zordu.

Kaşlarımı çattım, konuşmamızın gidişatından rahatsız olmuşum. "Ben bunu kabul etmedim."

Ryan'ın yüz ifadesi belirsizlikle doluydu. "Biliyorum, ama..."

"Hayır Ryan, burada *ama* yok," diye araya girdim aniden. Benimle oyun oynuyormuş gibi hissediyordum ve hiç havamda değildim. "Elinde bilgi olduğunu söyledin. Seninle tanışırsam, sana bir şans verirsem, bildiklerini bana anlatacağını söyledin. Bu sadece sözde bir hizmet miydi? Çünkü eğer öyleyse..."

"Hayır, hayır, hiç de laf olsun diye değil!" Bu sefer sözümü kesme sırası ondaydı. Kollarımı kavuştururken kaşlarımı çattım. Koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakarak, "İnce Naneli İzci Kız kurabiyelerinden nefret ederdi," dedi. Ben alay ettim ama o sırıttı. "Biliyorum, biliyorum, herkes o şeyleri sever ama Jess sevmez. En azından bana öyle söylendi," diye hızla ekledi.

"Ben de onlardan nefret ediyorum," dedim sesim çatallaşarak. Jess'le bu kadar anlamsız ve aptalca bir şeyi paylaştığımızı düşününce adrenalinimin yükseldiğini hissettim. Yine de aynı zamanda çok önemli hissettiriyordu. "Başka ne var?" Sesimdeki yalvarma duygusunu bastırmaya çalışarak sordum.

Ryan özür diler gibi ama kararlı görünüyordu. "Sıra sende."

Kaşlarım tekrar çatıldı. "Yine oyunlar."

"Bu bir oyun değil, Lindsey. Sen biraz ver, ben de biraz vereyim. Bu kadar kolay olabilir." Ben teklifini düşünürken o kahvesini eline aldı ve bir yudum daha aldı.

Bir yanım kız kardeşimi onunla paylaşmak istemiyordu. O bana aitti. Ona o kadar uzun süre sıkı sıkıya tutunmuştum ki, onu bırakmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

"Sorun değil... küçük başlayın. En küçük ayrıntılar bile önemlidir." Ryan'ın sesi kısılmıştı. Onu zar zor duyabiliyordum. Küçük kafede neredeyse yalnızdık. Sadece o ve ben.

Ve Jess.

"Anlaşmamız bu değil," diye hatırlattım ona. "*Bana* onun hakkında bildiklerini anlatman gerekiyordu. Onun davası hakkında."

"Ve yapacağım, Lindsey. Söz veriyorum." Söz verdi ama ben ikna olmamış görününce pes etti. "Tamam, dinle, fıstık ezmesi kurabiyeleri ve tatlı kahveyi severdi. Dave Matthews'a karşı bir ilgisi vardı, söylediği her şeye takıntılıydı. Saçlarının ensesinde durmasından nefret ederdi ve bu yüzden saçlarını sık sık bağlardı. Bu sizi tatmin etti mi?"

Cildim kalkıp gitme ihtiyacıyla kaşınıyordu, ancak bir şey beni koltuğa yapıştırdı. İçimde bir duygu karmaşası oluştuğunu hissettim. "Bilmiyorum... Emin değilim..."

"Sorun değil, onunla ilgili bir anını benimle paylaşmayı dene. İçimden bir ses buna ihtiyacın olduğunu söylüyor." Ryan elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Bu senin bilgi edinmenle ilgili olduğu kadar, paylaşmanın da iyi hissettireceğini düşünüyorum."

"Yani bunu makalene koyabilir misin?" Meydan okudum.

Ryan ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Kayıt dışı, unutmayın."

Gözlerimi kahveme diktim. "Ya sana onu hatırlamadığımı söylersem? Gerçekten hatırlamıyorum."

"Öyleyse bana ne hatırladığını söyle," diye tekrarladı, ses tonunda zerre kadar yargılama olmadan.

Sözleri bir çeşit hipnoz gibiydi. Ve nedense kendimi en kötü günden başlarken buldum. En önemli gün.

"O anda her şey değişti," diye itiraf ettim içkime bakarak.

"Ne gibi?"

"Ortadan kaybolduğunda altıncı yaş günümdü. Bir daha benim için doğum günü partisi falan olmadı, orası kesin." Kızgınlığımı homurdanarak dile getirdim, ama bunun arkasında bir inanç yoktu. Doğum günü partileri için yasımı çoktan tutmuştum.

"Bu kolay olmamıştır."

"Değildi." Başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle buluştu.

"*Değildi.*" Çocukluğum Jess'in kaybolduğu gün sona ermişti.

"Kayıp bir insanın anısını nasıl yaşatırsın... yaşatamazsın." Gönülsüzce omuz silktim. Gözyaşlarım zorlukla kontrol altına aldığım acıyla gözlerimi yaktı. "şimdi anlıyorum, anlıyorum, ama her yerde onun hayaletiyle büyümek, ailemin ondan neredeyse hiç bahsetmemesine rağmen..." Durdum, devam edebileceğimden emin değildim.

Ryan bana baktı. "Perili olmak gibi bir şey." Geri çekildim, düşüncelerimin onun dudaklarından bana yankılandığını duyunca irkildim. Gülümsemesi acımasızdı. "Hatırlama eylemiyle mükemmelleşen birinin anısından kaçmak çok zor." Bu söyleyebileceği hem en iyi hem de en kötü şeydi. Ryan kısa bir süre elime dokundu. Parmakları sıcaaktı ve ben tepki veremeden parmaklarını geri çekti. "Sen bir hayaletin kız kardeşinden daha fazlasısın Lindsey, bundan eminim."

O kadar içten ve samimi görünüyordu ki, tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Sanki hayatımda ilk kez biri beni görüyordu. Beni Jess'in küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görüyordu. Kayıp bir kadını gören son kişiden daha fazlası olarak. Ve yavaş yavaş çözüldükçe, o ana kadar kilit altında tuttuğum şeyleri söyleyecek gücü kendimde hissettim. Her zaman düşündüğüm ama asla yüksek sesle söylemediğim suçlu gerçeği söylemek için.

"Keşke cesedini bulsalar ve bu işi bitirseler." Sözcükler ağızımdan kaçarken gözlerimi indirdim, bu ifadenin acımasız inancı içimi yakıyordu.

"Onun dışarıda bir yerlerde olmasını dilemiyor musun?" Ryan yüz ifadesi hafifçe karararak sordu. "Belki bir gün eve döner diye?"

Sertçe başımı kaldırdım. "Elbette istiyorum. Ama bunca yıldan sonra gerçekçi olmak zorundayız. Jess orada olsaydı, bize haber verirdi. Eğer öyle olmasaydı, öldüğünü düşünmemize izin vereceğini sanmıyorum." Sesim titremeye başladı ama devam ettim. "Ama geri gelmeyeceğini, onu bir daha asla göremeyeceğimizi teyit etmek tam da ailemin ihtiyacı olan şey. Yanlış yönlendirilmiş bir umuda tutunmak yerine onun gerçekten öldüğünü bilseydik, o zaman sonsuza kadar bir yerde sıkışıp kalmak yerine hayatımıza devam edebilirdik."

Ryan anlamış gibi davrandı. Beni yargılıyor gibi görünmediği için rahatlamıştım. Çünkü yıllardır kendimi yargılıyordum. Kız kardeşimin öldüğünü bilmek istediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Ve bunun beni ne tür bir insan yaptığını merak ediyordum.

Gazeteci olmasından kaynaklanan çekincelerime ve pek de dürüst olmayan başlangıcımıza rağmen kendimi ona açılırken buldum. Zihnimin arkasında bir uyarı sesi bağırarak bana gazetecilerin yaptığı şeyin bu olduğunu söylüyordu. Sizi paylaşılan sırlar ve empati ile cezbederler. Ama ben insanları okuyabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Bu bana şimdiye kadar iyi hizmet etmişti ve Ryan'ın rol yaptığını hissetmiyordum. Samimi görünüyordu ve endişesi dürüsttü.

Tabii ki böyle düşünmemi istiyor olabilir.

Bu nedenle, devam etmem gerektiğini biliyordum. Bunun sadece Jess'le ilgili olmadığını, benimle de ilgili olduğunu fark ettim. Daha önce hiç dile getirmediğim şeyleri dile getirmekle ilgiliydi.

Olanları gerçekten hiç düşünmemiştim. Üzerimdeki etkisini. Sahip olduğum az sayıdaki anılarım hakkında hiç konuşamamıştım. Kısmen ailem beni dinleyemeyeceklerini açıkça belirttiği için, kısmen de bunları paylaşarak hayatımı mahveden tüm yolları kabul etmek zorunda kaldığım için. Birkaç kez terapiyi denemiştım ama hiç devam etmemiştim. Bunun, içimde saklı tuttuğum tüm bu çirkin düşünceleri açmaktan ve açığa çıkarmaktan korkmamla ilgili olduğunu biliyordum.

Ama Ryan iyi huylu gülümsemesi ve şefkatiyle etrafımdaki duvarların hafifçe de olsa yıkılmasına neden oldu. Ona gerçek olabileceğini düşündüğüm küçük şeyleri anlatmak istedim. Benim olabilecek anıları. Ve Jess için ona anlatmak istedim.

Ve *benim* için.

"Kokusunu hatırlıyorum," diye başladım, ilk başta biraz tereddüt ettim. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Anılarımı bu yabancıya mı teslim edecektim? Ama kapılar bir kez açıldığında kendimi durduramadığımı fark ettim. Paylaşmanın tehlikesi buydu. Bir hatıra diğerine, sonra bir başkasına yol açtı. Ve ben farkına bile varmadan kendimi kesip açıyor ve Ryan'ın her şeyimi görmesine izin veriyordum. Büyük bir hata yapmadığımı umuyordum. Ama altı yaşımdan beri Jess'e en yakın hissettiğim an buyken nasıl olabilirdi ki? O kardeş sevgisini, onun öldüğü gün tam olarak kaybolmayan bağı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kendimi onu hissetmenin acısından kurtarmak için onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Ryan'ın gülümsemesi yumuşaktı. Hatta hüzünlüydü. Ama ben ona odaklanmamıştım.

Oraya geri döndüm... ablamla birlikte.

"Üniversiteye gittikten sonra odasına gizlice girip yasemin parfümünü sıktığımı hatırlıyorum, böylece hâlâ yanımdaymış gibi davranabiliyordum." Gülümsedim. "Kahve de. Her zaman kahve gibi kokardı."

"Neredeyse hiç durmadan içiyordu," diye kıkırdadı. "Arkadaşları da öyle söylüyordu zaten."

"Bu ikimiz için de geçerli." Kupamı kaldırdım, başka bir bağlantı keşfetmenin heyecanını hissediyordum.

"Başka ne var?" diye sordu nazikçe, sanki benimle anılarını tazeliyormuş gibi. Gerçi şimdiye kadar yönlendirmeye ihtiyacım yoktu. Bir kez başladıktan sonra geri dönüşü yoktu. Zihnimde *ona* ait olan her şeyi ortaya çıkarmak istiyordum.

"Onun gülüşü. Şimdi bile duyabiliyorum. Yine de yüzünü tam olarak göremiyorum. Büyüdükçe bunu kaybettim ama onu duyabiliyorum." Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, kendimi ilk çocukluğuma ve kulaklarımı dolduran ve beni gülümseten kahkahasının anısına geri götürdüm.

"Bu harika, Lindsey," diye cesaretlendirdi Ryan. "Ailen onun hakkında ne diyor? Onların anıları neler?"

Hissettiğim sıcaklık neredeyse anında dağıldı ve yerini yalnız bir karanlık aldı.

"Ailem onun hakkında nadiren konuşur, en azından bilerek. Bugünlerde adı sadece tesadüfen duyuluyor."

"Neden? Onlar onun ailesi. Bir babanın çocuğu hakkında konuşmak istemesi gerekmez mi?" Öfkeyle baktı, sesi sertti. "Bir anne de," diye ekledi bir süre sonra.

"Tabii ki ailem onu seviyor. Ama bu onlar için zor, özellikle de babam için." Kendimi aileme karşı savunmada hissettim. Kimsenin, özellikle de bir yabancıнын onların Jess'e karşı duygularını sorgulamasını istemiyordum. Yıllar boyunca yeterince yargılamaya ve varsayıma maruz kalmışlardı. Jess'i bulmak için yeterince çaba göstermedikleri söyleniyordu. Ya da kederlerinin çok abartılı olduğu. Babamın çok öfkeli olduğu ya da bazı durumlarda yeterince öfkeli olmadığı. Kamuoyu önünde kazanmak diye bir şey yoktu ve bu nedenle onlara karşı inanılmaz derecede korumacı olmaya başlamıştım.

Ryan McKay kim oluyordu da onların bağlılığını sorgulayabiliyordu? Acılarını? "Anlamıyorum." Ryan'ın ifadesi yumuşamıştı ama hala bir gerginlik var.

"Jess'i kaybetmek onları mahvetti. *Onu*, babamı mahvetti. Ve dürüst olmak gerekirse Ryan, bu seni ilgilendirmez."

Ryan hemen pişman olmuş gibi göründü ve konuyla ilgili başka düşünceleri varsa da bunları kendine sakladı ve ben de bundan memnun oldum. Jess olmadan yaşamayı öğrenmenin ailemizi nasıl değiştirdiğini açıklamak zorunda kalmamalıydım. Ya da annemle babamın neden öyle davrandıklarını. Herkes kederle farklı şekilde başa çıkabilirdi; doğru ya da yanlış bir yol yoktu.

Evimizde Jess'in sergilenen tek bir fotoğrafı kalmıştı, o da annemin başucundaki masanın üzerindeydi. Liseden mezun olduğu gün çekilmişti. Bazen annemin görebilmesi için dik dururdu, ama çoğu zaman yüzüstü durur ya da bir çekmeceye kaldırılırdı. Eninde sonunda tekrar ortaya çıkacaktı ama asla uzun sürmeyecekti. Jess'in gülümsemesi

bitmek bilmeyen bir saklambaç oyunu oynuyordu ve ben onu aramaktan çoktan vazgeçmiştim.

Yıllar geçtikçe, fotoğrafları da kendisi gibi ortadan kayboldu. İz bırakmadan kayboldu. Bir zamanlar oturma odamızda gururla sergilenen ödülleri ve kupaları paketlenildi. Hayatı dolaplarda saklı kutulara indirgendi.

Ancak yatak odası farklıydı. Annem ayak diremişti. Babam orayı toplayıp ev ofisine dönüştürmek istediğinde, annem bunu reddetti. Duyduğum en kötü kavgalardan biriydi.

Annem sonunda istediğini elde etmişti. Jessica'nın odası bir tapınağa dönüştü. İçeride sanki 1999'a geri dönmüş gibi hissediyordunuz. Ailemin bir bütün olduğu zamanlara ait bir zaman kapsülü.

Ryan boğazını temizledi ve tekrar başparmağını karıştırmaya başladı. "Peki, sen ve ailen yakın mısınız?" diye sordu.

"Hem de çok. Belki de çoğu otuz yaşındaki gençten ve onların ebeveynlerinden daha fazla. Bu yüzden evden ayrılamadım." Bu yakışıklı adama hâlâ evde ailemle yaşadığımı itiraf ettiğim için biraz utanarak kızardım. İnsanların kararına nasıl baktığını biliyordum; bazılarına göre zavallı görünüyordum. Hatta belki bir ezik. Ama yine de Ryan'ın yanında yargılandığımı görmedim. "Yetişkin bir kadının hâlâ çocukluk odasında uyumasının nasıl görüldüğünü biliyorum, ama onlar da beni kaybetmekten korkuyorlar. Ve sanırım ben de onları *iki* boş yatak odasıyla baş başa bırakmaktan korkuyorum. Kulağa berbat geldiğini biliyorum ve kayıp bir insanın gölgesinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlamayı bekleyemem." Tereddüt ettim, en karanlık sırrımı ilk kez paylaşmaya hazırdım. "Onu hepimiz seviyorduk... hala da seviyoruz ama bir parçam da ondan nefret ediyor."

Bunu söylerken kendimi suçlu hissettim ama iyi de geldi. Kendimi gençleşmiş hissettiren bir rahatlama hissi vardı. Ve beni bu noktaya getirdiği için Ryan McKay'e minnettarlık duymaktan kendimi alamadım.

İçimde bastırdığım karanlığın bir kısmını serbest bırakmaya başlamam için gereken tek şeyin için tanımadığım biriyle hayır olduğunu kim bilebilirdi?

Benimle ya da travmamla bağlantı kurmak, beni dinlemek ve ilk kez görüldüğümü ve duyulduğumu hissettirmek için?

"Jess'ten nefret mi ediyorsun?" Ryan'ın kafası karışmış gibiydi. "Neden?"

"Çünkü ben sadece altı yaşında bir çocuktum. O gün sadece ablamı kaybetmedim, hayatımda olabilecek her şeyi kaybettim. Artık sadece Lindsey Fadley değildim - matematikte berbat, ama müthiş bir softbol oyuncusu. Artık Lindsey Fadley-kayıp bir kadının kız kardeşiydim. Asla *kendi* hayatıma, *kendi* kimliğime sahip olamayacaktım, çünkü her şeyi tanımlayan bu korkunç olayla sarmalanmıştı. *Beni* tanımlamaya başladı." Gözlerim akmayan yaşlarla doldu ama düşmelerine izin vermedim. Bunun kendime acımakla ilgisi yoktu, bu öfkeydi.

"Onun hayaletinin peşinde büyümek hayatımı mahvetti." Ryan'ın daha önceki sözlerini tekrarlamak ikimizde de yankı uyandırmış gibiydi. Sabit kahverengi gözlerinde bir anlayış parıltısı vardı. Anlamıştı. Nedenini bilmiyordum ama o anlamıştı.

Ve söylediklerim gerçektir. Benim gerçeğim. Ve utancımın geri dönülmez bir şekilde bağlantılıydı. Ama onu bastırmak yerine sahiplenmemin zamanı gelmişti.

Ryan düşünceli görünüyordu. "Jess'in böyle hissetmeni isteyeceğini sanmıyorum."

"Kız kardeşimin nasıl hissedeceği hakkında ne biliyorsun? Neden, onun hayatını araştırdığın için düşüncelerini bildiğini mi sanıyorsun?" Savunmaya geçtim. Eski alışkanlıklar zor ölür. Hassasiyet beni açıkça sinirlendiriyordu. "Bu sahte sempati senin tavlama cümlelerinden daha kötü."

Ryan benim mücadeleciliğimden etkilenmemişti. "O günle ilgili ne hatırlıyorsun?"

Yine de kız kardeşim hakkındaki sorularını istilacı olarak görmekten kendimi alamıyordum. Jess hakkında konuşma fırsatını yakalamak ne kadar hoşuma gitse de, içimdeki kaçma içgüdüsünü görmezden gelmek zordu. Ama bunu bastırmak zorundaydım. Bu, kapanışa doğru atacağım ilk adım olabilirdi. Umutsuzca ihtiyacım olduğunu fark ettiğim bir şey. "Eminim polis sorgumu dinlemişsinizdir."

"Evet, ama bunu senden duymak istiyorum." Öne doğru oturdu, yüz ifadesi gergindi.

"O görüşmeden şu anda size anlatabileceğimden daha fazlasını öğreneceksiniz. Sana defalarca söyledim, pek bir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim Jess'in doğum günü partim için eve geldiği. Benim için bir şey almak üzere arabasına gitti. Pasta olduğunu çok sonra öğrendim. Sanırım bana sürpriz olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Oturma odasının penceresinden onu izledim. Başka tarafa baktım-"

"On saniyeliğine," diye tamamladı Ryan ve ben hırlamak istedim. Bu *kelimeler* -benim kelimelerim- beni her yerde takip ediyordu.

"Doğru. Bir saniye önce oradaydı ama on saniye sonra yoktu." Ryan'ın yüzündeki bariz hayal kırıklığını görmezden geldim. "Hepsi bu kadar. Sana verebileceğim tek şey bu. Ondan sonra kafası karışık, üzgün ve yalnız olmanın anısından başka bir şey yok."

Her birimiz açıkladığım şeyi sindirirken birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik içinde oturduk. Benim için muazzam bir şeydi. Ryan için belki o kadar değil. Ne de olsa onunla paylaşabileceğim pek bir şey yoktu. Elimdeki tek şey bulanık hatıralarımdı ve onlardan vazgeçmenin benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sessizliği doldurma ihtiyacıyla koltuğumda kıpırdandım. "Tamam, benim paylaşım zamanım bitti. Şimdi senin sıran. Hatırladığım şeyler hakkında beni rahatsız etmenin Jess'in nerede olduğu ya da ona ne olduğuyla ne ilgisi var?"

Ryan düşünceli görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Ama bazen büyük bir etki yaratabilecek anılar aklımıza gelir. Çok gençtin ama muhtemelen fark ettiğinden daha fazlasını gördün. İnsanlar çocukların yanında gardlarını düşürme eğilimindedir çünkü dikkat etmediklerini düşünürlər," diye açıkladı Ryan. "Dolayısıyla, yüzeye çıkarmak için biraz dürtmeye ihtiyaç duyan çok şey gömülü olabilir."

"Bunların hepsi iyi ve güzel, ama ben daha çok öğrendiğiniz şeyleri duymak istiyorum. Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" diye üsteledim.

"Bu davada sarkan bir sürü ip var. Aslında tüm davalarda. Bir bağlantı olmalı. Sonuçta kızların her biri aynı zamanda Southern State Üniversitesi'ne gitmiş. Büyük bir okul değil. Ben de

yetkililerin neden kayıp dört kadının birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmediklerini asla anlayamadı. Böylesine küçük bir toplulukta bir değil, iki değil, dört genç kadının kaybolması bir avcıya işaret ediyor. Aksini düşünmek sadece cahillik değil, aynı zamanda aptallıktır."

"Ama o zaman bir seri katil olabileceğini kabul etmek zorunda kalacaklardı. Görmezden geldikleri bir seri katil" diye tahmin yürüttüm.

"Olabilir. Bir polis departmanının itibarı için yakalayamadığınız bir katilin ortalıkta dolaşmasından daha kötü bir şey olamaz." Sırıttı ama çabucak kayboldu. "Ama yıllardır bu hikayelerin kesiştiği tüm yolları bulmak için çalışıyorum. İlk kayıp kız Tammy Estep'e kadar uzanıyor. Jess'in RA'sı olduğunu biliyor muydun?" Ryan sordu.

Nefesimi tutamadım. "Jess Tammy'yi tanıyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu!"

"Kesinlikle öyle." Ryan'ın yüz ifadesi meraklandı. "Jess'i üniversitede hiç ziyaret ettin mi? Belki Tammy'yle tanışmışsındır."

"Gördüğüm kadarıyla yine bana sırtını dönüyorsun. Sen biraz verirsen, ben de biraz veririm derken gerçekten ciddiydin, ha?" Kuru bir şekilde söyledim.

Ryan kıkırdadı. "Düşüncelerim eninde sonunda bir anlam kazanacak. Söz veriyorum. Ama çocukların bir şeyleri fark etmesiyle ilgili söylediklerimi unutma. Kampüsü hiç ziyaret edip etmediğini merak ediyordum, belki ne hatırladığını görmek için biraz dolaşabiliriz."

Ona mülayim bir bakış attım. "Ya da belki hâlâ makalen için bir kanca bulmayı umuyorsundur."

Ryan'ın gözleri hafifçe büyüdü. "Umarım beni daha iyi tanıdığında niyetimin saf olduğunu anlarsın. Ben akbaba değilim. Seni manipüle etmek için burada değilim..." Bir iç geçirdi. "Ama ısrarcı olabilirim. Yani, bana söylemek istemezsen anlarım-"

"Sanırım Jess'in taşınma gününü hatırlıyorum," diye araya girdim ve can yeleği olmadan doğrudan derinlere atladım. Ne de olsa buraya kadar gelmiştim.

Hevesle öne doğru eğildi. "Ya Tammy?" Telefonunu çıkardı ve başının üzerinde sık bukleler olan çapraz görünümlü genç bir kadının resmini çıkardı. Kadın güzeldi, ama a sıkışmıştı,

hoş olmayan bir ifade. "Bu Tammy Estep. Onu hiç hatırlıyor musunuz? Orada olmalıydı."

Düşüncelerimi toparlamak için çabaladım. Çekici, kayıp kızın görüntüsünü tanıyamadım. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Ama Southern State kampüsüne gittiğime dair anılarım *olduğunu* fark ettim. Çok fazla değillerdi ama yüzeyin hemen altındaydılar. Eğer yeterince zorlarsam, belki onları serbest bırakabilirdim.

Bazen büyük bir etki yaratan anılar aklımıza gelir.

Ryan telefonuna dokundu ve başka bir resim çıkardı. Bu nefesimi kesti. Bu Jess'ti. Daha önce hiç görmediğim bir fotoğraftı ama doğrusu pek fazla görmemiştim. Sıkışık bir yurt odasına benzeyen bir odanın kapısında duruyordu. Yamalı bir kot şort ve çizgili bir tişört giymişti. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Arkasında, üzerine ekose bir battaniye örtülmüş dağınık bir yatak görebiliyordum. Duvarda Monet'nin *Zambak Gölü Üzerindeki Köprü* tablosunun posterini görünüyordu. Mekânın yasemin parfümü ve çikolata gibi koktuğunu biliyordum.

Bu da nereden çıktı?

"Bu fotoğraf Westwood Hall'da, onun kaldığı birinci sınıf yurdunda çekildi." Ryan'ın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Ona fotoğrafı nasıl çektiğini sormalıydım, ama beynime bir sürü görüntü hücum ederken tek yapabildiğim kendimi desteklemek oldu.

"Tammy'yi hatırlamıyorum," diye başladım zayıfça, gözlerimi kapatarak, "ama sanırım bir şey hatırlıyorum..."

Toprağın ayaklarımın altından kayıp gittiğini ve uzun zamandır unutulmuş bir hatıranın siyah tentesinin önüme serildiğini hissettim. Yurda taşındığı gün aklıma geldi ve *hatırladım*.

★ ★ ★

Koridorda koşabildiğim kadar hızlı koşarken babam, "Koridorda koşmak yok, Lindsey," diye seslendi. Jess'in odasına girdim, kollarımda örme bir atkı vardı.

"Sakin ol, Lindsey-Bug," diye güldü annem, battaniyeyi benden alarak.

Güzel çiçekler ve bir köprünün yer aldığı posterini nereye asacakları konusunda tartışırken onları böldüm. Jess masasının üstüne asmak istiyordu, annem ise yatağının yanına daha iyi duracağını düşünüyordu.

Annem ve Jess birbirlerine çok benziyorlardı. İkisinin de uzun siyah saçları ve mavi gözleri vardı ve onları birlikte her gördüğümde ben de onlara benzemek isterdim. Kısa kahverengi saçlarım ve kahverengi gözlerimle kendimi tuhaf hissediyordum. Annem ve kız kardeşim kadar güzel olduğumu da düşünmüyordum.

"Özür dilerim," diye bağırarak ikinci yatağa atladım.

"O değil, Linds," dedi Jess şakacı bir şekilde, beni kaldırdı ve diğer yatağa bırakmadan önce etrafımda salladı. "Bu benim yatağım. İstedığın kadar üzerinde zıplayabilirsin."

Annem beni kovdu ve arabadan getirdiğim yeşil-mavi ekoseli yün battaniyeyi düzeltmeye başladı. Yatağın üstündeki posterini kaldırmadan önce Jess'in evdeki yatağında yaptığı gibi onu da yatağın ucuna örttü. Jess iç çekti ama bir şey söylemedi.

"Hayır yapamaz," diye azarladı Jess'i. "Lindsey-Bug ortalığı karıştırın diye bütün bunları hazırlamak için bir saatimi harcamadım." Sözleri sertti ama annem bana gülümseyerek aslında bana kızgın olmadığını belli etti.

"Peki, bu kimin yatağı o zaman?" Üzerine atlamama izin verilmeyen yatağı göstererek sordum. "Bu yatıya kaldığım zaman için mi?" Jess beni gıdıklarken güldüm.

"Üzgünüm, ufaklık. O oda arkadaşımın." Jess saçımı kabarttı ve ben de her zaman yaptığım gibi elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Şunlardan bir tane alabilir miyim?" Oda arkadaşının yatağının yanındaki masanın üzerinde duran çikolataya uzanmaya başladım.

Jess beni nazikçe cazip ikramdan uzaklaştırdı. "Bunlar senin yemen için değil, Linds."

Jess, gömleğimin önüne yasemin kokusunu sıktıktan sonra parfüm şişesini elimden aldığı anda dudak büktüm.

"Çok iyi vakit geçireceksin Jessica," dedi annem, kollarını kardeşime dolayarak. "Ama unutma ki biz sana sadece eğlenmen için para ödemiyoruz. Bu okul pahalı, o yüzden çalış ve iyi bir eğitim al. Bunun için buradasınız." Kız kardeşimi kollarının üstünden tutarak geri çekildi, yüz ifadesi ciddiydi. "Üniversite günlerimi hatırlıyorum, hedeflerinizi gözden kaçırmamanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum."

"Biliyorum anne, merak etme," diye mırıldandı Jess. Bana baktı ve dilini çıkararak gözlerini devirdi. Kıkırdadım ama elimle üstünü kapattım.

Annesi onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin için her zaman endişeleneceğim Jessica. Çok büyük bir potansiyelin var, henüz ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun. Buraya kadar gelmek için çok çalıştın, şimdi bunu mahvetme."

"Anne," diye inledi Jess. "Yapmayacağım. Planımızı biliyorum ve ona sadık kalmaya niyetliyim. İyi olacağım."

"Hmm." Annemin sesi ona gerçekten inanmamış gibi geliyordu. Açık kapı aralığına baktı. "Baban nereye gitti?"

İkisi de beni durduramadan aceleyle koridora çıktım. "Gidip onu bulacağım."

Kutu ve bavul taşıyan insanlardan kaçarak arabaya doğru koştum. Babamı görmedim, bu yüzden yurt odasına kadar koştum ve Jess'i yalnız buldum. Beni gördüğünde her ne kadar saklamaya çalışsa da üzgün ve kızgın görünüyordu.

"Ağlayacak mısın Jessie?" Evden ayrılmak zorunda kalırsam nasıl ağlayacağımı düşünerek sordum.

Jess başını salladı ama yine de yapabilecekmiş gibi görünüyordu, ben de kollarımı ona doladım. Ona sarılabildiğim kadar sıkı sarıldım, o da bana sarıldı ve nasıl bu kadar güçlendiğime güldü.

"Jess..." babamın sesi kapı aralığından yüksek sesle geliyordu. Arkamı döndüğümde o da üzgün görünüyordu.

"Lindsey-Bug, işte buradasın!" Annem koridorun diğer ucundan seslendi. "Lütfen etrafta koşuşturmayı bırak, canın yanacak. Hadi, gitme vakti geldi."

"Arabada buluşuruz!" Annemin kolunun altından sıyrılıp tekrar koşmaya başlarken bağırdım. Gitmeden önce arkama baktım ve Jess'e el salladım.

★ ★ ★

"Üzgün görünüyordu, ama üniversiteye giden pek çok çocuk üzülür," diye bitirdim sözümü, hafıza şeridine yaptığım beklenmedik yolculuktan sonra birden kendimi çok yorgun hissettim.

"Gördün mü Lindsey, ben de bundan bahsediyordum. Kafanın içinde muhtemelen çözebileceğimiz bir sürü şey var." Ben tamamen tükenmişken Ryan canlanmış görünüyordu.

Kahvemi bitirmiştım ve Rhonda'ya daha fazla içecek sipariş etmesini işaret etmeye başladı ama ben başımı salladım. Bu anı beni rahatsız etmişti. Kendime ait çok az anım vardı, ama o gün, onu üniversiteye bırakırken, bu anı tamamen bana aitti.

Ryan daha yeni başlıyor gibi görünürken, ben frene basmaya hazırdım.

"İyi misin?" Ryan nihayet ruh halimdeki değişikliği hissederek sordu.

İyi miydim? Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl hissettiğimden de tam olarak emin değildim. Ama kesin olan bir şey vardı ki, vermeye hazır olmadığım başka bir şeyi paylaşmadan önce Ryan McKay'den uzaklaşmalıyım. Sadece bana ait olması gerektiğini düşündüğüm şeylerden ayrılmayı çok kolaylaştırıyordu.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter." Fazla bir şey öğrenememiştım. Jess'in kurabiye tercihi dışında Ryan'dan hiçbir şey duymamıştım ve bu beni rahatsız etmeliydi, ama aslında yeni anıyla birçok şeyi ortaya çıkarmamda bana yardımcı olmuş gibi hissettirdi. Şimdi eve gidip bunu sindirmem gerekiyordu.

Ryan dehşetini gizlemeye çalışarak, "Tabii, sorun değil," dedi. Kahvelerimizin parasını ödedi ve sonra benimle birlikte dışarı çıktı.

"Sokağın karşısına park ettim." Sokak lambasının altındaki kırmızı Toyota'mı gösterdim. Babam Japon markalarının en güvenlisi olduğunda ısrar ederdi, bu yüzden ben de onlardan birini kullanıyordum. "Kahve için teşekkürler. Ve, bilirsın, Jess şeyleri. Bir süre onun hakkında konuşabilmek güzeldi."

"Memnun oldum. Ve eğer çok istekli göründüysem, özür dilerim. Ama gerçekten birlikte kız kardeşine ne olduğunu çözebileceğimizi hissediyorum." Sanki kendini zor zapt ediyormuş gibi bana geniş dişli bir gülümseme verdi.

Daha önce beni rahatsız eden coşkusu şimdi biraz bulaşıcı geliyordu. Belki de iyi bir takım olabileceğimize dair inancının bir kırıntısını hissetmeye başladım. Elbette tüm bunlar Jess hakkında bilgi edinmek içindi. Kendimi cesaretlenmiş hissederek, "Ben de arkadaşılığınızdan keyif aldım," diye ekledim.

Tanrım, bunu gerçekten söylemiş miydim?

Tanımadığım erkeklere karşı pek açık sözlü değildim. Çekingendim. İçime kapanıktım. Jess'in kaybolmasından bu yana geçen yıllarda hayatta kalmanın bir yolu olmuştu bu. Kimin sizi bir trajediyle olan bağlantınızdan dolayı değil de sizin için istediğini bilmek zor. Bu kadar çok insanın travmaya çekilmesi rahatsız ediciydi. Bu beni şüpheli ve temkinli yapmıştı.

Bir parçam Ryan'ın garip flörtümü fark etmemesini umuyordu. Ama tabii ki kabul etti. O böyle bir adam gibi görünüyordu. Bunu benim teklif ettiğimden emin olmadığım bir davet olarak gördü. Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve gözleri ağzıma kayd.

"Ben de seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif aldım, Lindsey."

Beni öpmek istediğini hissediyordum. Ben de onu öpmek istiyor muydum? Evet, çekiciydi. Evet, Jess'le ilgili bir anıyı ortaya çıkarmamda bana yardım etmişti. Ama ...

İkimiz de ne yapacağımızı bilemeden bir süre garip bir şekilde durduk. Ryan'ın istediğini elde etmeye alışık olduğu izlenimine kapıldım ve *beni* istediğini saklamak için hiçbir çaba göstermedi. Ama ben kontrolü birine teslim edecek türden bir kadın değildim. Güzel gözleri, dizlerimi titreten bir gülümsemesi ve kayıp kız kardeşimle ilgili hayatımı değiştirebilecek bir bilgisi olsa bile.

"Gitmeliyim," dedim sonunda. İşler yeterince uzamıştı. Gururumu korumak için el sallayarak vedalaştım ve caddenin karşısına geçtim.

"Bekle," diye seslendi. Arkamı döndüğümde tereddüt etti. Gerginleştigimi hissettim. Cazibesine kapılıp harekete geçeceği endişesiyle mi? Yoksa ben istediğim için mi bekliyordum? "Seni tekrar görebilir miyim?" Ryan bir süre sonra kaldırımda kalarak sordu. Başımı salladım, midemdeki gergin uğultuya rağmen gülümsedim. Yüzü aydınlandı. "Yarın gece mi?"

"Otelde geç vardiyada çalışıyorum. Peki ya gündüz?"

"Makalemin ilk taslağını editörüme yetiştirmek için son günüm, bu yüzden bütün gün çok yoğun olacağım." Hayal kırıklığı içinde içini çekti, sonra neşelendi. "Bir ara yemek yemem lazım, belki akşam yemeğimi senin molana denk getirebilirim?"

"Tamam. Genelde altı buçuk gibi yemek yerim. O zaman belki bana Jess hakkında daha fazla şey anlatabilirsin." Ona ve kendime, bu olaydaki risklerin ne olduğunu hatırlatmak önemliydi. Anlaşmamızın neye bağlı olduğunu.

Gülümsemesi bir an için duraksar gibi oldu ama hemen kendini düzeltti. "Tamam o zaman."

Eve dönerken Ryan'a neler olduğunu düşündüm. Benden büyüktü, benden çok Jess'in yaşındaydı ama her ne kadar inkâr etmek istesem de onunla aramda hem yeni hem de beklenmedik bir bağ olduğunu hissediyordum.

Belki bunun bir anlamı vardı, belki de yoktu, ama hayatımda ilk kez bu işin nereye varacağını görmek isteyebileceğimi düşündüm.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

Bölüm 4

Stella: Gerçek suç severlere tekrar hoş geldiniz. Ben sunucunuz Stella-Ben de Rachel.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Stella: Tamam, vay canına, son birkaç hafta çılgınca geçti, Rach. Bu faili meçhul davasının bu kadar popüler olmasını bekliyor muydun? Hiç de değil. Jessica'nın sonunda hak ettiği ilgiyi görmesine sevindim. Jimmy Kimmel'in programında bu konudan bahsettiğini gördün mü?

Stella: Ve hepsi sizin sayenizde. Işıkları tutan sizsiniz üzerinde.

Rachel: Ve umarız dinlemeye devam edersiniz, çünkü bu sefer ters köşeler hızlı ve sert bir şekilde gelecek. Lafı daha fazla uzatmadan başlayalım.

Stella: Bugün sola dönüyoruz ve hiç bulunamayan başka bir kadına odaklanıyoruz.

Ve bunun Jessica'nın davasıyla nasıl bağlantılı olabileceğini. Tamam. Bir paket cipsim ve en sevdiğim salsa sosu. Ben hazırım Stel, hadi bakalım.

Stella: Zaman makinemize binelim ve Kasım 1998'e, Amerika'nın güneyine gidelim-

Ah, 98 sonbaharı. 87'lik Buick LeSabre'imın hoparlörlerinden Shania Twain ve Savage Garden'ın sesini duyar gibiyim.

Stella: Hiç şansın yok. Bana her zaman biraz Oasis ya da Blur verin. Gerçi, bizim Bir sonraki kayıp öğrenci Tammy Estep bunların hiçbirini dinlemezdi. O tam bir jam-band kızıydı. Arkadaşlarının anlattığına göre, liseden sonraki yazı Doğu Yakası'ndaki tüm Phish konserlerine giderek geçirmiş. Dürüst olacağım, Phish'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama anlatılanlara bakılırsa, bu biraz bizim İngiltere'deki festival sahnesine benziyor.

Rachel: İngiltere'deki festivaller hakkında tam anlamıyla hiçbir şey bilmiyorum ama doksanlı yılların üniversiteli kızını iyi bir turne grubu olmadan düşünemezsiniz. Ayrıca Widespread Panic grubunu da çok sevdi ve birkaç arkadaşına yaz boyunca onları takip etmeyi düşündüğünü söyledi.

Stella: Bu yüzden polis ilk başta onun kayboluşunu görmezden geldi, Değil mi?

Anladın, Stel. Onu, kaçıp gitmiş bir başka hoşnutsuz genç olarak yazdılar. Gerçekte Tammy öyle biri değildi. Müzik gruplarını sevebilir ve arada sırada bazı şovlara giderek saçlarını serbest bırakabilirdi, ama o geldikleri kadar düz uçluydu.

Stella: Dürüst ve süper güvenilir biriydi. 3.9 not ortalaması vardı ve Westwood Yurdu'nda Yurt Danışmanı'ydı.

Jessica'nın yatakhanesiydi. Kahretsin, Stel, sınırlar çoktan aşıldı.

Stella: Aynen öyle. Tammy ve Jess birbirlerini tanıyorlardı. gerçek bir skandal çizgisi vardı. Tammy'nin en yakın arkadaşı Brenda ile konuştum, Tammy'nin yaşlı bir adamla ilişkisi olduğunu söyledi. Ayrıca polise haber verdiğini ama tabii ki polisin bu bilgiyle *hiçbir şey yapmadığını* söyledi.

Rachel: Bu podcast'in adını "Polisin Beş Yüz Yolu" olarak değiştirmeliyiz. Em."

Stella: Haksız değilsin, dostum.

Rachel: Peki, bu yaşlı adam - belki de yaşlı birinden mi bahsediyoruz?

Stella: Oh hayır, Rach. Bu adam Southern State'de profesördü... ve evliydi de.

Bu skandal! Tsk, tsk, Tammy.

Stella: Ama bu evli, yaşlı adamın onunla bir ilgisi var mı?

Kaybolma mı? Bazıları evet diyor, peki ya diğer kayıp kızlar? Biraz daha derine inelim...

BÖLÜM

5

JESSICA

Kasım 1998

Telefon çaldı ve çaldı. Telefonu kapattım ve yatağıma oturdum, omuzlarım çökmüş, kalbim ağırlaşmıştı. Onu evden arayamazdım. Annemle konuşmak istemiyordum. Sesimdeki acıyı duymasını istemiyordum.

Babama ihtiyacım vardı.

Orada olacağını bildiğim için ofisini tekrar aradım. Annem yattıktan sonra sızıışmış olmalı. Mışıl mışıl uyurdu.

Sonunda telefonu açtı. Sesi nefes nefese geliyordu. "Baba."

Gözyaşlarım gelmeden önce tek söylediğim buydu ve sonra hiçbir şey söyleyemedim.

"Senin için buradayım Jess," diye söz verdi.

Babama döndüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. Artık bir yetişkindim. Kendi başıma yaşıyordum. Ama itiraf etmesi ne kadar zor olursa olsun, bazen bir kızın babasına ihtiyacı olabiliyordu.

Çok yakındık. Bu ayrılık.... ikimiz için de zor oldu.

★ ★ ★

Daisy ve ben akşam yemeği için dışarı çıkarken salon alışılmadık derecede kalabalıktı. Kapıyı arkamdan kapattım. Daisy silme tahtasına bir not yazarak arkadaşlarımıza yemeğe gittiğimizi haber verdi.

Commons, görünüşe göre etrafımızda titreşen heyecanlı endişenin alt akımından habersizdi.

"Hey çocuklar, Tammy'ye olanları duydunuz mu?"

Sanki bizim ortaya çıkmamızı bekliyormuş gibi kapısında hevesle duran uzun boylu, ağarmış sarı saçlı ve ince, kalem kaşlı kızı tanımak için döndük.

Daisy ona sinirli bir bakış attı. "Peki ya o?" diye sordu.

Kara bizi koridorun sonundaki merdiven boşluğuna kadar takip etti. "O kayıp."

Bu oda arkadaşımın dikkatini çekti. Daisy'nin ağzı şok içinde açıldı. "Ne demek *kayıp*?"

Kara'nın gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. "Yani, dört gündür kimse onu ne gördü ne de ondan haber aldı."

Daisy, "Buralarda her şeyin daha az baskıcı olduğunu *sanıyordum*," diye şaka yaptı ve ben de gönülsüzce güldüm.

"Belki de eve gitmiştir," dedim tedirginlikle.

"Yok artık. Şükran Günü tatiline iki hafta falan var, neden şimdi eve gitsin ki?" Kara karşı çıktı. Bizi merdivenlerden aşağıya ve salona kadar takip etti. Dışarı çıktığımızda üçümüz de durduk, diğer ikisi açıkça dedektifçilik oynamaya devam etmek istiyordu.

"Vizeler geçen hafta bitti, belki bir yerlerde parti yapıyordur." Daisy'nin soğukkanlılığını taklit etmeye çalışarak omuz silktim.

"Hadi ama, Tammy'den bahsediyoruz. Partilere alerjisi var," diye espri yaptı Daisy ve Kara güldü. "Bundan daha iyi bir teori bulabiliriz, Jess."

"Eminim bir şey yoktur-" diye itiraz etmeye başladım ama Kara ve Daisy çoktan dizlerine kadar spekülasyona batmışlardı.

"Ooh, belki de düzüştüğü yaşlı adamla kaçmıştır."

"Hangi yaşlı adam?"

"Evli profesör. Sanırım istatistiğe giriş dersi veriyor."

"Aman Tanrım, Tammy bir öğretmenle mi yatıyordu? Dr. Daniels mıydı? Herkes onun öğrencilerinden hoşlandığını bilir.

Yani."

Dr. Daniels.

Aklıma az kalsın karşılaşacağım o yakışıklı ve güler yüzlü adamın görüntüsü geldi.

"Belki, adını bilmiyorum."

"Çocuklar, bence hiç yoktan olayı büyütüyorsunuz," diye araya girdim ve onların heyecanlı tartışmaları arasında sesimi yükselttim. "Arkadaşı Brenda'ya geçen hafta sonu DC'deki Phish konserine bileti olduğunu söylerken kulak misafiri oldum. Muhtemelen oraya gitmiştir. Geçen yaz üç ay boyunca onları takip ettiğini söyleyerek büyük bir olay yaratmıştı, bahse girerim yaptığı şey budur."

Daisy ve Kara, kayıp RA'mızın nerede olduğuna dair çok gerçekçi bir olasılık karşısında söndüler. "Evet, sürekli bundan bahsedip dururdu. Onunla ilgili yarı ilginç tek şey buydu," diye homurdandı Daisy.

"Her neyse, kesinlikle gitti. Bütün kızlar bu gece büyük bir salon partisi planlıyor. Var mısınız?" Kara bize sordu, Tammy'nin neden kaybolduğuyla ilgilenmeyi çoktan bırakmıştı. Partiden önce dönmediği sürece kimin umurundaydı ki?

Daisy, "Elbette. Phi Lam'den birkaç kişiyi davet edeceğim ve Jess de bir çalma listesi hazırlayacak," diye teklif edince Kara adeta yerinden zıpladı.

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor," diye kabul ettim, kaygısız bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum. "Umarım herkes Dave Matthews Band'i sever."

Daisy iyi huylu bir şekilde homurdandı. "Durmadan *Before These Crowded Streets*'i çalıyor. Bütün şarkı sözlerini zorla öğrenmek zorunda kaldım," diye açıkladı Kara'ya. Oda arkadaşım bir klasik rock müptelasıydı. 1985'ten sonra pek müzik zevki yok gibiydi. O ve babam çok iyi anlaşırlardı.

"Ya o ya da Backstreet Boys," diye uyardım ve Daisy'nin dramatik bir şekilde yüzünü buruşturmasına neden oldum.

"Dave o zaman," diye kabul etti. Birbirimize sırtttık, yoldaşlık duygusuyla ısınmıştık.

"Bu iğrenç olacak!" Kara yatakhaneye geri koşmadan önce ciyakladı.

"O başka bir şey." Kafeteryaya doğru ilerlerken Daisy kolunu benimkine doladı. "Gerçekten de bizim sinir bozucu RA'mızın bir müzik grubunu takip etmek için kaçtığını mı düşünüyorsun?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. Bu konu midemi ağrıttı ve göğsümü gerdi.

"Kim bilir. Bildiğim tek şey, onun hakkında düşünmek için enerji harcamaya değmeyeceği."

"Tamamen haklısın. Bu da demek oluyor ki yapabiliyorken tadını çıkarmalıyız. Gerçi yirmi dolarına bahse girerim ki büyükbabasının erkek arkadaşıyla çıplak zaman geçiriyordur." Randall Dağı'na bakan dış patika boyunca yürürken Daisy kolumu bıraktı.

Bizi durdurdu, tepeden aşağıya, aşağıdaki binalara ve sokaklara baktı. "Burada büyüdüğüne hâlâ inanamıyorum." Kasabaya her girişimizde aynı cümleyi kuruyordu. Kendimi Güney Eyaleti'nin kozasına sardıktan sonra tepeden aşağı inip tanıdık dükkân ve restoranları ziyaret etmek garip hissettiriyordu. Her zaman evim dediğim bu küçük yerden hem utanıyor hem de onu savunuyordum.

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü küçük bir kasaba kızına benzemiyorsun Jess," diyerek kolunu bana doladı.

Her yerim ısınmıştı. Daisy haklıydı. Değişiyordum. Bunu hissediyordum. Sadece küçük bir kasabadan gelen bir kız olacağımı sanmıştım. Ama bu doğru değildi. Ben bundan daha fazlasıydım.

Avam Kamarası'na doğru ilerledik. Kafeteryaya girdiğimizde, odanın ortasındaki dairesel masada oturan bir grup kıza el salladı. "Bana bir kızılıcak suyu getir, olur mu?"

"Kimliğinizi tekrar kullanabilir miyim? Benimkini odada unutmuşum." Yüzümü buruşturdum ve Daisy gözlerini devirerek güldü.

"Bu gidişle eline zımbalayacağım." Kartı arka cebinden çıkardı ve uzaklaşmadan önce bana uzattı.

Pi Gamma Delta üyesi arkadaşlarımıza katılmasını izledim. Sekizimiz Ekim ayında teklif almıştık.

Bir kız öğrenci birliğine katılmak istediğimden bile emin değildim ama şimdi katıldığım için mutluydum. Yerleşik bir arkadaş grubuna ve haftanın her gecesi planlara sahip olmak iyi hissettiriyordu. Meşguldüm -belki de çok meşguldüm- ama sonunda yaşamam gereken üniversite deneyimini yaşadığımı hissediyordum. Her ne kadar yeni sosyal hayatım ödevlerimi yapmama engel olmaya başlasa da.

Ama çalışkan ve gayretli olmak yorucuydu. Gevşemek ve yeni arkadaşlarımla sarhoş olmak, *Odysseia*'nın kadın düşmanı temaları üzerine beş yüz kelimelik bir makale yazmaktan çok daha kolaydı.

Annem "onun" kardeşliğinde olduğum için heyecanlıydı. Yine de, akademik odağımdaki düşüşün onun heyecanını azaltacağından şüpheleniyordum. Annem benim için en iyisini istediğini iddia ediyordu. Ancak ben, onun istediği şeyin benim de onun yaşadığı hayatı yaşadığımı görmek olduğunu biliyordum. Her zaman detay isterdi. Her şeyi tek tek anlatırdı. Onu mutlu etmek çok yorucuydu.

İşte bu yüzden babam her zaman kolay olan taraftı. İlişkimiz zahmetsizdi. Annem bana o bilindik konuşmalarından birini yaptığında bilmiş bakışlarımızı paylaşır, kahkahalarımızı zar zor gizlerdik.

Annemin derslerini dinledikten sonra babam beni şehir merkezindeki Carina's Custard'a götürür ve sıcak şekerlemeli brownie sundae'yi paylaşırdık. Bu *bizim* olan başka bir şey haline geldi.

★ ★ ★

On dört yaşındayken bir akşam bana "O sadece senin için en iyisini istiyor" dedi. Amerikan Tarihi sınavından B aldıktan sonra annem tarafından yeterince çalışmadığım söylendiğinde yaşadığım hayal kırıklığının gözyaşlarını tutmaya çalışıyordum.

"Bana bağırarak mı?" Dondurmayı kahverengi bir çamur birikintisi haline gelene kadar karıştırdım.

Babam elini benimkinin üzerine koydu. "O seni seviyor. Ben de seviyorum. Her şeyden çok. Seni çok zorluyormuş gibi görüldüğünde bunu hatırla. Kimse senin için annen ve benden daha iyisini isteyemez." Elimi sıktı. "Özellikle de ben."

Yarısı yenmiş dondurmasını bana doğru itti. "Benimkini bitir. Seninkini çorbaya çevirmişsin," diye güldü.

Babam kendimi daha iyi hissetmemi sağlama konusunda harikaydı. Beni kimsenin anlamadığı bir şekilde anlardı. Annem değil. Ne de arkadaşlarım.

Hiç kimse.

★ ★ ★

Tepsime patates kızartması, peynirli makarna, bir dilim Boston kremalı turtası, ekstra büyük bir fincan kahve doldurdum -bu şeyle yaşıyordum- ve Daisy için bir şişe meyve suyu almayı ihmal etmedim. Oda arkadaşım masada oturmuş, diğer kızlara kayıp olan RA'mız hakkında her şeyi anlatıyordu.

Pi Gamma'nın kız kardeşleri öne çıktı. En büyük masayı ele geçirdiler ve ne kadar harika vakit geçirdiklerini tüm odanın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştular. Pi Gam masasında oturmak akvaryumda oturmaya benziyordu. Ama üye kız kardeşlerimin çoğu için bu tam da katıldıkları şeydi. İçgüdüsel olarak gölgelere çekilmek istesem de kendimi bu yeni varoluşun içine atmayı öğreniyordum.

Southern State Üniversitesi üç kız öğrenci yurdu ve üç erkek öğrenci birliğine sahipti. Her biri haklı bir üne sahipti. Ve her organizasyondaki erkekler ve kadınlar az ya da çok klişelere uyuyordu. Ancak arada bir tam olarak uymayan bir ya da iki kişi oluyordu. Acaba ben de onlardan biri miyim diye merak eder ve endişelenirdim.

"Bu çok korkutucu," dedi Phoebe Baker ben oturduktan sonra usulca. Uzun, parlak kıvılcı saçlı, ufak tefek kıza güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. O da bana tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Phoebe hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Yakınlardaki bir kasabada büyüdüğünü biliyordum. Sessiz ve mütevazı biriydi. Bana öyle geliyordu ki

Kendine güveni vardı, tıpkı benim gibi. Diğer kızlar daha dışa dönüktü, ancak Phoebe kabuğunu kıramıyor gibiydi. Benzer eğilimlerimiz nedeniyle kendimi ona bağlı hissetsem de, farklı biri olma konusunda ondan daha kararlıydım. Memnun etmeye hevesli görünüyordu ve benimkine çok benzeyen bu heves, zaman zaman kendimi ondan uzaklaştırmama neden oluyordu, oysa üye kardeşler olarak birbirimize bağlanmamız gerekiyordu. O, kurtulmak istediğim özelliklerimin bir hatırlatıcısıydı.

"Bunun korkulacak bir şey olduğunu sanmıyorum, Pheeb." Daisy'nin güvencesi tereddütlü görünüyordu, sanki söylediklerine tam olarak inanmıyordu. "Tammy tam bir baş belası. Eminim dışarıda bir yerlerde kendine has mutsuzluğunu başkalarına da bulaştırıyordur."

Phoebe alt dudağını çiğnedi. "Ama ya ona bir şey olduysa? Kimse bunu merak ediyor mu? Geçen gece Ted Bundy hakkında bir program izliyordum. O da üniversite çağındaki kızları avlıyordu." Phoebe masanın etrafına baktı, Bambi gözleri korkuyla irileşmişti.

Daisy, "Bundy yıllardır ölü, Phoebe," diye karşı çıktı.

"Ted Bundy olduğunu söylemiyorum. Belki Ted Bundy *gibi* biridir." Phoebe neredeyse ellerini ovuşturuyordu.

Herkes birbirine baktı. Phoebe'nin endişelerini paranoya olarak görmezden gelmek kolay olurdu ama kimse bunu yapmadı. Çünkü bir kadın olarak, sadece var olmak bile sizi savunmasız kılıyordu. Gazeteler kayıp kadın hikayeleriyle doluydu - *öldürülen* kadınlar - olasılık çok ama çok gerçektir.

Daisy gözlerime baktı. "Ona olan şey bu olabilir mi?" diye sordu bana, güvence istiyordu.

"Bence eve biraz daha yakın bir yere bakmalı ve belki de gidip Dr. Daniels'a sormalıyız." Keskin bir dile sahip klasik bir kötü kız olan Erica Stead kaşlarını imalı bir şekilde oynattı ve Phoebe hariç masanın geri kalanının rahatlamayla karışık kahkahalar atmasına neden oldu. Aramızda katil bir yabancıнын olmasındansa iğrenç bir skandal hayal etmek daha iyiydi.

"Demek görüştüğü kişi Dr. Daniels'mış!" Daisy haklı olduğunu düşünerek çılgılık attı.

Erica kendini beğenmiş görünüyordu. "Evet. Onu kontrol ettin mi? Yaşlı bir adam için cidden çok seksi. Ve eğer onun istatistik derslerinden birine girdiyseniz, öğrencileriyle ne kadar... um... ilgili olduğunu bilirsiniz."

"Sence onun kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?" Daisy sordu.

Buna odaklanmak istemedim. Unutmak ve hayatıma devam etmek istiyordum. Ama yapamadım. Çünkü bu benim hastalıklı, kendine zarar veren ilgimi çekiyordu.

"Dr. Daniels'ın onunla ilişkisi olmasına imkân yok. O öyle bir adam değil," dedi Phoebe, konuşmak için harcadığı çabadan dolayı sesi hafifçe titreyerek.

"Peki onun nasıl bir adam olduğunu nereden biliyorsun, Pheebes?" Erica ürkütücü bir şekilde sordu.

Phoebe kendini dikleştirdi. "Olasılığa Giriş dersine giriyor ve harika bir öğretmen. Etik ve ahlaki değerlere sahip ve-"

"Kısa etekli bir kız görene kadar," diye mırıldandı Daisy.

Tatlı, güzel bir ikinci sınıf öğrencisi olan Blair Atkins öne doğru eğildi, teni kızarmıştı. "Oda arkadaşım 8:00 dersinde ve bu sabah asistan ders verdi. Dr. Daniels hiç gelmedi. Profesörü çok iyi tanıyormuş gibi görünen birkaç kızıdan duymuş." Daisy ve Erica komplocu bir bakış attılar, "Tammy geçen Cuma ofisine gelip olay çıkarmıştı. Ağlıyor ve onunla konuşmak için yalvarıyordu." Herkes hayranlıkla dinliyordu.

"Bu neyle ilgili olabilir? Onu terk mi etti?" Daisy düşündü. Bunu açıkça söylemese de, RA'mızın kaldırılmasına atılması düşüncesinden hoşlandığını biliyordum.

"Belki de hamiledir," diye ekledi Erica.

"Kes şunu," dedi Phoebe ama sesi benden başka kimsenin duyamayacağı kadar k ı s ı k t ı .

"Aman Tanrım, hayal edebiliyor musun? Bize yatıp kalkmak ve dikkatli olmak hakkında söylediği onca saçmalıktan sonra. Ne ikiyüzlü ama," dedi Daisy tiksintiyle.

"Ooh, ya karısına söylemekle tehdit ediyorsa?" Westwood'da yaşayan bir başka üye Tina Spencer da ekledi.

"Ve onu susturmaya karar verdi," diye böbürlendi Erica.

"Bu bir TV filmi değil, çocuklar. Bu birinin gerçek hayatı. Dr. Daniels'a karşı asılsız iddialarda bulunamazsınız. Bu iftiraya girer," dedi Phoebe açıkça küçümseyerek.

Diğer kızlar gözlerini devirdi. Phoebe'nin ahlaki nefreti onları dedikoduyu incelemekten alıkoymayacaktı.

"Dediğim gibi, Phoebe, eminim her şey yoluna girecektir," dedim yatıştırıcı bir şekilde. Diğer kızların sevinci beni rahatsız ediyordu. Phoebe'nin bariz sıkıntısı da yardımcı olmuyordu. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"Cumartesi günü Sigma Kappa Phi'nin evindeki partiye kimler gidiyor?" Konuyu değiştirmek için onların baş döndürücü gevezelikleri arasında konuşarak sordum.

"Kesinlikle!" Erica, Daisy ile birlikte yumruklarını sıkarken haykırdı. "Kampüsteki en şirin üyelere sahipler."

Tahmin edildiği gibi, konuşma tamamen tersine döndü ve Tammy Estep'in nerede olduğu unutuldu.

★ ★ ★

Odysseia üzerine yazdığım kompozisyonun önündeki kırmızı "F" harfine baktım. Bunu hak ettiğimi biliyordum. Derse iki saatten az bir süre kala yazmıştım. Genelde böyle çalışmazdım. Lisedeyken ödevimi teslim etmeden önce saatlerce araştırma yapar ve ince ayar çekerdim. Bu şekilde sınıf birincisi olarak mezun oldum.

Yine de yapmak *istediğim* şeylere daha fazla odaklandığımı fark ediyordum, örneğin mikserlere gitmek ve geç saatlere kadar komite üyesi kız kardeşlerimle John Hughes filmlerini izlemek gibi ve yapmam *gereken* şeylere daha az odaklanıyordum, örneğin İngilizceye Giriş için Odyssey kompozisyonumu yazmak gibi.

Ama bu yeni Jess olmak, arkadaşları ve bitmek bilmeyen bir sosyal takvimi olan Jess olmak, her hafta sonu odasında oturup geleceğini planlayan Jess'ten çok daha eğlenceliydi.

Beni boğmakla tehdit etseler bile bu yeni dürtülerden keyif alıyordum. Ve sabahın erken saatlerine kadar salon arkadaşlarımla gülüp içtiğim için kendimi suçlu hissetmemeye çalışır, MIA Tammy'nin yerine yeni ikamet danışmanımız olarak başka bir gergin üst sınıf öğrencisi taşınana kadar anlık özgürlüğün tadını çıkarırdım.

Makaleyi çantama tıktırdım ve daha fazla bakmayı reddettim. İşleri tersine çevirirdim. Her zaman yaptım.

Parlak pembe bir tenis topu ayakkabımdan sekerek güm diye ayağımın dibine düştü. Kızgınlıkla başımı kaldırdım ve o pisliğe haddini bildirmeye hazırlandım.

Lindsey'nin yaşlarında görünen küçük bir kızın bana doğru koştuğunu görünce şaşırdım, beyaz-sarı saçları sırtından aşağıya doğru dağınık bir şekilde örülmüştü.

"Özür dilerim," diye seslendi tiz sesi.

Eğilip topu aldım ve ona doğru uzattım.

"Sorun yok. Al bakalım." Küçük kız utangaç bir gülümsemeye aldı.

"Bu kadar sert atmamam gerekiyor. Babam vurabileceğimi söylüyor. biri." Topu göğsüne yaklaştırdı, omzunun üzerinden Roosevelt Hall'a ve kucağında bebek tutan güzel bir kadınla ayakta duran bir adama baktı.

"Baban haklı ama sorun değil. Bana vurmad ın bile," diye ona güvence verdim.

"İyi, çünkü gerçekten başımın belaya girmesini istemiyorum," dedi alt dudağını dışarı çıkararak.

"Bu bizim sırrımız olacak." Ona göz kırptım ve ailesinin yanına koşmadan önce kıkırdadı.

Onu bir süre izledikten sonra farkına vardım.

Dr. Daniels küçük kızı havaya kaldırdı ve etrafında döndürdü. Kahkahalarını duyabiliyordum. Masumiyet ve neşe gibi geliyordu. Kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu.

Onu yanağından öptü ve kızın onun boynuna yapıştığını görebiliyordum. Bana babamla beni o kadar çok hatırlattı ki. Dr. Daniels'ın kızını omuzlarına alışından, kızın dehşet içinde ciyaklamasına ve düşmemek için ellerini tutuşuna kadar.

Dr. Daniels karısını şefkatle öptükten sonra sevgisini kucağındaki bir yaşını bile doldurmamış bebeğe yöneltti.

Mükemmel, mutlu bir ailenin resmiydiler. *Benim* ailem olabilirlerdi. Ağlamak istedim.

★ ★ ★

Birinin Sigma Kap evinin köşesine yığıldığı üç devasa hoparlörden bangır bangır müzik yayılıyordu. Tema ıssız bir adaydı, bu yüzden etrafım çimen etekler ve hindistan cevizi sütyenlerden oluşan bir denizle çevriliydi - hatta bazı erkeklerin üzerinde bile.

Dört kız kardeşim geldiğinde salon alkıştan yıkıldı. Tema için ellerinden geleni yapmışlardı.

Gilligan'ın Adası dizisindeki *S.S. Minnow*. Dördü tek sıra halinde yürüyor, kardeşlik kardeşleri yuhalayıp bağırırken devasa tekneyi omuzlarından ipe tutuyorlardı.

Göbeğimden bağladığım beyaz düğmeli gömleğimi çektim. Gömlek açılmış, Hawaii desenli bikini üstüm ortaya çıkmıştı. Daisy'den ödünç aldığım jean şort bir beden küçüktü ve kıcımlı zar zor örtüyordu. Berbat birayı olabildiğince hızlı bir şekilde mideye indirirken beceriksizce dans ederken kendimi mahcup hissetmemeye çalıştım. Yüzüme, boynuma dolanmış parlak çiçekler kadar sahte olduğunu hissettiğim bir gülümseme yerleştirdim.

Etrafımdaki herkes sarhoştı ve ben de aynı duruma gelmeye çalışıyordum. Ama biranın tadı berbat olduğunda bu zordu.

Geldikten yaklaşık beş dakika sonra üye kardeşlerimin izini kaybetmiştim. Daisy'ye ara sıra gözüm takılıyordu ama her seferinde başka bir adama asılıyordu. Araya biraz da benim girmem gerekiyordu.

Hiçbir zaman Daisy gibi bir parti kızı olmamıştım; olmak için hiç zamanım olmamıştı. Annemin ısrar ettiği ekstra dersler ve katıldığım müfredat dışı aktiviteler yüzünden değil. Bundan önceki hayatım kazanmak ve başarmakla doluydu, parti yapmakla değil. Bir hayatım olmaması. O kadar çok şey kaçırmıştım ki, bunları telafi etmeye kararlıydım.

Kayıp zaman için. Arkadaşlarım olsun istedim. Partilere gitmek istiyordum. Her zaman iyi vakit geçiren bir kız olmak istiyordum.

Gözlerimi kapattım ve müzik eşliğinde sallandım. Muhtemelen gülünç görünüyordum ama o anda umurumda değildi. Zihnim hoş bir şekilde bulanıktı, ki bunu arzuluyordum. Kendi kafamın içinde sıkışıp kalmak, olmak istediğim son yerd.

Kontrol edilemez bir ürperti hissettim. Gözetleniyor olma hissi kendimi o anın içinde kaybetmemi imkânsız hale getirdi.

Gözlerimi açtım, hangi adi herifin röntgencilik oynadığını merak ederek etrafıma bakındım.

Odanın karşı tarafındaki bir figür dikkatimi çekti, çünkü tamamen yersiz görünüyordu. Dans etmiyordu. Hareket etmiyordu. Sadece orada duruyordu, kıvrıkcık, aşırı permalı kahverengi saçları sanki ıslakmış gibi başının yan tarafına yapışmıştı.

Flaş ışıkları onu düzgün görmeyi zorlaştırıyordu. Yüz hatları yanıp sönen parıltının içinde sarsıcıydı.

Tammy mi?

Nefesim boğazımda düğümlendi. Avuçlarım nemlendi.

Gözümü kırptım ve o kayboldu.

Gerçek olmadığını biliyordum. Aşırıya kaçmış hayal gücümün alkole bağlı bir uydurmasıydı. Hafta başında üye kardeşlerimle yaptığım konuşmanın beni etkilemesine izin veriyordum. Paranoyaları bulaşıcı gibi görünüyordu.

Gözlerimi tekrar kapattım, açık bırakmaktan korkuyordum.

Birkaç dakika sonra yanıma yaklaşan birinin sıcaklığını hissettim. Gözlerimi açtığımda çekici dişlek sırtışıyla sevimli bir adamın yanımda dans ettiğini gördüm. Yakınıma eğildi, dudakları kulak mememi okşadı.

"Bu muhtemelen bir replik gibi gelecek ama size katılabilir miyim?"

Dikkatini dağıtmasını ne kadar memnuniyetle karşıladığımı ona söyleyemezdim. Açık sözlülüğünde aşırıya kaçmış olsa bile. Kollarımdaki tüyler hâlâ diken dikendi. Ensemde her zaman var olan karıncalanma geçmemişti.

Eski Jess gitmek istiyordu. Yatakhaneye dönüp kendini yorganın altına gömmeyi. Bunun yerine, *yeni Jess* ona nazlı bir gülümseme verdi

ve arkasını dönüp omzunun üzerinden ateşli çocuğa bakarken ben de onun baktığını bildiğim yerlerimi kıpırdatıp salladım.

Tecrübelerime göre genç ya da yaşlı, yakışıklı erkekler sadece tek bir şeyin peşindeydi. Görünüşlerini ve kolay gülümsemelerini kullanarak geri kalanımızı hemen her şeye razı ederlerdi. İçim acı dolu bir heyecanla uğulduyordu.

"İstersen bana kaybolmamı söyleyebilirsin. Ama umarım söylemezsin," diye bağırdı müziğin sesini duyurabilmek için.

Arkamı döndüm, ona doğru hareket ettim. Gözleri büyüdü, sırtışı genişledi. Ellerini belime koydu, parmakları hassas etime girerek beni titretti.

Beni şüphelendirmesi gereken bir şekilde gülünç derecede çekiciydi. Gömleksizdi, boynunda ucuz bir Hawaii mayosu ve dar kalçalarından aşağı sarkan bermuda şortu vardı. Uzun saçları kahverengiydi ve kesinlikle doğal olmayan sarı çizgileri vardı. Sürekli gözlerine düşüyordu, bu da ona sevimli bir komşu çocuğu cazibesi veriyordu.

Tadından ürpermemeye çalışarak bir yudum daha bira içtim.

Bay Cutie dans etmeyi bıraktı ve bardağıma bakarak yüzünü buruşturdu. "Sana içmen için sidikli suyu kim verdi? Seksi kızlara iyi şeyler verilmeli."

"Belki de bunu bana veren kişi seksi olduğumu düşünmemiştir."

Adam bana sanki ikinci bir başım çıkmış gibi baktı, elleri hala belimdeki tende sıcaktı. "Biraz sarhoş olabilirim ama gözlerim hala çalışıyor." Bardağı benden aldı, duvara dayalı masanın üzerine bıraktı ve elimi tuttu. "Hadi, iyi mallar yukarıda."

Elini çekiştirdim, sinirlerim gerildikçe sahte güvenim eriyip gitti. "Belki de burada kalmalıyız."

"Mükemmel bir beyefendi olacağıma söz veriyorum. Mükemmel *bir* centilmen." Kalbini parmağıyla çarpı işareti yaptı. "Senin gibi görünen bir kızın, geri kalan kitleler için ayırdığımız içkiyi içmesi sadece bir suç."

Gururumun okşanmasına izin vererek güldüm. "Demek Sigma Kap'ta kardeşsin?" Ona sordum.

"Henüz değil. Ben sadece alçakgönüllü bir rehinim," diye cevap verdi.

"Ben de." Ve sonra ona gülümsedim. Bu sefer gerçek bir gülümseme. Sevimli ve biraz da karizmatikti. Onda etrafımda olmasını istememe neden olan bir şey vardı. Bazı insanlarla tanışırsınız, anında bir kıvılcım hissedersiniz. Bu adam da o insanlardan biriydi.

"Pi Gamma kızlarından biri olduğunu düşündüm." Yaptığı kesinti işiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Sana Sherlock diyeceğiz," diye şaka yaparak kolunu ittim.

Tekrar elini uzattı. "Gidip içecek daha iyi bir şeyler alabilir miyiz?"

Tereddüt ettim, ama sadece bir anlığına. Şu anda mükemmel bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu. Elimi onun elinin içine koydum ve beni merdivenlere doğru götürmesine izin verdim, ayrılmadan önce sarhoş partiye son bir kez baktım.

Üst katta, zar zor aydınlatılmış uzun bir koridorda ilerledik. Sağdaki son kapıyı iterek açtı ve bayat bira ve vücut kokusu kokan dağınık bir yatakhane odası ortaya çıktı. Kirli giysiler yerdeydi ve boş bira kutuları pencere pervazına dizilmişti. Oda benimkinden daha büyüktü, iki ahşap yatak masaların altına sığabilmesi için yükseltilmişti.

Etrafımı kolaçan edişimi izlerken adam irkildi. "Burası benim odam değil. Tam bir domuz gibi yaşamıyorum." Kapıyı bilerek açık tuttuğunu fark ettim ve bunu takdir ettim.

"Kimin odası o zaman?"

"Kardeşlerden biri adayların içkilerini burada saklayabileceğini söyledi. Ben Frankfurt Hall'da kalıyorum," diye açıkladı, diğer birinci sınıf yatakhanelerinden birine atıfta bulunarak. "Bize iyi bir içki getirmem için bana bir saniye verin."

Dibinde altın benekler olan şeffaf bir sıvı şişesi çıkarmasını izledim.

"Goldschläger, ha? Birileri kendini havalı hissediyor," diye kıkırdadım.

Adam güldü. "Bunu teklif gününde aldım. Doğru kişiyle paylaşmak için saklıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Dostum, çok pürüzsüzsün. Bu çizgiler hiç işe yarıyor mu?"

Sırıltısı daha da büyüdü ve midem bulandı. "Her zaman." Sonra bana göz kırptı ve dizlerimin bağı çözöldü.

O içkilerimizi hazırlarken ben de pencerenin altındaki iki kişilik kanepeye doğru ilerledim. Üzerine oturmak istediğimden emin değildim ama ayakta durmak da istemiyordum. Tereddüt ettim, ne yapacağımdan emin değildim.

"Sanırım oturmak için güvenli. Bildiğim kadarıyla minderlerde zehirli bir şey yok," diye şaka yaptı ve bana içkimi uzattıktan sonra kağıt yıgınlarnını ve boş cips poşetlerini diğer çöplerle birlikte yere itti.

"Sana inandığımdan emin değilim," diye mırıldandım ama yine de yanına oturdum.

Müzik yeri titretiyordu ve titreşimleri tüm vücudumda hissediyordum. Tarçınli schnapps'tan bir yudum aldım. Sıcak biradan daha iyiydi ama yine de biraz iğrençti. Çoğunu tek yudumda içmek için kendimi zorladım.

"Yavaş ol," diye kıkırdadı ve fincanımı tekrar doldurdu.

Utanarak küçük bir yudum aldım. "Kusura bakmayın. Dört gün boyunca güneşte kalmış gibi tadı olmayan bir şey içmek güzel, bilirsiniz."

"Anladım. Elbette, iç o zaman." Kendisi de uzun bir yudum aldı. "Ee, eğleniyor musun?" diye sordu bana, vücudunu biraz daha yaklaştırarak. Ona doğru ilerlerken dizlerimiz birbirine sürtündü. Gözlerim onun kaslı gövdesine takıldı, tenim ısındı.

"Bu gece mi, yoksa üniversitede mi?"

"Önemli olan bu gece." Sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaldı. Gerçekten de üzerine basa basa söylüyordu. Bir kaşımı kaldırdım ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, çizgiler gelmeye devam ediyor. Bu bir hastalık gibi. Buna *kötü flört hastalığı* diyelim."

Güldüm. Elimde değildi. Gülünç ama tatlıydı ve kendimi onun varlığında rahatlarırken buldum. Memnun görünüyordu.

yüz ifadesi çok mutluydu.

"Partide sorun yok sanırım," diye cevap verdim kayıtsızca.

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Bu bir yalan."

Bir içki daha aldım. "Tamam, bu sahne kesinlikle bana göre değil. Ama artık üniversitede olduğum için kendimi daha fazla serbest bırakacağıma dair kendime söz verdim. Ve eğer bir Pi Gam olacaksam, içimdeki parti kızını kucaklamalıyım."

Sanki doğrudan içimi görebiliyormuş gibi dikkatle beni izliyordu. Bu rahatsız ediciydi ama aynı zamanda garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Tanımadığım bu adama karşı açık olabileceğimi hissediyordum. Kahverengi gözlü ve ağarmış saçları olan bu yabancı, NSYNC'den ayrılmış gibiydi.

"Pi Gamma Delta hanımları kesinlikle parti yapmayı seviyorlar," diye gözlemledi.

"Evet, öyle," diye mırıldandım.

Bir kaşını kaldırdı. "Yeni kız kardeşlerinizden pek hoşlanmadığınızı mı seziyorum?" diye sordu.

"Hiç de değil, Pi Gam olmayı seviyorum," diye itiraz ettim.

Sevimli adam bana inanmıyorum der gibi baktı.

"Tamam, belki de tüm bu partilere ayak uydurmak zor. Notlarımın sosyal hayatımla spot ışıklarını paylaşmaktan hoşlanmadığı açık," diye itiraf ederken buldum kendimi.

Daha yakına eğildi. O kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. "O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü benim gibi bir kız başka ne yapabilir ki?" Annemi ve onun tüm beklentilerini düşünerek biraz alaycı bir tavırla sordum.

"Eğer yapmak istemiyorsan, yapma. Tüm hayatını başkalarının senden ne yapmanı istediği konusunda endişelenerek yaşayamazsın. Kendini perişan edersin." Saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırdı ama bana daha fazla dokunmak için hiçbir hamle yapmadı.

Yine de bana dokunmasını istedim. Bana unutturmak için. *Her şeyi* düşünmeyi bırakmamı sağlamak için.

Sadece kısa bir süreliğine.

"Akıllıca bir tavsiye, Bay Frat Guy." Sırıttım ve gözleri eğlenceyle parladı.

"Dernek üyesi olabilirim ama akıllı bir dernek üyesiyim. Anneme sorun," diye espri yaptı. Kanepede arkasına yaslandı ve bir kolunu omzuma attı. "Ben derim ki, daha fazla kötü müzik ve berbat bira yerine, bu güzel Goldschläger şışesiyle burada kalalım. Sanırım *South Park*'ın yeni bölümü başladı."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye kabul ettim, ona doğru eğildim ve kolunun bana doğru bastırılmış hissinin tadını çıkardım.

Sonraki birkaç saati televizyon izleyerek ve içerek geçirdik. Geceyi bitirme zamanının geldiğini söylediğimde kesinlikle sarhoş olma yolundaydım.

"Elbette. Brad'in çok geçmeden odasını geri isteyeceğine dair bir his var içimde," dedi ve neredeyse bitmek üzere olan içki şışesini kapıp beni ayağa kaldırdı. "Sorun olmazsa seninle eve kadar yürüyeceğim."

Başımı salladım, teklifi takdir ettim, özellikle de her zaman dikkatli olan gözlerin yankısı hala tenimin üzerinde dans ederken.

Dernek evinden çıkarken Daisy'yi aramak için üstünkörü bir çaba sarf ettim ama hiçbir yerde bulamadım. Onu odamızda göreceğimi düşünerek, birlikte keyifli saatler geçirdiğim adamı sokağa kadar takip ettim. Sanki bir randevudan eve yürüyormuşuz gibi elimi tuttu.

İyi hissettirdi. Onunla el ele yürüdüm, hayatımın böyle olması gerekiyormuş gibi davrandım, belki de öyle olmasını umdum.

Adam biz geçerken insanlara selam veriyordu. Görünüşe göre birçok insanı tanıyordu. Birlikte yürümenin bir sohbet konusu olacağını da biliyordum. Bir küçük topluluktan diğerine taşınmışım ve temeller aynıydı. Benim işim *herkesin işiydi*.

Westwood Hall'a giden patikaya yöneldik. Yanmış bir sokak lambasının altına park etmiş bir araba fark ettim. Gölgede duruyordu, içindeki iki kişi zar zor seçilebiliyordu ama kızın parlak yüzünü tanıdım.

Kızıl saçları. Başının görüş alanımdan çıkmasını izledim ve neler olduğunu merak ederek aniden durdum.

"Ne oldu?" diye sordu yanımdaki adam, bakışlarımı takip ederek.

"Sanırım bu benim üye kız kardeşlerimden biri, Phoebe Baker." Sürücü koltuğunda bir adam vardı. Tam olarak seçemiyordum ama çok daha yaşlı olduğunu söyleyebilirdim. Babası mıydı? "O ne yapıyor?"

O anda Bay Sevimli'ye bakmamış olsaydım, yüz ifadesindeki fark edilmeyen değişikliği kaçırabilirdim. Yüzünde şok ve öfkeye benzer bir şey parladı.

"Onu tanıyor musun?" İşaretle sordum.

"Ben yaptım." Sesi şifreli geliyordu. Güldü, ama öncekinden daha az doğal bir şekilde. "Liseye birlikte gittik." Hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordum ama onu tanıımıyordum ve *gerçekten* istesem bile burnumu sokmak kabalık gibi geliyordu. Boğazını temizledi ve tekrar bana baktı. "Benim tanıdığım Phoebe o arabada kesinlikle olan şeyi yapacak türden bir kız değildi."

Tam o sırada adam döndü ve buğulu camın ardından nihayet onu seçebildim. Dr. Daniels'dı.

Phoebe'yi kendine doğru çekip derinden öperken onu izledim.

"Belli ki ~~liseden~~ beri çok değişmiş." Gözleri karardı. "Ama burada durup bir çift sapık gibi onları izlemeyelim." Koluma girdi ve beni yatakhane doğru yönlendirdi.

"Bunun Phoebe olduğuna inanamıyorum. Partilerden ve içkiden nefret eder. Bu gece dışarı çıkmak bile istemedi. Onun ..." Sözlerimin bitmesine izin verdim, çünkü belli ki asla yapmayacağını düşündüğüm şeyi yapıyordu. Tıpkı Tammy gibi.

Çenesi gerilmiş olsa da omuz silkti. "Herkesin sırları vardır."

Kapıya ulaştığımızda durduk. Hâlâ arabaya ve rehin kız kardeşime bakmaya çalışıyor, neler olduğu konusunda yanıldığımızı umuyordum. Dr. Daniels bir öğretmendi. Ve evliydi. Bir babaydı.

Phoebe değil. O daha iyi bilmiyor mu?

Kendimi *ihanete uğramış* hissettim. Çünkü tanımaya başladığım, hakkında net bir fikre sahip olduğumu düşündüğüm kadın, düşündüğümün tam tersiydi.

Ya da belki de, kendine güveni bu kadar az olan, fikirlerini dile getirmekte zorlanan bu kişinin tam da evli profesörüyle birlikte olacak türden bir kız olduğunu rahatsız edici bir şekilde hissettirdi.

Parlak pembe tenis topu ve tatlı gülüşüyle daha önce gördüğüm o sevimli küçük kıızı düşündüm. Babasına bakarken gözlerindeki hayranlığı hatırladım, aynı adam şimdi birinci sınıflar yurdunun önünde öğrencisiyle öpüşüyordu.

Yaşadığım yıkım beni hıçkırığa hıçkırığa ağılattı.

Bir an için o küçük kııda kendimi gördüm ve ailesinin dağıldığını düşünerek umutsuzluğa kapıldım.

"İçeri girsen iyi olur. Geç oluyor ve etrafta dolaşan bir sürü tuhaf insan var." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, dudakları tenime yapıştı. Kendimi özgür ve biraz da kontrolsüz hissederek yüzümü çevirdim ve ağzı benimkiyle buluştu.

Dudaklarını hissettiğimde, Phoebe'yi unuttum. Her şeyi unuttum. Zihnim boş bir sayfaya dönüştü ve *duygularımın* içinde kayboldum.

İnanılmazdı.

Parmakları saçlarıma dolanırken elleri başımın arkasına doğru ilerledi. Öpüşmemiz derinleşti ve Daisy'nin ya da herhangi bir vahşi ve özgür birinci sınıf kızının yerinde olsaydım onu odama davet edeceğimi biliyordum. Bu her neyse, ikimizin de durduramayacağı bir yere doğru ilerlemesine izin verirdim.

Ama ben Daisy değildim.

Her ne kadar yeni bir Jess'i var olmaya zorlasam da, eski Jess hâlâ oradaydı ve kulağıma yargılarını fısıldıyordu.

Bu yüzden, daha fazla ilerlemesine izin vermeden, sadece birkaç dakika daha öpücüğün içinde kaybolmama izin verdim.

Sonunda uzaklaştıktan sonra ona "Gitmelisin," dedim.

"Emin misin?" Gözleri hafifçe odaklanmamıştı, burnu benimkine değiyordu. Başımı salladım ve o da geri çekildi.

"İ y i uykular," dedi şakacı bir şekilde, başparmağını alt dudağımda gezdirerek. "Tahtakurularının ısırmasına izin verme."

Güldüm. "Tam bir ahmaksın."

"Aptal olabilirim ama beni tekrar göreceksin," **d i y e** tahmin etti, patikada geri geri yürüyerek yataktanemden uzaklaştı.

Haklıydı, onu tekrar görecektim. Onu tekrar görmek istedim.

Ancak o gittikten sonra bana adını hiç söylemediğini fark ettim.

Brenda Givens
Charlotte, NC

3D beğeniler

BrendaGivens Bu daha yeni bir gün gibi geliyor. Seni seviyorum,
Tammy! Eğer oradaysan, seni sevdiğimi bil!

// [l t " a r i t , a ç ' , + - - i i - . i r

Tüm 3 yorumu görüntüle

6 GÜN ATO

BÖLÜM

6

LINDSEY

Günümüz

O günkü iş durağan geçti. Marnie ve Pete bir kez daha gerçek suç videoları hazırlayan bir grup insana tesis dışına kadar eşlik etmek zorunda kaldı. Kadınlardan biri kız kardeşimin davası hakkında insanlarla röportaj yapmak isteyen "büyük bir YouTuber" olduğunu iddia ediyordu. Ayrıca benimle konuşmayı da talep etti. Ona, eğer ödeme yapan bir misafir değilse, izinsiz girdiğini söylemekten mutluluk duydum.

Kız kardeşimin davası etrafındaki coşku ateşli bir boyuta ulaşıyordu. Bundan kaçamazdım. Haber ve spekülasyonlar her yerdeydi. Sosyal medya hesaplarımdan birine her giriş yaptığımda, tanıdığım insanların bu konu hakkında konuştuğunu görüyordum. Hatta diğer kayıp kızların ailelerinin paylaşımlarını bile gördüm. Bunları görmek özellikle üzücüydü.

İnsanlar doksanlı yıllarda Kuzey Carolina'da meydana gelen çözülmemiş her kaybolma ve cinayeti araştırıyordu. En ilginç teorilerden bazıları, bölgede faaliyet göstermiş ve yakalanmaktan kaçınmış, henüz adı konmamış bir seri katil etrafında dönüyordu. Polisin ne kadar etkisiz kaldığı düşünüldüğünde, bu en uçuk ihtimal değildi.

Sorun şu ki, her ayrıntıyı ortaya çıkarma heyecanı içinde herkes bu olaydan etkilenen gerçek insanlar olduğunu unutmuş görünüyordu. Bu insanlar takıntı haline getirdikleri olaylardan çok uzaktaydılar. Onlar için bu, çevrimiçi bir ipucu oyunu gibiydi. Bu

Yüzeyde iyi niyetli görünen bir topluluğun parçası olma çabasına dahil olanların insanlığını gözden kaçırmak kolaydır - onlarca yıllık çözülmemiş bir davayı çözmek.

Hatta Monarch'ın işletme hesabına e-posta göndermek zorunda kalıyordum. Neyse ki sahipleri anlayışlıydı ama bu beni inanılmaz derecede rahatsız ediyordu.

Bunun da ötesinde, tüm bu ilginin suları bulandıracağından ve soruşturmacılar için işleri zorlaştıracığından endişe ediyordum.

Bu yüzden evrak işlerine gömüldüğüm için minnettardım. İçinde kaybolmak ve birkaç saatliğine davayı ve etrafındaki her şeyi unutmak iyi hissettirdi.

Ancak, gecenin ilerleyen saatlerinde Ryan resepsiyona geldiğinde gerçekliğe geri döndüm ve günün ne kadar çabuk geçtiğini fark ettim.

Marnie kapıda belirdi, hafifçe vurdu, gülümsemesi her zamanki gibi özür diler gibiydi.

"Ön tarafta sizin için bir misafir var. Geçen haftaki adam. Sizi dışarıda bekleyeceğini söyledi." Marnie bana bir düzine soru sormak ister gibi bakıyordu ama bunu yapamayacak kadar kibardı.

Masamın üzerindeki saate baktım, tam altı buçuktu. Tam zamanında gelmesini çok sevimli buldum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım, çantamı ve telefonumu alıp kapıya yöneldim. Ceketimi askıdan aldım ve üzerime geçirdim.

Dışarıda Ryan'ı beklerken buldum. Beni görür görmez gülümsemesi takdirle genişledi. "Harika görünüyorsun," diye yorum yaptı. Üzerimde sadece iş kıyafetlerim vardı - siyah kalem etek, beyaz bluz ve düz ayakkabılar - ama bana kendimi güzellik kraliçesi gibi hissettirdi. Onun iltifatlarını almak bağımlılık yapmaya başlamıştı.

"Teşekkürler," dedim biraz beceriksizce.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum," diye yanıtladım kaldırımdan aşağı inerken.

Ryan yanıma geldi. "Ben de öyle. Bu otel harika ama yine de bütün gün içeride kapalı kalmak zor."

"Parkta bir yürüyüş yapabiliriz, geceleri gerçekten çok güzel oluyor ve hala açık olan bazı yiyecek tezgahları olmalı."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye hemen kabul etti Ryan.

Caddenin karşısındaki büyük parka geçtik ve onu dolambaçlı bir patikadan ağaç korusuna doğru yönlendirdim. Serin bir akşamdı, bu yüzden paltomun fermuarını kapattım ve ellerimi ceplerime soktum.

"Sabahtan beri makalem üzerinde çalışıyorum," dedi Ryan ısınmak için ellerini birbirine sürterken, "havanın bu kadar soğuduğunu fark etmemiştim."

"Evet, ama temiz hava güzel." Tekrar onun yanında olduğum için gerginlikten midem bulanıyordu ve kendimi kontrol altında tutmam gerektiğini biliyordum. Ama ilk kez Çüphelerimi bir kenara ittim ve içgüdülerimin bana söylediklerine güvenmek zorunda kaldım. Ryan iyi bir adamdı ve ona güvenebilirdim.

"Gerçekten hava durumundan mı bahsediyoruz?" diye sordu şakayla. "Eğer öyleyse, bu benim için iyi gitmiyor." Sahte bir çekingenlik gösterdi ve ben kendimi gülerken buldum.

Onunla kafede karşılaştığımızdan beri Ryan'dan başka bir Gey düğünmüyordum. Onun arkadaşlığından bu kadar çabuk hoşlanmaya ve ona geçici olarak güvenmeye başladığım için aptallık edip etmediğimi hâlâ merak ediyordum. Ama onun yanında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Bana sadece kendim olmam için nasıl izin verdiğini. Ve bu, çok özlediğimi fark etmediğim bir duyguydu.

Evet, kız kardeşim hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama aynı zamanda kendim hakkında da bir şeyler öğreniyordum ki bunu hiç beklemiyordum.

"İyi gidiyorsun. İyiden de öte," dedim ona. Soğuğa rağmen yanaklarım ısınmıştı. Gözlerimi önümüzde tuttum, doğrudan ona bakamayacak kadar utanmıştım. Daha önce hiç bu kadar cesur olmamıştım, özellikle de çok az tanıdığım bir adama karşı.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye cevap verdi Ryan. "Peki, yemek..."

"Stan'ın Burger'lerinden birini isteyeceksin. Etraftaki en iyileridir," diye önerdim, ilerideki yolda yemek tezgahını görünce.

Oraya gittik ve siparişlerimizi verdik.

"Beni bekleme," dedi Ryan, hevesimi görünce ve herhangi bir teşvike ihtiyaç duymadan hamburgerimden kocaman bir ısırık aldım.

"Düşündüğümde daha açmışım," diyerek kıkırdadım ve peçeteyle ağzımı sildim.

Ryan bana bir kahve uzattığında çoktan yarısını bitirmiştim. "Tatlıya düşkünlüğün için bir mocha latte."

Gülümsedim. Elimde değildi. Ayrıntıları listelemesi, başkaları için önemli olmayan şeyleri not etmesi hoşuma gidiyordu. Gözlemciydi. Ve empatikti. Kendimi özel hissettirme konusunda iyiydi. İçimden bir ses bunun bir oyun olduğunu söylüyordu ama sağduyumun doğru olduğunu ve onun görüldüğü kadar dürüst olduğunu umuyordum.

Arnavut kaldırımlı bir yolda yavaşça yürüdük, sessizce yemek yedik. Rahat hissettirdi ve hiç de garip değildi.

"Burası çok güzel," diye gözlemledi Ryan.

Geceleri bile park güzeldi, düzgün saksılar ve temiz çiçek tarhları vardı. Eski moda ampul şeklindeki ışıklar sokak lambalarının arasına dizilmiş ve ağaçlardan oluşan bir açıklığın ortasındaki ahşap bando tribününün etrafını sarmıştı.

"Haziran ayından itibaren otelimiz bir yaz konseri serisi düzenliyor. Her Cuma akşamı sahne almaları için gelecek vadeden yerel gruplar kiralyoruz." Çardak benzeri yapıyı gösterdim. "Büyük bir turistik cazibe merkezi haline geldi. Her yerden insanlar geliyor. Oldukça büyük isimler haline gelen bazı gruplarımız oldu."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Ryan.

"Evet, öyle. Eskiden olduğu gibi güzel bir değişiklik. Bir zamanlar bu kasaba turistlerin çıkmaz sokağıydı. Bu durumdan kurtulmak ve burayı insanların gitmek isteyeceği bir yer haline getirmek için çok çalışmak gerekti." Hamburgerimi bitirdim ve paketini toparlayıp en yakındaki çöp kutusuna attım.

Kahvemi yudumlarken telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım ve annemin adını gördüm. İlk defa beni kontrol etmesine sinirlendiğimi hissettim. Vardiya larım sırasında en az bir kez aradı. I

bunun kontrol edilemeyen kaygıdan kaynaklanan bir şey olduğunu biliyordum. Bunun için onu hiç suçlamadım ve bu beni hiç rahatsız etmedi.

Şimdiye kadar.

Telefonu sessize aldım. Geri dönmem gerekmeden önce sadece yirmi dakikam vardı. Onu o zaman arayacaktım. Cevap vermediğim için alacağım azarı şimdiden tahmin ediyordum ama şu anda umurumda değildi.

"Başka bir muhabir mi?" Ryan sordu.

En yakın banka oturduk, kollarımızı birbirimize bastıracak kadar yakın oturduk.

"Bu sefer değil. Annem aradı. Her zaman işte olup olmadığımı kontrol etmek için arar. Ya da evde. Ya da nerede olmam gerekiyorsa." Kulağa nasıl geldiğine dair içim burkuldu.

"Endişeleniyor. Bu anlaşılabilir bir şey." Yine yargılama yoktu.

Haklıydı, bu anlaşılabilir bir şeydi. Ondan rahatsız olduğum için kendimi kötü bir evlat gibi hissettim.

"Dinle," diye başladı Ryan, neyse ki annemle olan ilişkiye daha fazla burnunu sokmuyordu. "Bugün bazı notlarımı yazıyordum ve aklıma sana sormak istediğim bir şey geldi."

"Kayıt dışı mı?" Ben sordum.

Ryan kararsızca bana baktı. "Öyle olmak zorunda mı?"

"Ne sorduğuna bağlı."

Cevap vermeden önce sadece bir saniye durakladı. "Sanırım bu adil. Bana güvenmeni istiyorum, Lindsey." Sesi çok içtendi.

"Tamam o zaman, ne oldu?"

"Dr. Clement Daniels adını hiç duydunuz mu?" Başımı salladım. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Kim o?"

"Jess oraya gittiğinde Southern State Üniversitesi'nde profesördü. Şimdi emekli oldu," diye açıkladı Ryan.

"Tamam..." Beklentiyle midem düğüm düğüm oldu.

"Öğrencilerle birden fazla ilişkisi olduğu herkesçe biliniyordu. Tammy Estep de dahil." Ryan bana dikkatle baktı. "Hatırlayın, Jess'in yurdunda RA'ydı."

"Doğru, hatırlıyorum," dedim.

Ryan'ın gözleri kısıldı. "Tammy'nin kayboluşu hakkında sorgulandı. Yerel polis departmanı olaya dahil olduğunda, Tammy'nin son görülmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Ve baş müfettiş işe yaramazdı. Dr. Daniels'ın adı konuşmaya girer girmez onu potansiyel bir şüpheli olmaktan çıkardılar ama herkes üniversitenin bu işte büyük parmağı olduğunu biliyor. İtibarlarını korumak için çok çalışıyorlar ve buna öğretim üyelerinin itibarları da dahil. Okuldaki kaynaklarım o zamanki başkan Dr. Hamilton'ın polisin çıkmaz sokaktan başka bir şeyle karşılaşmamasını sağladığını söyledi."

Sesi sinirli geliyordu ve nedenini anlayabiliyordum. Eğer polis daha proaktif davranıyorsa, muhtemelen hiçbir şey gözden kaçmazdı. Doll's Eye Gölü'nde yakın zamanda bulunan kalıntılara bakmak yeterliydi. Polisin beceriksizliği döndüğünüz her yerde karşınıza çıkıyordu. Tammy haftalarca ortadan kaybolana kadar hakkında resmi bir rapor hazırlanmadığı için departmanın ellerinin kollarının bağlı olduğunu iddia ettiğini biliyordum, ancak bu vakalardaki en büyük başarısızlığın özensiz soruşturma çalışmaları olduğunu kimse inkar edemez.

"Bunun Jess'le ne ilgisi var?" diye sordum. Dr. Daniels adını hiç duymamıştım. Annem ve babam ondan ders aldığından hiç söz etmemişlerdi.

Ryan başparmağının tırnağını karıştırdı. "Dr. Daniels'ın Phoebe'yle de görüştüğünü biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bir gazeteci asla kaynaklarını açıklamaz, unuttun mu?" Tekrar ciddileşmeden önce o çok çekici gülümsemesini takındı. "Jess'in arkadaşı olduğunu biliyor muydun?"

Tüm vücudum dondu. "Jess, Phoebe'yi de mi tanıyordu?" Kırık bir fısıltı olarak çıktı.

"İkisi de Pi Gamma Delta kız öğrenci birliğine üye olmuşlar. Anlatılanlara göre iyi anlaşıyorlarmış."

"Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Jess'in sadece Tammy'yle değil, Phoebe'yle de bağlantısı olduğu mu?"

"Bunun bir anlamı olabilir ya da hiçbir anlamı olmayabilir. Sonuçta burası küçük bir üniversite. İnsanların yolları sürekli çakışıyor. Ancak bunun yanı sıra, tüm bu kadınların aynı zamanda kaybolduğu ve kimsenin bu konuda bir şey yapmadığı gerçeğini de göz ardı edemeyiz. Tek bir kaybolma korkunç olabilirdi. Dört tanesi ise tam bir trajedi."

Ryan beni yakından izliyordu.

Bir sonraki sorumu sormak istemiyordum ama sormam gerektiğini biliyordum. "Jess de Dr. Daniels'la görüşüyor muydu?"

"Jess o bahar döneminde onun istatistik derslerinden birine girmişti. Ve evet, ikisi arasında başka neler olup bittiğine dair sorular vardı," dedi Ryan neredeyse öfkeyle.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Jess'in öğretmeniyle ilişkiye girdiğini hayal bile edemiyorum-"

Ryan'ın ifadesi sertleşti. "İnsanların sırları vardır, Lindsey. Onlarla ilgili her şeyi her zaman bilemeyiz."

Sert tonu beni şaşırtmıştı ama acaba yanlış mı yorumladım diye düşündüm. "Elbette. Bunu anlıyorum. Ama kız kardeşim hakkında bildiğim kadarıyla o öyle biri değildi."

Ryan gözlerini kaçırdı. "Senin bildiğin kadarıyla." Devam etmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Ama belki de haklısın. En azından ben öyle umuyorum."

Ryan'ın Jess ve profesörüyle olası ilişkisi hakkındaki değerlendirmesine içgüdüsel olarak katılmadım. Onun hakkında öğrendiğim her şey çalışkan ve çok sayıda arkadaşı olduğuydu. Onu kendisinden yaşça büyük bir adamla, üstelik de öğretmenlerinden biriyle düşünmek kafamdaki imaja hiç uymuyordu. Ama onun hakkında gerçekten ne biliyordum ki?

"Yani polis Dr. Daniels'ı hiç şüpheli kişi yapmadı mı?" Hissettiğim tuhafıktan kurtulmaya çalışarak sordum.

Ryan başını salladı. "Onu kızlardan herhangi birine bağlayan dedikodu ve spekülasyondan başka bir şey yoktu. Fakültenin saygın bir üyesiydi. Kadrolu olmaya çok yakındı. Kimse onun öğrencilerini avlayacağına inanamazdı. İnsanlar inanmak istemedikleri bir şey olduğunda bile bile kör olurlar. Bu yüzden polis onu çok az sorguladı. Ve kimse onun bir katil olabileceğini düşünmek istemedi."

İşte söyledi.

Bu bir kayıp kadın vakası değildi. Bu

öldürülmüş bir kadın vakasıydı.

"Ama içeriden birilerinin benimle konuşması için uğraşıyorum. Tamam, belki ben de onların peşindeydim ama sanırım konuşmaya hazırlar. Ve sanırım aradığımız bilgiye sahipler."

"Bu iyi bir şey. Umarım bazı somut cevaplar alabiliriz." Kendimi sabırsız hissediyordum. Kapıyı kırmak ve bu şeyi *hemen* patlatmak istiyordum.

"Şunu da söyleyeyim, Dr. Daniels önceki öğretmenlik işinden çok çabuk ayrılmış. Southern State'e gelmeden önce Tennessee'de küçük bir devlet üniversitesinde öğretmenlik yapmış. Ailesini bırakıp Randall Dağı'na gelmeden önce orada sadece bir yıl kalmış. Araştırdım ama kağıt üzerinde neden ayrıldığına dair bir şey bulamadım. Ama oraya gittim, etrafı araştırdım, doksanlı yıllardan kalan birkaç kişiyle konuştum ve görünüşe göre o okulda da söylentiler varmış."

"Onun öğrencileri hakkında mı?"

Ryan başıyla onayladı. "Evet ama yönetim Güney Eyaleti'ne göre görmezden gelmeye daha az meyilli görünüyordu." Belli ki tedirgin bir şekilde tırnağıyla oynuyordu. "Bir adam Dr. Daniels'ın kendisine karşı suçlamada bulunulmasını önlemek için istifa etmesinin istendiğini söyledi. Bir gün işe gelmiş, kolej başkanıyla kısa bir süre konuşmuş, sonra eşyalarını toplayıp kimseyle konuşmadan ayrılmış. Aynı hafta devlet üniversitesinden ayrıldı, evini bir aile dostuna sattı ve Dodge'dan ayrıldı. Birkaç ay sonra Southern State Üniversitesi'nde işe alındığında yeniden ortaya çıktı. Bir şeylerden uzaklaşmak için karısını ve çocuklarını iki yüz mil ö t e y e taşıdığı açıktı." Gözleri benimkilerle buluştu.

Başım uğulduyordu. "Yine de yeterli değil, değil mi?" diye sordum. Ryan başını salladı.

"Bu sadece söylenti. Aslında hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Ama en azından bu adama biraz daha yakından bakılması gerektiğini gösteriyor" diye itiraz ettim.

"Bu doğru, ama suçlamada bulunmak için yeterli değil. Hatta evini aramak için izin almaya bile yetmez, orası kesin," diye gerekçelendirdi Ryan.

Ellerimi yumruk yaptım. "Ama bu bir tesadüf olamaz. Yarım beyni olan herkes bunu görebilir." Yediğim hamburger midemde çalkalandı.

"Nasıl görüldüğü önemli değil. Sadece neyin kanıtlanabileceği önemli," diye karşı çıktı Ryan. "Bunca yıldan sonra polis bunu nasıl ele alacağına dikkat edecektir. Ve şu anda, o kayıp kadınlarla herhangi birini ilişkilendirecek herhangi bir kanıt yok gibi görünüyor. Birileri ne yaptıklarını biliyor ve yaptıkları yanlarına kar kaldı."

"Ama bulunan ceset anahtar olabilir. Belki de o pisliği sonunda adalete teslim edecek bir şeyi ortaya çıkarmışlardır." Sesim umutsuz geliyordu, muhtemelen öyle olduğum için.

Ryan gözlerini benden kaçırarak uzakta bir noktaya baktı. "Kaynaklarım hiçbir şey olmadığını söylüyor. Bir parça bile şüpheli DNA'sı yok. Sadece eski bir battaniye ve onda bile herhangi bir ipucu yok gibi görünüyor."

Acı ve hayal kırıklığı içinde gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Sonunda, öfkeli gözyaşlarının acısını hissederek onları açtım. "Yani başladığımız yere geri döndük. Hiçbir şey olmadan."

Ryan'ın yüzü ifadesizdi. "İçerideki kaynağımla konuşmam gerek." Elindeki kahve fincanını yanımadaki çöp kutusuna attı. "Dava ve kanıtlar hakkında daha fazla şey duyarak, belki de Dr. Daniels'ın Jess'e zarar verdiğine işaret eden bir şeyler bulabileceğimi umuyorum.

-Hepsini incitiyor." Sesi biraz telaşlı geliyordu.

"Yani, sence böyle mi oldu? Onu incittiğini mi? Bütün o kadınları incitti mi?" Ben sordum.

Ryan kendinden emin görünüyordu. "Evet Lindsey, ben de tam olarak böyle olduğunu düşünüyorum. Bence Dr. Daniels Jess'i istiyordu. O güzel, zeki bir kızdı ve kendine engel olamadı. Ve yapacağım son şey de olsa bunu kanıtlayacağım."

"Peki ya Randall Dağı'nı avlanma alanı olarak seçmiş meçhul bir katil olduğu fikrine ne dersiniz?" Ben sordum.

Ryan beni duymuyor gibiydi. Kendi teorileri ve varsayımları içinde kaybolmuştu. Jess'in kaybolmasından kimin sorumlu olduğunu düşündüğü konusunda tek yönlü bir zihne sahip gibi görünüyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Evde onun üniversite eşyalarından oluşan birkaç kutu var. Bir göz atıp önemli bir şey var mı diye bakacağım. Eminim polis çoktan karıştırmıştır, ama onu diğer kızlarla ya da bu profesörle ilişkilendirecek bir şey aramıyorlarsa, muhtemelen gözden kaçırmışlardır."

Ryan'ın gözleri parladı. "Bu harika olur, Lindsey. Belki onları bana getirirsin ve birlikte bakarız. İki çift gözün bir çift gözden daha iyi olduğunu söylerler." Heyecanını zorlukla kontrol edebiliyor gibiydi. Ama sonra yüzü tehlikeli bir şekilde karardı. "Bu adil değil. Hâlâ mutlu bir şekilde hayatına devam ediyor ve tatlı, masum karısıyla büyük, güzel evinde yaşıyor. Eğer sorumlu oysa, onlarca yıldır bu işten paçayı sıyırdı. Hâlâ genç kızları avlıyor olabilir. Ve tüm bunlar polis A, B ve C'yi bir araya getiremediği için oldu."

Bu davanın onu neden bu kadar etkilediğinden emin değildim ama etkilediği çok açıktı. Gerçeği bulma konusundaki tutkusu, Jess'e ne olduğunu ortaya çıkarabilecek biri varsa, o kişinin Ryan McKay olduğuna inanmamı sağladı.

"Belki şimdi gidip şu kutuları alabiliriz," diye önerdi hevesle. Tam cevap verecektim ki telefonu çaldı. Ekrana baktı. "Üzgünüm, buna bakmam gerek." Ayağa kalktı ve telefonu kulağına götürerek birkaç adım uzaklaştı.

Aynı anda çantamdaki telefonumun titrediğini hissettim. Çıkardım ve annemin adını gördüm. Cevap vermem gerekiyordu yoksa gerçekten paniklemeye başlayacaktı. Suçluluk duygusu göğsümde kabardı.

"Hey, anne."

"Lindsey, neredesin? Seni aramaya çalışıyordum." Sesi üzgün geliyordu ama bu beklenen bir şeydi.

"Özür dilerim. Telefonum sessizdeydi ve-"

"Baban ve ben, kız kardeşinin davasındaki baş dedektif olan Teğmen Higgins'ten bir telefon aldık." Sesi soluk soluğaydı, kelimeleri ancak yeterince hızlı çıkarabiliyordu.

Ayağa kalktım, hareket etmem gerekiyordu. İşte bu kadar.

"Keşke cesedini bulsalar ve bu işi bitirseler."

"DNA testinin sonuçlarını aldı." Kısa, düzensiz nefes alışlarını duyabiliyordum. Gözyaşlarını yutarken sesi fısıltı gibi yumuşaktı.

"Jess mi?"

Olumlu cevap için kendimi hazırladım. Bekledim. Yakında, bunca zaman sonra, herkesin korktuğu ama benim çarpık bir şekilde memnuniyetle karşıladığım kelimeleri söyleyebilecektim.

Jess artık kayıp olmayacaktı. Ölmüş olacaktı. Hava kalınlaştı ve başım dönmeye başladı.

Bir ileri bir geri volta atan Ryan'a baktım. Sonra durdu. Bana baktı, gözlerimiz kilitlendi. Bu mesafeden duyamayacağım sözler söyledi. Yüzünde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu karışımı vardı.

Neler oluyordu?

"Lindsey," diye bağırdı annem ve ben nefesimi içime çektim, "bu o değil. Bu benim küçük kızım değil."

Daha sonra ne dediğini bilmiyordum. Telefon elimden düştü ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Jess değildi.

Rahatlama vardı. Ama aynı zamanda çok fazla ıstırap. Jess değildi.

Ryan'ı yanımda hissettim. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri parlıyordu. O da mı gözyaşlarını tutuyordu?

"Jess değil," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Biliyorum. Yeni duydum," dedi Ryan alnını benimkine bastırarak usulca.

Birkaç dakika orada durdum, onun varlığına ihtiyaç duydum, sonra ne dediğini anladım. Ondan bir adım uzaklaştım ve o da ellerini indirdi.

"Az önce duydum da ne demek? Nereden biliyorsun?"

"Kaynaklarım var, unutmayın. Son on yıldır muhabir olmanın getirdiği bir şey bu." Özür dilemiyordu. "O polis departmanındaki adamımdı. Bana bunları anlatırsa işini kaybedebilir ama geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. O ve ben üniversitedeyken aynı kardeşlik derneğindeydik. Bilirsin işte, kardeşlik falan." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bana DNA raporunun geldiğini ve Doll's Eye Gölü'ndeki kalıntıların Jess'e ait olmadığını yüzde yüz kesin olduğunu söyledi." Rahatlamış görünüyordu.

"Kim olduğunu biliyorlar mı?" diye sordum. Ryan gözlerini kıstı. "Bu Tammy."

Birbirimize bakıp haberleri değerlendirdik. "Tammy Estep'i buldular. "

ATLANTIC COAST GAZETTE

YVeümesday.0ecember0 USB

M\ EtarıdallS Pıacc D N8ws

51.50

Bir Kız Çocuğu Daha Kayıp College

By: Regina Stanley

Southern State University Admission Guide

It has been almost six weeks since Tammy Estep, 20, went missing. Her disappearance at the time was not treated as to follow the popular touring band, Widespread Panic, as they disappearance until last week, when Phoebe Baker, 18, also

minded. Yet, i have been circulating among students at

However, the administration at the small, yet elite university, have been quick to quash these stories. "There's no proof of these outlandish allegations," Dr. Hamilton, president of Southern State, told reporters on Friday. "Our staff have spotless reputations. The professor at the heart of these unfounded allegations, is a highly respected teacher. He's well

State University, are committed to providing a safe environment for our students and are working closely with

BÖLÜM

7

JESSICA

Aralık 1998

KAMPÜS kaos içindeydi.

Çoğu için bunun nedeni yaklaşan Noel tatiliydi.

Diğerleri için, dehşete kapılanlar ve dedikoducular için, her şey başka bir kızın kaybolmasıyla ilgiliydi. Ve bunun bir kaçak olduğunu söylemek daha zordu.

Fısıldanan söylentiler her yerdedi. Çok gerçek bir korku hakim olmuştu ve kimse bundan kurtulamıyordu.

İnsanlar dışarıda tehlikeli bir şeyin gizlendiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Aynı düzeyde bir panik hissetmiyordum ama bir paranoya beni ele geçirmişti. Omzumun üzerinden baktım. Her derin gölgeyi kontrol ettim. Dikkatli olduğumda bile gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. İzlendiğim hissinden kaçamıyordum.

Hayatım pervasızca akıp gidiyordu ve ben de kendimi çok bariz olan tuğla duvara doğru sürmekten alıkoyamıyordum.

Hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum ve bu karanlık iplik her şeye karışıyordu. Bundan nefret ediyordum.

İnsanlar Phoebe haftalık rehin toplantımızı kaçırdığında bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Erica kızgınlıkla, "Biri odasını arasın," diye önerdi. Yirmi dakikadır onun gelmesini bekliyorduk.

"Neden Phoebe'yi bekliyoruz ki zaten? Onsuz da başlayabiliriz," diye önerdim, diğer kızlara bakarak.

"Çünkü rehin seçimleri yapmamız gerekiyor, işte bu yüzden. Hepimize burada ihtiyacımız var," diye tersledi Erica.

Westwood'un salonunda buluşacaktık, çünkü birkaçımız orada yaşıyordu ve en rahat koltuklar oradaydı. Phoebe kampüsün diğer tarafında, sadece kadınların kaldığı bir başka yurt olan Marion'da kalıyordu.

Daisy duvardaki telefonun ahizesini kaldırarak, "Ben ararım," diye teklif etti. Kapatmadan önce birkaç dakika bekledi. "Cevap vermiyor."

"Hangi cehennemde olabilir?" Erica sordu. "Sanki bir hayatı varmış gibi."

"Ben öyle demezdim..." Blair söze girdi, bildiği bir şeyi paylaşmak istediği belliydi.

İlk ısırın Tina oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç hafta önce, kaçırdığım bir dersten bazı notlar almam gerekti. Phoebe onunkileri kopyalayabileceğimi söyledi. Ona ne zaman geleceğimi söylemedim ama spor salonuna gittikten sonra uğrayabileceğimi düşündüm," diye başladı Blair. Herkes pür dikkat onu dinliyordu.

Onu durdurmak için söyleyecek bir şey bulabilmeyi dileyerek midemde safra çalkantıları hissettim. Söyleyeceği şeyi duymak istemiyordum.

"Çocuklar, bence onun hakkında konuşmamalıyız-" Onlara söylemeye çalıştım ama Blair sözümü kesti.

"Kapıyı çaldım. Cevap vermesi çok uzun sürdü ve cevap verdiğinde belli ki aceleyle kıyafetlerini giymişti. Çok telaşlıydı ve notları elime tutuşturdu. Ama daha kapıyı kapatmadan odasında bir adam gördüm." Blair hepimize baktı, gözleri ilginç bir hikayeyi paylaşmanın heyecanıyla kocaman açılmıştı.

"Kimdi o?" Daisy sordu.

"Yemin ederim Dr. Daniels'tı," diye açıkladı Blair. Bütün kızlar müstehcen bir neşe ve açık bir şok içinde nefes nefese kaldılar.

"Asla olmaz." Erica homurdandı.

Tina kuşkuyla, "Eğer o yaptıysa, günün ortasında birinci sınıflar yurdunda bir seks çağrısı almak oldukça cesurca," diye ekledi.

"Belki de neredeyse yakalanacak olmanın heyecanını yaşıyor. Bu şekilde düşünen ilk pislik olmazdı," diye karşı çıktı Blair.

Bir başka çaylak Melissa Voss sırttı. "Cidden Phoebe'nin bir profesörle yattığını mı söylüyorsun? Aday kardeşimizle *tanıştın* mı?"

"Madem bu birkaç hafta önceydi. Neden daha önce bir şey söylemedin?" Tina kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.

Blair öfkeyle doğruldu. "Çünkü geri kalanınızın aksine ben dedikoducu değilim. Birinin başını belaya sokabilecek şeyleri etrafa yaymam."

"Yine de bize şimdi söylüyorsun," diye tersledi Erica.

"Çünkü... çünkü nerede olduğunu bilmiyoruz ve onunla birlikte olabilir," diye kekeleydi Blair.

Daisy gözlerini devirdi. "Ben saçmalık diyorum. Bizim küçük Phobes'in evli bir profesörle yatmasına imkan yok. Bu daha çok Tammy'nin tarzı. O da aynı profesörü beceriyordu." Bir anlaşma mırıltısı duyuldu.

"Phoebe ve Tammy gibi kızlar ilgiden hoşlanıyor," derken buldum kendimi, biraz da hoşnutsuzlukla, tüm bu durumdan rahatsız olmuştum. Hiçbir şey söylememeliydim. Ağzımı kapalı tutmak ve fikirlerimi kendime saklamak en iyisiydi, ama kelimeler dökülmeye başladığında onları durduramadım.

"Tabii, kim sevmez ki?" Daisy kıkırdadı ve birkaç kişi daha onunla birlikte güldü. Kolunu bana doladı ve yanlamasına sarıldı.

Bir süre sonra acı dolu bir gülümsemeyle omuz silktim. "Evet, sanırım öyle." Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama cesaret edemedim. Bazı düşünceleri kilit altında tutmak en iyisiydi.

Phoebe hakkında başka bir şey söylenmedi ve birkaç dakika sonra onsuz oylama yaptık.

★ ★ ★

Bazen sadece bana bunu yapabileceğimi söylediğini duymak için aradım. Hataların olabileceğini ve bunları birlikte düzeltebileceğimizi.

Biz her zaman bir takımdık. Birlikte daha güçlüydük. O benim en yüksek sesli amigo kızımdı. En iyi arkadaşımdı.

Her şeyin yoluna gireceğine dair onun güvencesine ihtiyacım vardı. Onun iddialarına bir cankurtaran salı gibi sarıldım. Artık onlara ihtiyacım olmadığı günü bekledim.

Büyüyordum. Kendi yolumu çiziyordum. Sonunda yollarımız ayrılacaktı. Benim kadar onun da bundan korktuğunu biliyordum.

Bu yüzden şimdilik onu aradım. Ve söz verdiği gibi hep oradaydı. Sevgi ve gözyaşlarıyla yapılmış bir anlaşmaydı.

★ ★ ★

Beş gün sonra, Phoebe'nin kayıp olduğu resmen açıklandı.

Tammy'nin aksine, ailesi yerel polis departmanından derhal harekete geçmesini talep etti. Ailesi kaybolduğundan haberdar olduğu andan itibaren bu olay potansiyel bir suç olarak değerlendirildi.

Onları kimin aradığını bilmiyordum ama oda arkadaşı olduğunu tahmin ediyordum. Noel tatilinden önceki haftalarda tüm Pi Gama üyeleri polis tarafından sorgulanmıştı ama hiçbirimiz gerçekten bir şey bilmiyorduk, sadece dedikodu yapıyorduk.

Şu anda dün gece Kappa Epsilon'daki partiden kalma büyük bir akşamdan kalmalığı yaşıyordum. Southern State'in Central Carolina'ya karşı oynayacağı erkek basketbol maçından önce ciddi bir ön oyunla başlamış ve ilk fıçı standımı yapmamla sona ermişti.

★ ★ ★

"Chug! Chug! Chug! Chug!" Etrafımdaki kalabalık slogan atıyordu. Sesleri çıldırmış gibiydi ve tezahüratlarının ve çığlıklarının yoğunluğundan korkmam gerekirdi ama korkmadım. Bundan zevk aldım.

Biramın son damlasını da yuttum ve kırmızı bardağı başımın üzerine ters çevirdim. Birkaç damla ılık biranın aşağı aktığını hissettim.

Dudaklarımı yalayıp yumruklarımı muzaffer bir edayla sıkarken yüzümün yan tarafını yaladı.

Biri fotoğraf çekerken sııttım, flaş bir anlığına beni kör etti. "Bunun bir kopyasını istiyorum," diye mırıldandım kamerayı tutan kıza.

Yarışma yaptığım Phi Lam sinirlenerek bardağını yere fırlattı ve hışımla kalabalığı iterek uzaklaştı. Kalabalık daha yüksek sesle alkışladı.

Sııttım ve fincanımı havaya fırlattım, nereye düştüğünü umursamadan ve sonra bir çift büyük, güçlü kol belime dolandı, beni kaldırmadan ve etrafımda döndürmeden önce beni sıkıca tuttu. Ben mutlu bir şekilde ciyaktarken dünya bulanıklaştı. Tekrar yere bırakıldığımda kusup kusmayacağımdan emin olamadan bir o yana bir bu yana sallandım. Daha önce hiç bu kadar sarhoş olmamıştım. Her şey belli belirsiz dengesiz hissediyordum. Sanki hayatımı yaşamak yerine bir film izliyormuşum gibi.

"Hiç fıçı standı yaptın mı?" diye sordu biri. Başımı salladım, terli saçlarım alnıma yapışmıştı.

"Tamam, hadi o zaman." Bir adam elimden tuttu ve beni kardeşlik evinin bodrum katının diğer tarafına, fıçıların olduğu yere sürükledi. Birkaç hafta önce Sigma Kap'ta tanıştığım çocuk kadar yakışıklı olmayan adam bana doğru eğildi. "Böyle bir parti hayvanı olduğunu hiç bilmiyordum. Sana çok yakışıyor." Gözleri ateşliydi ve içimde bir kıpırtı hissettim. Güç gibi bir şeydi bu.

Boynumu öptüğünü hayal edip etmediğimden emin değildim ama yine de ürperdim. Bunun ben olmadığımı biliyordum, gerçekten. Ve bir yerlerde, derinlerde, eski Jess durmam için bana bağıırıyordu. Her şeyi mahvettiğini söylüyordu.

Artık temelli susmasının vakti gelmişti.

"Beni yukarı kaldır," diye mırıldandım, adama baştan çıkarıcı bir gülümseme verdim.

Bir çığlık attı ve sonra o ve kardeşlerinden biri beni baş aşağı fıçı ağzının üzerine kaldırdı.

*Daha sonra herkes benimle konuşmak, benimle takılmak istedi.
Partinin hayat kaynağıydım. Ve harika hissettirdi.*

★ ★ ★

İlk kez Daisy'den daha geç saatlere kadar dışarıda kalmıştım, eve geldiğimde Daisy çoktan uyumuştı. Soyunamayacak kadar sarhoş olduğum için yorganımın üstünde uyuyakalmışım. Alarmım çalana kadar uyudum ve ilk iki dersimi kaçırdım.

Daisy öğle yemeğinde sınıftan döndükten sonra beni hala yatakta bulunca şok olmuş gibiydi. Beni kendisiyle birlikte yiyecek bir şeyler almaya gitmeye zorladı, ancak yemek düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu.

Daisy kızcık suyunu yudumlarken, "Onlara Dr. Daniels'la yattığını söyledim," diye açıkladı. Commons kalabalıktı ve kafeteryanın ortasındaki her zamanki yerimizde birlikte oturuyorduk. Ancak bu kez sandalyelerden biri boştu.

Phoebe'nin yokluğundaki sessizlik onun varlığından on kat daha gürültülüydü.

"Ben de öyle," dedi Blair. Erica ve diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Bilmeleri gerekiyordu. Çünkü Dr. Handsy'yi beceren iki kayıp kız var ve o sorumlu tutulmalı," dedi Daisy ve onlara söylediği için memnun oldum.

"Muhtemelen ölmüşlerdir," diye açıkladı Tina, zerre kadar duyarlılık göstermeden.

Erica üye kardeşimize ters ters baktı. "Etrafta böyle şeyler söyleyemezsin Tina. Eğer polis onların öldüğünü düşünseydi, tam kapsamlı bir soruşturma falan olurdu."

Tina pişman görünüyordu. "Şey, onu sorgulamak için götürdüklerini biliyorum."

"Bizi de sorguladılar, aptal," diye alay etti Erica. Artık tamamen azarlanmış olan Tina çenesini kapattı.

"Yine de korkutucu, değil mi?" Daisy elindeki boş meyve suyu kutusunu yere bıraktı ve ciddi bir ifadeyle baktı. "Yani, eğer onlara zarar verdiyse..."

"Bunu göremiyorum. Neredeyse yaşlı bir adam!" Blair alay etti.

"O kadar yaşlı değil," diye karşı çıktı Tina. "Ama evet, oldukça korkutucu. Bu da erkeklere güvenemeyeceğinizi gösteriyor."

"Özellikle de yakışıklı, orta yaşlı profesörler." Tina kıkırdadı, Erica ona tekrar ters ters bakınca aniden durdu. "Özür dilerim."

"Ama ya Dr. Daniels değilse. Ya ..." Daisy durakladı, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı.

"Ne var, Daisy?" Blair fısıldadı. Herkes korku dolu bir alarma geçmişti. "Ya o... başka biriye? Biri izliyor ve bekliyorsa Bize mi?" Toplu bir nefes alış veriş i oldu.

Yine mi bu?

Başım çatlayacak gibiydi ve bu dinlemek isteyeceğim son şeydi.

"Hadi ama Daisy, gerçekçi ol. Dışarıda üniversiteli kızları avlayan kimse yok. Sanırım *Çılgılık*'ı o kadar çok izledin ki aklın başından gitti," diye güldüm. Sesimde herkesin şaşırdığı sert bir ton vardı.

"Evet, onlara bir şey olduğunu kim söyleyebilir?" Tina da aynı fikirdeydi, benim gibi bu iğrençliği aklımızdan çıkarmaya hevesliydi.

Daisy ikna olmuş görünmüyordu. "Bilmiyorum... bazı şeyler mantıklı gelmiyor. Özellikle de Phoebe ile..."

Odanın etrafıma kapandığını hissettim. Seslerin uğultusu kulaklarımda sinek vızıltısı gibi çınılıyordu. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Hareket etmem gerekiyordu. Sistemimi terk etmeye çalışan alkol yüzünden tenim terden kayganlaşmıştı.

"Cidden, bu kadar yeter Daisy!" Tersledim. Oda arkadaşımın şok olmuş ve incinmiş ifadesini görünce kendimi sakinleşmeye zorladım. "Herkesi korkutmayı bırak, tamam mı? Bu hiç hoş değil. Biriyle konuşman gerekiyorsa sağlık ofisine git."

Erica nefesinin altında ısıklık çaldı ve çizgiyi aştığımı anladım. Daisy gözlerime bakmadı. Onunla ya da başka *biriyle* hiç konuşmamıştım. -Bunun gibi.

"Daisy, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece akşamdan kalmayım-" demeye başladım ama elini sallayarak sözümü kesti.

Daisy'nin gülümsemesi diğer kızlara hitap ederken biraz titrekti. "Özür dilerim çocuklar. Size komplo teorisyenliği yapmak istememiştim."

Bana baktı, yüzü sıkıntılıydı. Bunu düzeltmem gerekiyordu ama baş ağrım ve mide bulantım, ki bu tamamen akşamdan kalmalığımın kaynaklanmıyordu, bir şey söylememi engelliyordu.

Ayağa kalktım, her şeyden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Ben kahve almaya gidiyorum. Bir şey isteyen var mı?" Oda arkadaşına baktım. "Daisy? Sana bir şey getireyim mi? Ben ısmarlıyorum."

Uzattığım zeytin dalını kabul edecek miydi?

"Evet, bana bir kızılık suyu daha getirebilir misin?" Daisy biraz daha normal bir şekilde sordu.

"Elbette." Bir rahatlama dalgası hissettim ve kolunu sıktım. "Tammy ve Phoebe hakkındaki tüm bu şeylerin endişe verici olduğunu biliyorum," dedim usulca, "ama gerçekten endişelenecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Hiçbirimiz evli adamlarla yatıp kalkmıyoruz, değil mi?" Doğrudum ve çoğu kıkırdayan ve gülümseyen üye kız kardeşlerime sırttım.

"Hayır, teşekkür ederim. Kampüste bir sürü ateşli, *bekar* erkek var. Odaklan," dedi Blair, saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

Sonra sohbet değişti ve herkes en seksi erkek arkadaşlarını değerlendirmeye başladı. Tammy ve Phoebe'yi unutmaları için fazla bir şey gerekmedi. Her şeyin üzerine çökmüş olan gerçek dehşet bulutunu unutmak.

Sıraya girmek için acele ettim, koyu renk saçlarında tanıdık ağarmış sarı çizgiler olan bir adamın arkasında durdum. Sanki beni hissetmiş gibi arkasını döndü ve gözlerimiz buluştu. Anında tanıdık geldi.

"Sen," diye nefes aldı, dolgun dudakları bulaşıcı bir gülümsemeye dönüştü.

Phoebe ve Daisy'nin sürekli şüphelerini düşünerek kendimi sırttırırken buldum. "Hey, yabancı."

"Herkes seni sorup duruyorum. Bulunması zor bir kadınsın," diye homurdandı iyi huylu bir şekilde.

"Çok uğraşmamış olmalısın. Pi Gamma Delta'ya üye olduğumu biliyordun," diye takıldım.

Sıranın önüne doğru ilerledik. Ben bir fincana kahve doldurdum, Bay Sevimli de bir tepsi kaptı. "Yemin ederim, her yere sordum. Kardeşlerim hiç yardımcı olmadı. Westwood'daki her kapıyı çalmaya başlamak üzereydim."

"Bu birkaç kişiyi kızdırabilirdi," diye güldüm.

Bir hamburger ve iki dilim çikolatalı kek aldı. Yemeklerin kokusu midemi bulandırdı.

"Solungaçlarının etrafında biraz yeşil görünüyorsun. İyi misin?" diye sordu.

"Çarşamba gecesi fıçı büfeleri o zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu," diye homurdandım.

"Hepimiz o yollardan geçtik." Parmaklarını şıklattı. "O sen miydin? Dün gece Phi Lam evinde fıçı standı yapan seksi hatunu duydum."

Sevinçten kızardım. "Oh, bunu duydun mu?"

Homurdandı. "Kampüsteki her öğrenci birliği üyesi senin masanın altında Dave Lingus içtiğinden bahsediyor. İçimden bir ses yıl sonuna kadar her partiye davet edileceğini söylüyor." Etrafımda dolanıp bir şişe zencefilli gazoz aldı ve bana uzattı. "Güven bana, buna ihtiyacın olacak."

"Teşekkürler," dedim içtenlikle.

Kasaya ulaştığında bayana öğrenci kimliğini uzattı. "İkimizin de hesabını ben ödeyeceğim."

"Hayır, buna gerek yok," diye itiraz ettim.

"Özür dilerim, sizi duyamıyorum. O da neydi?" İçkilerimi öderken kasıtlı olarak benden uzaklaştı. İş bittiğinde beni takip ederek üye kız kardeşlerimle oturduğum masaya doğru ilerledi. İkimiz de birkaç adım ötede durduk.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu.

"Neden?" Birden kendimi gergin hissettim.

"Çünkü senden hoşlanıyorum ve seni daha yakından tanımak istiyorum," dedi, alışılmadık bir ciddiyetle.

Kalabalık kafeteryanın ortasında durduk ve ne söyleyeceğimi şaşırılmış bir halde ona baktım. Onda zerre kadar utangaçlık yoktu ve rahat özgüveni inanılmaz derecede cezbediciydi. Kendimi berbat hissetsem de onun yanında olmak güzeldi.

"Adım Ryan McKay." Yine o gülümseme vardı. Büyüleyici ve tatlı.

Arkadaşlarıma baktım, onlar da bize açık açık bakarken ketum olmaya bile çalışmıyorlardı. "Ben Jess."

"Sadece Jess mi?" diye başını eğdi, gülümsemesi genişledi.

"Jess Fadley." Garip bir şekilde kıkırdadım. "Peki, şimdi ne olacak? El sıkışacak mıyız? Sarıalım mı?"

Kaşlarını salladı. "Sevişmek mi?" "Aceleci davranmayalım."

"Beni tamamen reddetmedin. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum." Yakınına eğildi, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüştü. "Bana umut veriyorsun Jess. Ve bu tehlikeli bir şey."

Sesini bu kadar yakından duymak bile sinir uçlarımı ateşlemişti. Ne yaptığını çok iyi bildiğine dair bir his vardı içimde. Bir adam Ryan McKay gibi görünüp istediği zaman istediğini elde edemezdi.

Beni istiyor gibi görünmesi kendimi özel hissettirdi. Ve bu benim kedi nanemdi.

Tekrar üye kız kardeşlerime baktım ve bizimle oturursa kaçınılmaz olan sorgulamadan korktum. Sonu gelmeyen sorular, utanç verici imalar. Bugün bunlarla uğraşamazdım. İsteyeceğim son şey tartışmaların kaynağı olmaktı.

"Bizimle oturmanın o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İyi birine benziyorsun Ryan, seni bu şekilde kurtların önüne atamam."

Ryan hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Cidden, belki başka zaman," dedim hızlıca, o beni geçip masaya doğru ilerleyemeden.

Ryan sonunda tereddüt ettiğimi anlamış gibiydi. Tekrar arkadaşlarımla dolu masaya baktı. "İyi, ama bu bana bir erteleme vermen gerektiği anlamına geliyor."

Tekrar rahatladığımı hissettim, zorlamadığı için mutluydum. Eğer zorlasaydı, kaçınılmaz olarak geri çekilirdim. Bir şeyler isteyen erkeklerle boy ölçüşemezdim. "Öyle mi? Kim demiş?"

Ryan saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sırttı. "Bunu boynundaki kırmızı kızarıklık söylüyor."

Gözlerimi devirdim ama tenimin daha da ısındığını hissedebiliyordum. "Gerçekten de kendini beğenmişsin."

"Böldüğüm için özür dilerim ama yurda dönmemiz gerekiyor Jess," diye seslendi Daisy, açıkça dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Onu bekletmek istemedim, özellikle de daha önceki anlaşmazlığımızdan sonra.

"Gitsem iyi olacak."

"Numaranı alabilir miyim? Belki yarın sinemaya gideriz-"

"Sabah ilk iş Noel tatili için eve gitmek üzere ayrılıyorum," diye araya girdim, içim içime sığmıyordu. "Ama... tatil bittiğinde beni ara."

Ryan tepsisini yere bıraktı ve sırt çantasından bir kâğıt ve kalem çıkardı. Aceleyle odamın numarasını söyledim. Yazdıktan sonra dikkatlice katlayıp cebine koydu ve gülümseyerek okşadı.

"Döner dönmez seni arayacağım."

"Bu bir tehdit mi?" Onunla konuşmak çok kolaydı. Bana normal bir hayatın mümkün olduğunu hissettirdi.

Yakınıma eğildi, dudakları lezzetli bir şekilde benimkine yaklaştı.

"Sadece sen istersen."

Sonra çekip gitti. Ve ben telaşlı ve beklenti dolu bir halde kaldım. Bu duyguların sürmesini umuyordum.

★ ★ ★

Beni eve götürecek normal sokaklarda ilerledim. Kısa bir yolculuk olacaktı, ancak kahvemi içmeye yetecek kadar zamanım olacaktı. Işıklardan sola Meadow Lane'e, oradan da sağa Franklin Bulvarı'na dönmeliydim.

Bunun yerine Plymouth Caddesi'nde düz devam ettim, 1950'lerin tarzında bir tabelası olan eski sinema salonunu ve çiçekçinin önündeki boş çiçek tezgahını geçtim. Tüm evler aynı görünüyordu, yüzyılın başından sonra aynı kurabiye kesici tarzda inşa edilmişlerdi. Soluk renkli dış cephe kaplaması, koyu renk panjurlar, dört pencere ve ön tarafta bir kapı.

Kısa hayatımın her gününde gördüğüm aynı eski binalara göz attım. Üç yıl önce bir kasırgada yıkılan doktorumun muayenehanesinin önündeki hala kırık çit. Eski ilkokulumun arkasındaki, son zilden sonra içinden koştüğümüz aşırı büyümüş tarla.

Sade. Küçük. Belirsiz. Yorgun. Kapalı.

Randall Dağı'nda pek çok şey vardı ama çoğu iyi değildi.

Dikiz aynamdan tepesinde gururla oturan Southern State Üniversitesi'ne baktım.

Bu kasaba benim tüm dünyamdı. İyi ya da kötü.

Tuhaf yazısıyla mavi tabelaya ulaşana kadar sürmeye devam ettim. Parlak kırmızı bir kardinal, resmi bir vedanın üzerinde bir çam ağacının dalında oturuyordu.

'Şimdi Randall Dağı'ndan ayrılıyorsunuz. Yakında geri gel!'

Şehir dışına çıktım.

Beş mil sonra sert bir sola döndüm, iki tarafı ağaçlarla çevrili, iyi aşınmış çakıllı bir yola girdim. Yabani otlar ve çimenler onlarca yıllık lastikler tarafından düzleştirilmişti. Tanınabilir bir yerdi ama saklıydı.

Eğer Randall Dağı'ndan değilseniz, onu asla bulamazsınız. Ama Randall Dağı'ndaysanız, orayı iyi bilirdiniz.

Arabam kayarak geniş bir çayırın kenarında durdu. Devasa su kütlesi hareketsiz ve kıpırtısız duruyordu. Bir göl olarak kabul edilebilecek kadar büyük değildi, ancak buradaki insanlar onu böyle tanımlıyordu. Gerçekte ise yüz yıla yakın bir süredir orada bulunan insan yapımı bir rezervuardı.

Suyun etrafı bol miktarda kırmızı meyveli Banberry bitkisi ya da bazen adlandırıldıkları şekliyle Bebek Gözleri ile çevriliydi.

Yerliler göle bu ismi vermişler. Sonbaharda meyveleri parlak beyaza döner ve ortasında siyah bir nokta oluşur, bu da onları tam olarak ürkütücü küçük gözbebeklerine benzetirdi. Çoğu insan bu güzel bitkinin aslında inanılmaz derecede zehirli olduğunu bilmiyordu.

Bebek Gözü Gölü, ana yoldan uzakta, gölgelerle dolu bir yerdi. Yıllar boyunca neden bir dizi şehir efsanesine yol açtığını anlamak kolaydı. Çocuklar buranın perili olduğuna yemin ediyor, gece geç saatlerde karanlık ağaçlara çıkıp orada dolaştığı varsayılan hayaletleri görmek için birbirlerine meydan okuyorlardı.

Feryat eden kadınlar. Ağlayan çocuklar. Öfkeli adamlar.

Şüphelenmeyen ziyaretçileri korkutmak için bekleyen isimsiz hayaletler. Ve tek hikaye onlar değildi.

Randall Dağı'nda yetişkinler, Doll's Eye Gölü'nün dibinde beze sarılmış ve tuğlalarla ağırlaştırılmış cesetler olduğunu fısıldıyordu. Bunların hiçbirisi ya da hepsi doğru olmayabilirdi. Kimse bilmiyordu. Ama hikayeler yine de insanları korkutuyordu.

Ben küçükken babam beni göle götürürdü. Küçük turuncu kürekli teknemizi gölün ortasına götürürdük, ota takımları aramızda dururdu. Bana suya bakmamı söylerdi. Aşağıda olduğu söylenen evlerin tepelerini görüp göremediğimi sorardı.

Oltalarımız tembelce sallanırdı. Hiç bir şey yakalayamazdık. Ama mesele bu değildi. Burası bizim yerimizdi. Sadece babam ve ben. Annem hiç gelmedi ve Lindsey doğduğunda gitmeyi bıraktık. Ama birkaç yıl boyunca bizim için özeldi.

★ ★ ★

Babamı gölün kenarına kadar takip ederken oltamı toprakta sürükleyerek "Çok ağır," diye yakındım. Hemen yanıma geldi ve bana aldığı sarı oltayı alarak tekneye taşıdı.

"Sadece benden yardım istemen yeterli Jess, ben her zaman yanında olacağım. Ben senin kendi kişisel süper kahramanınıam." Beni kaldırdı, bir uçak gibi zumlayarak kontrolsüzce kıkırdamama neden oldu.

Beni nazikçe kürekli tekneye bindirdi. Tekneyi suya itmeden önce, "Can yeleğini bağla tatlım," diye talimat verdi.

Suyun içine girip zıplayarak tehlikeli bir şekilde sallanmasını sağlıyor.

Dehşet içinde çılgılık attım. "Bizi suya düşürme baba!" Oturdu ve kayığı dengelemek için kollarını kullandı. "Daha iyi misin?"

Bana oltamı uzattı ve yem olarak kullanılan parlak renkli plastiği dikkatlice taktı. "Gerçek değil, değil mi?" Alt dudağım titreyerek kancadan sarkan balığa bakarken sordum.

Çenemin altından güldü. "Tabii ki hayır. Sadece güzel bir plastik parçası," diye beni temin etti.

"Gerçek bir balık yakalarsak ne yapacağız? Onu yemek zorunda mı kalacağız?" Sesim dehşete düşmüş gibiydi.

"Onu suya geri atacağız. Söz veriyorum." Babam başımın üstünü öptü ve ben de ona doğru eğildim.

"Yavru balığı baba balığından alamayız!" Bir çocuğun babasından koparılmasından daha kötü bir şey düşünemediğim için haykırdım.

Babam büyük bir ciddiyetle bana baktı. "Kesinlikle olmaz. Kız bebeklerin yeri babalarının yanındır."

Hiçbir şey yakalayamadık. Ama mesele bu değildi. Babamın hikayelerini dinleyerek saatler geçirmeyi severdim. Sesini duymak, sakin ve rahatlatıcı. Onun yanından başka olmak istediğim bir yer yoktu. Her zaman ait olacağımı düşündüğüm yer orasıydı.

★ ★ ★

Arabamı park ettim ve bir süre orada oturup pencereden dışarı bakarak genç ve kaygısız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hayat sizi çirkin yollara sürüklemeyi ve sevdiğiniz insanlar tanınmaz hale gelmeden önce.

Kalbim hızlı atmaya başladı ve nefesim sıkıştı.

Gözlerim yaşardı ve beni korkutan bir öfke hissettim.

Rüzgâr hızlandı ve boş dalların sallanışını izledim. Doll's Eye Gölü'nden hiç korkmamıştım. Masalları hiç dinlemedim ve kesinlikle onlara hiç inanmadım. Gölde olmak bir zamanlar bana huzur vermişti. Oturmayı bıraktıktan sonra bile

babamla bir kürek teknesinde, yine de buraya geldim. İşte bu yüzden, en kasvetli anımda geri döndüm.

Karanlık, durgun su büyümemi izlemişti. Sonsuza dek sabit kalan zamanın istikrarlı geçişine sessiz tanıklık etmişti. Bir yılanın deri değiştirmesi gibi eski Jess'ten kurtulmamı izledi. Ve sonra yeni Jess'in ortaya çıkışını izledi.

Karanlık, durgun su onun hakkında ne düşünüyordu? Bilmek istemiyordum.

Artık buraya gelmekten nefret ediyordum ama yine de mecburdum. Acımasız ve karmaşık nedenlerle beni sessiz yalnızlığına çekiyordu.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Ağaç sınırının ötesinde park etmiş sarı bir 1965 Boss 429 Mustang görebiliyordum. Kıpırdamadan arabayı izlemeye başladım... bekliyordum. Midemde asit yanıyor, kulaklarım yüksek bir vınlama sesiyle doluyordu.

Neden burası?

Öfke bir orman yangını gibi içimi parçaladı. Nefret ve umutsuz bir sevgi kalbimde birbiriyle savaştı.

Gümüş yüzüğü parmağımda döndürdüm, tenimdeki soğuk hissinden nefret ediyordum. Birden yüzüğü çıkardım, avucumun içinde tuttum ve göle fırlatmak istedim.

Ama yapmadım. Onun yerine cebime soktum.

Arabadaki iki kişiyi izledim. Birbirleri dışında her şeyden habersizdiler. Başka birinin varlığından bile haberleri yoktu.

İçimde bir ölü hissettim.

Alabileceğim tek teselli buydu.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

Bölüm 5

Stella: Yeni bir haftadayız, bebeğim ve burada olmaktan, sana daha fazla sıcak, gerçek suç çayı vermekten çok heyecanlıyız. Ben Stella.
Ben de Rachel.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Stella: Insta'da kimden mesaj aldığımızı asla tahmin edemezsiniz.

Rachel: Ooh, söyle! Okuduğum tweet'lerden bazı çok ünlü insanların dinlediğini biliyorum.

Stella: Biliyorum! Buna inanamıyorum, ama ünlü biri değil... o
Aslında bize mesaj atan Phoebe Baker'ın kız kardeşi Stephanie Baker'dı.
Kız kardeşinin davasına ışık tuttuğumuz için bize teşekkür etmek istemiş.

Bu çok şaşırtıcı. İşte tam da bu yüzden
Bu doğru değil mi, Stel?

Stella: Kesinlikle. Bu kadınlar çok uzun süre gölgede kaldılar. Onların hikayelerini tekmeleyerek ve ııııık atarak güneşe çıkaracağız. Ve bundan hoşlanmayacak insanlar var.

Ne demek istiyorsun?

Stella: Podcast yayınıımız için aldığımız tepkiler son derece olumlu olsa da, çok az sayıda mesaj alıyoruz.

"Yoksa" DM'sinden bahsediyorsun.

Stella: Evet, öyle. Görünüşe göre kızlarımıza odaklanılmasından pek memnun olmayan birileri var. İsteyen biri
Bizim için neyin iyi olduğunu bilseydik, çenemizi *kapatırdık*.

Bu çok korkutucu.

Stella: Yani, bu tür mesajları beklemeliyiz. Günümüz şaka telefonları. Ama ne yazık ki onlar için, biz kolay kolay korkmayız. Şu anonim sürüngeyi duydun mu?

Kim olursan ol, yine de bu hikayeyi anlatacağız. Anlatacağız. kızlarımıza adaleti sağlamak için elimizden geleni yapmalıyız.

Stella: Pekala, şimdi bunu aradan çıkardığımızı göre, tatlı, çalışkan, fare kadar sessiz Phoebe Baker hakkında biraz sohbet edelim.

Dikkat etmen gerekenler her zaman sessiz olanlardır, Stel.

Stella: Kesinlikle haklısın. Çünkü bizim tatlı, çalışkan Phoebe'miz, sorumluluk sahibi, güvenilir Tammy gibi, aynı çok dost canlısı mahallenin sapık öğretmeni.

Adını şimdiden söyleyebilir miyiz?

Stella: Hayır, ama keşke yapabilseydik.

BÖLÜM

8

LINDSEY

Günümüz

"KIZGIN OLDUĞUNUZU ANLIYORUM Bay Fadley-"

"Bana patronluk taslama, lanet olsun," diye bağırdı babam. "Yirmi dört yıldır polisle ve onların küçümseyici saçmalıklarıyla uğraşıyoruz. Ve ben idare edilmesi gereken biri değilim. Gölde kimi bulduğunuz hakkında hâlâ hiçbir fikrimiz yok. Gazeteler her yerde kızımın adını yazıyor."

"Birkaç hafta önce sizinle konuştuğumda da söylediğim gibi, basın bir şekilde olaylardan haberdar oldu-"

"Peki bu nasıl oldu?" Babam sordu. "Nasıl oldu da bir grup gazeteci bize hiçbir şey söylenmeden böyle bir şeyi fark etti?"

Baş dedektif Teğmen Jane Higgins pişman görünüyordu. "Araştırdığımız şeylerden biri de bu. Departmanımızdaki sızıntıları çok ciddiye alırız." Sesi kızgın geliyordu.

"Sızıntı mı?" Babam alay etti. "Daha çok yangın musluğu gibi. Yine de şaşırmamalıyım. Randall Dağı'nın polis departmanının beceriksizliği, kasabanın lanet olası Elma Festivali kadar iyi biliniyor."

"Kızınızın davası her zaman büyük bir ciddiyetle ele alındı, Bay Fadley. Sizi temin ederim ki selefim Çavuş O'Neil, Jessica'yı bulmak için yorulmadan çalıştı. Ve ben de aynısını yapacağım. Cevapları bulacağım." Teğmen Higgins anneme ve bana baktı, yüzünde kibar bir ifade vardı. Onu sevmiştim, her ne kadar babam

görünmüyordu. Tekrar babama döndü. "DNA testi ve otopsi sonuçları gelir gelmez seninle ve karınla irtibata geçeceğimi söylemiştim ve öyle de yaptım."

Teğmen Higgins bariz hayal kırıklığına rağmen nispeten sakindi. Cesaret verici bulduğum şey onun hayal kırıklığıydı.

Ufak tefek bir kadındı; 1.80 boyunda ve muhtemelen 90 kilonun altındaydı. Ama disiplini emreden bir tavrı vardı. Bana lisedeki beden eğitimi öğretmenim Bayan Phelps'i hatırlatıyordu; kısa boylu ve alıngandı. İşleri halleden bir kadın gibi görünüyordu. İnatçı ve metodik bir havası vardı. Kız kardeşimin davasını üstlendiğini duyduktan sonra Google'da biraz araştırma yapmıştım ve çok başarılı bir kariyeri vardı. Raleigh'deki ağır saldırı biriminde on yıl çalıştıktan sonra Randall Dağı'na gelmişti. Ceza Soruşturması Ödülü ve Kamu Hizmeti Onur Ödülü ile ödüllendirilmişti. Teğmenliğe terfi etmişti ve nedense küçük Mt. Randall'ın transfer olmak için iyi bir yer olduğunu düşünüyordu, ancak nedenini anlayamadım.

Annem beni aradığından beri her şey kaos içindeydi. İşe dönmek yerine eve gitmiştim. Şaşkınlık içinde Marnie'yi arayıp hasta olduğumu söyledim. Kendimi uyuşmuş hissediyordum ve doğru düzgün düşünemiyordum.

Kalıntılar Jess'e ait değildi.

Onu bulamamışlar.

Geç olmasına rağmen Teğmen Higgins'i ve kendisini Aile İrtibat Görevlisi Stanley James olarak tanıtan başka bir subayı evde ailemle konuşurken buldum.

Annem yıkılmış ve rahatlamış bir haldeydi. Öte yandan babam çok öfkeliydi. Onu hiç böyle davranırken görmemişim. Babam aşırı duygularını ifade etmezdi. Sakin, uyumlu ve genellikle biraz mesafeli biriydi. Ama Jess içindeki aslanı ortaya çıkarmış gibiydi. Bu babamın daha önce hiç deneyimlemediğim bir yönüydü. O normalde yumuşak başlı ve rahat biriydi, annem ise gergin ve aşırı korumacıydı.

"Bay Fadley, kızınızın kaybolduğu ilk günlerde pek çok hata yapıldığını kabul ediyorum-"

"Hımm, bu çok hafif bir ifade," diye mırıldandı babam ve ben onun bu kadar bariz bir şekilde kaba davranmasından biraz utandım.

Teğmen Higgins sakindi. "Raporlamadaki gecikmeler nedeniyle değerli zaman kaybedildi. Departmanlar arasında bir iletişim kopukluğu vardı. FBI çağrılmalıydı. Ama sizi temin ederim ki artık her şey çok farklı."

Babam kollarını kavuşturdu, yüzünde boyun eğmeyen bir ifade vardı. Cevap vermeyince, Teğmen Higgins devam etti.

"Arama çalışmaları açısından en başa dönüyoruz. Kalıntılar bulunduğu göre, özellikle Baneberry Gölü'nde son derece titiz davranmamız gerekiyor. O zamanlar köpekler ve sonar cihazları gibi olağan şeyler kullanılmıyordu çünkü polis kayıp bir kadını arıyordu, öldürülmüş birini değil," dedi Teğmen Higgins nazikçe. Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişmanlık duymuş gibi göründü ve annem acı dolu bir feryat kopardı.

Müdahale etmek istedim. Sadece babam iyi niyetli teğmene saldırmaya hazır görüldüğü için değil, aynı zamanda annem gittikçe daha fazla sinirlenmeye başladığı için. Daha önce hiç böyle bir duruma düşmemiştim - işleri bir arada tutması gereken kişi bendim. Bu işi genellikle aileme, özellikle de anneme bırakırdım ama şimdi onlar zor iş görüyorlardı. Acaba yirmi dört yıl önce de böyle miydi diye düşündüm. Bu kısımdan uzak tutulmuştum ama yine de bir déjà vu hissettim.

"Siz polisler kışınızı kışınızdan ayırt edemezsiniz-"

"Baba, yapma," diye araya girdim. Babam kabul etti ve söyleyeceklerini bitirmedi.

"Dediğim gibi Bay Fadley, öfkenizi anlıyorum. Ben olsaydım, ben de çok kızardım." Teğmen Higgins'in yatıştırıcı bir tarzı vardı. Ne yazık ki bu pozisyonda çok bulunduğunu söyleyebilirdim. Bir kurbanın ailesiyle konuşmanın hiç kolay olmadığını tahmin ediyordum ama o bunu iyi idare ediyordu. "Ama lütfen unutmayın, Jessica'nın davasıyla ilk ilgilenen memur ben değilim. Ve kesinlikle haklısınız.

O zamanlar işlerin nasıl halledildiğini. Ama sizi temin ederim ki ben o şekilde çalışmıyorum. Teknoloji 1999'dan bu yana çok yol kat etti. Soruşturma prosedürü de öyle. Kızınızı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Onun sözleriyle babamdaki mücadele bitmiş gibiydi. Ağır bir iç çekişle sandalyesine oturdu. Ellerini saçlarında gezdirdi, sanki kafasından çekip çıkarmaya hazırmış gibi saç derisini kavradı. Yüzü kül rengi olmuş bir halde yere baktı. Mümkünse eskisinden daha da dehşete düşmüş görünüyordu.

Annem sonunda ağlamayı bırakmıştı. Kızarmış, şiş gözlerini sildi ve teğmene döndü. "Bize bir şey söyleyebilir misiniz?" diye yalvardı. "Jessica değilse kimdi? Bunca zaman boyunca hangi zavallı ruh orada bırakıldı?"

Gerçek dilimin ucuna kadar gelmişti ama kendimi tuttum. Teğmen Higgins'in yüzü yumuşadı. "Umarım anlamışsınızdır, Bayan.

Fadley, bu bilgiyi ifşa etme yetkim olmadığını söyledi. Önce başka bir aileye haber verilmesi gerekiyor. Size söyleyebileceğim tek şey, bulduğumuz kalıntıların %100 kızıma ait olmadığıdır." Babamı yatıştırmak istercesine bir kez daha ona hitap etti. "Yarın Wilmington'dan bir sualtı adli tıp ekibi gelecek. Baneberry Gölü'nü yirmi dört yıl önce mevcut olmayan özel sonar ekipmanlarıyla arayacaklar. Şu anda ormanı tarayan bir ekibimiz var. Eğer orada başka bir şey varsa, onu bulacağız."

Onu bulacağız.

Çıglık atmak istedim.

Kız kardeşim hakkında sanki bir nesneymiş gibi konuşuyorlardı. Birinin kızı değil. Birinin kız kardeşi değil. Jess hakkında sanki o bir insan değilmiş gibi konuşuyorlardı.

"Ben Tammy Estep," dedim, zaten bildiğim bir şeyi açıklamaktan kendimi alıkoyamayarak.

Odadaki herkes şaşkınlıkla bana döndü. Teğmen Higgins'in gözleri belli belirsiz büyüdü.

Çenemi kapatmalıydım. Zaten çok şey söylemişim. Ryan'a bana anlattığı şeyleri kimseye anlatmayacağıma söz vermişim. Başı belaya girer mi diye merak ediyordum, *benim* de başım belaya girebilir *miydi*? Ama ailemin, Teğmen Higgins'in cahil olmadığımı bilmesine izin vermeliydim. Ben de bir şeyler öğreniyordum.

"Onu öldüren başına aldığı bir darbe, değil mi?" Dedim, sesim kendi kulaklarıma bile şaşırtıcı derecede sakın geliyordu. Ama Ryan bana kaynağının rapor ettiklerini anlattığında kendimi sakın hissetmemişim.

"Tammy künt kuvvet travması sonucu ölmüş. Kafatasının tabanındaki oksipital kemikte belirgin kırıklar vardı. Adli tabibe göre kafası neredeyse çökmüş. İskeletteki yıpranma ve doku işaretleri ölüm tarihini 1998 olarak gösteriyor. Yani büyük ihtimalle kaybolur kaybolmaz ölmüş."

"Lindsey?" Annem adımı bir soru olarak söyledi. Herkesin şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim.

"Bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmem gerekiyor, Bayan Fadley." Teğmen Higgins'in sesi ilk kez sinirli çıkıyordu. Sakinliği hafifçe bozuldu.

"Ben... Benim kaynaklarım var," diye kekeledim, içten içe ne kadar küstahça konuştuğumu fark ettim.

"Tammy'nin kalıntıları Doll's Eye Gölü'nden çok uzak olmayan bir yerde bulundu. Cesedi yaklaşık bir metre derine gömülmüş ve eski, ekose bir yün battaniyeye sarılmıştı. Ceset çok kötü bir şekilde çürümüştü ve kemiklerden, birkaç doku parçasından ve bir zamanlar giysi olan kumaş tellerinden başka bir şey yoktu. Bulunması tamamen şans eseri idi. Bu bölge eşi benzeri görülmemiş bir yağışlı hava gördü. Önemli ölçüde sel ve göle akıntı oldu. Kaynağıma göre, görevli teğmen cesedin zeminin aşırı doygun olması nedeniyle yüzeye çıktığına inanıyor. Birkaç çocuk orada balık tutuyormuş ve içlerinden biri yem olarak kullanmak için biraz gece sürüngeyi kazmaya gitmiş. Zavallı çocuk karideslerden çok daha fazlasını bulmuş."

Ryan kendisine verilen bilgileri aktarırken sersemlemiş gibiydi. Yıllardır bu hikâye üzerinde çalışıyordu, sonunda yeni bilgiler edinmek onu heyecanlandırmış olmalıydı.

"Cinayet silahını bulamadılar. Ama Doll's Eye Gölü'ne tekrar bakıyorlar. 99'da üstünkörü bir inceleme yaptıklarını biliyorum, ama bu sefer düzgün bir şekilde yapacaklar."

Başka bir şey duyacak zamanım yoktu çünkü ailemin yanına gitmem gerekiyordu. Ryan tüm bunların ne anlama geldiği hakkında daha fazla konuşmak istiyor gibiydi. Enerjikti. Hatta çılgına dönmüştü.

Jess değil, Lindsey." Sanki inanamıyormuş gibi bu cümleyi birkaç kez tekrarladı.

Teğmen Higgins öfkeliydi. Alnının ortasındaki damar belirginleşmişti. "Bu çok büyük bir sorun Bayan Fadley. Eğer biri size gizli polis bilgilerini veriyorsa, bana kim olduğunu söylemeniz konusunda ısrar etmek zorundayım."

Saçmalık, saçmalık, saçmalık. Tam bir aptaldım. "Ben... Bilmiyorum-"

"Kimin Tammy Estep'i? Bunun Jessica ile ne ilgisi var?" Annem araya girdi, sesi titriyordu ve üzerimdeki baskıyı azaltıyordu.

Teğmen Higgins'in onunla konuşmam için ısrar etmesini bekledim ama hiç konuşmadı. Bilgilerimi nasıl edindiğim konusu şimdilik kapanmış gibi görünüyordu. Stan James'e baktı ve aralarında söze dökülmeyen bir iletişim vardı.

Bize döndü, yüzünde temkinli ama kararlı bir ifade vardı. "Size karşı dürüst olmak istiyorum Bay ve Bayan Fadley. Bu bulmacanın pek çok parçası var. Bu konuya birçok farklı açıdan yaklaşıyoruz." Hâlâ yere bakmakta olan babama baktı, vücudu gergindi. Ona neler olduğunu anlayamıyordum. "Jessica'nın davasıyla ilgili yeni çıkan podcast'i duydu mu?"

Annem şaşırmış görünüyordu ama ben olumlu cevap verdim. "Evet, dinledim."

Teğmen Higgins annemle benim arama baktı. "İnsanların bu davalara ilgi göstermesi harika bir şey, çözülmesi için baskının devam etmesine yardımcı oluyor. Ama dışarıda işler biraz çığırından çıkıyor. Departman kendini dedektif sanan bir sürü çatlakla uğraşıyor." Teğmen Higgins dudaklarını büzdü. "Ama bazılarının altını çiziyorlar

ilginç şeyler. Jessica'nın kayboluşunun, Tammy de dahil olmak üzere Southern State Üniversitesi'ndeki diğer kayıp kızların kayboluşlarıyla bağlantılı olduğuna dair uzun süredir devam eden teori gibi. Ne yazık ki, o zamanlar, kaybolmaların bağlantılı olduğu fikri göz ardı edildi, ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama bu, sorgulama hatlarının takip edilmediği ve kanıtların kesinlikle gözden kaçırıldığı anlamına geliyor. Şimdi yeni bir çift gözle bakıyorum ve o zamanki araştırmacıların bulamadığı bağlantıları buluyorum. Bu davaların net bir şekilde görülebilmesi için modern bir bakış açısına ihtiyacı vardı. Tammy'yi bulduğumuza göre diğerlerini de bulmamızın an meselesi olduğunu söyleyebilirim. Bence bunu kim yaptıysa hepsini aynı yere koymuş. Ve bu yer önemli. Fail için kişisel bir önem taşıyor. Daha da önemlisi, bu kadınların hepsinin sadece birbirleriyle değil, sorumlu kişiyle de bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Bunlar rastgele işlenmiş suçlar değil."

Sözleri bir çekiç gibi indi. Teğmen Higgins

Hala hayatta olan kızları aramadıklarını itiraf ettiler. Ceset arıyorlardı. Jessica'nınkinin de onlardan biri olmasını bekliyordu. Ve onu bizden alan kişi de büyük ihtimalle tanıdığı biriydi.

"Aman Tanrım. Ben, bunu duyuyor musun?" Annem inledi.

Babam sonunda başını kaldırdı, gözlerinin içi boştu, sanki ruhu emilmiş gibiydi. "Evet, dinliyorum." Sesi duygudan yoksundu.

"Hepsinin gölde olduğunu mu düşünüyorsun? Jessica'm da dahil mi? O dedektife de bunu söylemiştim. Bebeğimin orada olduğunu biliyordum." Annem yine sinirlenmeye başlamıştı.

Teğmen Higgins annemin omzuna bir el koydu ve bu anında yatıştırıcı bir etki yarattı. "Bilmenizi isterim ki Bayan Fadley, Tammy'nin bulunması departmanın on yıllardır ilk kez bu davalara kaynak ayırmasını sağladı. Bu artık soğuk bir dava değil. Aktif statüye alındı. Bu iyi bir haber."

Babamın beti benzi atmıştı. "Bunu çözebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, sesi çatlayarak.

Teğmen Higgins ona nazik ama sert bir bakış attı. "*Sanmıyorum* Bay Fadley, *biliyorum*."

Stan James annemle kısaca konuştu, ona bir kart verdi ve bir şeye ihtiyacı olursa kendisini aramasını söyledi. Sonra iki polis memuru kapıya doğru yürüdü, Teğmen Higgins kapıyı açtı. İçeri soğuk bir gece havası girdi ve ürperdim.

Teğmen Higgins önce bana, sonra anneme baktı, sonra da gözleri babama kayd. "Daha fazlasını öğrenir öğrenmez sizinle temasa geçeceğim ama size söz veriyorum, kızıma ne olduğunu öğreneceğim."

* * *

Daha sonra, ailem yattıktan sonra, kendimi kız kardeşimin yatak odasının önünde buldum.

Ryan'a, gözden kaçmış olabilecek bir şey var mı diye bakmak için eşyalarının olduğu kutuları inceleyeceğime söz vermiştim. Ama ona hiçbir şey götürmek istemiyordum. En azından şimdilik. Jess'in eşyalarını görüp göremeyeceğini sorduğunda takındığı hevesli tavrın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Ve iyi anlamda değil.

Jess'in odasına girdim ve dolabından üç büyük kutu çıkardım. Ailemin yıllar önce söylediklerine kulak misafiri olduğumdan, kaybolmasının hemen ardından polisin yurt odasındaki eşyalara el koyduğunu biliyordum. Belli ki kayda değer bir şey olmadığını düşünmüşler ve bu yüzden eşyaları çabucak aileme teslim etmişlerdi. Ancak davayı ne kadar kötü yönettikleri göz önüne alındığında, kendim aramam gerektiğini biliyordum çünkü Teğmen Higgins'in onları istemesi an meselesiydi.

Odasında olmak garip hissettiriyordu. Her şey yıllar önce bırakıldığı gibiydi. Doldurulmuş oyuncakları hala yatağının üzerindeydi, kıyafetleri hala dolapta asılıydı, artık modası geçmiş ve güve yemişlerdi. Kitapları hâlâ rafta sıralanmış, birinin onları yeniden okumasını bekliyordu. Her şey dokunulmadan kalmıştı ve öyle de kalacaktı.

Zar zor hatırladığım kız kardeşime her zaman ne kadar takıntılı olduğum düşünülduğünde, koridoru geçip içeri girmek çok kolay olurdu.

Bilmek istediğim her şeyi öğrenmek için onun mabedine girdim. Yine de sadece birkaç kez cesaret edebilmişim. Artık izin vermek ya da reddetmek için yanında değilken onun alanını işgal etmek yanlış geliyordu. Rahatsız edilmemesi gereken kutsal bir alana girmiş gibi hissettim. Sanki oda uyuyordu ve uyanmanın eşiğindeydi. Ve orada hiç kaybolmayan bir varlık vardı. Beni rahatsız ediyordu.

İçeri girdim, odanın ortasına geldiğimde durdum, neredeyse hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

İçimdeki panik açığa çıktı ve pencereler kapalı olmasına rağmen çıplak kollarımda soğuk bir esinti hissettim.

Bir yerlerden bir hışırtı geldi ve ardından dolabın içinde bir şey hareket ediyormuş gibi bir ses duyuldu. Neydi o? Bir fare mi? Her nasılsa bir kemirgen fikri alternatifinden daha cazipti.

Peki alternatif neydi? Kız kardeşimin odasının perili olması mı?

Bu fikrin gülünçlüğüne gülmek istedim ama yapamadım. Çünkü tam o sırada havada yasemin kokusu aldığımı yemin edebilirim.

Kapı arkamdan çarparak kapandığında boğazıma bir nefes tıkanı ve sıçradım. İçeride kapalı kalmak istemediğim için aceleyle gidip kapıyı tekrar açtım.

Korkudan gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde eşikte durup sessiz koridora baktım ve sakinleşmek için kendimi zorladım. Saçmalıyordum.

Sakin bir nefes alarak döndüm ve Jess'in odasına bir kez daha bakarak kendime zihinsel bir moral konuşması yaptım. Yere geçtim ve başucu lambasını açtım. Lambanın gölgesinden süzülen puslu pembe ışık gölgeleri daha da derinleştirdi ama annemle babamı uyandırmaktan korktuğum için tavandaki ışığı açmaya cesaret edemedim.

Kendimi buraya ne için geldiğime odaklanmaya zorladım ve işe koyuldum. Bir süre sonra Jess'in eşyalarını karıştırmanın boşuna olduğunu fark ettim. Ona ne olduğuna dair ipucu olabilecek hiçbir şey bulamamıştım.

Tam pes etmek üzereydim ki son kutunun dibinde küçük bir fotoğraf albümü buldum. Kız kardeşimin fotoğraflarının ne kadar az olduğunu düşünerek hemen üzerine atladım.

Yatağına oturdum, kumaş ciltli küçük kitabın sayfalarını çeviriyor, Jess'in Southern State'ten olduğunu tahmin ettiğim kadınlarla poz verdiği fotoğrafları görüyordum. Loş yurt odalarının ve kampüsün ortasındaki güneşli avlunun bulanık fotoğrafları. Çimlerin üzerine uzanmış bir grup gülen kızın resimleri.

Jess'in kısa bir kokteyl elbisesi giymiş, koyu renk saçları yüzüne dökülmüş bir fotoğrafı vardı. Kolunu bronz sarı saçları olan güzel bir kıza dolamıştı.

Kız kardeşimin hayatının kanıtını görünce ne hissedeceğimi tam olarak bilemedim. Gözlerim acıdı ve inanılmaz derecede duygusal hissederek gözyaşlarımı kırıştırdım. Jess mutlu görünüyordu, ancak zaman zaman gülümsemesinin gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark ettim. Ve yüz hatlarında, yanındaki arkadaşlarının rahat yapısıyla çelişen bir gerginlik vardı.

Arkaya doğru başka fotoğraflar da vardı. Ailemizin fotoğrafları. Bunlar daha önce hiç görmediğim resimlerdi. Küçük bir kızken, ablama hayran gözlerle baktığım birkaç fotoğrafım vardı. Boğazımda oluşan yumrudan nefes almakta zorlandım. Jess ve benim birbirimizi sevdiğimiz çok açıktı. Onun bana nasıl sarıldığını ve benim ona nasıl sıkıca sarıldığımı gören hiç kimse bundan şüphe edemezdi. Onu daha iyi hatırlayabilmeyi o kadar çok isterdim ki.

Sayfaları çevirdim ve Jess için önemli olabilecek rastgele şeylerin fotoğraflarını buldum. Salıncakta bir oyuncak ayı, bir ağaç, bir çiçek vardı. Sonra babamın yakından çekilmiş bir fotoğrafı vardı. O kadar yakındı ki kahverengi gözlerindeki küçük benekleri görebiliyordum.

Babamın bir sürü fotoğrafı vardı. Hatta babamın Jess'le daha çok *fotoğrafı*.

Çoğunlukla evimizin etrafından çekilmişlerdi. Basit zamanların basit çekimleri. Jess'in şehir merkezindeki Carina's Custard Stand'da kocaman bir dondurma yerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Randall Dağı'nda bir kurumdu, sadece birkaç yıl önce kapanmıştı. Kız kardeşimin

Carina'nın sıcak şekerlemeli keklerini çok severdi ve babam onu sık sık götürürdü. Bunu biliyordum çünkü babaannem ölmeden önce bir keresinde bu konuda bir yorum yapmıştı. Bana babamın beni de Carina's Custard'a götürüp götürmediğini sordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü hayır, beni hiç götürmemişti.

Doll's Eye Gölü'nde çekilmiş birkaç fotoğraf vardı, Jess elinde oltayla, heyecanlı bir gülümsemeyle, arkasında turuncu bir kürekli tekne suda sallanıyor. Jess küçükken babamla birlikte o teknede saatler geçirdiklerini biliyordum. Annem bir keresinde, sanki tesadüfen, bunun onların "özel zamanı" olduğunu söylemişti.

Jess kaybolduktan sonra, babamla balığa çıkmak için yanıp tutuşuyordum. Onunla vakit geçirmek için. Kız kardeşimle yüzlerce kez yaptığı gibi gölün ortasına doğru kürek çekmek istiyordum. Ona yalvardım. Hatta ağladım. Ama o hep reddetti. Annem beni azarladı, oraya geri dönmenin onu çok üzdüğünü ve bu konuda onu rahatsız etmeyi bırakmamı söyledi. Ben de bir daha tekneden ya da balığa gitmekten hiç bahsetmedim. Ve şimdi onun teknesi - onların teknesi - garajda, eski mavi bir muşambanın altında paslanmış bir şekilde duruyordu.

Bir keresinde, ben on dört yaşlarındayken, babam geç saatlere kadar çalışıyordu ve annem çok içmişti, bana Jess ve babamın ne kadar ayrılmaz olduklarını anlatmıştı. Aralarındaki bağın derin olduğunu bir dereceye kadar biliyordum. Kız kardeşimden en ufak bir şekilde bahsedildiğinde yüzünün buruşması gibi. Benim ve Jess'in odasının bulunduğu evin sonuna neredeyse hiç gelmiyordu. Bazen koridorun bir ucunda dururdu, vücudu sarkmıştı, sanki oraya gitmeyi çok istiyormuş ama bunu başaramıyormuş gibi.

Ve bu beni sevme biçimindeydi - yüzeysel bir sevgi - asla babamdan beklediğim derin ve kalıcı şefkati göstermedi. Bazı açılardan, bana da bir şey olması ihtimaline karşı beni tam anlamıyla sevmekten korkuyormuş gibi hissediyordum. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

Annem her zaman birlikte olduklarını söyledi, en azından Jess üniversiteye gidene kadar. Her şeyin o zaman değiştiğini söyleyerek hüngür hüngür ağladı. Jess evi aramayı bıraktı. Babamı görmeyi reddetti. Anne

Neredeyse yurda taşındığı andan itibaren değiştiğini söyledi. Eve sadece zaman zaman kısa süreliğine geliyordu. Geldiğinde de bir süre odasına çıkar, sonra da hiçbir şey söylemeden giderdi. Bu yüzden Jess altıncı doğum günümde eve geleceğini söylediğinde çok hoş bir sürpriz oldu.

Fısıldadı, kelimeleri bulanıklaşıyordu, "Baban onun reddini asla atlatamadı. Bunu söylemedi ama Jess onu mahvetti. Kalbini kırdı. Kaybolduğundan beri hiç eskisi gibi olmadı. Bunu kişisel olarak algıladı. Sanki onu kurtarmalıymış gibi. Sanki gitmesi tamamen onun suçuymuş gibi."

Kısa bir süre sonra bayılmıştı ve bu Jess'ten ve babamla olan ilişkisinden bahsetmeye cesaret ettiği son andı.

Jess ve babam arasındaki bağın teyidini duymanın beni kıskandırdığını itiraf etmekten nefret ediyordum. Onların sahip olduklarını istiyordum. Balık tutma gezilerini ve Carina'nın sıcak şekerlemeli keklerini istiyordum. İlk gençlik yıllarımda onunla aynı türden bir ilişki kurmaya çalışmışım. Ama aynı şey değildi. Elbette, bana her zaman beni sevdiğini söylerdi. Okuldaki tiyatrolarıma geldi ve her veli/öğretmen gecesine katıldı ama aramızda asla kapatamayacağım bir mesafe vardı. Sanki gerçek bir yakınlık arzusundan ziyade bir babadan bekleneni yapıyormuş gibi hissediyordum. Jess ile olduğu gibi sadece bize özel hiçbir şeyimiz olmadı. Özel gezilerimiz ya da şakalarımız olmadı. Kağıt üzerinde öyle görünüyorduk ama yüzeyi kazıdığınızda gerçekte hiçbir şey yoktu.

Jess ve babam çok daha fazlasıydı ve buna asla sahip olamayacağımı bilmek çok zordu. Birçok açıdan kendimi asla yeterince iyi hissetmedim çünkü ben *o değildim*. Onun mükemmel Jess'i.

Bu yüzden kendimi iyi şeylere odaklanmaya zorladım. Özden yoksun olsa da sahip olduğumuz ilişkinin tadını çıkarmanın bir yolunu bulmak için. Ama bu çok zordu. Kıskançlık, yetersizlik hissi her zaman aklımın bir köşesindeydi. Ve bu, kız kardeşim olmasaydı sahip olabileceğim şeyleri özlememe engel olmadı.

Babam beni kendi tarzında seviyordu ama yıllar geçtikçe bunun Jess'i sevdiği kadar olmadığı çok daha açıktı.

Fotoğraf albümünü kapattım, sayfalarında kalp acısından başka bir şey bulamadım. Yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Bu beni deli ediyordu.

Küçük kitabı kutuya koydum ve dolaba geri götürmeye başladım.

En uzak köşeye ittim. İçlerinden biri -en ağır kutu- içi boş bir gümbürtüyle duvara çarptı.

"Ne-?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kutuyu yoldan çektim. Duvara hafifçe vurarak o boş sesi aradım. Sesi tekrar duyana kadar biraz daha aşağıya vurdum. Alçıpanın arkasında belirgin bir boşluk vardı. Daha da yaklaştım ve duvarın geri kalanıyla karıştığı için çıplak gözle zar zor görülebilen küçük bir kare kesik fark ettim.

Tırnağımı kullanarak oluklar boyunca gezdirdim ve ince bir alçıpan parçasını yavaşça kaldırarak küçük bir boşluğu ortaya çıkardım.

"Jessie, seni sinsi kız."

Telefonumun fenerini açtım ve içeriye baktım. Fazla bir şey yoktu, sadece küçük bir kağıt yığını vardı. Onları çıkardım. Sonra Jess'in dolabının zeminine oturarak onları inceledim.

En üstte Jess'in Southern State'te aldığı derslerin soluk bir çıktısı vardı. Yanlarında da notları vardı. Rapor 12 Aralık 1998 tarihliydi. Görünüşe bakılırsa benim akademik, A alan kız kardeşim C ve D almak için mücadele ediyordu. İngilizce dersinden bile kalıyordu. Ayrıca Pi Gamma Delta'dan 14 Mart 1999 tarihli, düşük not ortalaması nedeniyle askıya alındığını ve artık aktif bir üye olmadığını belirten bir mektup vardı. Ertesi ay yönetici ofisinden gelen bir başka mektupta da akademik gözetim altında tutulmasını görüşmek üzere planlanmış bir toplantısı olduğu bildiriliyordu.

Raporu ve mektupları bir kenara bıraktım ve kayıt bürosundan gelen bir makbuz gördüm. Kâğıtta yazdığına göre, 1999 bahar dönemi için İstatistiğe Giriş dersini denetlemişti. Profesörün adına baktım ve midemin bulandığını hissettim.

"Dr. Clement Daniels," diye fısıldadım.

Ryan'ın diğer kayıp kadınlarla ilgisi olduğunu söylediği profesörün adıydı bu. Görünüşe göre Jess'e istatistik dersi veren profesörün adı. Kız kardeşimin gizli eşyaları arasında onun adını görmek beni rahatsız etti. Saklanmış olan diğer eşyaları gözden geçirirken kalbim çarpmaya başladı.

Tonlarca resim vardı. İlk başta bunları neden fotoğraf albümüne koymadığını anlamamıştım, ta ki ne gördüğümü fark edene kadar. Bunlar Jess'in açıkça sarhoş olduğu resimlerdi.

Ailemin tanıdığı ve hatırladığı Jess bu değildi.

Annemiz bulmasın diye onları sakladığı yere koyduğuna hiç şüphem yoktu. Eğer bulsaydı ne olurdu Tanrı bilir.

Bir fotoğrafta, devrilmiş bir Silo bardağını başının üzerinde tutuyordu, üstündeki bira olduğu anlaşılan şey neredeyse şeffaftı ve gülerek başını geriye atmıştı. Bir diğerinde ise gözleri cam gibiydi ve sarhoş olduğu belliydi. Kameraya bir shot bardağı tutuyordu.

Son birkaç fotoğrafa baktım ve donup kaldım.

Jess'i dağınık bir yurt odasında, muhteşem yüzünde ışıltılı bir gülümsemeye gösteriyordu. Kolları, siyah saçlı ve bulaşıcı, tanıdık bir sırtışı olan yakışıklı bir çocuğun boynuna sıkıca sarılmıştı.

Tüm vücudum titremeye başladı.

Genç çiftin başka bir fotoğrafı daha vardı. Delikanlının dudakları Jess'in boynunun kenarına yapışmış, elleri Jess'in kot pantolonunun ceplerine sokulmuştu. Belli ki birbirlerine vurulmuşlardı.

Ve yine ikilinin büyük, çok tanınabilir bir su kütlesinin kenarında öpüşürken çekilmiş bir başka fotoğrafı. Belli ki kamerayı destekleyip zamanlayıcıya koydukları bir açıdan çekilmiş. Doll's Eyes'ın kırmızı meyveleri ayaklarının dibinde büyümüştü. **Birbirlerinden** başka kimsenin var olmadığı anlaşıyordu.

Bir hıçkırık çıkardım ve resimleri ittim.

Kız kardeşimi mutlu görerek teselli bulmalıydım.

Ama yapamadım. Onları görmek beni tüketen bir hüznle doldurdu.

Çünkü evet, kız kardeşim belli ki aşık olmuştu. Derinden
aşıktı.
Ryan McKay ile .

Stephanie Baker, Phoebe Baker2 Nerede ile birlikte
Dün saat 8:02'de @

Phoebe'yi son gördüğümünden beri 24 yıl geçti. Bu r-vo kızların sadece 18 yıl birlikte olacakları kimin aklına gelirdi? İnsanların "kaçtı" demesinden bıktım. Phoebe bunu asla yapmazdı! O öyle biri değildi. ailesini ve arkadaşlarını terk edecek bir insan değildir. Annem ve babam, birisinin onu öldürdüğünü söylediklerinde asla ciddiye alınmadılar. Polis onları başından savdı ve gerçekte ne olduğunu asla bilemeden öldüler. On Saniyede Yok Olmak Podcast'i için çok minnettarım. ve belki sonunda bazı cevaplar alabilirim. Çünkü dışarıda cinayetten paçayı sıyıran birileri olduğunu biliyorum. İçinde vardı z4 yıldır şüphelerim var ve eğer yaptığım son şey bu olursa tLiruch!

340

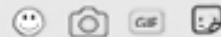
12 Yorumlar 7 Paylaşımlar

Gibi

@ Paylaş

Daha fazla görüntüle 16
Yorumlar

Write a comment...

BÖLÜM

9

JESSICA

1998 Noel Tatili

Üç haftadan uzun süredir evdeydim ve aklımı kaçırmak üzereydim.

Eğer küçük kız kardeşim olmasaydı, çoktan kampüse dönmüş olurdum. Ya da yürürdüm. Ya da koşardım. Beni buradan uzaklaştıracak her şeyi yapardım.

Yatağıma uzanmış, müzik dinliyor ve tavana bakıyordum. Ailemin içki dolabından aşırđığım votka şişesinden bir yudum aldım. Ama alkol bile içimdeki huzursuz kaçma isteğini bastıramadı.

Üniversiteye gittiğimden beri odamda hiçbir şey değişmemişti ama yine de her şey farklıydı. Duvarlar aynıydı, mobilyalar aynıydı ama ben değildim.

Ben değişmiştim.

Ailemin fark edebileceğinden ya da fark edebileceğinden çok daha fazla.

Kapı çalındı ve doğrulup votka şişesinin kapağını kapattım ve yastığımın altına koydum. Ağzıma bir nane şekeri attım ve ailemin görmeyi beklediğı şeyin bu olduğunu bilerek tatlı bir gülümseme takındım. En büyük çocuklarının tanıdık gülümsemesi

-Zeki, yetenekli, sorumluluk sahibi.

Samimiyetsizlik içinde boğulan bir gülümseme.

"Jessica, konuşmamız gerek." Annem kapıyı açtı ve cevap vermemi beklemeden içeri girdi. Hiç beklemediğini fark ettim. Her zaman zorluyordu. Her zaman işgal ediyordu. Benim alanım onun alanıydı.

Çok güzeldi. Özenle bir araya getirilmiş ve zahmetsizce şık. İnsanlar anne kızdan çok kardeş gibi göründüğümüzü söylüyordu. Bu durum beni rahatsız etse de onun hoşuna gittiğini biliyordum. Kolunu benimkinin içinden geçirir ve iki kız arkadaş olduğumuzu söylerdi. Ben de onunla birlikte gülerdim, bu sırada göğsüm o kadar daralırdı ki nefes almakta zorlanırdım.

Onun arkadaşım olmasını hiç istemedim. Onlardan yeterince vardı. Onun konuşabileceğim, beni yargılamayacak biri olmasını istedim. Beni kötü şeylerden koruyacağına güvenilebileceğim biri.

Ama Cara Fadley'de bunu bulamadım ve asla da bulamayacağım.

Annem yatağıma oturdu, yerel gazetenin bir nüshasını uzattı ve ön sayfayı işaret etti. "Bundan haberin var mıydı?"

Başlığı okudum, midem bulandı.

Yerel Üniversitede Bir Kız Daha Kayıp.

"Bir şey yok, anne-"

"Bence geri dönmemelisin. Bunlar olurken olmaz." Histerisi arttıkça sesinin tonu da yükseliyordu.

Eve geldiğimden beri diken üstünde yürüyordum.

-Ve tam da bu andan korkuyordum. Annemin aşırı korumacı eğilimleri devreye girdiğinde ve beni tamamen boğmakla tehdit ettiğinde.

Annem haberleri pek sevmezdi. Parlak moda dergilerini ve gündüz pembe dizilerini tercih ederdi. Ulusal haberlerden genellikle aylar sonrasına kadar haberi olmazdı. O ve babamın konuşmaları genellikle Lindsey ve benim etrafımda dönerdi ve başka pek bir şey konuşmazlardı.

"Beni burada tutamazsınız," dedim panikle.

Annemin güzel yüzü karardı. "Kesinlikle yapabilirim Jessica. Özellikle de güvende olmadığını düşünüyorsam."

Hayır, hayır, hayır.

"Her şey çok abartıldı. Okul, kızların kendi başlarına gittiklerine inanıyor. Elbette kötü görünüyor ama endişelenecek bir şey yok." Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Ayrıca, burada olduğum sürece diploma alamam, değil mi? Benim için istediğin bu değil mi? Bu yüzden okula gitmiyor muyum?"

Annemin itaatini sağlamak söz konusu olduğunda basılacak tüm doğru düğmeleri biliyordum. Oyunu nasıl oynayacağımı ve kazanacağımı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Ben gördüm. Ebeveyn endişesini bir kenara bırakıp onun yerine öngörülebilir memnuniyet ihtiyacını koyduğu an. Annem tekneyi sallamamak konusunda çok başarılıydı.

"Haklısın. Ama eğer kampüsün güvenli olmadığını hissedersen, hemen eve gelmelisin." Gazeteyi katladı ve çöp kutusuna attı, endişe verici makale çoktan unutulmuştu.

"Babam nerede?" Konuyu değiştirerek sordum.

Annem omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Geç saate kadar çalışıyor. Saat altıda şehrin öbür ucunda açık bir evi var."

Eve döndüğümünden beri babamı pek görmemiştim. Emlak bürosunda hep meşguldü. Uzun saatler ve gece geç saatlere kadar çalışırdı. Bu onun için yeni bir şeydi. Her zaman bir aile babası olmuş, annemle ve özellikle de benimle mümkün olduğunca çok zaman geçirmişti.

Peki, neden ben eve geldiğimden beri daha meşgul olduğunu hissediyordum? Beni görmek istemediğini, etrafımda olmak istemediğini hissediyordum. Ve bu beni incitti. Özellikle de daha önce hiç böyle olmadığı için.

Annem ayağa kalktı ve odamda dolaştı, mücevher kutumu açtı, şifonyerimdeki resimleri yeniden düzenledi. Elleri eşyalarımın üzerindeydi, onları kendi zevkine göre hareket ettiriyordu. Odam benim olduğu kadar onun da bir yansımasıydı. Aramızda asla ve asla var olmayacak bir dinamiği zorluyordu. Yakın değildik. Onun istediği şekilde değil. Babamla ilişkimde o kadar kolay olan yakınlığı onunla hiç hissetmemiş olmama engel olamıyordum. Kıskançlığını saklamakta çok kötüydü.

Annemi seviyordum ama bu zorunlu bir sevgiydi. Ve sığılıı bazen babamın derin sevgisi kadar acı veriyordu.

"Biliyor musun, bana hâlâ notlarını söylemedin. Rapor için okulu aramayı denedim ama bana vermediler." Annemin sesi sinirli geliyordu ve ben de onun bu müdahalesi karşısında mahcup olmuşum. "Baban ve ben s e n i n eğitim masraflarını karşılıyoruz, nasıl olduğunu bilmeye hakkımız var.

yapıyor." Taktiklerindeki değişiklik anlıktı ama beklenen bir şeydi. En iyi arkadaşı oynamaktan yorulduğunda, katı ebeveynliği denedi. Rollerini o kadar hızlı değiştirip değiştirip atıyordu ki yetişmek zordu. Her zaman yakın çevreme girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Dürtüyor, dürtüyor, zayıflıklar arıyordu. Onları asla bulamadı.

"Muhtemelen *yetişkin olmamla* ilgili *bir* şeydir."

Mırıldandı, ikimizi de şok etti.

Annemin gözleri kısıldı. "Son zamanlarda sana ne oldu Jessica? Eve bu yeni tavrınla gelmeden hoşlandığımı sanmıyorum. Ne zamandan beri ailenden sır saklıyorsun?"

Sessiz bir çekişme yaşadık. O benden açılmamı talep ediyor, ben ise bunu reddediyordum. Bir zamanlar biraz da olsa pes ederdim. Onu yatıştırmak için kırıntılarla beslerdim. Ama artık rol yapma zahmetine katlanamıyordum. Yorulmuştum. Çok, çok yorgundum.

"İyi gidiyorum," diye yalan söyledim. "Hepsi A ve B." Gerçek şu ki, akademik kariyerimde ilk kez zorlanıyordum. Düşük C'ler ve birkaç D ile idare ediyordum. Ve İngilizceye Giriş dersinden kalmıştım. İkinci sınıfa geçebilmemi sağlayacak kadar kredi alabilmek için gelecek dönem bir derse girmeyi düşünüyordum. Ama bunu ona söyleyemezdim. Beni Southern State'ten öyle bir atardı ki başım dönerdi. Ve ben gidemezdim. Şimdi olmazdı.

Annem, "Baban ve ben notlarını görmek istiyoruz," dediğinde içimi çekmek zorunda kaldım ve annemin sorduğu notların çıktısını koyduğum kitap çantama bilerek bakmadım.

"Okula döndüğümde sana gönderirim." Bir yalan daha. Notlarımı onunla ve babamla paylaşmaya hiç niyetim yoktu. O gider gitmez not belgesini saklamam gerekiyordu.

"Ders çalışabilmen için kitaplarını eve getirdin mi? Tatil boyunca hiç çalıştığını görmedim." Annem kitap çantamın fermuarını açtı ve ben de nefesimi tutup sakladığım kâğıtları bulmasını bekledim. Okul kitaplarımı çıkardığında rahatlamıştım.

"Güzel. Bu sana öğleden sonra tembellik etmek yerine yapacak bir şey verecek." Yanağımlı okşadı. "Tek istediğim senin başarılı olduğunu görmek, sevgilim."

"Jessie, benimle Barbie oynar mısın?" Lindsey koşarak odaya girdi, kahverengi saçları karmakarışık. Yanağında öğle yemeğinden kalma bir ketçap lekesi vardı. Kendini bana doğru fırlattı ve kıkırdarak yatağıma yığıldık.

"Lindsey-Bug, dikkatli ol," diye endişelendi annem, küçük kız kardeşimi yataktan kaldırırken.

"Sorun değil. Onun iniş pisti olmayı seviyorum," diye güldüm ve Lindsey'nin burnunu hafifçe çimdikledim.

"Bu tür davranışları teşvik etmemelisin Jessica. Muhtemelen kendine zarar verecek." Annem onaylamaz bir tavırla burnunu çekti. Ama küçük kardeşime döndüğünde tatlı tatlı gülümsüyordu. "Lindsey- Bug, sana annenin özel sıcak çikolatasından yapmamı ister misin?"

Lindsey'nin gözleri büyüdü ve başıyla onayladı. "Evet, anne." Sonra elini bana doğru uzattı. "Hadi Jessie, benimle biraz sıcak çikolata iç."

Kız kardeşime gülümseyerek ayağa kalkmaya başladım ama annem aramıza girdi. "Bugün olmaz Lindsey-Bug, Jessica'nın çalışması gerekiyor."

Annem Lindsey'nin elini tuttu ve onu odadan çıkarmaya başladı. Omzunun üzerinden bana baktı. "Albert Einstein'ın ne dediğini unutma, *öğrenmeyi bıraktığında ölmeye başlarsın*. Çalışmaya başla. Bana sonra teşekkür edeceksin." Masamın üzerindeki kitaplara dikkatle baktı.

Bir şey söylemeye zahmet etmedim. Ne anlamı olabilirdi ki?

O gittikten sonra ayağa fırladım ve Aralık ayında eve gelmeden önce kayıt bürosundan aldığım not çizelgesini çıkardım. Sınıfların listesine ve karşılık gelen notlara baktım.

Her şeyi mahvetmek üzereydim. Eğer kendimi toparlayamazsam, üniversiteden atılacaktım. Annem buna ne derdi? Nasıl olurdu?

Annem tüm umutlarının ve beklentilerinin tamamen yok edilmesinden sağ çıkabilir mi?

Endişelenmeliydim. Suçlu hissetmeliydim. Tam ve eksiksiz bir boşluktan başka bir şey hissetmeliydim. Hızla daha az önemli hale gelen bir şeyi önemsemek zordu.

Kağıdı elimde buruşturdum ama atmak yerine aceleyle dolabıma gittim, kıyafetlerimi bir kenara ittim ve on iki yaşındayken sağlık konusunda bilinçli annemden şeker saklamak için alçıpanda yaptığım, zar zor görülebilen küçük kesik ortaya çıktı.

Açtım ve notlarımı eve geldiğimde yerleştirdiğim birkaç fotoğrafın üzerine yerleştirdim. Annemin asla onaylamayacağı ama yine de hatırlamak istediğim bir Jessica'nın fotoğrafları.

Babamdan kalan yüzüğü cebimden çıkardım ve duvara asmayı düşündüm. Keşfedilmesini istemediğim diğer şeylerle birlikte orada bırakmayı. Parmağıma takmıyordum ama yine de cebimde taşımaya devam ediyordum. Eskiden her şeyin nasıl olduğunu hatırlamaktan vazgeçmek istemiyordum.

Ama yapamadım. Dişlerimi sıktım ve onu cebime geri soktum. Ona bakmak beni öfkeliyordu. İçimi, ardından gelen her şeyi yakıp kül eden asitli bir öfkeyle doldurdu. Ama ondan ayrılamazdım, henüz değil.

Kuru duvar parçasını yerine koydum ve annemin meraklı gözlerinden saklamak için önüne bir yığın eski kitap koydum. Memnun bir şekilde dolaptan çıktım ve kapıyı kapattım. Annemin beklediği şeyi yapmak için çaba göstereceğimi düşünerek masama oturdum, bir kitap açtım ve ders çalışıyormuş gibi yaptım.

★ ★ ★

Bir başlangıçla uyandım. Yatağımın başucundaki telefon çalıyordu. Çenemdeki salıyı silip doğruldum ve annem cevap vermeden önce ahizeyi kaptım.

"Alo?"

Yastık olarak kullandığım açık ders kitabına yorgun bir şekilde baktım.

"Jess! Aman Tanrım, seni çok özledim!" Oda arkadaşımın tiz sesi kulağımda çınladı.

"Hey, Daisy, nasılsın?" Eve döndüğümünden beri Daisy ile birkaç kez konuşmuştum. Avam Kamarası'ndaki neredeyse anlaşmazlığımızdan kaynaklanan anlık tuhaflığı atlatmış görünüyordu. Tammy ve Phoebe'den ya da paranoyakça şüphelerinden bahsetmekten özenle kaçınıyordu. Bu konu kesinlikle konuşmadığımız bir konu haline gelmişti. Ve ben bunu takdir ettim. Daisy'nin arkadaşlığına değer veriyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak isteyeceğim son şeydi.

"Okula dönmeye çok hazırım. Ailem beni deli ediyor," diye yakındı. Arka planda çocukların çığlıklarını, insanların gülüşmelerini, bardakların çınlamasını duyabiliyordum.

"Kulağa bir partinin ortasındaymışsınız gibi geliyor," diye güldüm.

"Hayır, benim evimin sesi hep böyle. Beş çocuğun en büyüğü olmak, bir an bile huzur bulamamak demek. Bir saniye bekle." Kumaş hışırtısı ve ardından bir kapının kapanma sesini duyabiliyordum.

"Tamam, kilerde saklandım. İblis kardeşlerimden biri beni ya da atıştırmalık bir şeyler aramaya gelmeden önce üç dakikam var." "Noel tatilinin pek de rahatlatıcı geçmediğini tahmin ediyorum."

tahmin etti.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Teyzem ve eniştem New Mexico'dan ziyarete gelmeye karar verdiler ve iki yaşındaki ikizlerini de getirdiler. Evimiz bu kaos olmadan da yeterince sıkışık. Sonra büyükannem ve büyükbabam Guadeloupe'dan geldiler, ben de odamdan atıldım ve kanepede uyumak zorunda kaldım." Daisy'nin sesi tedirgindi.

Bu kadar geniş bir aileye sahip olmayı hayal bile edemezdim. Annem de babam da tek çocuktı, bu yüzden hiç kuzenlerimle oynamamıştım. Annemin babası ben doğmadan önce, annesi ise ilk doğum günümünden kısa bir süre sonra vefat etmiş. Babamın ailesi şehrin diğer tarafında yaşıyordu. Onları ara sıra görüyorduk ama çoğunlukla kendi halinde insanlardı. Özellikle ilgilenmiyorlardı.

büyükanne ve büyükbaba olma konusunda. Yani Lindsey doğana kadar sadece annem, babam ve ben vardık.

"Lütfen bana evdeyken eğlenceli bir şeyler yaptığını söyle. Ya da *biriyle*?" Kaşlarını kaldırdığını duyar gibiydim.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Daisy, ama tek yaptığım uyumak ve çok fazla yemek yemek. Gerçi bir iki çılgın Monopoly oyunu oynadım."

"Sanırım Randall Dağı'nda yapacak pek bir şey yok," diye dert yandı Daisy. "Ama kızım, kendine bir iyilik yap ve evden dışarı çık. Aileyle çok fazla vakit geçirmek kimseye iyi gelmez. Ama-"

"Ne?"

"Sadece dikkatli ol,
tamam mı?" Çığlık
atmak istedim.

"Daisy..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunu söylemek zorundayım. Saçmaladığımı düşündüğünü biliyorum." Bu kez kahkahası, dinlemesi acı veren zoraki bir neşeyle doluydu.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Ayrılmadan önce ağzının suyunu akıttığın o sevimli kardeşlik üyesinden haber aldın mı?" Beni Ryan hakkında sorguya çekmek için bile olsa, konuyu değiştirmesi hoş karşılanmıştı.

"Kampüse döndüğümüzde beni arayacağını söyledi," dedim ona. Bana nasıl baktığını hatırlayınca yüzümün kızardığını hissettim.

"Tamam, etrafta onu sordum-"

"Daisy, cidden mi?" İnledim, utanç içinde kıvrandım ama yine de onun hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

"Tabii ki yaptım. İlgilendiğin adamı araştırmak zorundaydım. Biz kızlar birbirimiz için bunu yaparız. Her neyse, görünüşe *göre popüler* bir çocuk, ne demek istediğimi anlıyorsan. Takma adı Wam Bam McKay ve hepsi bu kadar da değil," diye uyardı Daisy.

"Ne oldu?" Gerçekten bilmek istiyor muydum? Kafamı kuma sokmayı seviyordum. Orada, karanlıkta güvendeydim.

"Görünüşe göre sinirli biri. Erica diyor ki-"

"Aman Tanrım," diye inledim. "Bayan Bok Karıştırıcı'nın söylediği her şeyi gerçekten ciddiye alıyor musun?"

"Bu yasal, Jess. Bu kadar küçümseyici olma. Çünkü Ryan'ın bir öfke düğmesi olduğu herkes tarafından biliniyor. Erica haftalardır Dave Wendle'la takılıyor ve o da Sigma Kappa üyesi. Her neyse, Ryan'ı kızdıran bir şey olursa herkesin ona uzak durması gerektiğini bildiğini söylüyor. Erica'ya Ryan'ın tuttuğu futbol takımı büyük bir maçı kaybettikten sonra duvarda bir delik açtığını söylemiş. O yüzden dikkatli ol, tamam mı?"

"Yani, bir duvara çarptı. Bu demek değil ki-"

"Jess, bir şeyleri yok edebilen bir adam

Sen. Tek söylediğim bu."

"Tamam, anladım." Bu bilginin bende yarattığı huzursuzluk hissinden hoşlanmamıştım. Ve başka bir adamın görüldüğü gibi biri olmamasının yarattığı ezici hayal kırıklığından nefret ediyordum.

"Her neyse, Ryan iyi görünüyor, belki de ciddi bir flört malzemesi değil. Eğer onunla yakınlaşırsan dikkatli ol. Böyle bir adam için iyi bir zamanı mahvetmeye değmez."

"Bütün hayatı iyi vakit geçirmek olan kadın söylüyor bunu," diye şaka yaptım iyi huylu bir şekilde.

"Bu çok doğru. Gerçi seni son birkaç fıçı partisinde gördüm. Açıkça benim flörtöz, parti kızı tacım için yarışyorsun."

"Seni asla tahtından indirmeyeceğim, bu kesin." İkimiz de güldük.

Daisy, "Ryan'ı unutmaya karar verersen hiçbir şeyi kaçırmış olmayacaksın," diye devam etti. "Ayrıca, sadece Tammy'yle değil Phoebe'yle de birlikte olan bir adamla birlikte olmak muhtemelen biraz tuhaf olurdu."

Kalbim tekledi ve gülümsemem düştü. "Ne?"

"Ah evet. Duyduğuma göre, okulun ilk haftasında Tammy ile takılmış. Ve Dave'e göre Ryan lisede Phoebe ile çıkmış. Bir de Tammy'yi kötülemesi, ona yavşak demesi var. Gerçekten klas. Görünüşe göre Wam Bam McKay temsil gücü olan bir kadından hoşlanmıyor. Onun domuzca davranışlarının beni Dar Kıçlı Tammy'yi savunmaya zorlaması beni cidden rahatsız ediyor."

"Tammy ve Phoebe ile mi çıktı?" Sesim titreyerek sordum. İkisiyle de birlikte olduğunu düşünmek beni hasta ediyordu.

"Belki de çıkmak çok güçlü bir kelime. Tek bildiğim her ikisiyle de *ilişkisi* olduğu. Acaba kayıp olmaları konusunda ne söyleyecek?" Daisy düşüncelere daldı, sesi artık tanıdık gelen o korkulu tona bürünmüştü.

"Sanırım okula döndüğümüzde konuşmamız gereken bazı şeyler var," dedim sonunda, sesim kısık çıkıyordu.

"Evet, öyle görünüyor." Hattın diğer ucunda bir kapının açıldığını ve Daisy'nin birisine gitmesi için bağırdığını duydum.

"Daisy?"

Birkaç saniye sonra geri geldi. "Üzgünüm Jess, gitmem gerek. Kardeşimin telefonu kullanması gerekiyor."

Veda edemedi telefonunu kapattı. Telefonu yuvasına geri koydum.

Annem ve Lindsey'nin aşağıda Britney Spears'ın bir şarkısına eşlik ettiklerini duyabiliyordum. Sesleri eğleniyorlarmış gibi geliyordu. Kız kardeşimle oturup annemin sıcak çikolatasını içmeyi ve her şeyi unutmayı diledim.

Ama ben yapamadım. Ve bu bir problemdi.

Daisy haklıydı, evimden çıkmam gerekiyordu.

★ ★ ★

Araba kullanmak yerine şehir merkezine yürümeye karar verdim. Sadece on dakika sürdü ve kızarmış tenimde soğuk havanın tadını çıkardım.

Ryan hem Tammy hem de Phoebe ile birlikte olmuştu. İhtimaller neydi?

Köklü bir içgüdü onu unutmamı istiyordu. Her iki kadınla da herhangi bir ilgisi olan bir adamla ilişki kurmak iyi bir fikir değildi.

Ama sonra gülümsemesini ve beni öptüğünde hissettiklerimi hatırladım ve açıklanamaz bir nedenle tüm duygularımı kaybettim.

Annem evden çıkmadan önce bana bir düzine soru sormuştu. Lindsey gelmek için yalvarmıştı. Annemi ikna etmek zor olmuştu.

ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Nefes almam gerekiyordu.

Daisy beni tek başıma yürürken görseydi, küplere binerdi. Randall Dağı'nın sokaklarından korkmamı gerektirecek bir şey olmadığını anlamıyordu.

Ocak ayının ilk haftası olmasına rağmen evlerin çoğu hâlâ Noel için ışıklandırılmıştı. Günler ısınana kadar kimsenin onları indirmeye zahmet etmeyeceğini biliyordum. Randall Dağı her tatili demir bir pençeyle tutuyordu.

Kaldırımda sıralanan parlak, rastgele gibi görünen posta kutularına gülümsedim. Posta kutuları memleketimle ilgili en tuhaf şeylerden biriydi. Kuzey Carolina'nın küçük köşesindeki evler için normal ahşap ya da metal kutular yoktu. Herkes komşularını gölgede bırakmayı kendine görev edinmişti. Partridge Drive'daki Wilson'ların Godzilla şeklinde bir kutuları vardı. Dandelion Park'taki Mercers'in yeşil bir fili vardı. Hiçbiri aynı değildi. Hepsi iki kez bakmanızı sağlayacak kadar tuhaftı.

En fazla dört yaşındayken kendi posta kutumuzu seçtiğimizi hatırlıyorum. Mor çatılı parlak kırmızı bir ahır için ısrar etmişim. Annem daha sakın bir siyah beyaz inek istemişti ama babam her zaman yaptığı gibi benim tarafımı tutmuştu. Böylece küçük kırmızı ahır, son on dört yıldır araba yolumuzun dibindeki kalın ahşap kazığa çakılı olarak duruyordu.

Akçaağaçlarla kaplı sessiz sokaklar sonunda yerini ana caddeye bıraktı. Dollar Store kasabanın en işlek yeri idi, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Üniversite kış tatilinde olduğu için burası bomboştu. Kasaba, Southern State'in yarattığı ticaretle ayakta duruyordu ve bu bağımlılıktan nefret ediyorlardı.

Üniversiteli çocuklar özellikle kabadayı değillerdi. *Onlar-biz* - tepenin zirvesinde tuttu. Ama insanlar *onlardan* şikayetçiydi. -Hepsi aynı. Büyürken okula yöneltilecek eleştiri ve suçlamaları duymuştum. Southern State hakkında homurdanmak neredeyse herkesin katıldığı bir Randall Dağı eğlencesiydi.

Yine de biri olmadan diğeri var olamazdı.

Karnım guruldadı ve sabahtan beri bir şey yemediğimi fark ettim. Saatime baktığımda saatin dördü geçtiğini gördüm. Akşam yemeğine bu kadar yakın bir saatte yemek yersem annemin kızacağını bilsem de Sunset Cafe'ye doğru yöneldim.

Sadece kendim için koca bir kabin kaplamak istemediğimden tezgâha oturdum. Bir menü aldım ve siparişimi vermek için bekledim.

"Merhaba Jessica. Nasıl gidiyor?"

Uzun, kahverengi saçları arkadan at kuyruğu şeklinde bağlanmış sade bir kız bana yaklaştı. Üzerinde lekeli bir önlük ve yorgun bir gülümseme vardı.

"Fena değil, Bianca. Sen nasılsın?"

"Ah, bilirsin, ölene kadar Randall Dağı şeyini yapmak." O güldü, sonra ben güldüm ama ikimizin de bunu pek komik bulmadığı açıktı.

Bianca Simmons ve ben liseden birlikte mezun olmuştuk. Aynı sokaklarda büyümüş ve aynı yıl mezun olmuş seksen beş çocuktan ikisiydik. Bianca ve ben tam olarak arkadaş değildik ama birbirimizi iyi tanıyorduk.

"Üniversite hayatı nasıl?" Bianca kiskanç bir ifadeyle sordu. "Üniversite iyi," dedim ona.

"Oraya gidiyorsun, değil mi?" Başını, tuğla binaları kilometrelerce uzaktan görülebilen Southern State'e doğru eğdi.

"İstiyorum."

"O kızlarda bir tuhaflık var, ha?" Bianca alt dudağını çiğnedi, derisi çatlamış ve soyulmuştu. "Bu sabah gazetede okuyordum. İki ay içinde iki kız. Bu da bir şeydir."

"Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum-"

"Bu okul onları bulmak için ne yapıyor?" Tezgâhın ilerisinden yaşlı bir adam seslendi ve sandalyesinde dönerek bana baktı. Bay Warner'ı eski nalbur dükkanının sahibi olduğu zamanlardan tanıyordum. Babam yıllar boyunca kürekli teknemize parça almak için beni birkaç kez oraya götürmüştü. Emekli olduktan sonra dükkân kapandı. En yakın hırdavat dükkânı arabayla otuz dakika uzaklıkta olmasına rağmen

açıldı başka bir Bir tane. İşte bu. ne oldu içinde
kasabalar gibi Randall Dağı. Yerler kapandı ve kapalı kaldı.

Omuz silktim, tanıdık bir tür huzursuz savunmasızlık hissettim. "Tam olarak emin değilim. Ben sadece bir öğrenciyim."

Bay Warner alaycı bir ses çıkardı. "Bu çocuklar kasabamızı mahvediyor," diye mırıldandı nefesinin altından.

"At en az onlar değil Mt. Randall Kızlar veya herhangi bir şey," Bianca umursamaz bir tavırla belirtti. Sanki bu yüzden daha az önemliymişler gibi.

Bay Warner onaylarcasına homurdandı.

"Hayır, Randall Dağı kızları değil," diye papağan gibi tekrarlardım. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Bianca, Tammy ve Phoebe'nin akıbetiyle ilgilenmeyi çoktan bırakmış, siparişimi almaya başlamıştı - bir dilim tatlı patatesli turta ve bir kahve.

Bianca ve Bay Warner, Phoebe ya da Tammy'yi pek umursamıyordu. Burada doğup büyüyen diğerlerinin de umurunda değildi.

İki kayıp üniversiteli kız -başka yerlerden gelen kızlar- onları gerçekten hiç etkilemedi. Yine de aileleri buranın çok tehlikeli olduğunu düşündüğü için öğrenciler kayıt yaptırmayı bırakırsa, kasaba yavaş yavaş kuruyacak ve ölecekti. "Kasabayı mahveden o çocuklardan" gelen mali yardım olmadan Randall Dağı sahip olduğu küçük hayatı da kaybedecekti. Ve zaten zor durumdaydı.

Yemeğimi beklerken pencereden dışarı baktım. Bu güvenli ve tanıdık yollardan hiç uzaklaşmamıştım. İçten içe, hiç kaçıp kaçamayacağımı merak ediyordum. Randall Dağı'nın dışında bir hayat kurup kuramayacağımı. Kaderimde kalmak varmış gibi hissediyordum. Sonsuza dek toprak ve ağaçların bir parçası olarak. Belki de hak ettiğim tek şey buydu.

Caddenin karşısındaki eski sinema salonunun girişine baktım. O haftanın filmi olan orijinal *Maymunlar Cehennemi'nin* gösterildiği tabela yanıyordu. Babamın en sevdiği filmlerden biriydi. Çocukken onunla birlikte izlediğimizi hatırlıyordum. Ondan tekrar izlemesini istemeyi düşündüm. Eski zamanlardaki gibi olacaktı, her şey bu kadar karışmadan önceki gibi. Aramızdaki şeyler bu kadar çarpıklaşmadan önce. Babamı özlemek fiziksel bir ağrı gibiydi.

hiç geçmedi. Ama acıyı, onu ve eskiden sahip olduğumuz şeyleri hatırlatması için içimde tuttum.

★ ★ ★

"Milk Duds da var baba," diye ısrar ettim, büyük bir kova tereyağlı patlamış mısır siparişimizi verirken babamın yanında duruyordum.

"İki kutu Milk Duds alabilir miyim? Bir de büyük boy Dr. Pepper," diye ekledi bana gülümseyerek.

Yemeğimizi yedikten sonra tiyatroya doğru yola çıktık. Sadece üç perde vardı, en büyük perde şu anda orijinal Maymunlar Cehennemi'nin matinesini gösteriyordu.

Hafta başında gazetede listesini gördüğünde babam "Gidip görmeliyiz," diye önerdi. "Senin yaşındayken benim de favorimdi."

"Bilemiyorum. Biraz korkutucu görünüyor." Sesim tereddütlü ve emin değil gibiydi. On bir yaşındayken en sevdiğim film Kanca'ydı, onu Küçük Denizkızı takip ediyordu. Henüz daha olgun medyaya geçmemiştim.

"Korkutucu değil, söz veriyorum." Saçlarımı karıştırdı ve bana sarıldı. Ben de ona inandım. Bana hiç yalan söylememişti.

Koltuklarımıza oturduk. Ben orta sırayı, ekranın tam önünü istiyordum, o yüzden oraya oturduk. Babam bana Milk Duds'ları uzattı ve ben onları patlamış mısır kovasına dökerken yüzünü buruşturdu.

"İğrenç, Jess." Babam dilini çıkardı ve ben de kıkırdadım.

"Güven bana, çok güzel." Kovayı ona uzattım ve o da bir yudum aldı.

"Hmm, fena değil." Biraz daha aldı.

Kovayı geri çektim. "Hey, biraz da film için sakla."

İkimiz de güldük. Babam eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Bu harika. En sevdiğim kızla en sevdiğim film."

Sonra ışıklar söndü ve ben büyülendim. Maymunlar Cehennemi benim de en sevdiğim film oldu.

★ ★ ★

Ben bakarken kapılar açıldı ve iki kişi dışarı çıktı.

Ağzım kurudu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Acı gözyaşları gözlerimi yaktı.

Ayağa kalktım ve kendimi uyuşmuş hissederek kapıya doğru yürüdüm.

"Kahven ve turtan ne olacak?" diye seslendi Bianca. Cevap vermedim. Dışarı çıktım. Gece vakti hızla yaklaşıyordu. Eski sokak lambaları yanıp sönüyordu.

Yaşlı adam ve genç kadının sinemadan aceleyle çıkışlarını ve binanın yanından hızla geçerek Beacon Yolu'na açılan ara yola doğru gidişlerini izledim. Kadının cilveli kıkırdamaları bana seslendi.

Bir an bile duraksamadan peşlerinden koştum.

Hayır. Söz verdi.

Durup geri dönmek istedim. Kafeye geri dönüp turtamı yemek. Hiçbir şey görmemiş gibi davranmak.

Ancak öfke, devam etmemde ısrar etti.

Çöp kokan dar, loş geçitten aşağı kaydım. Kızın soluksuz kahkahalarını duyabiliyordum. Sesi çocuk gibiydi. Muhtemelen öyle olduğu içindi.

"Ben, yapamayız," dediğini duydum ama bunu kastetmediğini anlayabiliyordum. Bu sadece flörtün alaycı protestolarıydı.

Mesafemi korudum, beni görmeyecekleri kadar uzakta. Ama her şeyi görebileceğim kadar yakındım.

Ellerim yanımda yumruk oldu.

Babam -sevgili, şefkatli babam- kızı tuğla duvara doğru itti, elleri kızın gömleğinden yukarı kayıyordu. Kızın parmakları adamın saçlarındaydı. Ağızları sanki doyamıyorlarmış gibi birbirine kaynaşmıştı.

Dudakları boynunda gezinirken onun iniltisini duydum. Başı geriye düştü, annemin koyu kahverengisinin tam tersi olan parlak sarı saçları omuzlarına döküldü, gözleri kapandı.

Onu tanıdım. Okula beraber gitmiştik ama o benden bir sınıf gerideydi. şimdi son sınıfta olmalı. En fazla on yedi. Belki on sekiz.

Kırk iki yaşındaki babamla yerel sinemanın arkasındaki pis bir ara sokakta öpüşmek için çok gençtim.

Onlara doğru bir adım attım, ayağım yanlışlıkla yerde takırdayan bir teneke kutuyu tekmeledi. Bastırıcı sessizlikte çok gürültülüydü.

İkisi de irkilerek başlarını kaldırdılar. Kız dar kazağını düzeltti, saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. Bana bakmadı bile, onun yerine babamın elini tutup onu uzaklaştırdı.

Ama beni görmeden önce değil. Gözlerimiz buluştu ve bir öfke parlaması oldu. Bir parça utanç.

Onu ilk kez böyle bulmuyordum. Onlardan çok vardı. Çok fazla. Bu yüzden, bu kızın onun için önemli olmadığını biliyordum. Hiçbiri önemsemedi.

* * *

Yangın merdivenine doğru yürüdüm, kapı arkamdan gürültüyle kapandı. İki boş kutuyu taşıyarak çöpe götürdüm. Sonunda yatakhaneime taşınmışım. Yorgun ve gergindim ama bir o kadar da heyecanlıydım. Merdiven boşluğunun ilerisinden fısıltılar duyabiliyordum.

Annem ve Lindsey'i yeni oda arkadaşım ve onun ailesiyle konuşurken bırakmışım. Babam bir süre önce bize içki almaya gitmişti ve henüz dönmemişti.

Nerede olduğunu merak ettim.

Ayaklarım en alt basamağa değdi ve merdivenin gölgesine gizlenmiş iki kişiyi görebildim. Adam genç kıza doğru eğilmiş, kulağına usulca bir şeyler söylüyordu. Kız gergin ama heyecanlı görünüyordu, solgun yanakları kızarmıştı. Onu daha önce bir bavul taşıırken görmüştüm, hemen arkasında anne babası olması gereken bir adam ve bir kadın vardı. Adam, ürkek ve rahatsız görünen karısına bağırıyordu. Kızları ya bu ailevi anlaşmazlıktan habersizdi ya da buna o kadar alışmıştı ki görmezden geliyordu.

Adamın giydiği kırmızı kareli gömleği tanıdım. Ve mükemmel şekillendirilmiş kahverengi saçlarını.

Adamın kızın elini tutup onu kendine doğru çekişini izledim. Kız ona bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. Kız güzeldi. Her zaman öyleydiler. Öyle olmasalar onlarla uğraşmazdı.

*Onları izlerken midem
bulanıyordu. Burada
olmaz. Bugün olmaz.*

Yüksek sesle öksürdüm. Babam kızın elini bıraktı. Kız far görmüş geyik gibi görünüyordu. Tek kelime etmeden, kapıdan çıkıp avluya doğru koşarak uzaklaştı.

Sonra sadece babam ve ben kaldık.

"Söz vermiştin." Bu bir suçlamaydı.

Ya annem görseydi? Ya da Lindsey? Ya da herhangi biri?

Ama bu babam gibi bir adam için heyecanın bir parçasıydı. Bunu şimdi anlıyorum. Tehlikeli olmasaydı buna değmezdi.

"Jess." Adımı üzgün bir şekilde söyledi. Sanki anlamamışım gibi. Sanki sorun benmişim gibi. Sanki bir çocukmuşum ve az önce flört ettiği genç kadınla aynı yaşta değilmişim gibi.

"Söz vermiştin," diye tekrarlardım. Boş kutuları bıraktım ve merdivenlerden yukarı koştum.

★ ★ ★

Onlar gittikten sonra uzun bir süre orada durdum.

Ondan nefret ediyordum. Birinden nefret etmenin mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla. Onu sevdim. Birini sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla. Ve sonra ağladım. Çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

**Randall Dağı Polis Departmanı Tammy Estep ve Phoebe Baker'ın Kaybolmasıyla
İlgili Basın Toplantısı**

15 Ocak 1999, 10:15 AM

"Günaydın. Ben Mt. Randall polis departmanından Çavuş Liam O'Neil. Sözlerime burada bulunduğunuz için herkese ve tesislerini kullanmamıza izin verdikleri için Mt. Randall Baptist Kilisesi'ne teşekkür ederek başlamak istiyorum. Her ikisi de Southern State Üniversitesi'ne devam eden iki kadının yakın zamanda kaybolmasıyla ilgili bir güncelleme yapacağım. Etrafta pek çok söylenti ve spekülasyon dolaştığını biliyorum ve bu hikayeleri yatağa atmak için gerçeklere sahip olduğunuzdan emin olmak istedim. Southern State Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olan Kuzey Carolina, Leonard's Creek'ten Phoebe Baker için 11 Aralık'ta kayıp ihbarında bulunulduğu doğrudur. Kendisi en son 6 Aralık'ta kampüsteki Marion Hall'da oda arkadaşı tarafından görülmüş. Ekibim birkaç arkadaşı ve tanıdığıyla görüşmüş ve şu anda cinayete dair herhangi bir kanıt bulunmadığını tespit etmiştir. Phoebe'nin kendi isteğiyle ayrılmış olması kuvvetle muhtemeldir. Baltimore, Maryland'den üçüncü sınıf öğrencisi Tammy Estep en son 12 Kasım'da görülmüştür. Şu anda Tammy'nin kayboluşunun bir kayıp vakası olarak ele alınmadığını belirtmek önemlidir, çünkü ne ailesi ne de başka biri resmi olarak bir bildirimde bulunmamıştır. Phoebe gibi Tammy'nin de okuldan kendi isteğiyle ayrıldığına inanılmaktadır; yine herhangi bir cinayet belirtisi yoktur. Elimizde kanıt olmamasına rağmen, Mt. Randall Polis Departmanı olarak ailelerini ve arkadaşlarını rahatlatmak amacıyla her iki kızın da yerini tespit etmek için metodik ve kararlı bir yaklaşım sergiliyoruz. Bu nedenle, toplum için herhangi bir tehlike olmadığını düşünüyoruz. Bunlar münferit olaylar gibi görünüyor. Bu da, aksi yöndeki söylentilere rağmen, üçüncü bir tarafın olaya karıştığına inanmak için hiçbir neden olmadığı anlamına gelmektedir. Başta Başkan Bradley Hamilton olmak üzere Southern State Üniversitesi personeli, Phoebe'nin ailesine en iyi şekilde destek olabilmek için ekibimizle yakın işbirliği içinde çalışmaktadır. Tammy'nin ya da Phoebe'nin ölümüyle ilgili herhangi bir bilgiye sahipseniz

lütfen Randall Polis Departmanı ile irtibata geçin. Ŗu anda soru kabul etmeyeceğim. TeŖekkr ederim."

BÖLÜM

10

LINDSEY

Günümüz

Yatağımda oturmuş telefonumun onuncu kez çalmasını izliyordum. Ve onuncu kez görmezden geldim.

Onu görmezden geldim.

Dün gece uyuyamadım. Sabahın erken saatlerine kadar Ryan ve Jess'in resimlerine bakarak uyanık kaldım. Onlara o kadar uzun süre bakmıştım ki gözlerimi kapattığımda görüntüler göz kapaklarımda içine kazınmıştı.

Ryan ve Jess birlikteydiler.

Bunu kabullenemedim. Benim için ne anlama geldiğini.

Neyse ki bugün izin günümdü. Zihnim allak bullak olmuşken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip misafirlerle ve personelimle uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemezdim.

Sabahtan beri bilerek ailemden kaçıyordum. Onlara ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. Bunun yerine kendimi odama kapatmış ve Ryan'dan başka bir şey düşünmemiştim. Ve Jess'i. Ve Ryan ve Jess.

Konuşacak birine ihtiyacım vardı. Beni anlayacak birine.

Ama kimsem yoktu. Yalnızlığım hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

İnsanları okuyabildiğimi sanırdım. Her zaman içgüdülerime güvenmiştim. Ama o beni kandırılmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kendimi yakışıklı bir adam tarafından kandırılmış bir aptal gibi hissediyordum. Sıradan bir adam da değildi. Kız kardeşimin erkek arkadaşıydı.

Ryan'ın hikâyeye bu kadar bağlanmasına şaşmamalı. Ona ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bunca zamandır ona aşık mıydı? Onun ortadan kayboluşu benim hayatımı şekillendirdiği gibi onun hayatını da şekillendirmiş miydi?

Ona kızmak istedim. Kızdım da. Ama baskın duygu üzüntü oldu. Biraz benim için, hatta onun için de.

Telefonum yine çaldı ve neredeyse görmezden geliyordum. Ama sonra bunun *On Saniyede Yok Olmak* podcast'inin yeni bölümü için bir uyarı olduğunu gördüm. Dinlemekten neredeyse korkar hale gelmiştim. Bitmek bilmeyen sohbetleri ve uygunsuz şakaları beni öfkeliyordu. Bu faili meçhul vakalara ışık tutmalarını takdir etmekle birlikte, bunu biraz daha saygılı bir şekilde yapmalarını diliyordum.

Davranışları hakkındaki eleştirilerime rağmen, soruşturma için yeni olan pek çok bilgiyi ortaya çıkarıyorlardı. Ve bu haftaki podcast'te Jess'in erkek arkadaşıyla ilgili bazı ilginç bilgiler bulduklarını iddia ettiler. Ama ilk kez, haberi sunuculardan duymadan önce biliyordum.

Çünkü artık erkek arkadaşının kim olduğunu biliyordum...

Ryan. "Linds!" Babam merdivenlerden yukarı bağırdı. "Bir ziyaretçin var."

Yataktan kalktım ve kapıya doğru yöneldim. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama babama her kimse onu göndermesini söyleyip söyleyemeyeceğimi merak ediyordum.

Bunu yapamayacağımı zaten bildiğim için aşağı inerken derin bir iç çektim. Babam hayatla yüzleşmeniz, hatalarınızı kabullenmeniz ve sorumluluk almanız gerektiğini düşünen bir adamdı. Ve beni hiçbir şeyden çekinmemem için yetiştirmişti.

Merdivenlerin ortasına geldiğimde Ryan'ın ön kapının yanında durduğunu görünce şok oldum.

Babamın, evindeki adamın Jess'in eski erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyordum. Beni takip ettiğini ve güvenimi kazanmak için kim olduğu konusunda yalan söylediğini. Jess ortadan kaybolduktan sonra bile babam hiçbir zaman kızımın çıkamazsın türünden bir baba olmamıştı. Doğru seçimleri yapacağıma güvendiğini söyleyerek beni kendi kararlarımı vermem için yalnız bıraktı. Gerçi

Bazen güvenden çok ilgisizlik gibi hissediyordum. Duygusal esenliğim için, onun arka koltuktaki ebeveynliğini asla çok yakından incelememeye zen gösterdim.

Buna rağmen, bu duruma birazdan daha fazla sinirleneceğini biliyordum. Her Şeyden ok Ryan'ın Jess'le olan bağlantısı yüzünden.

Ryan'a bakarken Şiddetli bir duygu atışması hissettim. Bedenim hâlâ onun yakınlığına tepki veriyordu ama yine de kim olduğunun yıkıcı gerçekliğiyle savaş halindeydi. Yalanları, geriye sadece kan ve posa kalana kadar kalbimi parçaladı.

İki adam da dönüp bana baktı. Babamın gülümsemesi her zamanki gibi dalgındı, sanki fiziksel olarak odadan çıkmadan önce zihinsel olarak odadan çıkmış gibiydi.

Ryan'a bakmak istemiyordum ama elimde değildi. İlk tanıştığımızda olduğu gibi, kendimi içine çekilmiş hissettim. Hasta olana kadar onu içime çektim.

O ana kadar aramızdaki yaş farkı bariz bir Şekilde ortaya çıkmamıştı. Benden biraz daha büyük olduğunu biliyordum ama babamın yanında durduğunu görünce bu çok bariz bir Şekilde ortaya ıktı.

Ryan'ın gözlerinin köşelerindeki kaz ayaklarına odaklandım. Saat beş yönündeki gölgesinin yanı sıra koyu kahverengi saçlarının da griye çaldığını fark ettim.

Çok yakışıklıydı ve benden çok daha yaşlıydı.

Ve Şimdi görebildiğim tek Şey -hissedebildiğim tek Şey- ihanetti ve Jess hâlâ burada olsaydı, Ryan merdivenlerin dibinde beni değil onu bekliyor olacaktı.

"Selam Lindsey," diye selamladı Ryan, "seni birkaç kez aramayı denedim ama cevap vermedin."

"Meşguldüm. Ne istiyorsun?" Ses tonumdaki keskinlik onu Őařırtmıřa benziyordu.

Benim bariz kızgınlığım karşısında babam meraklı görünüyordu. Sanki durumu anlamaya çalışıyormuş gibi aramıza baktı. Sanki kendisinden nasıl bir tepki beklendiğini anlamaya çalışıyordu.

"Belki de Şu an ziyaret için uygun bir zaman değildir," dedi kibarca.

Ryan babamı tamamen görmezden geldi, bunun yerine ona verdiğim tepki karşısında kafası karışmış gibi görünüyordu. "Lindsey, iyi misin?" Sesi endişeli geliyordu.

"Ben... bence gitmelisin," dedi babam sert görünmeye çalışarak. Bu kadar üzgün olmasaydım komik olabilirdi. Babam koruyucu bir tip değildi ve benim söz konusu olduğumda nasıl davranması gerektiğini pek bilmediği açıktı. İlişkimiz böyle değildi. Sanki rol yapıyor ve repliklerini beceremiyormuş gibi hissediyordum.

Ryan'ın bakışları babama kayıyor, sonra tekrar gelip bana yerleşiyor. "Ne oldu?"

Tabii ki, sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden birdenbire onu görmek istemiyormuşum gibi davrandığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne de olsa adam zihin okuyucu değildi.

Ona el bombası gibi suçlamalar yöneltmek ve bunların sahtekâr suratında patlamasını izlemek çok kolay olurdu. Ama ona açıklama şansı vermek istemedim. Ağzından dökülen yalanları duymak istemedim.

Her yanımda buz gibi oldu. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Babam bizi izlemeye devam etti, ancak sanki tüm bu sahne onu rahatsız ediyormuş gibi yavaşça mutfığa doğru ilerlemeye başladığını fark ettim. "Linds, yardımına ihtiyacın var mı?" Cevap vermedim, dikkatim Jess'in erkek arkadaşındaydı.

Ryan sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş gibi çenesini sıktı, yalvaran gözlerini benimkilere dikti. "Seni üzecek ne yaptım bilmiyorum Lindsey, ama duymak isteyeceğin bir şey söyleyeceğim. Lütfen bana birkaç dakika ver. Eğer istemezsen daha fazla kalmayacağım."

Ne yapacağımdan emin değildim. Onunla yüzleşmek istedim. Gidecek yeri olmayan tüm bu öfkeyi serbest bırakmam gerekiyordu. O kız kardeşimin erkek arkadaşıydı. *Bildiğimi* bilmesini istiyordum.

Ama ya kimliğinin ortaya çıktığını anladığında yeni bulduğu bilgileri toplayıp benimle hiç paylaşmadan gittiye? O anda, Jess'e ne olduğunu öğrenme dürtüm, onu ifşa etme arzumdan daha ağır bastı.

Ama ona güvenmiyordum. Ve daha da kötüsü, *kendime* de güvenmiyordum. Onu.

"Lindsey?" Babam şimdi tedirgin görünüyordu, sanki sonunda nasıl devam etmesi gerektiğine karar vermiş gibiydi. Ryan'a baktı. "Belki de onu dışarı çıkarmalıyım."

Ryan babama bakmamaya çalışarak açıkça kaşlarını çatıyordu ama bir şekilde öfkesinin ona yönelik olduğunu biliyordum. Ondan yayıldığını hissettiğim öfke miktarı, durum göz önüne alındığında bana aşırı geldi. Ryan'ın düşmanlık seviyesini anlamıyordum.

Ancak babam umursamaz görünüyordu.

İliklerime kadar yorgunluk hissederek merdivenlerin geri kalanını indim. "Sorun yok baba, onunla konuşacağım." Aynı hataları tekrar tekrar yapıyormuşum gibi hissediyordum. Hak etmeyen insanlara güvenmeye devam ediyordum.

Söyle ona. Kafamın içinde bir ses fısıldadı. Bırak bilsin ki onun peşindesin.

Yüzüne bağırma dürtüsünü görmezden gelmek zordu. Ama bir şekilde yuttum ve içimde tuttum. Şimdilik.

"Pekâlâ, izin verin de yolunuzdan çekileyim." Babam yardımına ihtiyaç duyulmayacağı için rahatlamış görünüyordu ve aceleyle odadan çıktı.

Ryan'ın yanından geçip verandaya çıktım. O da beni takip etti ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Neler oluyor?" Ryan talep etti. "Bütün gün seni arayıp durdum.

Hatta resepsiyona gidip nerede olduğunu sordum ama bugün izinli olduğunu söylediler. Bugün izinli olduğunu bana neden söylemedin? Bir şeyler söylemeliydin. Sana ulaşabilmem gerek Lindsey. Bu ciddi bir mesele." Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya niyetli görünüyordu ama ben mesafeyi korumaya kararlıydim. "Benden kaçıyor musun?"

Arkamı dönmeye başladım. Ona bakamazdım. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu. Ona ne söyleyeceğimi hazırlamamıştım. Tüm bu olanlara kendim bile zar zor akıl erdirebilmişim.

Ryan bana doğru uzandı, eli pazuma dolandı. Yüzümü ona dönmem için beni geri çevirdi. "Dinle, ne yaptığımı ya da beni neden görmezden geldiğini bilmiyorum ama bu adil değil, tamam mı? Adil değil,

Lindsey. Benden istediğın her şeyi yaptım. Sana bildiklerimi anlattım. Sana karşı tamamen açık oldum. Ama bundan daha fazlası var." Gözleri onu dinlemem için yalvarıyordu. "Lindsey, senden hoşlanıyorum." Eli kolumdan aşağı kayarak nazikçe elimi tuttu. Ve Tanrı yardımcım olsun, ona izin verdim. Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum. "Randall Dağı'na geldiğimde bunun olmasını hiç istememiştim ama olduğu için çok mutluyum."

Onun çaresizliği karşısında felç olmuş gibi hissettim. Öğrendiğim her şeyi unutmak istiyordum. Yirmi dört saat öncesine, Jess'le aramızdaki ilişkinin bitmek üzere olduğunu hissettiğim ve Ryan'la aramızda bir şeyler olabileceğine inandığım zamana geri dönmek istiyordum. Her şeyin bu kadar çabuk kötüye gidebilmesinden nefret ediyordum. Bana bakmaya devam etti, yüz ifadesi üzgün ama sertti.

"Lanet olsun, bir şey söyle!" diye bağırdı aniden. Kollarımı tekrar kavradı ve sanki aklımı başıma getirmek istercesine sıktı.

Elinden kurtuldum ve bir adım geri çekildim, yaşadığım şok sonunda beni harekete geçirdi. "Bana *asla* bağırma."

Ryan anında pişmanlık duydu. "Özür dilerim, Lindsey-"

"Elinde bilgi olduğunu söylemiştin. O kadar önemli bir bilgi ki aceleyle buraya gelmen gerekti-" Durdum, yüzüm sertleşti ama sorunun cevabını daha ağzımdan çıkmadan biliyordum. "Nerede yaşadığımı nereden biliyordun ki?"

Bu soru Ryan'ı şaşkına çevirdi. "Oh, seni araştırdım-"

"Beni araştırdın. Tanıştığımızda yaptığın gibi mi? Benim hakkımda başka ne biliyorsun?" Bastırdım.

Eğer yeterince zorlarsam, zaten bildiğim şeyi itiraf edecek miydi? Bana gerçeği söylemesini sağlayabilir miydim? Jess'le çıkıyordu, bu yüzden nerede yaşadığımı, Jess'in nerede yaşadığını bilmesi mantıklıydı.

"Ben, uh... hiçbir şey, öyle bir şey değildi. Nerede yaşadığını biliyordum çünkü-" Tereddüt etti.

Bu muydu?

Kendisinin zaten tanıdığım yalancı bir piç olduğunu ortaya çıkaracak mıydı?

Sonra gülümseme geri geldi. Midem karmaşık düğümlere ayrılırken bile içimin titremesine neden olan o tanıdık, kolay gülümseme.

"Ben bir gazeteciyim, unuttun mu? Bir şeyler bilmek benim işim."

Ezici bir hayal kırıklığı hissettim. İçten içe, onun hakkında yanıldığımı ummuştum. Belki de bir şeyleri yanlış anlamıştım. Ama o hiçbir şeyi kabul etmeyecekti.

İçimdekileri dökmek için zaman beklemem gerekecekti. "İki dakikan var ve hepsi bu."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yorgun ve gergin görünüyordu. Yalanlarını takip etmenin onun için zor olup olmadığını merak ettim.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu, basamakları göstererek.

Başımı salladım. "Ben ayakta iyiyim. Sadece bana buraya ne söylemeye geldiğini söyle."

Hem kederli hem de sinirli görünüyordu. "Peki, Çavuş Liam O'Neil ile konuşacağımı bilmenizi isterim."

"Çavuş O'Neil mı? Jess'in davasında çalışmıştı," dedim şaşkınlıkla. Ryan başını salladı.

"O baş dedektifti. Yıllar boyunca onunla birkaç kez konuştum. Sorularımı hep geçiştirdi. Ama dün gece siz gittikten sonra, Tammy'nin başına gelenleri öğrendikten sonra onu tekrar aradım. Sonunda onunla yüz yüze görüşüp görüşemeyeceğimi ve onu kayda alıp alamayacağımı sordum." Onun hakkında bildiğim korkunç şeyleri hatırlamamı zorlaştıran bulaşıcı coşkusu işte oradaydı. "Benimle gelmeni istiyorum Lindsey. Bu, davayı orada olan biriyle araştırmak için gerçek bir şans. Jess'in kayboluşunun iç yüzünü bilen biriyle."

"Ama Çavuş O'Neil işe yarayacak ne söyleyebilir ki? Herkes polisin o zamanki soruşturmayı batırdığını biliyor," diye karşı çıktım, heyecanlanmak istemiyordum... henüz.

"Bunu anlıyorum. Ama bence elinde bazı gerçek bilgiler var. Onun için neyin değiştiğinden emin değilim ama bunca zaman sonra nihayet eski dava dosyalarına bakmama izin veriyor. Görünüşe göre emekli olduğunda her şeyin kopyasını çıkarmış, her ne kadar çıkarmaması gerekse de." Ryan neredeyse beklentiyle titriyordu.

"Tamam, bu kesinlikle iyi haber." İçimden heyecan dolu bir sarsıntı geçti.

"Biliyorum, bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum. Ee, ne diyorsun? Benimle gelir misin? Şimdi oraya gidiyorum."

Ryan yüzüme dokunmak istercesine bana doğru uzandı. Ondan kaçmam bir saniye bile sürmedi, parmakları tenimi okşadıktan sonra geri çekildim.

Neyim vardı benim? Yalancı olduğumu bildiğim bir adamın ilgisini arzulayacak kadar zavallı mıydım? Kayıp kız kardeşimi seven bir adamın? Büyük ihtimalle beni kullanan bir adamın?

"Ben oradayken seninle konuşacak mı?" Ben sordum.

"Oh, ona her şeyi anlattırarak kişinin sen olacağına güveniyorum." Ryan neredeyse manik görünüyordu.

"Çünkü ben Jess'in kız kardeşiyim," dedim, "ve eğer orada olursam ve bildiklerini sana anlatırsam kendini suçlu hissedeceğini düşünüyorsun." Bu bir soru değildi. Bu bir gerçektir ve Ryan'ın da hemen kabul ettiği bir gerçek.

"Zaten konuşmaya fazlasıyla hazır gibi görünüyordu, ama bunu sağlamak için senin orada olmandan daha iyi bir yol olabilir mi? Jess'in küçük kız kardeşi, bunca yıl sonra hala cevaplar arıyor."

"Gerçek bir gazeteci gibi konuştun."

Ryan özür dilemeden omuz silktili. "Ama işe yarayacak. Bunu görmüyor musun? Onda ne olduğunu görmem *gerek*. Oyunu değiştirebilir. Cevaplar ve o zamanlar yapılan hatalar o dosyalarda olabilir. Dava yeniden açıldığına göre, hazır olabilmemiz için her şeyin önüne geçmenin önemli olduğunu düşünüyorum." Tekrar bana uzandı, avucuyla yanağımı kavradı. "Ve bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Hak ettiğin kapanışı yapmana yardım etmek istiyorum. Belki o zaman hayatımıza devam edebiliriz."

Gözlerinde gerçek bir şefkat gördüğüme inanmak istedim.

Yine de fotoğrafları görmüştüm. Ryan McKay, Jess'in erkek arkadaşıydı.

Ve ben Jess'in kız kardeşiydim.

Ona arkamı döndüm ve yüzünde beliren acıyı gördüm. "Eşyalarımı alayım." İçeri girdim ve mutfığa gittim. ceketimi ve çantamı almak için.

"Her şey yolunda mı?" Babam elindeki araba dergisinden başını kaldırıp zar zor baktı.

"Her şey yolunda baba."

Ona gerçeği söyleyemedim.

Çok utanıyordum.

Çok utanmıştım.

Çok az tanıdığım bir adama karşı hisler beslemekten nefret ediyordum. Bunu bilmem gerekirdi. Jess hakkında daha fazla şey öğrenmek için ona ihtiyacım olmasından da nefret ediyordum. Kız kardeşimin gizemini çözecek anahtarların onda olması beni çileden çıkarıyordu.

"Nereye gidiyorsun? Annen bilmek isteyecektir" diye sordu. Beni hiçbir zaman kendisi için sormadığını fark ettim. Her zaman annem için sorardı. Sanki o olmasa, hiç zahmet etmeyecekmiş gibi. Bariz olanı görmezden gelmek için harcadığım çaba beni yıpratmaya başlamıştı.

"İşe gitmem gerekiyor." *Yalanlar*. "Sadece bir saat sürecektir ya da Yani. İlgilenmem gereken bazı şeyler var." *Daha fazla yalan*. "Ryan beni oraya götüreceğini ve sonra eve getireceğini söyledi."

Çok kolay yalan söyledim.

Belki de Ryan ve ben aynıydık.

"Neden kendi arabayı almıyorsun?" Babam sordu.

O anda bir hikâye bulmaya çalıştım ama bunda pek iyi değildim.

Babam ilk kez bana dikkatle baktı. Bir kez olsun gerçekten dikkatini veriyor muydu? "Neler oluyor, Linds? Kim bu adam?"

"O sadece işten bir arkadaş, baba." Ona çabucak sarıldım, bir an için hâlâ çocuk olmayı diledim, böylece ailemin sorunlarımı çözebileceği yanılsamasına inanabilirdim. "Sadece birkaç saatliğine geleceğim. Anneme söyle, bana ihtiyacı olursa telefonum yanımda."

Geri çekildiğimde babamın gözleri kısıldı. "Sana bakışını beğenmedim, Lindsey."

Kalın kalın yutkundum, alışılmadık endişe gösterisinden rahatsız olmuşum. "Bana nasıl bakıyor?"

Babam bana baktı ama gördüğünün ben olduğumdan emin değildim. "Böyle adamların nasıl düşündüğünü bilirim. Lütfen dikkatli ol."

Duygulandığımı hissederek yanağına bir öpücük kondurdum. Oldukça iyimser bir şekilde, belki de aramızda her zaman arzuladığım yakınlığı kurmak için çok geç olmadığını düşündüm. Belki de kendi bağımızı kurmamız için bir şans vardı. Kendimi biraz daha hafiflemiş hissederek dışarı çıktım ve Ryan'ın beni pek de sabırla beklemediği yere gittim.

Onu görünce ruh halim anında bozuldu.

"Hadi gidelim," dedi ve ben de onu arabasına kadar takip ettim. Arabaya binmeden önce tereddüt ettim, Ryan'ın bana başka hangi yalanları söylemiş olabileceğini merak ediyordum. Gerçekte kim olduğunu merak ediyordum. Ondan şüphelenmekte haklı olduğumu biliyordum ama cevapları bulmak istiyorsam onunla gitmekten başka çarem olmadığını da biliyordum. Ve cevapları her şeyden çok istiyordum.

Motoru çalıştırdığında bana baktığını hissettim. Bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu söyleyebilirdim.

"Nerede yaşıyor?" Aramızdaki sessiz boşluğu doldurmak için sordum.

"Uzak değil. Randall Dağı'ndan bir sonraki kasabaya taşındı.

Jess'in dosyası kapandıktan kısa bir süre sonra. Başka bir polis departmanına transfer oldu ya da ettirildi, hangisi olduğundan emin değilim" dedi ve ana yola döndü.

"Jess'in davasını çözemediği için çok tepki aldığını tahmin ediyorum."

"Randall Dağı'ndaki insanlar pek mutlu değildi. Yerel kızlarından biri kaybolmuştu ve polis onu bulamıyordu. Suçlayacak birine ihtiyaçları vardı." Ryan Doll's Eye Gölü'ne giden sapağın yanından geçti. Polis şeridi hâlâ oradaydı. Acaba başka bir şey bulabilecekler miydi?

"Ve eğer kasaba size karşı cephe alırsa, bunun geri dönüşü yoktur," diye ekledim.

"Nasıl olduğunu bilirim. Ben de küçük bir kasabadanım. Aslında Leonard's Creek'te büyüdüm, buradan sadece otuz mil uzakta ve Randall Dağı'ndan çok da büyük değil. Çocukken buraya birkaç kez geldim. Büyükannem kasabanın hemen dışında yaşardı. Hatta bir keresinde beni Doll's Eye Gölü'ne götürmüştü."

"Gerçekten mi? O zamandan beri orada mısın?" Kaşlarımı kaldırdım. Cevabı zaten biliyordum. Onun ve Jess'in fotoğrafını orada ben de görmüştüm.

Sadece söyle bana!

"Hayır, sadece gençken bir kez," diye yanıtladı ters bir şekilde. Yutkunurken adem elmasının sallanışını izledim.

"Hayatınız hakkında pek bir şey söylemediniz. Demek buradan çok uzakta değilsin?" Zorladım. Ryan hakkında bu kadar az şey biliyor olmam -benim hakkımda bu kadar çok şey bilirken onun kendisi hakkında hiçbir şey söylememiş olması- büyük bir tehlike işareti olmalıydı.

Ryan gerildi. "Evet, ama anlatacak pek bir şey yok, gerçekten."

"Küçük kasabalar zor olabiliyor, değil mi?"

"Elbette öyledir" demem üzerine yan gözle bana baktı.

"Herkes her zaman birbirinin işini bilir," diye ekledim. "Ve hiçbir şeyi unutmanıza asla izin vermezler."

Bir dereceye kadar anlıyordum. Randall Dağı'nda büyümek zor olmuştu. Jess kaybolmadan önceki hayatı hatırlamıyordum, sadece sonrasını hatırlıyordum ve bundan kaçış yoktu. Sonsuza kadar Jessica Fadley'in, yani on saniye içinde ortadan kaybolan kadının küçük kız kardeşi olarak bilinecektim.

Ryan'ın neyle hatırlandığını merak ettim.

Ryan'la tanıştığımdan beri ilk kez biraz korkmuştum. Bu adam hakkında gerçekten ne biliyordum?

"Birkaç hafta önce Doll's Eye Gölü'ne gittim. Oraya gitmeyeli uzun zaman olmuştu," derken buldum kendimi, her şeyden çok rahatsız edici sessizliği doldurmak için.

Konuşmak, onunla bir arabada tek başıma olduğum gerçeğini düşünmekten daha kolaydı. Benden bir şeyler sakladığını bildiğim bu adamla. Tanıştığımız günden beri bana yalan söyleyen bir adamla.

Kaşları çatıldı ve çenesi sertleşti. "Oraya gitmemeliydin."

Ellerimin karıncalanmasını ve kalbimin çarpmasını hissettim.

Yakışıklı profiline dikkatle baktım.

Onun sadece bir yalancı olduğuna ve daha kötü bir şey yapmadığına inanmak zorundaydım.

Ancak bir sonraki yorumu kararımı bir kez daha sorgulamama neden oldu.

"Oldukça ıssız bir yer. Tammy'nin orada bulunmasına şaşırmadım." Sıkıntıyla karışık bir oflama ile mizahsız bir kahkaha arasında bir yerde ağır bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bulunmuş olmasına bile şaşırdım."

Söylemesi garip bir şeydi. Korkunç bir şeydi, gerçekten. Ryan kulağa nasıl geldiğini fark ederek tekrar güldü, bu sefer rahatsız olmuştu. "Demek istediğim, eğer bir ceset atacaksan, bunu yapmak için iyi bir yer. Sence de öyle değil mi?"

"Ben... Sanırım." Pencereden dışarı baktım, nabzım hızla atıyordu.

Ondan sonra sessizliğe gömüldük. Ryan kendi düşüncelerinde kayboldu, ben de kendi düşüncelerimde.

Çavuş O'Neil'in yaşadığı Grantville kasabasına doğru ilerlerken sessizliği bozdum.

"Çok uzun süre dışarıda kalamam yoksa babam endişelenir."

Sözlerin kendisi doğru olmasa bile bir uyarı olması gerekiyordu. Babam endişelenmezdi ama Ryan bunu bilmiyordu. Hiçbir Geye kalkışmamam için bir tehdit olması gerekiyordu çünkü ben özlenecek bir kadındım. Ryan'ın alaycı tavrı beni şaşırttı.

"Oh, eminim yapacaktır." Kelimelerden anlamadığım bir alaycılık damlıyordu.

Bu kadar açık bir şekilde düşmanca davranma cüretini nereden bulduğunu merak ederek ona ters ters baktım. Babamı tanı mıyordu. Ailemle olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aslında bilmiyordu. Bizim hakkımızda bildiğini sandığı her şey, kız kardeşim yirmi dört yıl önce kaybolduğunda sona ermişti.

Jess'in kaybolduğu gün ailemle ilgili her şey değişmişti. Ryan sadece artık var olmayan bir ailenin anılarını biliyordu.

★ ★ ★

"Teşekkürler için kabul ediyorum için konuşmak için Ben
üzerinde böyle kısa fark ettim, Çavuş," dedi
Ryan hoş bir şekilde. Emekli çavuşa elini uzattı

sallamak için dedektif.

"Sorun değil. Bu davaların özölmesini uzun zamandır bekliyordum. O kızlardan en azından birinin bulunduğunu bilmek tüm bu karanlığın içinde bir ışık. Tek umudum bu zavallı ailelerin her şey sona erdiğinde biraz olsun rahatlayabilmeleri."

Emekli polis dedektifi bana döndü. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. ..." Gözleri genişlerken sözleri kesildi. Titrek bir nefes aldı. "Tanrım," diye nefes aldı. Gözleri parlıyordu ve ağlayabileceğini düşündüm. "Sen kız kardeşisin, değil mi?" Bu bir soru değildi.

"Merhaba, ben Lindsey Fadley." Ona zayıf bir gülümseme verdim ve elimi uzattım ama elimi tutmadı. Şoka girmiş gibiydi.

Yıpranmış elinin tersiyle gözlerini sildi. "Seni tanıyorum. Seni son gördüğümde sadece küçük bir kızdın ama seni nerede görsem tanırım. Jessica önünde uzun bir hayat olan genç ve güzel bir kadındı. Onu bulmayı gerçekten umuyordum. Bulamadığım için üzgünüm." Sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Birkaç saniye sonra Çavuş O'Neil kendini toparladı ve bizi eve götürdü. Oturma odasının ortasındaki sarkık kanepeye oturduk. Mobilyalar küf kokuyordu ve her yüzey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Baktığımı fark etti ve yarı mahcup bir şekilde kıkırdadı.

"Ben ev işleriyle ilgilenen biri değilim. Bu her zaman karımın işiydi. Vefat ettiğinden beri onun eşyalarını kaldırmaya, hatta temizlik yapmaya bile cesaret edemiyorum. Her günü atlatmak için tek yapabildiğim bu."

"Kaybınız için üzgünüm," dedim usulca.

"Teşekkürler. Dün gibi geliyor ama aslında önümüzdeki hafta iki yıl olacak. İyi bir kadındı ve iyi bir hayatımız vardı. Kanseri onu aldı ve görünüşe göre ben de çok geride kalmayacağım." Bu konuda üzgün görünmüyordu. "Bu yüzden sizinle konuşmayı kabul ettim." Ryan'a baktı ve masadan bir karton kutu alıp bana uzattı. Ağır değildi.

"Nedir bu?" Kapağı açıp içindeki kâğıt yığınlarını görünce sordum. Keskin bir nefes aldım. "Bu mu-?"

"Bu eski dava dosyası. Ya da en azından elime geçen her şeyin bir kopyası. Kayıp kızlarla ilgili elimdeki her şey bunun içinde," dedi Çavuş O'Neil kutuyu ayaklarımın dibine koyarken. "Onu almamam gerektiğini biliyorum. Eğer biri bunun bende olduğunu bilseydi, başım büyük belaya girerdi. Özellikle de şimdi bunu seninle paylaştığım için. Ama vicdanım rahat bir şekilde dışarı çıkmalıyım."

"*Temiz bir vicdanla dışarı çıkmak* istemek kulağa Yanlış bir şey yaptın," dedi Ryan, sözlerinde daha önce olmayan bir keskinlik vardı.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diye yanıtladı yaşlı eski polis memuru ciddiyetle. "Mesele şu ki, bunca yıldır kemiği olan bir köpek gibiydin - sürekli telefon edip yeni bir şey olup olmadığını soruyordun. Seninle konuşmam ve bildiğim her şeyi anlatmam en doğrusu gibi görünüyor. Benim sana söyleyemediklerimi de belki sen kendi başına çözebilirsin."

Ryan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakmadım.

Çavuş O'Neil öne doğru eğildi ve Ryan'a ilk kez yakından baktı. "Seni tanıyor muyum? Daha önce tanıştık mı? Çünkü çok tanıdık geliyorsun." Tıraşsız çenesini kaşıdı. Adam seksenine yaklaşıyor olmalıydı ama bundan çok daha yaşlı görünüyordu. Yaptığı iş gibi bir işin ona zarar vereceğini tahmin edebiliyordum. Ona sormaya geldiğimiz davalar muhtemelen onu önemli ölçüde yaşlandırmıştı. Yine de hâlâ çok zeki görünüyordu.

Ryan rahatsız görünüyordu. "Oh, hiç sanmıyorum-" diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"O Ryan McKay, Jess'in erkek arkadaşıydı."

Bildiklerimi açıklamak için neden o anı seçtiğimden emin değildim ama içimdekileri dökmek iyi hissettirmişti. Belki de başka birinin yanında kendimi daha güvende hissediyordum.

Ryan başını kaldırdı ve ben de onun şokunu hissettim. Bakışlarından kaçındım, onun yerine Çavuş O'Neil'a odaklandım. Konuşmak istediğim kişi oydu. Ryan'la daha sonra konuşacaktım.

"Evet, doğru. O zamanlar sizinle röportaj yaptığımı hatırlıyorum." Dağınık sehpanın üzerindeki not defterlerinden birini aldı ve birkaç sayfasını karıştırdıktan sonra yerine bırakıp başka bir tane aldı ve aynısını yaptı. "Ryan McKay... aradığınızda *Chicago Courier*'den Ryan Kay dediğinizi sanmıştım hep. Muhtemelen başka türlü ikiyle ikiyi bir araya getirebilirdim. Jessica ortadan kaybolduğunda onunla sadece birkaç aydır çıkıyordunuz, değil mi?"

Ryan bir kez daha sustu ve ona baktığımda hâlâ bana baktığını gördüm, sersemlemiş gibiydi. Acaba Çavuş O'Neil bunca yıldır onu yanlış mı duymuştu, yoksa Ryan konuştuklarında ona bilerek mi yanlış isim vermişti? Bu noktada ondan hiçbir Çey beklemezdim.

"Doğru," dedi sesi kısık bir şekilde.

Kalbim sıkıştı. Yanılmış olmayı umduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum. Belki de bir şekilde her şeyi karıştırmıştım. Bulduğum resimlere bakılırsa bu aptalcaydı, ama yine de bu mantıksız umut vardı. Ama onun ağzından çıkan kelimeleri duymak beklediğimden ya da istediğimden daha fazla canımı yaktı.

"Sizinle birkaç kez görüştüm. Sizi kesinlikle şüpheli kişi olarak gördüm, alınmayın ama bu tür davalarda on **k i ş i d e n** dokuzu sevgilidir." Çavuş O'Neil şu anda not defterinin sayfalarını çeviriyordu, patlattığı bombanın farkında değildi.

Ryan bir şüpheliydi. Elbette öyleydi. Mantıklı.

"Küçük kız kardeşinin doğum günü partisi için ailesinin evine gitmeden hemen önce tartıştınız." Bana onaylayan nazik bir gülümseme verdi. "Anlatılanlara göre, gürültülü ve herkesin önünde olmuş." Başının yan tarafına vurdu ve gülümsedi. "Gördün mü, yaşlı olabilirim ama her şey hâlâ burada."

"98'de kadınların kaybolmasında bilinmeyen bir seri katilin parmağı olduğunu düşünmediğinizi söylemiştiniz. Buna hala inanıyor musunuz?" Konuyu saptırmadan önce ona sordum.

Bir soruşturmayı yönetirken, söylentilerin her şeyi belirlemesine izin veremezsiniz. Etrafta dönen bir sürü hikaye olduğunu biliyorum. Sakin tutmamız gereken korkmuş bir kasaba vardı. Benim önceliğim buydu." Çavuş O'Neil gürültülü bir şekilde dişlerini emdi. "Ve Kuzey Carolina'lı Boogie Man'in ya da başka bir katilin sorumlu olduğu fikrine asla inandığımı söyleyemem."

"Neden olmasın?" Dürttüm.

Çavuş O'Neil kocaman karnını sıvazladı. "İçgüdülerim asla yalan söylemez. Filmlerde gördüğümüz katillerden birini aramadığımı biliyordum. Bu başka bir şeydi. Bu kişiseldi."

"Peki ya Dr. Daniels? Ona hiç baktınız mı?" Ryan'ın profesör hakkındaki şüphelerini hatırlayarak sordum ama şimdi neden başka birini suçlamaya bu kadar hevesli olduğunu merak ediyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Ryan ve Jess'in tartışmasıyla ilgili bilgi de bir başka sürprizdi. Bir kez daha yanımdaki adamın benden kasıtlı olarak sakladığı gerçeklerle karşı karşıyaydım.

Çavuş O'Neil emin görünmüyordu. "Yaptık, ama çok çabuk gözden çıkarıldı. O zamanki davayla ilgili bazı şeyleri anlamanızı istiyorum. Bu kızlar o zamanlar sadece kayıptı. Kimse cinayetten şüphelenmiyordu. En azından ilk başta. Kızlar her zaman kaçır. Araştıracak ne vardı ki? Ama Phoebe Baker'ın ailesi durmadan arıyordu, biz de kontrol etmek zorunda kaldık. Onları birbirine bağlamadık bile. Hiçbir bağlantı yokmuş gibi görünüyordu. Farklı kadınlar, farklı görünüşler, farklı sosyal çevreler. Tek bağlantıları Southern State'e gitmiş olmalarıydı. Bu pek de kırmızı bayrak sayılmaz, değil mi?"

"Pek çok insan FBI'ı göreve çağırmanız gerektiğini söyledi ama siz bunu hiç yapmadınız. Kaybolmaları kendiniz araştırmaya devam ettiniz," diye konuşmaya başladı Ryan. "Dr. Daniels gibi bariz şüphelileri başından beri görmezden geldiğiniz söyleniyor."

Çavuş O'Neil başını eğerek onayladı. "Belki de öyledir. Ama kimse profesörün yoluna bakmak istemedi. O okulda çok saygı görüyordu. Ve orada işler farklı yürüyor. Kendine has bir yöntemi var.

bir şeyler yapmak. Başlarda donup kalmıştık. Herkes onun hakkında ağzını sıkı tutuyordu, bu yüzden düzgün bir soruşturma yürütmek zordu." Sandalyesinde dik otururken sesi sinirli geliyordu.

"Evet, bir Randall Dağı var, bir de Southern State Üniversitesi. İkisi sık sık kesişmez ve kesiştiklerinde de işler asla iyi gitmez," diye katıldım.

Çavuş O'Neil yorgun bir şekilde içini çekti. "Zorlu bir mücadeleydi. Okulun müdürü, neydi adı," defterini tekrar karıştırdı, "Bradley Hamilton, ona ulaşmak tuğladan bir duvarı yıkmaya çalışmak gibiydi. Dr. Daniels'ın etrafında çember oluşturdu ve ilk sorgulamamızdan sonra ona gerçekten yaklaşamadık. Bu yüzden onu bir soruşturma hattı olarak bırakmak daha kolay oldu." Not defterini tekrar masanın üzerine koydu. "Daha fazla zorlamam gerektiğini kabul ettiğim halde geri çekildim." Boğumlu ellerini birbirine doladı, delici gözleri hiç dalgalanmadı. "Gerçek şu ki, Dr. Daniels'ın mazereti karısıydı. Ve hepimiz biliyoruz ki bir eşin mazereti, üzerine yazıldığı kâğıda değmez."

Yavaşça ayağa kalktı ve kendini koltuğa dayadı. Sırtını gerdi ve sonra dikkatlice şömineye doğru ilerledi. Kendisi ve karısına aitmiş gibi görünen siyah-beyaz bir fotoğrafı eline aldı. Ayağa kalktım ve ona katıldım.

O anda ondan nefret ettim. Daha fazlasını yapmadığı için ondan nefret ettim. Zayıf olduğu için. O kadınları bulamadığı için.

"Yani karısı onun mazeretiydi," diye tekrarladım. Çavuş O'Neil onaylarcasına homurdandı. "Jess'in kaybolduğu gece kocasıyla birlikte olduğunu mu iddia etti?"

Bir homurtu daha.

"Ve siz onun yalan söylediğini düşünüyorsunuz, ancak bunu hiç takip etmediniz mi?"

Çavuş O'Neil'in kaşları çatılırken sesi sert bir savunmaya dönüştü. "Anlamak zorundasınız. İyi eğitilmiş bir adamdı. Yıllardır Güney Eyalet Üniversitesi'nde ders veriyordu. O kızlara zarar vermesinin hiçbir anlamı yoktu. Etrafta dolaşıp onun gibi adamları suçlayamazdım. Gerçek bir kanıt olmadan kesinlikle olmaz. Özellikle de

Üniversite bizi kapattı ve cevap almamızı neredeyse imkânsız hale getirdi. Elimde *gerçek* bir kanıt da yoktu, sadece içgüdülerim vardı ve bunlar da mahkemede pek işe yaramayacaktı."

"Karısının yalan söylediğini size düşündüren nedir, Çavuş O'Neil?" Ryan şöminenin yanında bize katılırken sordu.

"Yine içgüdülerim konuşuyor. Dediğim gibi, bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum." İtirafının ağırlığı altında vücudu sarkmış gibiydi. "Ama gerçek şu ki-" Duraksadı.

"Ne oldu?" Ben ısrar ettim.

Çavuş O'Neil başını eğdi. "Gerçek şu ki, mazeretini doğrulamadım. Onu hiç derinlemesine araştırmadım. Bayan Daniels'ın o gece orada olduklarını söylediği restorana hiç gitmedim. Onu resmi olarak şüpheli olmaktan çıkarmak için yapmam gereken şeylerin hiçbirini yapmadım."

Dehşete kapılmıştım. Kız kardeşimin ve diğer kızların davalarının çözülememesinde polisin beceriksizliğinin büyük payı olduğunu biliyordum. Ama bunun baş dedektif tarafından itiraf edildiğini duymak yüzüme inen bir yumruk gibiydi.

Sonra öfke başladı.

Adam zaten ölüm döşeğinde olduğu için şanslıydı çünkü çok şiddetli düşüncelerim vardı.

Çavuş O'Neil pişman görünüyordu. "O zamanlar yanlış seçimler yaptım. Birçoğunu. Bunu şimdi biliyorum. Geriyi görmek her zaman yirmi-yirmidir. Çünkü kampüste iyi biliniyordu ki... bazı kız öğrencileriyle pek de sağlıklı olmayan birkaç ilişkisi olmuştu. Ama bu onu katil yapmaz, değil mi? Bir sapık, evet, ama bir katil? Kendime bunun mümkün olmadığını söyledim. Önsezimi bilerek dinlemedim. Çünkü o mazereti doğrulasaydım ve tutmasaydı, o zaman her şey ortaya çıkacaktı. Resmi olarak onun adını vermek zorunda kalırdım. Adam her şeyini kaybederdi. İtibarı mahvolurdu. Ve bir ailesi vardı. Küçük çocukları. Bu onlara ne yapardı?"

"Peki ya şu kayıp kızlar?" Ryan sordu. "Peki ya Jess?"

Çavuş O'Neil şaşkın görünüyordu. "Eğer o yola girmiş olsaydım, okul peşime düşerdi. Southern State'in o toplumda çok büyük bir gücü var. İşimi kaybedeceğimden korkuyordum." Fotoğraflı tekrar şöminenin üzerine koydu, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Yani işini o kayıp kızlardan daha çok önemsiyorsun. Anladım," diye tersledi Ryan, tüm gazetecilik tarafsızlığını yitirerek.

"O zamanki seçimlerimden dolayı yeterince utanç duydum. Çünkü Jessica'yı bulamayacağım anlaşıldığında zaten dışarı itilmiştim. Tepeden gelen birkaç kız varken sorun yoktu, ama içlerinden biri olunca," Çavuş O'Neil'in yüzü uzak bir ifadeye büründü, "çok daha önemliydi."

"Diyelim ki Dr. Daniels hakkındaki içgüdülerinizi dinlediniz? Sonra ne olacak?" Ben sordum.

"Peki o zaman," dedi kesin bir ifadeyle, öfkesi geri dönmüştü. "O benim bir numaralı şüphelimdi."

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

Bölüm 6

Stella: Tekrar hoş geldiniz, gerçek suç severler, ben sunucunuz Stella-Ben de Rachel.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Stella: Çocuklar, geçtiğimiz ay iTunes ve Spotify'da bir numaralı gerçek suç podcast'i olduk!

İnsanların şovumuzu bu kadar sevdiğine inanamıyorum. Her şeyin kızımız Jessica ile ilgili olduğunu biliyorum.

Stella: Yepyeni bir şişe kırmızı açtım. Biraz ister misin, Rach?

Rachel: Kesinlikle, o zaman hemen konuya girelim, çünkü geçtiğimiz hafta işler gerçekten değişti.

Hem de hiç! Bu davada dönen dolapları takip etmekte zorlanıyorum. Cinayet sever güzellerim, eminim hepiniz polisin Randall Dağı'nın dışındaki Doll's Eye Gölü'nde bulunan kalıntılar hakkında nihayet bir açıklama yaptığını duymuşsunuzdur.

Kim bir göle "Bebek Gözü" adını verir ki? Ne tür bir delilik, Kabus yakıtı mı o?

Stella: Biliyorum, kulağa Stephen King romanından fırlamış gibi geliyor.

Rachel: Tamam, bu yeni dedektif gerçekten de işini iyi yapıyor gibi görünüyor, bu da şimdiye kadar bu davanın peşini bırakmayan özensiz polis çalışmasından güzel bir değişiklik.

Stella: Dedektif Higgins'in belalı bir kaltak olduğunu söyleyebilirsin. Ve o bayan da *üzerinde*. Taş üstünde taş kalmasın.

Rachel: Dedektif Higgins ortaya çıktı ve o kalıntıların - hepimizin Jessica'ya ait olduğuna ikna olduğumuz kalıntıların - Jessica'ya ait olmadığını söyledi.

Jessica.

Stella: Hayır. Ve Jessica'nın en sevdiği yerlerden biri olan gölde bulunan kemiklerin Tammy Estep'ten başkasına ait olmadığı ortaya çıktı.

Burada ne haltlar dönüyor?

Stella: Hepsi bu kadar da değil. Tammy'nin kafasına aldığı bir darbe sonucu öldüğü ortaya çıktı! Suatlı adli tıp ekibi şu anda Doll's Eye Gölü'ne dalarak daha fazla kalıntı arıyor. Ve tahmin edin ne oldu... Kaynaklar bir şey bulduklarını söylüyor.

Daha fazla ceset mi?

Stella: Olabilir. Polis bu konuda ağzını sıkı tutuyor, ki bu gerçekten can sıkıcı. Ama sanırım daha fazla ceset bulunduğu sonucuna varabiliriz. Şimdi, Tammy ve Jessica ile bağlantılı olup olmadıkları henüz belirlenmedi.

Aşağıda dolaşan herhangi biri olabilir.

Stella: Belki de diğer kayıp kızlarımızdan biridir.

Belki de Jessica'dır.

Stella: Olabilir. Ama Tammy'ye geri dönelim. Kemikleri neden bu göldeydi? Okuduklarıma göre, burası gerçekten alışılmışın dışında bir yer. Bulmak için orada olduğunu bilmeniz gerekir ve Tammy o bölgeden değildi. Bana göre, bu açıkça oraya atıldığını gösteriyor.

Rachel: Eğer burası sadece yerel halk tarafından bilinen bir yer ise Şüpheli havuzu önemli ölçüde.

Stella: Kesinlikle öyle. Ama devam edelim çünkü konuşmamız gereken başka bir kız var.

Doğru. Jessica, Tammy ve Phoebe'den bahsettik. Yani geriye sadece ...

Rachel ve Stella birlikte: Meghan Lambert.

BÖLÜM

11

JESSICA

Ocak 1999 sonu

Kapalı ofis kapısını çaldım. *Dr. Clement Daniels* ismi buzlu cam bölmenin altındaki parlak pirinç plakaya kazınmıştı. "İçeri girin."

Kapı kolunu çevirip içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Merhaba Dr. Daniels, ben Jessica Fadley. Saat 6:30'daki İstatistiğe Giriş dersinize girmek istiyorum." Sesim gergin geliyordu. Beni kim suçlayabilirdi ki? Eğer dersi onaylamazsa, bursumu kaybetme ve sadece Pi Gamma Delta'dan değil, okuldan da atılma riskiyle karşı karşıyaydım. İkinci sınıf öğrencisi olabilmek için bu dersin kredisine ihtiyacım vardı çünkü aradaki farkı kapatmak için ailemden yaz okulu için para isteyemeyeceğimi biliyordum.

Yazı yazarken başı masasının üzerine eğilmişti, kumral saçları dağınıktı. "Masama bırak, yerim var mı bir bakayım," dedi başını bile kaldırmadan.

"Sizi rahatsız etmekten gerçekten nefret ediyorum efendim, ama şimdi imzalayabilir misiniz? Programımı ayarlamam ve kapanmadan önce fişi kayıt bürosuna iade etmem gerekiyor." Genelde ısrarcı olmak doğamda yoktu ama Southern State Üniversitesi'ndeki geleceğim buna bağlıydı.

"Masamın üzerine bırak dedim-" Dr. Daniels başını kaldırdı ve sözleri aniden sona erdi. Bir anda tanıdım. Bu, güz döneminde neredeyse karşılaştığım adamdı.

Aynı zamanda Phoebe ile arabada gördüğüm adamdı. Ve o da beni hatırladı.

Ela gözleri benimkilerle buluştu ve bir an oldu. O hissetti. Ben de hissettim. Aramızdaki havada asılı kaldı. Tek ve odaklanmış bir ilgi arzusuyla kolayca tüketilen biriydim. Dr. Clement Daniels bana onun ilgisini hak ediyormuşum gibi baktı. Baş döndürücü bir duyguydu.

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "İşte, bir bakayım." Elini uzattı ve ben de ona kayıt fişini verdim, parmaklarımız birbirine değdi.

Bilgisayarına döndü, dikkati artık ekrandaydı ve bana her ne olduysa kısa bir erteleme verdi.

Bu Dr. Daniels'dı. Phoebe ve Tammy ile ilişkisi olan aynı Dr. Daniels.

Yine de bana yeniden bir değerim varmış gibi bakmasını istiyordum.

Gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakarken ve faresini tıklarken yüzünü izledim. İşini bitirdiğinde bir kalem aldı ve kâğıdı imzalayarak almam için bana uzattı. "Al bakalım Jessica. Her şey hazır."

Bu sefer ona dokunmadan fişi aldığımdan emin oldum. "Yani yer var mı?" diye sordum.

Dr. Daniels sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. Çok çekici olduğunu görebildiğim sıradan bir çekiciliği vardı. Klasik yakışıklıydı, gözleri hem şefkatli hem de ateşliydi. Ağız dolgun ve baştan çıkarıcıydı. Burnu düz ve neredeyse mükemmeldi. Bana birçok yönden babamı hatırlatıyordu. Kampüsteki kızların çoğunun neden onu arzuladığını anlıyordum. Dr. Daniels, babam ve onlar gibi tüm erkekler için yaptıklarını yapmak neden bu kadar kolaydı. Onlar gibi erkekler bunu kolaylaştırıyordu.

"Elbette Jessica." Adım kulağa bir davet gibi geliyordu.

"Teşekkür ederim." Kitap çantamı omzuma aldım ve kapıya doğru döndüm. "Sanırım sınıfta görüşürüz."

"Öğrencilere yardım etmeye özen gösteriyorum, özellikle de zorlandıklarında." Ses tonu endişeli bir öğretmeninkine dönüştü.

"Evet, sanırım notlarım olması gereken yerde değil." Yüzüm utançla kızardı.

Dr. Daniels öne doğru eğildi ve dikkatli bir nezaketle doluydu. "Birinci sınıf çoğu öğrenci için bir alışma sürecidir. Ani bağımsızlık zor olabilir. Bu ofisten tam da sizin bulunduğunuz yerden geçen birkaç çocuktan fazlasını gördüm."

Kendimi biraz rahatlamış buldum. Kaygılarım üzerinde yatıştırıcı bir etkisi vardı.

"Zor oldu," diye itiraf ederken buldum kendimi.

Kaçırdığım tüm dersleri düşündüm. Artık her gece sarhoş bir şekilde parti yapıyordum. Daisy bile bendeki değişimle ilgili endişelerini dile getirmişti. Ona söyleyemediğim şey, sarhoş olmanın düşüncelerimle uğraşmaktan daha iyi olduğuydu. Anılarımla.

Dr. Daniels ayağa kalktı ve masasının etrafında yürüdü. "Pekala, birlikte çalışalım ve seni tekrar yoluna sokalım." Kapıyı açarken göğsü koluma değecek şekilde yanımdan geçti. "Kendine bu kadar yüklenme Jessica. Hepimiz o yollardan geçtik." Gülümsemesi, orada olduğunu bilmediğim bir sinire çarptı. Bana olan güveni, tüm dikkatini bana vermesi, içimde sızlayan ve çiğ olan bir yaraya merhem oldu. Kendimi babama yaslandığım gibi ona yaslanmak isterken buldum. Beni teselli etmesine ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine izin vermek için. O kadar yakındı ki tıraş losyonunun ve ağız gargarasının nane kokusunu alabiliyordum.

"Biliyorsunuz, derslerim kolay değil. Pek çok öğrenci zorlanıyor. Eğer derslerimi takip etmekte zorlanırsanız, bire bir özel ders veriyorum." Yumuşak bir sesle konuştu, sesi neredeyse fark edilmeyecek kadar değişmişti. Orada dikkate almam gerektiğini bildiğim bir şey vardı.

"Tamam, bunu kabul edebilirim," dedim aynı yumuşak sesle.

"Güzel. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, tüm öğrencilerim için," diye mırıldandı Dr. Daniels. Ve işte oradaydı. Gözlerinde bir arzu parıltısı. Ama sonra sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu.

Midem yuvarlandı ve tenimin ısındığını hissettim.

"Teşekkürler, Dr. Daniels." Sesim zayıftı. Zar zor duyulabiliyordu.

Dr. Daniels doğruldu, bir adım geri çekildi, etkisi tamamen profesyoneldi. Göz açıp kapayınca kadar fark edeceğiniz bir dönüşümdü bu. "Lütfen bana Clement deyin. Öğrencilerimle ilk isimle hitap etmeyi severim. Ne de olsa hepimiz aynı yolculuktayız."

Genç bir kadın koridorda duvara yaslanmış bekliyordu. Beni Dr. Daniels'ın -Clement'in- ofisinden çıkarken gördüğünde, saklamaya çalışsa da üzgün görünüyordu. Önce Dr. Daniels'a, sonra bana, sonra tekrar Dr. Daniels'a baktı.

"Meghan, tam zamanında," dedi Dr. Daniels ona.

Bize doğru yürüdü ve bir an için gözlerimiz buluştu. Onu tanıyordum. Ya da en azından onu daha önce görmüştüm. Bakışlarını benden kaçırmamasından onun da beni tanıdığı anlaşılıyordu.

Babamın taşınırken flört ettiği kızla aynıydı.

Gün.

Hemen başım döndü.

Dr. Daniels'ın ofisine girebilmesi için kenara çekildim. I

Yeni profesörümle vedalaşmayı bekleyerek onlara bakmak için döndü, ama dikkati şu anda sadece Meghan'daydı ve kısa bir süreliğine de olsa onu dünyasının merkezi gibi hissettiriyordu. Meghan ve benim gibi kızlar, sadece Dr. Daniels gibi erkeklerin sağlayabileceği bir duygunun peşindeydi.

Kısa bir an için geri döndü ve elini sallayarak kaldırdı. "Hoşça kal Jessica. Yakında görüşürüz."

Ve işte oradaydı. Hayal *etmediğim* bir niyet notu.

Roosevelt Hall'dan aceleyle çıkıp avludan geçerek yönetim binasına doğru ilerlerken midemde garip bir çekilme hissettim. Bir an önce imzalı denetim belgesini teslim edip yurda dönmek istiyordum. Boş bir dersim vardı ve Daisy'nin derste olacağını biliyordum, bu yüzden ilk kez odam bana kalacaktı.

Sanki hayatımın içine düştüğü karmaşadan kaçabilecekmişim gibi koşuyordum.

Rüzgâr hızlandı ve onunla birlikte artık fazlasıyla aşına olduğum bir ürperti de sırtımdan yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Aniden durdum, olduğum yere çakıldım kaldım.

Avlunun karşısında, küçük bir ağaç korusunda, parlak kırmızı saçlar bir görünüp bir kayboluyordu.

Ağzım kurudu ve gözlerim yandı. "Jess!

Hey, Jess!"

Ryan McKay bana doğru koşarken dikkati dağılan görüntü kayboldu. Noel tatilinde saçlarını kestirmişti ve ağartılmış sarı çizgiler uzamaya başlamıştı. Onu son gördüğümde olduğundan daha temizdi.

Elimi çarpan kalbimin üzerine bastırdım ve sakinleşmek için kendimi zorladım. Neyim vardı benim? Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ryan bana ulaştığında, "Seni bulduğuma sevindim," dedi. Kampüse döner dönmez odayı aramıştı, gerçi Daisy'ye bir mesaj bırakmıştı. Onu görmek istiyordum ama hâlâ Tammy ve Phoebe'yle birlikte olduğu düşüncesine takılıp kalmıştım. Ve onunla konuştuğumda irademin kırılacağını biliyordum.

"İzini sürmesi zor bir kadınsın. Kendimden bu kadar emin olmasaydım, benden kaçtığını düşünürdüm." Şaka yapıyordu ama ses tonunda başka bir şey vardı. Öfkeli bir hayal kırıklığı. Ryan'ın istediğini elde edememeye alışık olmadığı hissine kapıldım.

"Özgüven harikadır Ryan, ama *aşırı özgüven* büyük bir sapmadır. çekil." Etrafından dolanırken gülümsemem kırıldı.

Üst kolumu tuttu, parmakları pazumun etrafını sardı. "Neler oluyor? Okula döndüğümüzde takılacağımızı sanıyordum." Bana kaşlarını çattı, ama sanki komikmiş gibi davranmaya çalıştı.

Anında donakaldım. "Evet, başımda bir şeyler vardı. Özür dilerim. Seni geri arayacaktım." Kolumu sıkıca kavrayışına ve sonra tekrar yüzüne baktım. İçgüdüsel olarak sakinleştiğimi hissettim. İtaatkâr. Benden daha güçlü bir kuvvet yeterince zorladığında çok kolay geri çekiliyordum.

Ryan beni bıraktı ve onun yerine elimi tuttu. "Seni takip etmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Takılmak *istediğini* sanıyordum."

Elimi tutmasına izin verdim. Ona teslim olmak kolaydı. Gülümsemesine ve içimi titretmesine izin vermek ve bunun devam edebileceğini düşünmek

Bir yerlerde. Ve belki de olabilir. Bunu hak etmedim mi?

Ama sonra Daisy'nin Ryan hakkındaki sözleri aklıma geldi. Bana onun hakkında söylediği şeyler. Dr. Daniels'ı düşündüm. Babamı düşündüm. İstedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünen tüm bu adamları düşündüm. Sinir uçlarım temas için ağrıya bile elimi yavaşça, dikkatlice onun elinden çektim.

"Üye takma adını öğrendim." Sesimi kızgın çıkarmaya çalıştım ama kelimeler üzgün çıktı. Her ne kadar nefret etsem de, konu hayatımda olmasını istediğim erkeklere geldiğinde sert ve kontrollü değildim.

"Takma ad mı? Ne nick-," Ryan inledi ve kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Kahretsin, tamam, kulağa kötü geldiğini biliyorum-"

"Wam Bam McKay?" Bu tam olarak bir suçlama değildi. İnce bir çizgide yürüyordum. Gözlerimi indirdim, vücudum sarktı. Bunun beni ne kadar incittiğini görmesini istiyordum. Onun davranışları yüzünden ne kadar acı çektiğimi. Belki o zaman bana duymak istediğim her şeyi söyleyebilirdi.

Yanakları kızardı. "Öyle bir şey değil. Söz veriyorum." Sesi samimi geliyordu. Tanrım, ona inanmayı ne kadar çok istiyordum. Belki de kendime izin vermeliydim.

"Peki ya Tammy Estep?" Sormak zorundaydım. Sormasaydım kendimden nefret ederdim. "Peki ya Phoebe Baker?"

İsimlerini yüksek sesle söylemek berbat hissettiriyordu.

"Kulağa çok fazla kız varmış gibi geliyor," diye devam ettim.

Savunmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam... Ben bir bok parçasıyım, anlıyorum. Ama onlar seninle tanışmadan önceydi-"

"Peki benden sonra kim gelecek Ryan?" Yumuşakça sordum.

Gerektiğinde öfkemi asla toparlayamazdım. Sadece vahşi, öngörülemmez şekillerde ortaya çıkıyordu. Ama öfkemi hak eden insanlar, *erkekler*, bunu asla alamadılar. Onların saygısını istemeye şartlanmıştım. Onların şefkatini. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, buna sahip olma arzumuyla kendimi ters yüz ederdim.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Onlar-" diye başını salladı, "- onlar sadece dolgu maddeleriydi. Zaman geçirmek için kadınlar. Sen onlar gibi değilsin. Sen özelsin."

Çok samimi görünüyordu. Ama bu duyguları daha önce de duymuştum. Onun gibi adamlar gerçek anlamını bilmedikleri sözcükleri sağa sola savururlardı. Bunu fethetmek için yaparlardı. Kendilerini daha iyi hissetmek için. İstediklerini elde etmek ve sonuçlarını lanetlemek için. Kurbanlara lanet olsun.

Ryan gibi adamlar hayatımı mahvediyordu.

Ryan tekrar elime uzandı, ağzının kenarlarında şakacı, umutlu bir gülümseme belirdi. "Kulağa bayat geliyor."

Çirkinliği bir kenara bırakmaya hevesli bir şekilde, "Belki biraz," diye nefes nefese takıldım. Onun ilgisi ve şefkati için açgözlüydüm. Bu, Dr. Daniels ile yaşadığım açlığın bir yansımasıydı. Bu sabırsız açlık daha iyi bir duyguyu yutuyordu.

"Keşke ilk sen olsaydın Jess. Gerçekten isterdim. Senden başka hiç kimse olmamış gibi davranmak istiyorum." Çok sert konuşmuştu. Suda daireler çizen bir köpekbalığı gibiydi ve kan kokusunu alabiliyordu.

Beni kollarına çekmesine izin verdim, dudakları şakağıma bastırdı. İçimdeki gerginliğin boşaldığını hissettim. Mesafemi korumak için tüm nedenleri ne kadar da çabuk göz ardı etmişim.

Benim için en iyi olanı yapmakta zorlandım.

Her şeyden önce sevmeye ihtiyaç duymak benim çöküşüm olurdu.

★ ★ ★

Telefon çaldı ve bu sefer hemen açtı.

"Alo?" Sesi dalgın geliyordu. Bugünlerde sesi hep dalgın geliyordu. Çılgılık atmak istedim ama atamadım.

Bir zamanlar tüm ilgisi bende idi. Şimdi bunu paylaşmak zorunda olmam çok acı veriyor.

Diğerleriyle birlikte.

"Selam, baba."

"Jess." Sanki telefona cevap verdiğine pişman olmuş gibi adımı düz bir şekilde söyledi.

Tam bir sessizlik oldu, ikimiz de rahatsız edici derecede uzun bir süre hiçbir şey söylemedik.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu kendini toparlayarak.

"Nasıl olduğumu sormayacak mısın?" Sesimdeki acıyı gizleyemedim.

"Özür dilerim tatlım," diye yatıştırdı. "İşler nasıl? Umarım daha iyidir. Annen ve ben senin kendini tükettiğinden endişeleniyoruz. Noel'de çok mesafeliydin-"

"Nedenini merak ediyorum," diye araya girdim, ilk kez biraz ısırick aldım. Babam sinirlenmiş gibi iç çekti. Kendini açıklamak zorunda kaldığı için sinirlenmişti.

"Jess, düşündüğün gibi değil."

"Kes şunu. Lütfen, kes şunu! Benim için!" Mantıksızlaştığımı hissediyordum. Duygularım bir dalga gibi kabarıyordu. Öfkemi bulamıyordum ama korkum ve mutsuzluğum her şeyi yok etmeye yetiyordu.

"Jess, üzülme. Buna dayanamam." Babamın sesi gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Onu gördüm." Midem bulandı. Kusmamak için uzun uzun derin nefesler almak zorunda kaldım. Ondan bahsetmek istemiyordum ama buna mecburdum.

"Neden bahsediyorsun sen? Kimi gördün?"

"O kız, baba. Taşınma günündeki kız." Ağlamaya başladım. Kaçamadığım korkunç gerçeklerle yüzleştiğimde hep yaptığım şey buydu. Daha önce Ryan'a ve ondan önce Dr. Daniels'a yaptığım gibi, bu dayanılmaz *ihtiyacın* ağırlığı altında ezildiğimi hissettim.

"Ağlama, sevgilim. Hepsi benim suçum."

O haklıydı. Bu onun suçuydu.

Hepsini.

Cebimdeki yüzüğü hissettim. Onu atmak istedim ama kendime izin vermedim. Orada olmasının bir sebebi vardı.

Eskiden babamın sevgisini hatırlatırdı. Şimdi ise verdiği tüm acıların bir hatırlatıcısıydı.

"Jess, beni dinle. İşleri daha iyi hale getirebiliriz." Sesi sanki bir kuyunun dibinden konuşuyormuş gibi geliyordu. Onu zar zor duydum.

Sen bir yalancısın.

I araniyor için bağırmak o içine ve Telefon. Ama I yapmadım. Suçlamalar kafatasımın etrafında yankılandı.

"Gitmem gerek baba."

Tutmadığı sözler paramparça olmuş kalbimi delip geçti. "Tamam, tatlım. Ben buradayım. Her zaman."

Sen bir yalancısın.

Telefonu kapattım ve içimde açılan karanlık çukur beni bütünüyle yuttu.

★ ★ ★

Kampüs gece sessizdi. Çarşamba günüydü, bu yüzden hafta sonu parti müdavimlerinden yoksundu. İçki ve sefahat yurt odalarına saklanmıştı.

Haftalardır ilk kez soğukkanlı bir şekilde ayıktım. Aklımı her şeyden... uzaklaştıran bu uyuşukluğa alışmışım. Ama Daisy önümüzdeki bir saat için odayı istemişti, işte buradaydım, karanlıkta dolaşıyordum, huzursuzdum, tam olarak

Yalnız.

Figürler gölgelerin içinde ve dışında hareket ediyordu ve gözümün ucuyla bir şey yakaladığım her seferinde bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Onları tekrar görmekten korkuyordum. Beni izlediğini hissettiğim diğer gözlerden korkuyordum.

Babam dikkatli olmamı söyledi. Daisy bana iyi aydınlatılmış yerlerde kalmamı söyledi. İkisi de gerçek terörün nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Kendimi Roosevelt Hall'da dolaşırken buldum. Heybetli binaya baktım ve Dr. Daniels'ın ofisinde hâlâ yanan bir ışık olduğunu fark ettim.

"Jess." Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Tanrım, Ryan, ödümü kopardın."

Ryan ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, turuncu-beyaz çizgili beresini kulaklarının üzerine indirmişti. Konuşmamızın üzerinden sadece on saat geçmişti ve bana ne söyleyeceğinden emin olmadığı belliydi.

Ona karşı hâlâ temkinliydim, ama Ryan McKay'de öyle tarif edilemez bir şey vardı ki, tedbiri elden bırakmama neden oldu.

Rüzgar.

"Üzgünüm, seni yalnız yürürken gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim." Ryan'ın gözleri benimkilerle buluştu, hiç tereddüt etmeden. Orada umutsuzca özlediğim bir sağlamlık vardı.

"Neden iyi olmayayım ki?" Ben sordum.

"Her şey olup biterken, insanların korktuğunu biliyorum." Avlunun etrafına göz gezdirdi. "Benim katımdaki çocuklar kampüste bir katil olduğunu söyleyip duruyorlar. Sanırım bunu kızların yurt odalarına girmelerine izin vermek için kullanıyorlar." Gülümsemesi kısa ve orantısızdı.

Hiç komik olmadığını düşünmeme rağmen güldüm.

Ryan bana bakarken başını yana eğdi. "Daha önce soruma hiç cevap vermedin." Ses tonunda beni duraksatması gereken bir hayal kırıklığı vardı. "Beni oyalamandan nefret ediyorum Jess."

Tammy onu kandırmış mıydı? Bu yüzden mi ona yavşak diyordu? Tammy gibi değildim. Ya da Phoebe.

"Seni oyalamaya çalışmıyorum," dedim ona dürüstçe.

Karanlık bakışı az da olsa aydınlandı. "Belki bir ara seni bir randevuya götürebilirim." Bu bir soru değildi. Cevabımı biliyordu.

Titremelerini engellemek için alt dudağımı ısırdım. "Tabii. Çok isterim."

Ryan yaklaştı ve kendinden emin bir şekilde elimi tuttu. Soğuk parmaklarım onunkilerle birleşti. "Sence şu yağmur kontrollü randevuyu ayarlayabilir miyiz?"

Roosevelt Salonu'nun kapısı açıldı, ağır ahşap tuğla duvara çarptı.

"Haydi." Ryan elimi çekerek binanın yan tarafına doğru koşmaya başladı, ikimiz de sarmaşıkların arasına saklanmıştık.

"Meghan!" Bir adamın bağırdığını duydum.

Dramın ortaya çıkışını izlemek için köşeden baktık. Bu Dr. Daniels'dı. Az önceki kadının peşinden koşuyordu. Meghan merdivenlerden aşağı koşuyor, ağlıyormuş gibi yüzünü siliyordu.

"Ne oluyor be?" Ryan yanımda fısıldadı. Görünmemek için ona doğru bastırduğımda sıcak nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Dr. Daniels'ın Meghan kaçamadan onu yakalamasını izledik. Geri çekildi, açıkça ona karşı savaşıyordu.

"Kes şunu Clement, lütfen dur!" diye bağırdı, sesi titrek ve kırıktı.

"Kapa çenenil!" diye bağırarak kolunu salladı. Etrafına bir göz attı ve Ryan'la ben otomatik olarak sarmaşıkların arasına geri çekilerek onun görüş alanından çıktık. Onları izlerken vücudumun sertleştiğini hissettim. Ryan yanımda bir gerilim yumağı gibiydi. Ondan yayıldığını hissediyordum.

Meghan gerçekten mücadele ediyordu ama profesör onu sıkıca tutmaya devam etti. Eğildi, dudakları Meghan'ın kulağına yaklaştı ve yumuşak bir sesle konuştu. Söylediği şey anında etkisini gösterdi. Kız g e v ş e d i , başı öne eğildi. Dr. Daniels çenesini kaldırdı ve onu öptü.

İçimin titrediğini hissettim ama ne Ryan ne de ben bir şey söyledik. İzlememem gerektiğini hissediyordum ama kendime engel olamıyordum.

Bu yanlış!

Onları durdurmak istedim. Onu ondan uzaklaştırmak istedim. İstedim ki...

Öpüşmeyi ilk Dr. Daniels bozdu, sesi hâlâ bizim duyamayacağımız kadar kısıktı. Meghan onun sözlerinden açıkça mutsuz olmuştu. Başını salladı ve geri çekilmeye çalıştı. Dr. Daniels öfkeli görünüyordu. Bu, daha önce konuştuğum nazik adamdan çok farklıydı.

Sonunda ondan uzaklaştı. Adam arkasından bağırdı ve bu sefer çok netti.

"Seni aptal kız. Hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim." Sözleri silah sesi gibiydi.

Boğuk bir hıçkırık çıkardı ve birinci sınıflar yurduna doğru koşmaya başladı. Dr. Daniels, Roosevelt Hall'a geri dönmeden önce parmaklarıyla saçlarını tarayarak birkaç dakika daha onun ardından baktı.

Yaşlı adam gider gitmez Ryan benden uzaklaştı. "O tam bir aptal." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. Öfkeliydi. Öfkeliydi.

Dişlerini kemiklerini kıracak kadar sert sıkıyordu. "Gidip onunla konuşmalıyım."

Şaşkınlık ve kızgınlıkla kaşlarını çatıttım. "Onu tanıyor musun?" Ryan'ın gözleri benimkilerle tam olarak buluşmadı. "Bu Meghan Lambert."

O ... uh ... evet, onu tanıyorum."

Öfkelenmek istedim. İma edilen şey çok açıktı. Bunun yerine sessiz kaldım. Acı düşüncelerime gömüldüm.

Ryan'ın ifadesi donuklaşmıştı. "Ona inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Neden onunla birlikte olsun ki? Bu da ne demek oluyor?" Ellerini kısa saçlarında gezdirdi, yüzünde mağduriyet ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Onunla konuşmam gerek."

Göğsüm buz gibi oldu. "Tamam." Yardım edemedim ama sesim yıkılmış gibi çıktı.

Gözleri yumuşadı, öfkesi hafifçe azaldı. "Jess," diye mırıldandı ve tekrar bana uzandı. "Lütfen bunu daha fazla okuma-"

Kendimi gülümsemeye zorladım. Rahatlamak için. "Sorun değil dedim. Belli ki onunla konuşman gerekiyor, o yüzden git."

Bir an için kafası karışmış gibiydi. "Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Elbette." Etkilenmemiş gibi görünmek için harcadığım çaba ağzımı acıttı. Gülümseme yerinde kaldı. İçimden uluyordum.

Sonra beni öptü. Tutkulu olmaktan ziyade dikkati dağılmış gibi hissettiren kısa bir dudak teması. Düşünceleri başka yerdeydi. Sonra gitti. Ben olmayan bir kızı kontrol etmeye gitmişti. Ryan'ın ardından bakakaldım, geri dönmesini diliyordum ve beni bu duruma soktuğu için Meghan'a kızgındım.

★ ★ ★

Beş Gün Sonra

"Aman Tanrım!" Daisy soluk soluğa televizyonu işaret etti. Yatağımda uzanmış, bacaklarımı önüme uzatmış, Viktorya Dönemi Edebiyatı dersim için *Büyük Umutlar*'ı okuyormuş gibi yapıyordum. İçten içe bunun asla tamamlayamayacağım bir başka ödev olduğunu biliyordum.

Kafamı kaldırdım ve donakaldım. Genç bir kadının yüzü ekranı dolduruyordu. Hemen tanıdığım bir yüz.

Daisy sesi açtı. *"Southern State Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olan on dokuz yaşındaki Meghan Lambert'in ailesi tarafından kayıp olduğu bildirildi."*

Daisy bana döndü. "Bizim yurtta kalıyor. Sanırım ikinci katta."

Televizyona bakamıyordum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz-" "Dinle," diye araya girdi Daisy, haber bültenine yapışmıştı.

"Meghan Kasım ayından bu yana kaybolan üçüncü kız çocuğu. Kısa bir süre önce kayıp kişi ilan edilen Tammy Estep en son 12 Kasım'da görülmüştü. Yine Southern State Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olan Phoebe Baker'ın da 8 Aralık'ta ailesi tarafından kayıp olduğu bildirilmişti. Yetkililer henüz Meghan Lambert ile ilgili bir açıklama yapmamış olsa da, üç kadın arasındaki potansiyel bağlantılar üzerine spekülasyonlar devam ediyor ve polis Meghan'ın son nerede olduğunu bilmek istiyor. Yetkililer yorum yapmayı reddetse de, üç kadınla bağlantılı olarak Kuzey Carolina Boogie Man adlı hastalıklı kişiyle bağlantılardan bahsediliyor."

"Daisy, kapat şunu," diye yalvardım, kitabımı kapatıp masamın üzerine koydum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, içimi hasta bir his kemiriyordu.

Oda arkadaşım televizyonun sesini kapattı, üniversitenin ve kayıp Meghan'ın görüntüleri ekranda hala parlaktı.

Yanıma geldi ve yatağıma oturdu. "Cidden, bu gerçekten korkutucu olmaya başladı. Bunun bir seri katil olduğu fikrimi göz ardı edemezsin. Üç kız var Jess. Korkunç bir şeyler oluyor." Daisy'nin sıkıntısı çok açıktı. Yeni yorganımı ellerinin arasına aldı, gözbebekleri korkudan büyümüştü.

Onu daha iyi hissettirmek istedim. Onu sakinleştirmek istedim. Ama gerçek şu ki, ben de endişeliydim. Bu artık yanlış anlaşılabilir bir şey değildi. Bunlar açık ve bariz suçlardı.

Babamı aramak için duyduğum karşı konulmaz arzu beni titretti. Onun güvencesine ihtiyacım vardı. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi oydu.

Yoksa işleri daha da kötüleştirirdi.

"Hayır, bir seri katil olduğumu sanmıyorum," diye başladım, "başlarına bir şey geldiğine dair hiçbir belirti yok." Uzuvarımda bir ağırlık hissettim. Sanki aşağı çekiliyormuşum gibi bir batma hissi.

Daisy bana sarıldı. "Bilmiyorum Jess. Ya sırada biz varsak? Belki de eve gitmeliyim diye düşünmeye başladım."

Hissettiğim endişeye rağmen onu rahatlatmak umuduyla kollarımı arkadaşına doladım. "Endişelenecek bir şey yok Daisy. Söz veriyorum," diye ona güvence verdim.

Daisy başını kaldırıp bana baktı. "Ama bunu bilmen mümkün değil. Güvende olmadığımız giderek daha açık hale gelirken güvende olduğumuzu söyleyemezsin."

Ne diyeceğimi bilemedim, ben de her zamanki cevabımı verdim. Sessizlik.

Korkusunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadığımda Daisy sanki aramızdaki boşluğa ihtiyacı varmış gibi kendi yatağına geçti. "Cidden Jess, şu andan itibaren birbirimize destek olmalıyız, tamam mı? Diğer üyelerle bir arkadaşlık sistemi önereceğim."

"Polis Tammy ve Phoebe'nin kaçtığını düşünüyor. Belki Meghan da kaçmıştır." Teorim suya düştü. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana her derse kadar eşlik edeceğim." Havalı ve ilgisiz görünmeye çalıştım. Başarılı olamadığımdan oldukça emindim.

Daisy beni rahatsız eden donuk bir bakış attı. "Teşekkürler Jess. Umarım haklısındır." Ayağına kalktı ve duş kabına uzandı. "Akşam yemeğinden önce duş alacağım."

"Nöbet tutmamı ister misin?" Gönülsüzce şaka yaptım.

Odanı çıkmadan önce zayıf bir sesle, "Yok, sanırım iyi olacağım," dedi.

Kumandayı elime aldım, kapatmak için televizyona doğrulttuğumda ekranı sarı bir kaslı araba resmi doldurdu. En iyi kararına rağmen sesi tekrar açtım.

"Bir görgü tanığı, Meghan Lambert'i o gün buna benzer bir arabada, Boss 429 Mustang'de gördüğünü iddia ederek öne çıktı."

kayboldu. Polis Şimdi bu araçla ilgili herhangi bir bilgi arıyor ..."

Uzaktan kumandayı düşürdüm ve yere çarptı. Babamın Mustang'ine neredeyse tıpatıp benzeyen bir arabanın televizyondaki görüntüsüyle dehşet içinde donup kaldım.

Kaybolmak İçin On Saniye Podcast

İşler kızışıyor! 4 kızımız birbirine nasıl bağlı? Bugün yayınlanacak yeni epi sode'da öğrenin! Düşünme şapkalarınızı takın çünkü c la ss'a gidiyoruz. #tensecondstovanish #truecrime #podcast
tIttsAllAboutTheTeacher

0,22 AM 14 Mart 2023

BÖLÜM

12

LINDSEY

Günümüz

Ryan birkaç mil boyunca sessizlik içinde ilerledi ve ben bundan memnundum. Kime güveneceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim Ryan McKay'e güvenemeyeceğimdi. Güvenebileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kucağımdaki karton kutuyu kavradım. Gözümün önünden ayırmak istemedim.

"İleride küçük, harika bir yağlı kaşık var. Durup bir şeyler yiyelim mi? Belki dosyayı birlikte gözden geçiririz?" Ryan temkinli bir şekilde önerdi.

Çavuş O'Neil'in evinde anlattıklarım hakkında hiçbir şey söylememişti. Jess'le çıktığını nereden bildiğimi sormadı. Kendini açıklamaya çalışmadı. Sadece karanlık gerçeğin aramızda sallanmasına izin verdi, onu kabul etmedi. Öyle olmadığı apaçık ortadayken nasıl her şey aynıymış gibi davranabiliyordu?

Onunla bir daha herhangi bir yere gitmek isteyeceğimi düşünmesi fikriyle alay ettim, berbat bir lokantaya bile.

Belki de Çavuş O'Neil'in dosyasını ele geçirmeye çok odaklanmıştı. Dosyayı almasına izin verme düşüncesi iğrençti. İçinde her ne varsa korumalıydım, bu da onu dosyadan uzak tutmak anlamına geliyordu.

Ona bakmayı reddettim, dikkatimi pencerenin dışında tuttum.

Bunca zaman sonra nihayet doğru şeyi yaptığı için Çavuş O'Neil'a minnettardım ama ona da kızgındım. Bariz ipuçlarını görmezden gelmişti. Şüpheliler neredeyse suratına fırlatılırken bilerek başka tarafa bakmıştı. Yıllar önce işini gerçekten yapmış olsaydı, belki de hepimizi çok fazla acıdan kurtarmış olurdu.

Emekli dedektifin şimdi yardım etmeye karar vermesine sevinmiş olsam da, bu onun gerçekten önemli olduğunda ne kadar az şey yaptığını asla telafi edemezdi.

Temiz bir vicdan *asla* sahip olamayacağı bir şeydi. Ryan arabasını küçük, yıkık dökük bir lokantanın otoparkına çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Tersledim. Ona ters ters baktım, Ryan'a ve yağılı dedektife duyduğum tiksinti birbirine karışmıştı. "Beni eve götür, hemen."

Ryan arabayı park etti ve bana döndü, kahverengi gözleri yalvarıyordu. "Dediğim gibi, bir şeyler yeriz ve dosyaya birlikte bakarız diye düşünmüştüm. Belki şansımız yaver gider ve onun gözden kaçırdığı bir şey buluruz. Belli ki Çavuş O'Neil davaları yeterince ciddiye almamış."

Kutuyu göğsüme bastırdım, şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. "Ciddi misin sen? Senin yakınında olmak istemiyorum. Aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu nasıl düşünürsün?"

"Ama-"

"Bana yalan söyledin Ryan," diye bağırdım. "İlk günden beri dürüst değildin. Daha ilk görüşmemizden itibaren. İtiraf edip bana gerçekte kim olduğunu söyleyebilirdin ama yapmadın. Beni her konuda karanlıkta tutmayı seçtin." Bu çok fazlaydı. Öfke, üzüntü ve keder bir arada üstesinden geldim.

"Lindsey-" Bana doğru uzandı ve ben geri çekildim.

"Sakin bana dokunayım deme," diye tısladım. "Benimle flört ediyordun. Benden *hoşlandığını* düşünmemi sağladın," diye tısladım. "Neyin var senin? Bunu bana nasıl yapabildin?" Yıkıldım, içimi burkan hıçkırıklar beni soluk soluğa bıraktı. "Bunu *ona* nasıl yapabildin?"

"Jess çok uzun zamandır benim kız arkadaşım değil," diye açıklamaya çalıştı Ryan, sanki bu durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi.

"Beni bilerek kandırdın," diye tükürdüm.

Ryan dehşete düşmüş görünüyordu. Ama davranışını haklı çıkarmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Jess'le onun kaybolduğu gün kavga ettiniz. Bu senin için hiç de iyi görünmüyor," diye suçladım. Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz durumumun ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. Korkunç şeylerden şüphelenmeye başladığım bir adamla yüzleşiyordum ve yalnızdık... arabasındaydık.

Ryan hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Biz hep kavga ettik, Lindsey. İlişkımız böyle yürüdü. Kavga ederdik. Sonra..." yutkundu, "sonra barıştık."

Kusacağımı sandım. "O gün ne hakkında kavga ediyordunuz?"

Ryan gözlerini pencereden dışarı dikti. "Gerçekten hatırlamıyorum." Yalan söylüyordu. Bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum.

Bana geri döndü. "İlişkımız bir roller coaster gibiydi. Bir yükseliyorduk, bir düşüyorduk. O zamanlar bu yolculuğu seviyordum. Ama şimdi büyüdüğüm için ne kadar zehirli olduğunu görebiliyorum. Birbirimiz için iyi değildik. Kimse canını acıtacak kadar çok sevmemeli."

Jess hakkında böyle konuştuğunu duymak beni dayanamayacağım bir şekilde yaraladı. Elbette, gerçek bir ilişkımız yoktu ama onu kendim gibi görmeye başlamıştım. Potansiyel *bir şeyim*. Hiçbir zaman gerçekten öyle olmadığını bilmek kalbime ve gururuma bir darbe oldu.

"Onu seviyorsun." Bu tamamen doğru bir ifadeydi.

Ryan pişman ve neredeyse üzgün görünüyordu. "Gerçek bir kapanış olmadığında birini unutmak zordur. Onun kıldıklarını onarmak uzun zamanımı aldı."

Ona inanmamıştım. Bir daha inanacağımı da sanmıyordum.

"Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?" diye sordu, sesi duygu doluydu.

"*Hiçbir şey yapamazsın.*" Arabanın içindeki alan çok küçük geliyordu. Boğucu. Onun suçluluk duygusu ve yalanlarıyla kapana kısılmış ve gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi hissediyordum.

"Senden hoşlanıyorum, Lindsey. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ve senin de benden hoşlandığını biliyorum." Kelimeler onu boğuyor gibiydi. "Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Bir şeyler söylemeliydim. Ama korkuyordum. Özellikle de seni tanıdıktan ve o zamandan beri hissetmediğim şeyleri hissettikten sonra..." Tereddüt etti.

"Jess'ten beri mi?" Sesim düz çıkmıştı.

Ryan başını eğdi, gözlerini kucağına dikti. "Jess'i özlüyorum, hep özledim ve özleyeceğim. Ama seninle olmak..." Gözlerini kaldırıp bana baktı ve aynı anda hem onu tokatlamak hem de öpmek istedim. Bu beni hasta etti. "Bunu açıklayamam. Yeniden *kendim* gibi hissettim. Tüm bunlar hayatımı tüketmeden önce olduğum adam gibi. O hayatımı tüketmeden önce." Gülümsemesi kederliydi. "Sonunda hayatıma devam edebileceğimi hissettim." Ağlamak üzereydi. Belli ki derin bir an yaşıyordu. Ama sözleri bende tam tersi bir etki yarattı.

Ağlamak istemiyordum. Bir şeye vurmak istedim... sertçe.

"Ben o değilim Ryan. Ben Jess değilim. Ben kendimim. Senin gerçekten sevdiğin kadın için bir yer tutucu değilim. Bu ne bana ne de ona haksızlık olur." Beni dikkatle izlerken gözbebekleri büyüdü. "O geri gelmeyecek. Asla. O artık yok. Bunu kabullen." Arabadan inmek için kapıyı açtım ama ben daha inmeden Ryan bileğimi yakaladı.

"Onun gibi olmanı istemiyorum, Lindsey. Lütfen gitme," diye yalvardı.

Kendimi onun elinden kurtardım ve kutuyu tutmak için mücadele ederek dışarı çıktım. "Beni takip *etmeyin*. Evin yolunu kendim bulurum."

"İzin verin sizi götürüyüm, doğruca oraya götüreceğim, söz veriyorum."

Kısa, esprisiz bir kahkaha attım. "Sanki verdiğin sözlerin bir anlamı varmış gibi. Benden uzak dur Ryan. Beni alması için babamı arayacağım ve geldiğinde hâlâ buradaysan ne yapacağını bilmiyorum."

"Baban mı?" diye kıkırdadı karanlık bir sesle, "çünkü o çok sağlam bir adamdır."

"Onun ya da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," diye öfkелendi. "Ona güvenilemeyeceğini biliyorum."

Ona bağırmak istedim ama bir şekilde kendimi tuttum. "Güven hakkında konuşacak durumda değilsin."

Ağzı küçümsemeyle inceldi. "O düşündüğün kişi değil, Lindsey."

"Sen de öyle." Yanıt beklemeden kapıyı çarparak kapattım. Geri çekildim, çıkmamasını söylememe rağmen inip beni takip etmesini bekledim.

Ama yapmadı. Onun yerine arabasını vites e taktı ve park yerinden çıktı.

Yolda hızla uzaklaşmasını izledim ve sonra lokantaya girdim.

Bir masaya oturdum, kutuyu yanıma koydum ve cebimden cep telefonumu çıkardım. Gelip beni alması için babamı aramam gerekiyordu çünkü bana annemden çok daha az soru soracağını biliyordum. Şu anda kötünün iyisi oydu. Derin bir nefes alarak numarasını çevirdim ve açmadığında hayal kırıklığına uğradım.

Annemi aramam gerektiğini biliyordum ama babama ulaşmış olsaydım kaçacağım sorgulamayla yüzleşmek için acelem yoktu. Bunun yerine kutunun kapağını kaldırdım ve bir yığın kâğıt çıkarıp önümdeki masaya koydum. Bir garson elinde bir menüyle geldi ve ben de bir kahve ile bir dilim tatlı patatesli turta sipariş ettim.

Yaşlı kadın omzumu nazikçe sıktı. "Her kim O, gözyaşlarına değmez," dedi ve ağladığımı fark ederek hızla yüzümü sildim.

O haklıydı. Ryan buna değmezdi. Ama sadece onun için ağlamıyordum. Kayıp dört kadın için ve herkesin onları nasıl yüzüstü bıraktığı için ağlıyordum. Polisin, üniversitenin, hatta sevdiklerinin bile. Kimse onları dinlemezken ne şansları vardı ki? Adaletsizlik düşünmek için çok fazlaydı. Sadece Teğmen Jane Higgins'in sözünü tutmasını ve davalarını çözmesini umabilirdim.

Tammy, Phoebe, Meghan ve Jess bunu hak etti.

Garson kız kahvemi ve turtamı getirmek için ayrıldıktan sonra, Çavuş O'Neil'in soruşturmasında sergilediği beceriksizlik göz önüne alındığında, bir yığın işe yaramaz bilgi bekleyerek dikkatimi dosyaya çevirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, bundan çok daha fazlası vardı.

Dedektif bazı açılardan çok titiz davranmıştı. Bütün notlarının fotokopileri vardı. Eski polis formlarındaki resmi ifadelerin kopyaları vardı. Bazıları düzinelerce sayfa tutan görüşme dökümleri vardı.

Ve fotoğraflar vardı. Bir sürü fotoğraf. Bütün kayıp kızların resimleri vardı. Bir glamour shot Kırırcık kahverengi saçlarıyla Tammy Estep. Meghan Lambert resmi okul fotoğrafı için bir hokey sopası tutuyor. Phoebe Baker'ın lise kepi ve cübbesiyle gülümsediği bir resim. Ve Jess'in resimleri vardı. Çok fazla resim.

Ama dedektifin o sırada konuyla ilgili olduğunu düşündüğü şeylerin polis fotoğrafları da vardı. Yurt odalarının fotoğrafları. Doll's Eye Gölü'nün polis bandıyla gelişigüzel işaretlenmiş fotoğrafları. Jess'in evimizin önüne park ettiği, benim Toyota'mın eski bir modeli olan arabasının fotoğrafları.

Apaçık ortada olan bir şey bulma umuduyla sayfaları çevirdim. Ancak o kadar çok şey vardı ki, en baştan başlayıp metodik bir şekilde ilerlemeye karar verdim.

Yığının ön tarafına yakın bir kağıt gözüme çarptı.

Ryan'ın polis sorgusuydu. Sayfayı gözden geçirdim ve dağınık ve amaçsız olduğunu görünce şaşırmadım. Çavuş O'Neil Ryan'ın söylediği hiçbir şeyi takip etmemişti. İrdeleyici sorular yoktu. Ryan'ın bir avukat bulundurma zahmetine bile girmediği düşünülürse, bir avukata ihtiyacı olmadığını düşündüğü de açıktı. Ryan potansiyel bir şüpheli olsa da, her şey sadece bir formaliteden ibaretmiş gibi görünüyordu.

Randall Dağı Polis Departmanı
Resmi Röportaj: Ryan James McKay

Rapor Tarihi: 04/28/1999
Zaman damgası: 14:45

Açıklama: Ryan James McKay ile Röportaj Tarih:
04/28/1999, 14:45

Oluş Tarihi: 28/04/1999, 15:50

Raporlayan memur: O'Neil, Liam (Çavuş, Mt.
Randall Polis Departmanı)

Dava/Dosya Numarası:

A413TR5

Çavuş L. O'Neil: Pekala Ryan, bugün karakola geldiğin için teşekkür ederek başlayayım. Muhtemelen okulda işlerin çok yoğun olduğunu biliyorum.

Ryan McKay: Evet, öyle ama tabii ki gelmek istedim.

Çavuş L. O'Neil: Harika, başlayalım. Öncelikle, Jessica Fadley ile ilişkinizin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?

Jess benim kız arkadaşım.

Çavuş L. O'Neil: Peki ikiniz ne zamandır çıkıyordunuz?

Ryan McKay: Bilmiyorum, birkaç ay.

Çavuş L. O'Neil: Peki ikiniz tek eşli miydiniz?

Evet efendim, olabildiğince ciddiiz. **Çavuş L. O'Neil:**

Jessica'nın başka erkek arkadaşı var mıydı? **Ryan McKay:**

Hayır efendim, sadece benim.

Çavuş L. O'Neil: Bundan ne kadar emin olabilirsiniz?

Ryan McKay: Hadi ama, bir erkek kadınının onu ne zaman terk ettiğini bilir, öyle değil mi dedektif?

Haklısın evlat. İnsanın bildiği şeyler vardır.

Bizim gibi erkekler böyle kadınlarla uğraşmaz, değil mi?

Tabii, tabii.

Ve Jess kesinlikle öyle değildi.

Tamam, Jessica'yı en son ne zaman gördünüz?

Fadley?

Ryan McKay: Sanırım kız kardeşinin doğum günü partisi için eve gittiği geceydi.

Çavuş L. O'Neil: 23 Nisan mı?

Ryan McKay: Evet, bu doğru.

Onu nerede gördünüz?

Yatakhanesinin önünde.

Jessica nasıl görünüyordu?

Ryan McKay: Umm, endişeli... gergin gibi, sanırım

Çavuş L. O'Neil: Neden böyle düşünüyorsunuz?

Eve dönmeyi sevmiyordu. Annesini ve babasını sevmezdi. İkisiyle de pek anlaşamıyordu ama

Özellikle de babasıyla. Gergin bir ilişkiydi.

O zaman neden eve gitti? Eğer ilişki gerginse, neden oraya geri dönsün?

Çünkü küçük kız kardeşini seviyordu.

Görünüşe göre Ryan her zaman bir yalancıydı. Ailemiz hakkında söyledikleri uzaktan yakından doğru değildi. Jess bizi severdi. Onun hakkında bildiğim her şey onun tam anlamıyla bir aile kızı olduğunu kanıtlıyordu.

Ama sonra odasında saklı bulduğum şeyi düşündüm. Başarısız notları ve gençken olduğu gibi düzgün bir kız olmaktan çok uzak bir yaşam tarzının fotoğrafları. Belli ki evi terk ettikten sonra iyice zıvanadan çıkmıştı ama bunu pek çok çocuk yapardı. Ve bir gencin ailesinden sır saklaması alışılmadık bir şey değildi, özellikle de onların onaylamayacağı sırlar. Bunun bir *anlamı yoktu*.

Sayfayı çevirdim.

Açıklama: Ryan James McKay ile Röportaj Tarih:

05/01/1999, 11:23

Oluş Tarihi: 05/01/1999, 12:05

Raporlayan memur: O'Neil, Liam (Çavuş, Mt.

Randall Polis Departmanı)

Dava/Dosya Numarası:

A413TR5

Tekrar geldiğin için teşekkürler Ryan. Sana sormak istediğim birkaç soru daha var.

Tabii, sorun değil. Yardım etmek için her şeyi yaparım, Çavuş.

Çavuş L. O'Neil: Jessica ile onu son gördüğünüzde ne konuştuğunuzu söyleyebilir misiniz?

Ryan McKay: Gerçekten hatırlamıyorum.

Bu ilginç. Çünkü o senin kız arkadaşın. Siz ikiniz yakınsınız, değil mi? En son buraya geldiğinde bana söylediğin buydu.

Burada.

Ryan McKay: Evet, öyle.

Çavuş L. O'Neil: O zaman onu son gördüğünüzde ne konuştuğunuzu hatırlamanız kolay olmalı.

Ryan McKay:

Çavuş L. O'Neil: Ryan McKay'in cevap vermediği kayıtlara geçsin. soru.

Ryan McKay: Hayır, cevap verebilirim. Sadece düşünmek zorundaydım- Bu üzerinde uzun uzun düşünmen gereken bir konu değil Ryan. Senden cebir çözmeni istemiyorum, sadece 23 Nisan'da kız arkadaşın Jessica ile ne konuştuğunu soruyorum.

Önemli bir şey değildi. Bizi ektiği için sinirlenmiştim.

Randevu. Ona bunu soruyordum.

Ona sadece bunu mu soruyordunuz? Emin misiniz?

Ryan McKay: Gerçekten önemli bir şey değildi-

Çavuş L. O'Neil: Çünkü elimde bir görgü tanığının ifadesi var.

Westwood Hall'un önünde kavga ederken görülmüşsünüz. Bu öğleden sonra üç civarıydı, yani eve gitmeden sadece birkaç saat önce.

Ryan McKay: Buna dövüş diyebilir miyiz bilmiyorum-

Çavuş L. O'Neil: Bu görgü tanığına göre çok hararetli bir tartışma olmuş ve siz onun kolunu tutmuşsunuz.

Ryan McKay: Hayır, öyle değildi.

Çavuş L. O'Neil: Ellerinizi Jessica'nın üzerine koydunuz mu koymadınız mı? Fadley'e saldırgan bir tavırla mı?

Jess'e asla zarar vermem!

Kimse ona zarar verdiğini söylemiyor Ryan. Kendimizi aşmayalım.

Gözlerimi önümdeki kelimelere diktim ama aklım Ryan'ın öfkeyle beni yakaladığı o ana takılmıştı. Bilinçaltımda hâlâ onun dokunuşunun hayaletini tenimde hissederek bileğimi ovuşturdum. Öfkeli olduğu belliydi, bunu daha önce de birkaç kez görmüştüm. Ama öfkeli olmak kız kardeşimi incitmek anlamına mı geliyordu?

Bana bu tartışmadan biraz daha bahset. Randevunuzu ekmesi sizi gerçekten onu yakalayacak kadar kızdırdı mı?

Önemli bir şey değildi.

Çavuş L. O'Neil: Peki, hatırlıyor musunuz?

Ryan McKay: Yorum yok.

Yorum yok mu? Evlat, bu burada işe yaramaz, benimle olmaz. Burası televizyon değil ve ben de FBI değilim. Şimdi, cevap ver şu lanet

yoksa sana cevap verdiririm. İkiniz başka ne hakkında tartışıyordunuz?
O... o benden ayrılmak istedi.

Nedenini söyledi mi?

Düşündüğüm gibi biri olmadığını söyledi. Benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü söyledi.

Çavuş L. O'Neil: Peki buna ne dediniz?

Jess tanıdığım en iyi insan. Onu seviyorum. Onu her zaman seveceğim. Ben de ona böyle söyledim. Sonra o gitti ve ben de gidip sarhoş oldum.

Çavuş L. O'Neil: Bunu doğrulayabilecek biri var mı?

Evet. Daisy ile birlikteydim. Geceyi onunla geçirdim.

Çavuş L. O'Neil: Daisy Molina? Jessica'nın oda arkadaşı mı?

Ryan McKay: Evet.

Nerede olduğunuza dair kefil olabilir mi?

Evet, odasından hiç çıkmadım.

Deli gibi aşık olduğun kız arkadaşın,

seni terk ediyor ve sen de gidip onun en iyi arkadaşıyla mı

çıkiyorsun? Ve sonra, eski kız arkadaşın kayıp mı oluyor? Doğru mu

anlıyorum? Bana sorarsan kötü bir TV filmi gibi.

Bu benim için kesinleşti. Ryan birinci sınıf bir yalancıydı. Jess'le ne hakkında tartıştıklarını hatırlamamasına imkân yoktu. Sevdiği kadının ortadan kaybolduğu gün hiçbir uyarıda bulunmadan onu terk ettiğini nasıl unutabilirdi?

Mazeretine gelince... Şok olmuştum. Daisy ve kız kardeşimin Ryan'la yatmak için ne kadar yakın olabileceklerini merak ettim. Kesinlikle öyle olduğu ima ediliyordu.

Çavuş O'Neil'in Ryan ve Jess arasındaki tartışmayı takip etme zahmetine hiç girmedigini fark ettim. Bir şey bulmuş gibi görünüyordu ama sonra bunu belirsiz bir şekilde bıraktı ve bir daha hiç gündeme getirmedi. Bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Çavuş O'Neil bundan sonra önemli bir şey soracak gibi görünmüyordu. Sanki görüşmenin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyor gibiydi. Ryan ikna olmuş olmalıydı, çünkü bu onun son mülakatıydı.

Kağıtları yere bıraktım, biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Tüm bunlar beklediğimden çok daha kötüydü. Sorulması gereken ama sorulmayan daha pek çok soru vardı. Dedektif bu kadar çok şeyin gözden kaçmasına nasıl izin verebilmişti?

O kadınların bulunma şansı hiç olmadı.

Dikkatimi çeken şey Ryan'ın sarhoş olup geceyi Daisy ile geçirmiş olmasıydı. Jess kaybolduğunda evimizin yakınında bile değildi. Yine de bu, Daisy'yi bir noktada ekmiş olamayacağı anlamına gelmiyor.

Daha fazla sayfa karıştırdım ve olası kanıtların çekilmiş fotoğraflarına rastladım. Jess'in arabasının bir fotoğrafı vardı, bagajı hâlâ açıktı. İçindekilerin ayrı ayrı fotoğrafları vardı; benim için olduğunu bildiğim paketlenmiş bir hediye ve üç katlı bir pasta. Bir masanın üzerinde duran siyah bir spor çantasının fotoğrafı ve yanında içinde olması gereken eşyalar vardı. Hepsi oldukça sıradan şeylerdi; pijamalar, yedek kıyafetler, bir makyaj çantası... İnsanın birkaç gecelik bir tatil için hazırlamasını bekleyeceği her şey.

Phoebe Baker ve Meghan Lambert'in ailelerinden gelen mektupların kopyaları vardı. Onları okumak için fazla zaman harcamadım, çünkü onlar sadece cevap talep eden kenara itilmiş ailelerin öfkeli duygularıydı. Tammy'nin ailesinden hiç mektup gelmediğini fark ettim. Ya da benimkinden.

Sonunda kendi transkript röportajımı buldum. Jess'in kaybolmasından önceki ve hemen sonraki hayatıma dair bu kadar az şey hatırlayabilmem çok garipti ama bu anı tüm netliğiyle hatırlıyordum.

Annemin polisi aramasından ne kadar süre sonra eve geldiklerinden emin olamadım. Tek hatırladığım yemek masasında oturup hediyelerimi ne zaman açabileceğimi sorduğumdu. Partim iptal edildiği için üzgündüm.

Jess'in nereye gittiğini görüp görmediğim defalarca soruldu. Hatırlamaya çalıştım ama söyleyecek pek bir şey yoktu. Oturma odasının penceresinden onu izliyordum. Arabadan bana bir sürpriz yapacağını söylemişti. Dikkatim dağılmıştı -ne olduğunu söyleyemem- ve arkama baktığımda gitmişti. İşte o zaman üzüldüm, korkunç gerçekliğin bir parçası ortaya çıktı. Kız kardeşimi görmek istediğim için ağlamıştım. Kafamı çevirip baktığım için

ama aslında muhtemelen bundan çok daha uzundu. Herkesin sorularından nefret ediyordum. Gitmelerini istiyordum.

Jessie'yi istedim.

Bir sonraki rapor annemin ifadesiydi. Çavuşun notlarına göre annem "histerik ve teselli edilemez" durumdaydı. Çavuş şöyle yazmış: *"Herhangi bir bilgi alınamadı. Bayan Fadley ne kadar sorulursa sorulsun sorulara cevap veremedi. Neler olup bittiğini anladığından emin değilim."* Çavuşun küçümseyici üslubu karşısında gözlerimi devirmiştim. Sonra babamın ifadesini buldum. Soruların hepsi oldukça standart görünüyordu - kayda değer bir şey yoktu - ta ki en altta Çavuş O'Neil'in el yazısı olduğunu anladığım, zorlukla okunabilen bir karalama görene kadar.

"Muhtemel şüpheli-Meghan Lambert" yazıyordu.

Anlamadığım için kaşlarımı çattım.

Muhtemel şüpheli Meghan Lambert mi?

Babamın ifadesi üzerine yazılmıştı, **b u** yüzden Çavuş O'Neil'in o sırada ne düşündüğü ve şüphenin kime yöneldiği konusunda hiçbir yanlışlık yoktu. Ama neden?

Babamın Meghan Lambert ile nasıl bir bağlantısı vardı, hele hele onun kayboluşunda nasıl potansiyel bir şüpheliydi?

Bu doğru olamaz.

Sayfaları biraz daha karıştırdım ve 1965 model sarı bir Boss 429 Mustang'in fotoğrafına rastladım. Fotoğraf, Meghan'ın arkadaşları tarafından kaybolduğu gün onu bu arabaya binerken gördüğünü iddia eden bir görgü tanığının ifadesine iliştilmişti.

Ve aynı arabanın bir başka fotoğrafı daha vardı, ancak bu sefer evimin önüne park edilmişti.

El yazısı notlarla kaplı resmi bir polis kanıt raporu buldum.

Benjamin Fadley'e ait araçtan alınan kanıtların açıklaması:

1. Saç örneği alındı. *DNA teyit edilecek.*

2. Koltuk kumaşından meni örneği alındı. *DNA doğrulanacak.*

3. Bir yetişkin kadın sütyeni, beyaz dantelli.

Midem bulandı.

Babam hiç kullanmamasına rağmen o arabayı nerede olsa tanırdım. Yine de onu her ay temizler ve cilalardı. Ve onu sık sık garajımızda park halindeyken sürücü koltuğunda oturmuş, dalgın dalgın camdan dışarı bakarken ve aynı kaseti tekrar tekrar dinlerken bulurdum. Ona milyonlarca kez neden artık arabayı kullanmadığını sordum ama bana hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap veremedi.

Sebebi bu muydu?

Babamın Meghan Lambert ile gerçekten bir ilişkisi var mıydı?

Bu fikir babam hakkında bildiklerimle uyuşmuyordu. Annemle olan ilişkisiyle. Bana karşı mesafeli olsa da, her konuda anneme itaat ederdi. Onu aldatmazdı ve kesinlikle kendisinden çok daha genç biriyle aldatmazdı.

Hiç mantıklı gelmedi.

Ama polis neden onun arabasını arıyordu? Ve neden bir görgü tanığı Meghan Lambert'i kaybolduğu gün Mustang'e bindirmişti?

Peki ya kumaş koltuklardan alınan sperm örneği?

Böyle bir şeyin bir kadının sütyeninin yanında bulunmasının tek bir nedeni vardı. Babamın her zaman harika bir adam olduğunu düşünmüştüm. Sakin, biraz da sevgi dolu. Ve her ne kadar bana mesafeli davransa da, bunu ilk çocuğunu kaybetmenin yasını tutan kalbi kırık bir baba olarak mazur görürdüm. Ürkütücü değildi. İnsanları germiyordu. Çok çalışan ve araba takıntısı olan sıradan bir Amerikan babasıydı.

Ama bu... bu her şeyi değiştirdi.

Mustang'in fotoğrafından hemen sonra beş sayfalık bir görüşme metni yer alıyordu.

Açıklama: Benjamin Fadley ile Röportaj Başlangıç:

02/11/1999, 09:32 Tarih: 02/11/1999, 10:15

Raporlayan memur: O'Neil, Liam (Çavuş, Mt.
Randall Polis Departmanı)

Dava/Dosya Numarası:
A313TR7

Bu sadece birkaç dakikanızı alacak, Bay Fadley. Ama ben
seninle 8 Şubat'ta nerede olduğun hakkında konuşmak istiyorum.

Benjamin Fadley: Bütün gün evde eşim ve kızım Lindsey ile birlikteydim.

Çavuş L. O'Neil: Bunu eşinizle de teyit edeceğim elbette.

Benjamin Fadley: Aslında, Cara'yla bu konuda konuşmazsan çok
memnun olurum. Bu... biraz hassas bir konu.

Aileleri dağıtmak gibi bir işim yok, Bay **O'Neil.**

Fadley, ama Meghan Lambert ile cinsel ilişkiye girip girmediğini bilmem
gerek.

Benjamin Fadley: Eğer bunu eşimden ve ailemden saklayabilirsem, size söyleyeceğim
ne bilmek istiyorsun.

Çavuş L. O'Neil: Bay Fadley, lütfen soruya cevap verin.

Benjamin Fadley: Evet, Meghan Lambert ile cinsel ilişkiye giriyordum.

Artık okuyamıyordum, kelimeler sayfada bulanıklaşıyordu. Sıcak
ve terli hissettim ve gözlerim yaşardı. Babam kayıp kızlardan biriyle
yatıyordu. Kaybolduğu gün onu görmüştü.

Diğer kayıp kızlarla da ilişkisi var mıydı?

Randall Dağı'nda genç kadınlara sarkan bir sürü sapık varmış gibi
görünüyordu, babam da onlardan biriydi.

Jess bunu biliyor muydu? Annemin iddia ettiği gibi ailemi aramayı bu
yüzden mi bırakmıştı? Bu yüzden mi babamızı reddetti?

Ryan'ın daha önce söylediği sözler yankılandı. *"O düşündüğün kişi
değil."*

Ne biliyordu ki?

Kesin olan bir şey vardı ki, Çavuş O'Neil'in notlarına göre babam da
şüpheliydi. En azından Meghan Lambert söz konusu olduğunda.

Kâğıdın arkasını çevirdiğimde Çavuş O'Neil'in dağınık el yazısının
devamını buldum.

*Saygın bir aile babası. Herhangi bir profile uymuyor. Daha fazla
araştırmaya gerek yok.*

Babamın bir daha sorgulanıp sorgulanmadığını anlamak için dosyadaki diğer belgeleri karıştırdım. Ama görünüşe göre, Clement Daniels ve Ryan'da olduğu gibi, pek de hoş olmayan sorgusundan sonra, genç kadınlara zarar veremeyecek iyi bir adam gibi görünmesinden başka bir nedenle şüpheli olmaktan çıkarılmıştı.

İğrençti.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kutunun kapağını yerine koymaya başladım ama durdum. Jess'in bir fotoğrafı bana bakıyordu, mavi gözleri deliciydi.

Onu kaldırdım, parlak yüzeyine dokundum. Bu kadını tanımıyordum, gerçekten tanımıyordum. O benim kız kardeşimdi ve aynı kanı paylaşıyorduk ama o bir gizemdi.

"Sana ne olduğunu bulacağım Jess," diye fısıldadım ona. "Öyle ya da böyle seni eve getireceğim."

Omurgama bir ürperti yayıldı. İzleniyormuşum hissi koltuğumda kaymama neden oldu. Etrafıma bir göz attım ama kimse bana dikkat etmiyor gibiydi. Yine de bu duygudan kurtulamıyordum.

Her şeyi dosyaya geri koymayı bitirdim ve sonra annemi aradım. Her zaman yaptığı gibi hemen cevap verdi.

"Lütfen, endişelenme ama gelip beni alman gerekiyor." Ondan bunu istemekten nefret ediyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Babamı tekrar aramayı deneyemezdim. Artık dosyayı gördüğüme ve bildiklerimi bildiğime göre olmazdı.

Onunla bir daha nasıl yüzleşebilirdim ki?

"Güvende misin?" diye olabildiğince sakın bir şekilde sordu. Çabasını takdir ettim.

"Ben kesinlikle iyiyim. Bir arkadaşımın dışarı çıktım ve tartıştık. Şehrin dışında bir lokantadayım ama arabam yok." Sesimi olabildiğince nötr tuttum.

"Hemen geliyorum."

Ona yolu tarif ettim ve telefonu kapattım. Annemi ve benim için endişelenme eğilimini bildiğimden, birkaç dakika içinde orada olmasını bekliyordum. Şüphesiz her kırmızı ışıpta geçecekti.

Artık ılık olan kahvemi bitirdim ve düşüncelerimin beni tüketmesine izin vererek yenmemiş turtamı bir kenara ittim. Sonunda duvara monte edilmiş televizyona baktım. Yerel bir haber programı oynuyordu. Haberin geçtiği yer dikkatimi çekti.

"Şunun sesini açabilir misiniz?" Tezgâhın arkasındaki garsona sordum. Uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu. Bir kamera Doll's Eye Gölü'nün etrafını tarıyordu. Polis minibüsleri ağaçların altına park etmişti. Maskeli dalgıçlar sudan çıktı. Yerdeki siyah muşambanın üzerine bir şey konmuştu.

"Kuzey Randall Dağı'ndaki Baneberry Gölü'nde bekliyoruz.

Carolina'da iki gün önce ikinci bir cesede ulaşıldı. Tammy Estep'in kalıntıları geçen ay burada, sudan birkaç metre uzakta gömülü olarak bulunmuştu. Şimdi bir dalış ekibi, yirmi dört yıl önce aranan rezervuarda daha fazla kalıntı buldu," dedi bir muhabir, doğrudan kameraya bakarak.

Başka bir ceset.

"Cesedin kimliğinin resmi olarak tespit edilebilmesi için DNA testi yapılması gerekse de, kaynaklar dış kayıtlarının da kullanıldığı ön testlerin cesedin Leonard's Creek'ten kayıp Southern State öğrencisi Phoebe Baker'a ait olduğunu gösterdiğini belirtiyor."

"Hey Lindsey-bug," dedi annem karşıma otururken. Nefes nefese kalmıştı, sanki yol boyunca koşmuş gibiydi. "Grantville'e giden yolun yarısında ne yaptığını bana söyleyecek misin?"

Ona cevap veremedim. Gözlerim haber bültenine takılmıştı.

"Lindsey?" Ben cevap vermeyince adımı söyledi. "Ne oldu?" Televizyonu izlemek için koltuğunda döndü.

Ekran beyaz bir muayene masasının üzerindeki eşyaların görüntülerine geçerken birlikte sessizce izledik. Muhabirin Tammy'nin cesedine sarıldığını söylediği çürümüş bir battaniyenin yakın çekimi vardı. Sadece parçalar kalmıştı ama bir zamanlar mavi ve yeşil renkli ekose desenli olduğu belliydi.

Annem garip bir miyavlama sesi çıkardı ve bakışlarımı televizyondan ayırıp ona baktım. Elleri göğsünde kenetlenmişti.

Ağız.

"Olamaz," diye mırıldandı annem, çenesi titriyordu. "Tanrı aşkına, nasıl oldu da oraya düştü?"

"Ne oldu?" Yüzü beyazlaştıkça endişelenerek sordum.

Annemin gözleri şoktan donmuş gibiydi. "O battaniyeyi nerede görsem tanırım. Ben Jessica'ya hamileyken annem yapmıştı."

Sonra o anı aklıma geldi. Jess'in evdeki odasındaki aynı ekose battaniyenin anısı. Annesinin yıllarca yatağının ucuna örttüğü battaniye.

Jess'in üniversiteye giderken yanında götürdüğü battaniyenin aynısı.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

Bölüm 7

Stella: Gerçek suçlara tekrar hoş geldiniz, bebekler. Ben sunucunuz Stella-Ben de Rachel.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Stella: Çılgın bir yedi hafta oldu. Çok şey oldu!

Biliyorum! Bunu gerçek zamanlı olarak çözmeye kesinlikle hazır değildim, bu kesin.

Stella: Dün geceki haberleri gördünüz mü? Bu hikaye ciddi bir ulusal ilgi gördü. BBC'ye bile çıktı!

Ve CNN. Patlamış mısırımı patlatmışım ve ekrana yapışmışım. Bir ceset daha, Stel, ve Phoebe'ye benziyor!

Stella: Biliyorum ve hepsi bu değil. Daha da fazla kalıntı olduğunu duydum, eğer inanabilirseniz. Bir cesedi sudan çıkardıktan hemen sonra, dalgıçlar bir tane daha bulmuşlar.

Rachel: Bu da gösteriyor ki, polis bu olay sırasında gerçekten berbat bir iş çıkarmış. Bu ilk soruşturma. Çünkü Doll's Eye Gölü'nü daha önce aramamışlar mıydı?

Stella: Evet, ama anlatılanlara göre, hızlı bir giriş-çıkış işiymiş. Onlar suya bile bakmadı.

Ama şimdi orada üç ceset buldular. Randall Dağı'nda neler oluyor? Hatırlat da orada asla tatil yapmayayım.

Stella: Bu vakaları metodik olarak parçalara ayırıyoruz, bu yüzden şu ana kadar ortaya çıkardıklarımızın hızlı bir özetini yapalım. Al bakalım, Rach.

Rachel: Tammy, Phoebe, Meghan ve Jess'in aynı matematik profesörüyle bağlantıları olduğunu tespit ettik. Ve ...

Stella: Ve aynı profesörün büyük bir yırtıcı olduğu bildiriliyor. Ben annemin gözünde bir parıltı olmadan önce öğrencilerine karşı sapıkmış. İğrenç Stel.

Stella: Ve şunu dinleyin, Jess ve Southern State Üniversitesi'ndeki diğer kızlarla aynı okula giden birkaç kişiyle konuştuktan sonra, tüm bu kadınları birbirine bağlayan şeyin ürkütücü bir öğretmenden daha fazlası olduğunu öğrendik.

Rachel: Başka bir adam gibi mi?

Stella: Bu doğru Rach. Bu birden fazla davaya dönüştü. Potansiyel şüpheli. İlk bölümlerde bahsettiğimiz şu seksi erkek arkadaşı hatırlıyor musun? Jessica'nın görüştüğü Kayboldu mu?

Rachel: Evet ...

Stella: Jessica'nın birkaç kız kardeşiyle görüştüm ve seksi erkek arkadaşının lisede Phoebe Baker ile çıktığı ortaya çıktı. 1998'de Jessica ile birlikte üye olan Erica Stead ile konuşma şansına sahip olduk. Bu röportajın bir bölümünü önümüzdeki hafta yayınlayacağız.

Rachel: Neden hep ateşli olanlar kötü oluyor?

Stella: Hepsi bu kadar da değil, Tammy Estep ve Meghan Lambert ile de yatmış.

Adam etrafta dolaşıyordu.

Belli ki erkek-fahişe bayrağını gururla sallıyordu. **Rachel:** Eğer bir kız olsaydı insanların ne diyeceğini biliyorsun. **Rachel & Stella:** Mm-hmm.

Keşke bize bu adamların isimlerini söyleyebilseydin.

Stella: Biliyorum, ama burada kimse dava edilmek istemiyor. Söyleyebileceğim tek şey, eğer Google'da daha fazla arama yaparsanız kim olduklarını bulabilirsiniz. Otuz saniye.

Doksanlı yılların sonunda Southern State Üniversitesi'ndeki kız öğrencilerin etrafında dolaşan bir değil, *iki* serseri adamımız var. Ve bu adamlar pire gibidir, bir tane varsa, her zaman daha fazlası vardır.

Stella: Bu kızların bir seri katilin kurbanı olduğu teorisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce herhangi bir haklılık payı var mı?

Bilemiyorum. O dönemde bölgede faaliyet gösteren katiller olduğu için suçu o yöne atmak kolay, ancak konu cinayet olduğunda, genellikle en iyisi eve yakın bir yere bakmaktır.

Stella: Doğru, kızların hepsinin tanıdığı biri gibi.

Kesinlikle. Yine de seri katil ihtimalini göz ardı etmemizi istemiyorum, Bence bu diğer adamları daha derinlemesine araştırmalıyız. Çünkü orada bir şey var gibi görünüyor.

Stella: Ve bu podcast'e başladığımızdan beri öğrendiğimiz bir şey de *her zaman* düşündüğümüzden daha fazlası vardır.

BÖLÜM

13

JESS

Nisan başı, 1999

Sınavlara çalışıyor olmam gerekiyordu ama ne aklım ne de kalbim çalışıyordu. Müzik setimin hoparlörlerinden Dave Matthews Band'in yumuşak drone'ları çalışıyordu. Daisy bir üye toplantısındaydı ve birkaç saat sonra dönecekti, beni yapayalnız bırakmıştı.

Pi Gamma Delta'da resmi olarak gözetim altına alınmışım. Üye olma görevimden azledilmişim ve ay sonunda üyeliğe kabul edilmeyecektim. Tam olarak atılmamışım ama not ortalamamı yükseltene kadar ince buz üzerindeydim.

Kız kardeşliklerin notlar konusunda bu kadar titiz olduğunu kim bilebilirdi?

Daisy'ye söylediğimde neredeyse teselli bulamayacaktı. Ona Pi Gamma Delta'da olmayı zerre kadar önemsemediğimi söyleyemedim. Aylar geçtikçe ve hayatım uçurumun kenarında sallanmaya devam ettikçe, kısa bir süre önce önemli olan şeyler artık önemli değildi.

Bazen ortadan kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim.

Bir anda yok olan bir şey değil, yavaş yavaş kaybolan bir şey. Şu anda yaptığım şey bu muydu?

Ben artık burada olmayana kadar kimse fark etmeyecek miydi?

Ağustos ayında duvarlara poster yapıştıran kızını hatırlamaya çalışarak küçük yurt odasında etrafıma bakındım. Ne olmuştu ona? Ne zaman çabalamayı bırakmış ve zar zor var olmaya başlamışım? Her şey için babamı suçlamak istiyordum. Tanrı biliyordu ki

bir süredir birincil kötü adam. Ama bu kaosu kısmen kendimin yarattığını ne zaman kabul edecektim?

Babam ve ben gerçekten mükemmel bir takım oluşturduk. İkimiz de kendi kendimizi sabote etmekte ustaydık.

Babam her şeyi mahvetmişti.

Beni mahvetmişti.

Ben de normal bir yaşam şansımı yok etmişim. İşte bu yüzden yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Kendime, düşüncelerime güvenemiyordum. Hep karanlık, rahatsız edici yerlere gidiyorlardı.

Son yirmi dakikadır biyoloji ders kitabımdaki aynı bölümü okumaya çalışıyordum ama odaklanmakta zorlanıyordum. Ne zaman konsantre olmaya çalışsam, düşüncelerim Tammy'ye kayıyordu. Ve Phoebe'ye. Ve Meghan.

Her yerdeydiler. Onlardan kaçamıyordum. Endişeli değilmişim gibi davranmaya çalıştım. Ortadan kaybolmaları beni etkilemiyordu ama bu bir yalandı ve çok derinlerde değil, dehşete düşmüştüm.

Sahtekârlıkta oldukça ustalaşmışım.

Yüksek sesle iç çekerek kitabımı kapattım.

Aklım akademisyenlerde değildi. Her şeyde başarısız oluyordum. Haftalardır bir ev ödevini bile teslim etmemişim.

Geçebildiğim tek ders İstatistiğe Giriş'ti ve bunun nedeni de Dr. Daniels'ın bana yardımcı olmaya özen göstermesiydi. Onun yardımı olmadan onun dersinden de kalacağımı bildiğim için özel derslerine bağımlı hale gelmişim. Yine de ne kadar çok şey bilmediğim için kendimi asla aptal gibi hissettirmedi. Kısa bir an için de olsa kendimi yetenekli hissetmemi sağladı. Neredeyse eski Jess gibi. Ama sonra eli dizimi sıyrıyor ya da sandalyesini yaklaştırıyordu ve performansıyla neden bu kadar kişisel olarak ilgilendiğini hatırlıyordum.

Ama beni dinledi. Onunla konuşmak kolaydı. Onunla birlikteyken, odağının tamamen benim üzerimde olduğunu biliyordum. Bu tür bir ilgi bağımlılık yapıyordu. Aldatıcı ve iyi huylu meşguliyetine kanmasam da, kendimi onun onayını arzularken buldum.

Sonra kendime kızardım, çünkü daha iyisini biliyordum. Tıpkı Tammy'nin yapması gerektiği gibi. Ve Phoebe. Ve Meghan. Yine de Dr. Daniels'ın sinsi şefkatine direnmek zordu.

Ryan neden öğretmenimle bu kadar çok vakit geçirdiğimi anlamıyordu.

Geçen hafta bir gün, "Onu Meghan'la gördükten sonra o pislikle nasıl yalnız kalabiliyorsun?" diye sormuştu. Meghan'ın kayıp olduğu ortaya çıktıktan sonra özellikle sinirlenmiş, zaman zaman bana çıkmış ve sonra da af dilemişti. Bu, çıkmaya başladıktan hemen sonra içine düştüğümüz bir döngüydü.

Aramız iyiyken ondan başka bir şey düşünmüyordum. Rahatsız edici düşünceler yoktu. Ruhumu mahveden depresyon yoktu. Yürek burkan kaygılar yoktu.

Sadece Ryan McKay vardı.

Ama işler kötü gittiğinde...

Bu tür bir yoğunluk sonuçsuz kalmıyordu. Çünkü Ryan benimle olmayı en az benim onunla olduğum kadar takıntı haline getirmişti. Boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk. Ve birlikte olmadığımız zamanlarda, ikimiz de mantıksız bir kıskançlığa kapılıyorduk. Birbirimizi seviyorduk... ama korkunç bir bedel karşılığında. Ve onun öfkesi görülmesi gereken korkunç bir şeydi.

Ne kadar denesem de, onun diğer kızlarla -Tammy, Phoebe ve Meghan- birlikte olduğu düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Onlara dokunduğunu hayal etmeden duramıyordum. Onları öptüğünü. Bu beni açıklayamadığım bir kızgınlıkla ama aynı zamanda onu artık onlarla paylaşmak zorunda olmadığımı bilmekten duyduğum acımasız bir memnuniyetle dolduruyordu. Bu kötü bir düşünceydi, bunu biliyordum ama yine de aklımdan çıkmıyordu. Bu da değiştiğimi gösteren bir başka yoldu. Eski Jessica dehşete düşerdi.

Kendime bile yabancıydım.

Kısmi bursla üniversiteye kabul edilen çalışkan öğrenciye ne oldu?

Görünüşe göre onu kimsenin bulamayacağı bir yere, toprağın derinliklerine gömmüştüm.

Odamdaki telefon çaldı. Sesi boğuk ve uzaktı. Sonunda düşüncelerimden sıyrılmadan önce gözümü kırpmadan ona baktım.

"Alo?" sesim kansasız geliyordu. Üzgün. Yalnız.

"Jess, cevap vermene çok sevindim. Konuşmamız gerek. Lütfen, bu iş ciddileşiyor-"

Telefonu kapattım.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca ayağa kalktım ve sandalyemden sendeleyerek geri çekildim. Neden beni rahat bırakmıyordu? Telefon çalmayı kesti ve hemen ardından yeniden çalmaya başladı. Ellerimle kulaklarımı kapattım ve yumuşak, acı dolu bir hıçkırık çıkardım.

Onunla konuşmak *istedim*. Çekim muazzamdı. Aşk Orada... Tanrım, aşk. Ama iğrenç şeylerle lekelenmişti. "Beni rahat bırak," diye mırıldandım.

Durmadan çalmaya devam edince kabloyu duvardan çektim.

Ne söyleyeceğini biliyordum ve duymak istemiyordum.

Babamın benim vicdanım olması için cehennemde soğuk bir gün olması gerekirdi.

Kapının çalınması beni korkuttu.

Yavaşça açtığımda Ryan'ın diğer tarafta elinde yerel bir marketten aldığı plastik bir poşetle durduğunu gördüm.

Bana doğru bir adım attı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Beni uzun ve derin öptü. Uzaklaştığında hafifçe nefes nefese kalmıştım. "Seni kaçırıyorum," diye mırıldandı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Yapmam gereken bir sürü şey var-" İtiraz etmeye başladım.

"Bekleyemeyecek bir şey değil." Çantayı kaldırdı. "Bize sandviç aldım çünkü kahvaltıdaki çöreklerden beri bir şey yemediğini hissediyorum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Omzumun üzerinden masamın üzerindeki iş yığınınına baktım. "Dürüst olmak gerekirse Ryan, gerçekten yapacak çok işim var. Ben... ben derslerimden kalıyorum. Notlarımı bir an önce yükseltmezsem çok kötü olacak." İtirazlarım

zayıf ve etkisizdi. Pes ederdim. Ne kadar istesem de Ryan McKay'e asla hayır diyemezdim.

"Hey, sorun yok. Gel kısa bir mola ver, döndüğümüzde ders çalışmana yardım edeceğim." Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Tamam," dedim ve piyango kazanmış gibi genişçe gülümsedi. Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum ve anahtarlarımı aldım. Kapıyı kapatmaya gittiğimde Ryan arka cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı. "Bunu odamın dışındaki koridorda buldum. Daisy'nin. Oraya nasıl geldiğinden emin değilim ama iyi bir izci olup geri vereceğim."

Görünce irkildim. Kampüs kimlik kartını ondan aldım. "Teşekkürler."

Odama geri döndüm ve koridorda ona katılmadan önce Daisy'nin masasına bıraktım.

Ryan kapıyı arkamdan kapattı. "Hadi o zaman."

Park yerine vardığımızda Ryan kahverengi Ford Explorer'ın yolcu tarafındaki kapısının kilidini açtı. Beni arabanın kenarına yasladı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senden uzak kalamıyorum Jessica Fadley," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bana ne yaptın sen? Senin için çıldırıyorum."

İçim titriyordu. Hem gururum okşanmıştı hem de bunalmıştım. Onun sevgisini ve ilgisini istiyordum ama bazen bu bana fazla gelebiliyordu. Onunlayken boşluk diye bir şey yoktu. Sınırlar bulanıklaşıyor ve zorlanıyordu.

Ağzını ağızıma değdirdiğinde tüm endişelerim yok oldu.

Ryan'ın bugün benden ne istediğini biliyordum. Umutsuz öpücüklerinden ve acil dokunuşlarından anlayabiliyordum. Yine de sorun değildi. Ben de bunu istiyordum. Birazcık da olsa unutmama yardım etmesine ihtiyacım vardı.

Yine de Randall Dağı'na doğru ilerlerken içimdeki önsezi hissinden kurtulamıyordum. Kampüsten uzaklaştıkça dengemin bozulduğunu hissediyordum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Şehrin ana kısmından geçerken sordum.

"Göreceksin." Bana yandan bir bakış attı. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Romantik bir yer olsun istedim. Çocukluğumdan beri bildiğim bir yer var. Mükemmel bir yer."

Konuşmak zorunda kalmamak için radyoyu açtım. Sonra keşke açmasaydım dedim. Meghan'la ilgili bir haberdi. Ryan'ın yüzünün nasıl gök gürültüsüne döndüğünü fark ettim.

"Kapat şunu," diye emretti, gözleri kararmıştı.

"Ben... Özür dilerim." Kapı koluyla oynadım. Ryan çok sevecen, nazik bir erkek arkadaş olabilirdi ama öfkeli olduğunu da biliyordum. Daisy beni uyarmıştı. Bazen bir düğmeye basıyor ve bambaşka biri oluveriyordu.

"O gece onunla konuşup konuşmadığınızı bana hiç söylemediniz." Geçici olarak konuyu açtım. Mayınların üzerinde yumurta kabuklarının üzerinde yürümek gibiydi.

"Ah, evet. Sadece kısa bir süreliğine." Sesi küçümser gibiydi. Radyoya uzandı ve onu gerekenden daha agresif bir şekilde kapattı.

"Ne hakkında konuşunuz? Dr. Daniels hakkında bir şey söyledi mi?" Zorluyordum. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Geri adım atmak doğamda vardı ama bastırmak ve dürtmek istiyordum. Bu o kadar karakter dışı bir şeydi ki beni sarstı.

Ve konu her açıldığında olduğu gibi, Ryan etkili bir şekilde konuyu kapattı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam, ben sadece-"

Burun delikleri alevlendi. "Böyle biriyle ilişkiye girdiğine inanamıyorum. Hele de ailesiyle yaşadığı onca şeyden sonra. Çok şeyle uğraştı. Okul yılının başında tanıştığımızda bu yüzden birbirimize uymuştuk. Onun da benim de boktan bir babamız var. Bu yüzden beni çok kızdırıyor. O daha iyi bilmeli." Otoriteyle konuşuyordu. Damarlarımdaki kanın buza dönüşmesine neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

Ryan gözlerini yoldan ayırmadı. "Bunun gibi kadınlar, savunmasız olanlar, kolay avdır." Öfkeli ve kesin bir ifadeydi.

Sözleri acımasız ve açıktı. Sinirlerim bozulmuştu.

İkimiz de rahatsız edici derecede uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedik.

Sonunda elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdi ve kalçasına bastırdı. "Özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim."

Midem düğüm düğüm oldu ama heyecandan değil.

"Bu gerçekten üzücü. Her şey, Jess." Devam etmeden önce durakladı. "Bak, bu konuda konuşmasak olmaz mı? Herkesin konuşmak istediği tek şey bu gibi görünüyor. Nereye gitsem Meghan şöyle, Phoebe böyle, Tammy'ye olanları duydun mu? Ben... Ben yapamam, tamam. Bir süreliğine onları düşünmemem gerek. Seni ve beni düşünmek istiyorum. Sadece ikimiz için birkaç saat istiyorum. Sorun olur mu?"

Kendimi uyuşmuş hissettim. "Elbette Ryan. Bunu ben de istiyorum. Sen ve ben, başka kimse değil."

Parlıyor gibiydi. Tek hissettiğim korkuydu.

Ryan'ın nereye gittiğini fark ettiğimde bu his daha da kötüleşti.

Ana yoldan ayrılıp engebeli çakılların üzerinden geçtikten sonra Doll's Eye Gölü'nün kenarındaki kalın ağaç çıkıntısının altında durduğunda felç olmuşum, konuşamıyordum.

Kontağı kapattı ve kapıyı açmadan önce arka koltuktan plastik torbayı aldı. Onu takip etmek için hiçbir hareket yapmadığımda, bana şaşkınlıkla baktı. "Sorun nedir?"

Gözlerimi gölün parlayan yüzeyine diktim. Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyordu.

"Beni neden buraya getirdin? Burayı nereden biliyorsun ki?" Mırıldandım. Sesim sanki kırık cam yutmuşum gibi çıkıyordu. Kemiklerim kurşun gibi olmuştu. Kaslarım jöleye döndü.

Burada olduğum için kendimi rahat hissetmeliydim. En güzel çocukluk anılarımda yer alan bu özel yer.

Yine de değildim. Burası bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu. Ve bir yabancıya dönüşen bir babayı. Artık kabuslarla doluydu.

"Size söyledim, çocukken buraya birkaç kez geldim. Büyükanmem kasabada yaşardı ve ziyarete gittiğimde balık tutmak için göle gelirdim. Buranın تنها ve yol dışında olduğunu hatırlıyorum. Biraz mahremiyetin iyi olabileceğini düşündüm." Sesi tuhaf geliyordu. Neredeyse heyecanlıydı.

Kalbim çılınca çarpıyordu. "Bilmiyorum..."

Ryan'ın gözleri yalvarıyordu. "Seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Yurt odamda yalnız kalabiliriz," diye karşı çıktım, hâlâ arabadan inmemiştim.

"Evet, ama burada çığlık attığını kimse duyamaz," diye kıkırdadı, boynumun yan tarafını öptü, burnunu çenemin altından geçirdi.

Seksi olmaya çalıştığını biliyordum ama sözleri beni tedirgin etti. O vardı Hayır fikir neden I nefret etti Doll's Göz Göl YaniÇok fazla. Bir zamanlar sevdiğim bir yer artık olmak istediğim son yerdi.

Her şeyden sonra değil.

"Jess, garip davranmayı bırak ve arabadan in." Sesi sabırsız geliyordu.

"I ..." Ne kadar yalnız olduğumuzu fark ederek etrafımıza bakındım. "Jess, lanet olsun, çık dışarı!"

Kapı koluna uzanırken ellerim titriyordu. Dışarı çıkmak istemiyordum. Eve geri dönmek istiyordum. Ryan McKay'e kapıyı hiç açmamış olmak istiyordum. Zamanda geri gidebilmeyi diledim.

Ryan arabanın benim tarafıma doğru geldi ve kapıyı benim için açtı. Elini uzattı ve ben de tuttum. Beni vücuduna doğru çekerek dışarı çıkardı.

Bana gülümsedi. "Şimdi sen tamamen bana aitsin ve hiç rahatsız edilmeyeceksin."

Ryan beni her zamankinden daha sert öptü. Verdiğim cansız karılıktan rahatsız olmuş gibiydi.

Gölün kenarına doğru yürüdük. Bacaklarım titriyordu ve iki kez tökezledim. Ryan'ın kolları her seferinde beni yakalamak için oradaydı.

Her seferinde.

Birkaç metre ötemizde park etmiş bir araba fark ettim ve içim rahatladı.

"Görünüşe göre yalnız kalmayı unutmamız gerekecek. Belki de bu fikri bir kenara bırakıp kampüse geri dönmeliyiz." Parlak Chevy Impala'yı işaret ettim.

Ryan kaşlarını çattı. "Allah kahretsin!"

Hâlâ elimi tutuyordu. Kısıtlayıcı hissediyordum.

Çığlık atmak istedim.

Tüm bunlar çok yanlış

geliyordu. Burada

olmamalıydım.

"Hayır, hâlâ eğlenebiliriz. Yine de sanırım yemek yemeye devam etmemiz gerekecek. Diğer şeyler sonraya kalabilir." Kaşlarını salladı.

Gölün çevresinde yürüyen bir adam bize doğru geliyordu. Ryan ve ben onu ancak birkaç adım yaklaştığında tanıdık.

Ryan sertleşti ve başımın döndüğünü hissettim.

"Dr. Daniels, merhaba," diye selamladım onu.

Şaşkınlıkla bana baktı, belli ki orada olduğumuzu fark etmemişti.

"Jessica, merhaba."

Ryan'ın yüzü taş kesildi. Gözlerindeki sahiplenici parıltıyı fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

Dr. Daniels suyun üzerinden dışarı baktı. "Yakınlarda yaşıyorum ve düşünmeye ihtiyacım olduğunda bazen buraya geliyorum." Bana döndü ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Önemli kararlar almak istediğimde."

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu.

"Seninle burada karşılaşmak iyi bir kehanet gibi geliyor Jessica," dedi Dr. Daniels'ın gülümsemesi genişledi.

Ryan, Dr. Daniels'a -ve bana- orada olduğunu hatırlatırcasına boğazını temizledi.

"Bu Ryan," dedim tanıştırma amacıyla.

Ryan öğretmenime dönmeden önce bana ters ters baktı. "Ben Jess'in erkek arkadaşım." Elimi öyle sıkı tuttu ki canımı acıttı.

Dr. Daniels bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi. Onun yerine tekrar bana baktı. "Yarın özel ders seansımızda görüşürüz." Bakışları bir anlığına da olsa öylece kaldı. O kadar hızlıydı ki, neredeyse kendinizi onun sadece nazik davrandığına inandırabilirdiniz. "İyi akşamlar."

"Sen de," diye cevap verdim usulca, yaşlı adam uzaklaşırken.

Dr. Daniels kulak kesilir kesilmez Ryan'ın öfkesinin bir kasırga gibi patladığını hissettim.

"Bu da neydi Jess?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O adam sana sanki kendisi kedi, sen de lanet olası bir kremaymışsın gibi baktı."

"Bir şeyler görüyorsun."

"Çok açık olan bir şeyi görüyorum Jess. Hoşuna gitti. Sana bakışı hoşuna gitti, değil mi?" Ryan öfkeliydi.

Başımı bolca salladım. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Onu sakinleştirmenin bir yolu yoktu.

Ryan'ı kendime çektim, yüzüne bakarak ona yalvardım. Bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Hayatımdaki tüm erkekler gibi Ryan da benim için iyi değildi ama yine de uzak duramıyordum. "Kavga etmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Biraz rahatlamış gibiydi ama öfkesi hâlâ hissediliyordu. "Ben de öyle."

Yüzümü ona doğru eğdim ve o da beni öptü. Ve gizli sırlarıyla su ayaklarımızın dibine vururken tüm düşünceler uzaklaştı. Yakınlarda bir yerde Dr. Daniels'ın bizi izlediğini biliyordum.

★ ★ ★

Ryan beni yurda bıraktığında kendimi daha iyi, daha yerleşmiş hissediyordum. Anahtarlarımı kilide sokmaya çalışırken kapı aniden açıldı ve Daisy orada durdu, yıpranmış görünüyordu.

"İşte buradasın!" diye haykırdı.

Daisy beni odamıza çekti ve kapıyı hızla arkamdan kapattı.

"Ne oldu? Yine dudak parlatıcını mı kaybettin?" Şaka yaptım.

Daisy panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu ciddi, Jess." Masasına doğru yürüdü ve kimliğini aldı. "Bunu nereden buldun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Daisy kimlik kartını salladı. "Kampüs kimliğim, Jess. Neredeydi o? Yaklaşık üç aydır kayıp. Noel öncesinden beri görmedim."

"Oh, Ryan daha önce iade etti."

"Ne? Ryan'da neden kimliğim vardı?" Alt dudağını kemiriyordu.

"Bulduğunu söyledi, o yüzden geri getirdi." Umursamazca omuz silktim.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı. Gözyaşlarına boğulacak gibiydi. "Nereden bulmuş bunu?"

"Neler oluyor Daisy?" Ayağa kalkıp odayı geçerek çılgın oda arkadaşımın yanına gittim. Uzandım ve omuzlarından tuttum. "Sakinleşmen gerek. Bana ne olduğunu anlat."

Elleriyle yüzünü kapatarak yatağına oturdu. "Kasabadaki polis karakoluna çağırıldım."

Midem bulandı. "Ne oldu? Neden?"

Daisy kırmızı çerçeveli gözlerle bana baktı. "Çünkü görünüşe göre Tammy, Phoebe ve Meghan'ın görüldüğü son yerlerin hepsinde kullanılan tek kimlik benim öğrenci kimliğimdi."

Yutkundum. İçimde endişe yükseliyordu. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor." Daisy'nin gözleri vahşi bir bakış aldı. "Anlamıyor musun Jess? Kartım, Tammy'nin aynı bilgisayar laboratuvarına giriş yapmasından on dakika sonra bilgisayar laboratuvarındaki bir bilgisayarı kontrol etmek için kullanıldı." Ellerini saçlarında gezdirdi. "Kimlik kartım kütüphanede Phoebe'ninkiyle aynı kiosktan kitap ödünç almak için kullanıldı. Neredeyse

aynı anda!" Tekrar heyecanlanmaya başlamıştı. Kendini kaybettiğini görebiliyordum.

"Daisy, nefes al-"

"Ve spor salonunda da. Sabahın birinde. Bilin bakalım 8 Şubat günü sabahın birinde spor salonunda kim vardı?" Bana baktı, gözleri tereddütsüzdü. "Meghan Lambert."

"Tamam..."

"Spor salonuna gitmiyorum Jess," diye devam etti Daisy. "Kütüphaneye de adımımı atmadığıma adım gibi eminim. Ama polisin elinde, en azından benim kartımın, Tammy, Phoebe ve Meghan'la tesadüfen aynı zamanlarda bu yerlere gittiğine dair kanıt var. Ve bilemezsiniz ki, orası onları gören son yer oldu."

"Ne dediğini anlamıyorum." Ama anladım.

Daisy'nin gözleri yaşlarla doldu. "Beni sorguluyorlardı Jess. Sanki o kadınlara bir şey yapmışım gibi. Sanki ben böyle bir şey yapabilirmişim gibi."

Yanına oturdum ve kolumu omuzlarına doladım. "Senin bir sineği bile incitmeyeceğini biliyorum Daisy."

İlk defa bana doğru eğilmedi. "Neler olduğunu anlamıyorum. Kartım o kadar yerde nasıl kullanılmış olabilir? Aylardır kayıp olduğunu biliyorsun. Erica ve Tina'nın kimliklerini ödünç alıyordum."

"Belki de bir tür teknoloji hatasıdır. Mt'yi hayal edemiyorum.

Randall'ın polis gücü bu alanda çok yetenekli," diye teklif ettim.

Daisy yüzünü sildi. "Evet, belki. Ama bu çok garip." Söz konusu kimliğe baktı. "Ryan bunu nereden buldu?" Histeri sınırında görünüyordu.

Ona sarıldım ve bu sefer o da bana izin verdi. "Eminim her şey yoluna girecek. Bu sadece bir yanlış anlaşılma. O kadar endişelenme."

Daisy plastik kartı masanın üzerine geri koydu. "Ya onlara bir şey yaptığımı düşünürlerse?"

Bu sefer güldüm. "Hadi ama Daisy, ne gibi bir nedenin olabilir ki? Yani, Tammy belki, ama Phoebe ve Meghan?"

Oda arkadaşım bana titrek bir gülümseme verdi. "Evet, yani, hadi ama, seri katil olmak için fazla ateşliyim." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ve Tammy Estep yüzünden hapse girmeyeceğimden eminim. Tanrım, buna bayılırdı, değil mi?"

"Aynen öyle." Derin bir nefes alıp kendimi dengeledim. "Başka bir şey düşünme. Her şey yoluna girecek."

Daisy bana garip bir bakış attı. "Kimlik kartını bulabildin mi? Benimkini ödünç alıp durduğunu hatırlıyorum."

"Kartını sadece bir kez kullandım Daisy."

Gözleri kuşkulu bakıyordu. "Hayır, sen kendininkini sürekli yanlış yere koyduğun için onu çok kullandın."

"Hayır, benimkini buldum. Gördün mü?" Çantamı karıştırdım ve parlak pembe kordonundaki kimlik kartımı çıkardım.

"Jess, kartımı birden fazla kez kullandın. Neden yalan söylüyorsun?" Daisy kaşlarını çatarak ısrar etti. Stresli ve üzgündü, ses tonu suçlayıcıydı.

Ellerimin titremeye başladığını hissettim. "Yalan söylemiyorum... ama haklısın. Belki de hatırladığımdan birkaç kez daha fazla kullandım. Ama Daisy, bu Noel tatilinden çok önceydi ve her zaman iade ettim. Söz veriyorum."

Daisy ayağa kalkmadan önce bana bir süre uzun uzun baktı. "Tamam. Evet, tamam." Ağzının kenarını karıştırdı. "Neler olduğunu bilmiyorum. Tüm yıl boyunca her şey çok berbatı. Birinci sınıfın harika geçmesi gerekiyordu." Küçük bir hıçkırık çıkardı. "Her şeyin böyle olması gerekmiyordu."

Ayağa kalktım ve arkadaşımın yanına gitmeye başladım. "Daisy, her şey yoluna girecek-"

Daisy beni savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı. "Bir şey söylemeden önce, yine aşırı dramatik davrandığımın farkındayım." Şimdi kızgın görünüyordu. Ve bu öfke açıkça bana yönelmişti. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Çantasını aldı ve benden uzaklaştı. "Hafta sonu için Büyük/Küçük etkinliklerini planlamak üzere diğer üyelerle buluşmam gerekiyor." İlk defa şikâyet etmedi.

ona katılmayacağım gerçeğinden bahsetti. Tavırları soğuklaştı ve beni kesin bir şekilde dışarıda bıraktı.

Gitmeden önce ona "Cuma günü Lindsey'nin doğum günü partisi için eve gideceğimi unutma," diye hatırlattım.

"Doğru ya. Bunu unutmuşum. Eğlenceli olacak." Daisy kapıyı açarken bana zar zor baktı.

"Evet. Eğlenceli." Sesim monotondur ve Daisy normalde iyi olup olmadığını sorardı. Bu sefer sormadı.

Doğrusu, odadan çıkmaya hevesli görünüyordu.

Benden ayrılmak için.

Gittiğinde ben de çok mutlu oldum.

Gerçek Suç Çılgın Blog Yazısı 814 Southern State Üniversitesi'nin Kayıp Kız Öğrencileri GÜNCELLEME 2023

Bu davayla ilgili haberlerime bir şeyler eklemeyeli uzun zaman oldu. Muhtemelen yirmi yıldır yeni bir şey ortaya çıkmadığı içindir. Hiçbir ipucu yoktu. Kanıt yoktu. Bu devasa, kara bir hiçlik deliği idi ve polis bu konuda bir şey yapmak için acele etmiyordu.

Blogumda birçok kez küçük kasaba polis güçlerinin erdem eksikliklerini dile getirdim ve Randall Dağı polisi de bir istisna değil. Bu davayı ellerinden gelen her şekilde batırdılar. Çoğu suç gözlemcisi gibi ben de kayıp Güney Eyaleti kızlarının davasında bir şeylerin ortaya çıkacağından umudumu kesmiştim.

Bu nedenle, sadece iki ay önce kampüsten sadece on iki mil uzaklıktaki bir gölün yakınında kemikler bulunduğunda şok oldum. Önce Tammy Estep bulundu. Sonra da Phoebe Baker. Ve ben burada oturmuş bunu yazarken, başka bir kalıntı grubu üzerinde testler yapılıyor ve çoğu bunların Meghan Lambert'e ait olduğunu düşünüyor.

Kayıp dört kızdan üçü, son görülmelerinden yirmi dört yıl sonra bulunmuş ve açıklanmıştır.

O zaman geriye önemli bir soru kalıyor: Jessica Fadley nerede?

Diğerleri gibi onun kemikleri de gölün dibinde bulunmayı mı bekliyor? Eğer öyleyse, neden onu henüz bulamadılar?

Bu noktada dalgıçlar, Kuzey Carolina'daki küçük bir kasabanın eteklerindeki su altı dünyasının her santimini araştırdılar.

Jessica Fadley nerede?

Cesedi ne zaman bulunacak? Çünkü bu noktada, aranan kişinin bir ceset olduğuna şüphe yok.

Peki bu kadınları kim öldürdü? Çünkü kalıntıların her biri vahşi bir ölümle uyumlu izler taşıyor. Bu kızlar hayatlarının baharında öldürüldüler ve süresiz olarak fark edilmedikleri geri kalmış bir kasabada çürümeye terk edildiler.

Onları kim öldürdüyse kızgındı. Bunlar soğuk hesaplama suçları değildi. Bunlar öfke ve tutku suçlarıydı.

Profesör müydü? Ya da belki de çevrimiçi toplulukların dördüyle de çıktığını düşündüğü öğrenci arkadaşı?

Yoksa tamamen başka biri miydi? Belki de pek çok insanın hakkında spekülasyon yaptığı yakalanması zor seri katil? Kuzey Carolina Boogie Man? SeaSide Strangler?

Ya da bunca yıldır göz ardı edilen başka biri?

Kim olursa olsun korkmalı. Sırlar ortaya çıkıyor. Bilinmezlik içindeki günleri neredeyse sona erdi.

Neredeyse bedel ödeme zamanları geldi.

BÖLÜM

14

LINDSEY

Günümüz

Annem lokantada teselli bulamıyordu. O kadar ki bizi eve ben götürmek zorunda kaldım. Evimizin önüne geldiğimizde arabanın kapısını açtı ve ben daha tam olarak durmadan dışarı fırladı.

Ben kapıya vardığımda o içerideydi ve merdivenleri çıkmıştı. Jess'in odasına girdiğini duyabiliyordum.

"Anne?" Arkasından aceleyle yukarıya seslendim.

Çılgına dönmüştü. "Burada olmalı. Burada olmalı!" diye bağırdı Jess'in dolabının içinden.

"Anne, sakın ol," diye yalvardım, daha yeni elden geçirdiğim kutuları açarken onu izliyordum.

"Kaybolduğunu nasıl fark etmedim? Ben nasıl bir anneyim?" Eşyaları kutulardan çıkarıp yere fırlattı.

"Anne, lütfen, sakın ol, bir yolunu bulacağız-"

"Hayır!" diye bağırdı, beni korkutarak, "*Yapamam*. Görmüyor musun? Eğer bu onun battaniyesiye... o zaman o da aşağıda. Bebeğim diğer kızlarla birlikte o suyun içinde. Belki de ormanda gömülüdür" diye feryat etti, vücudu aniden gevşedi.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kendime çektim. Sarktı ve tüm ağırlığını desteklemek zorunda kaldım. Ağlıyordu, kelimeleri anlaşılmazdı. Sanki o bir çocukmuş ve ben de ebeveyniymişim gibi onu nazikçe ileri geri salladım.

Birkaç dakika sonra oturup yüzünü sildi. Kendini biraz toparlamış gibi görünüyordu. "Bakmama yardım eder misin?" diye sordu, sesi hırıltılıydı.

Jess'in dolabının zeminine oturduk ve tüm kutuları dikkatle inceledik. Titiz ve metodiktik. Her bir eşyayı tek tek çıkardık. Ama battaniyenin burada olmayacağını zaten biliyordum. Bu kutuları çoktan gözden geçirmiştım.

"Gidip o teğmenle konuşmamız gerek," dedi annem, sonunda aramaktan vazgeçerek.

Jess'in eşyalarını yere saçılmış halde bırakarak ayağa kalktı ve aceleyle odadan çıktı, neredeyse uçarak merdivenlerden indi.

"Anahtarlarım nerede?" diye haykırdı panik içinde.

"Ben sürerim," diye teklif ettim ve çantamı kaptım. Onu götürüleceğime hiç şüphe yoktu. Şüphelendiğimiz şeyle birlikte polise gitmemiz gerekiyordu. O gece geç saatlerde işe gitmem gerekiyordu ama karakola giderken onları arayacak ve izin almam gerektiğini söyleyecektim. İşe başladığımdan beri oradan ancak birkaç gün izin alabilmişim, bu yüzden bunun sorun olmayacağını biliyordum.

On dakika sonra polis karakolunun önünde durduk. Bir süre arabada oturduk, ikimizin de kendimizi hazırlamamız gerekiyordu.

"Battaniyesi neden diğer kızın yanındaydı?" Annem haber bültenini izledikten sonra yüzüncü kez sordu. Ve yüzüncü kez cevap veremedim.

Sonunda içeri girdik. Annemin neden babamı aramadığını merak ettim. Genelde acil bir durumda fiili tepkisi bu olurdu. Yine de aramamıştı. Ve içten içe buna sevinmişim. Keşfettiğim onca şeyden sonra, onunla yüzleşmeye ne zaman hazır olacağımdan emin değildim.

Babam eskiden olduğuna inandığım adam değildi.

İçeride, istasyon sessizdi. Annem ön bürodaki memuru ismiyle selamladı. Randall Dağı'nda büyüdüğü için neredeyse herkesi tanıyordu.

"Merhaba Randy, Teğmen Higgins'le konuşmam gerek."

"Elbette, Cara. Gidip onu getireyim. Otursana." Randy anneme sempatik bir gülümseme verdi.

Annem ve ben sessizce yan yana oturduk. Aklımdan binlerce düşünce geçiyordu.

Babam bir yalancıydı. Hilekârdı da. Annem biliyor muydu? Biliyorsa bile onunla kaldığını düşünemiyordum ama emin de olamıyordum. İnsanlar statükoyu korumak için korkunç şeyleri görmezden gelebilirdi.

Kayıp kızlardan biri olan Meghan'ı da yakından tanıyordu. Bunun sonuçları dehşet vericiydi.

Ryan da bir yalancıydı. Jess'in erkek arkadaşıydı. O da bir şüpheliydi. Hem o hem de babam kayıp kadınlar hakkında sorgulanmışlardı.

Etrafım şüpheli karakterli adamlarla çevriliydi. Bir de battaniye vardı.

Jess'in battaniyesi.

Tammy Estep'in çürümüş kalıntılarına sarılmış.

Tam o sırada Teğmen dışarı çıktı, kolunun altında bir dosya vardı. Onu takip etmemizi işaret etmeden önce bize dikkatle baktı.

"Memur Paten beni görmeniz gerektiğini söyledi." Yürürken konuştu ve resepsiyonda oturan herkesin önünde bizimle konuşmamış olmasını takdir ettim.

Koridorun sonunda bir kapı açtı ve içeri girmemizi işaret etti. "Lütfen oturun." Odanın ortasındaki büyük masanın iki yanındaki sandalyeleri işaret etti. Kapıyı kapattı ve karşımızdaki koltuğa oturdu.

"Battaniye," diye başladı annem, "televizyonda gösterdikleri..."

Teğmenin yüzünü izledim ve ifadesini nasıl nötr tuttuğuna dikkat ettim. "Bayan Estep'in cesediyle birlikte bulduğumuz battaniye mi?"

"Evet, o battaniye." Annem elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Jessica'ya ait olduğuna eminim. Bugün onunkini aradım ve

Eşyalarıyla birlikte değil, yurt odasındaki eşyalarla birlikte olduğunu da hatırlamıyorum."

Teğmen Higgins başını salladı. "Ben de şüphelenmiştim." "Öyle mi?" Ben sordum.

"İlk rapor sırasında kanıt olarak sunulan bazı eski fotoğrafları incelerken, Jessica'nın oda arkadaşı tarafından sunulan resimlerden birinde, Baneberry Gölü'nde bulunduğumuza oldukça benzeyen ekose bir örtü gördüm. O zamandan beri açıklama için Bayan Molina ile temasa geçtim ve o da buna benzer bir battaniyenin gerçekten de Jessica'ya ait olduğunu hatırladığını belirtti. Gelip size bunu sormayı planlıyordum. Ama artık burada olduğunuza göre buna gerek yok." Dedektif ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Dört kızın kayboluşu arasındaki açık ve bariz bağlantılar göz önüne alındığında, hızlandırılmış test talebinde bulundum." Bana baktı, gözleri sabitti. "Ne yazık ki, toprakta ne kadar uzun süre kaldığı göz önüne alındığında yün üzerinde herhangi bir DNA kalıntısı olacağından şüpheliyim, ancak yine de test ediyoruz. Belki şansımız yaver gider ve bazı cevaplar alırız." Bize nazik bir gülümseme verdi. "Ama bana anlattıklarınıza bakılırsa, içgüdülerimin doğru *olduğuna* ve battaniyenin Jessica'ya ait olduğuna inanıyorum."

Annem yine ağlamaya başladı. Boğazım sıkıştı. Her şey hızlı bir şekilde gerçekleşiyor gibiydi. Kız kardeşim ve onun kayboluşu hakkında hiçbir şey bilmeden o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, birdenbire ipuçlarına ve bilgilere boğulmuştum. Neredeyse yetişemeyeceğim kadar çok şey vardı.

"Bana bu battaniye hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz, Bayan Fadley?" Teğmen Higgins sordu.

Annem başını kaldırdı, yüzü kızarmış ve lekelenmişti. Ama buna rağmen gülümsediğinde hâlâ çok güzeldi. "Annem bu yün örgüyü ben Jessica'ya hamileyken yapmıştı. Bana bir erkek çocuğum olacağı söylenmişti." Kısa bir süre kıkırdadı ve ıslak yüzünü bir mendille sildi. "Çocuk odası maviler ve yeşillerle dekore edilmişti. Kocam Ben, duvarlara çerçeveli tren ve kamyon resimleri asmıştı. Annem ölümcül kanserdi ama o battaniye için aylarca çalıştı. Torununun kendisinden bir şeylere sahip olmasını istiyordu.

Beşiğin ayak ucuna katlayarak koymuştum." Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım. Konuşmayı kesmesinden korktuğum için ses çıkarmaktan ölesiye korkuyordum.

Annemin yüzü birden aydınlandı. "Sonra Jessica dünyaya geldi. Erkek değil, tamamen sağlıklı bir kızdı ve onu hastaneden eve getirdiğimizde o mavi-yeşil battaniyeye sarmıştım. İçten içe çok sevinmişim. Yani, bir erkek çocukla da mutlu olabilirdim ama içten içe bir kız istiyordum. Ben de öyle. Kızımızın üzerine titriyordu. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu gördüğü andan itibaren gözbebeği olmuştu."

"Kocanızın Jessica ile çok yakın bir ilişkisi vardı, değil mi?" Teğmen Higgins bir kâğıda notlar alarak sordu.

"Evet, o ikisi hırsızlar kadar kalın kafalıydı. Her yere gider ve her şeyi birlikte yaparlardı. Jessica ve benim kendi ilişkimiz vardı ama onun Ben'le paylaştığı yakınlığın hiçbiri yoktu." Konuşurken annemin sesi sanki yanımda değil de bir zamanların mükemmel ailesiyle birlikte geçmişte oturuyormuş gibi uzak geliyordu. "Jessica'ya karşı biraz sert davranmış olabilirim. Ben sadece onun başarılı olmasını istedim. Elbette yüksek beklentilerim vardı ama o benim ilk çocuğumdu. Anneler en büyük çocuklarına karşı her zaman biraz daha serttir." Bana sulu bir gülümseme verdi. "Ama Jessica'nın Ben'le paylaştığı ilişkide bana yer yoktu, bu yüzden Lindsey'i doğurdum." Elimi okşadı.

"Ne?" Ona bakakaldım.

"Baban Jessica'dan sonra başka çocuk istemedi. Jessica'nın onun için fazlasıyla yeterli olduğunu söyledi ama ben bir tane daha istedim. Beni herkesten çok sevecek birini." Yine güldü ama ben bunu komik bulmadım.

Annem bana bakarken yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Ama bu sefer bir kızımız olacağını hemen anladık ve çok sevindim. Bu, işleri yoluna koymak için bir şanstı. Jessica'nın babasını sevdiği gibi senin de beni sevmeni sağlamak için. Bunu hak etmedim mi?"

"Tanrım, anne, bu çok sağlıksız. Babam ve Jess'in diğer herkesi dışlamasının tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" Bir an için unutarak talep ettim

Teğmen Higgins'in odada olduğu an.

Annem kaşlarını çatdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu çok garip anne. Bunu görmelisin. Neden böyle bir ilişki yaşamamızı istiyorsun ki?" Yutkundum, midem bulanıyordu. Her şey çok fazlaydı. Kalbim her yeni ifşanın ağırlığı altında çökecekmiş gibi hissediyordu. Aklımda Çavuş O'Neil'in bana verdiği dosya dönüp duruyordu. Babamın 1999'daki sorgusunun kopyası. Arabasının resimleri ve içinde bulunanlar.

Annemi Jess'in yaşında bir kızla aldatmıştı. Aradaki yaş farkı ve güç farkı göz önüne alındığında bunu bir ilişki olarak bile tanımlayamazsınız. Onu avlamıştı, sade ve basit. Daha fazlası var mıydı?

Teğmen önündeki dosyayı açtı ve içinden bazı fotoğraflar çıkardı. Onları önümüze koydu.

Annem titreyen parmağıyla Jess'in bir fotoğrafına dokundu. Bunlar tanımadığı bir Jess'in fotoğraflarıydı. Ona benzer fotoğrafları daha önce gördüğümü söyleyemezdim - kız kardeşimin dolabındaki saklanma yerinde.

Fotoğraflardan birinde Jess bir duvara yaslanmış, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. Belli ki sarhoştı. Bir diğerinde ise bir fıçının yanında durmuş, elinde kırmızı bir Solo bardak tutuyor, parmaklarının arasına bir esrar sıkıştırmış.

Annem fotoğrafları karıştırırken inlemeye benzer sesler çıkarıyordu. Kızının gerçekte kim olduğu gerçeğiyle yüzleşirken ne düşündüğünü merak ettim.

Jess ve uzun altın sarısı saçlı başka bir kızın yurt odasında sarılmış ve kameraya gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Bu Daisy Molina," dedi annem bana. "Jessica'nın oda arkadaşıydı."

"Peki battaniye bu mu?" Teğmen Higgins, mavi ve yeşil ekoseli bir örtünün gelişigüzel örtüldüğü arka plandaki yatağı işaret ederek sordu.

Annemin gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Evet, bu Jessica'nın battaniyesi."

"Tamam, bir şey daha var Bayan Fadley, bana bu yüzükten bahsedebilir misiniz?" Teğmen Higgins Jess'in sağ yüzük parmağında zar zor fark edilen gümüş bir bandı işaret etti.

Annem daha yakına eğildi, yukarı bakmadan önce gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. "Ben bu yüzüğü Jessica'ya on altıncı yaş gününde vermişti."

"Üzerinde herhangi bir oyma var mıydı?" diye sordu dedektif.

Annem ıslak yanaklarını silerek burnunu çekti. "Evet öyleydi. Girdaplı bir desendi. Ben seçmişti çünkü küçük bir kızken her gece ona okuduğu bir kitabın kapağındaki kıvrımlara benziyordu. Yanlış hatırlamıyorsam içine de baş harflerini kazımişti. Bize bir kol ve bir bacağa mal oldu. Tiffany'den alınmıştı. Ama Ben ısrar etti."

Teğmen Higgins dosyayı karıştırdı ve başka bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerine koydu. "Buna benziyor muydu?"

Annem eliyle ağzını kapatıp gözlerini yummadan önce resme kısa bir süre baktı. Başını salladı ve Teğmen Higgins fotoğrafı kaldırdı.

"Bu yüzük nereden geldi? Jess'in mi?" diye sordum.

Teğmen Higgins dosyayı kapattı, yüz ifadesi asıktı.

"Bu yüzüğü Baneberry Gölü'nden çıkarılan başka bir kadının elinde bulduk. Kanıt olarak elimizdeki yüzüğün iç kısmında da baş harfler kazınmış." diye açıkladı dedektif.

"JAF?" Annem fısıldadı.

"Evet, JAF," diye onayladı dedektif ciddiyetle.

"Diş kayıtlarını karşılaştırdık ve şimdi eyalet suç laboratuvarından DNA sonuçlarını aldık, bu yüzden yüzüğün bulunduğu cesedin Jessica'ya ait *olmadığını* söyleyebilirim."

Annem titriyordu, dişleri neredeyse takırdıyordu.

"Önce battaniyesi, şimdi de yüzüğü mü?" Annemin sesi zorlukla duyuluyordu. Yüzünü kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "Neler oluyor? Bebeğim nerede?"

Teğmene baktım ama hiçbir şey belli etmedi.

"Bize kimi bulduğunuzu söyleyebilir misiniz?" Sormak zorundaydım ama içten içe zaten biliyordum.

Teğmenin yüzü cevap verirken kasvetliydi. "Bu üçüncü kayıp kız. Meghan Lambert."

★ ★ ★

Resimleri gördükten sonra Komiser Higgins bize birkaç soru daha sordu. Anneme Jess'in battaniyenin ya da yüzüğün kaybolduğunu söyleyip söylemediğini sordu. Annem battaniyenin kaybolduğunu bilmediğini söyledi ama yüzüğü Jess kaybolmadan önce kaybettiğini itiraf etti.

Teğmen Higgins'e Jess'in saklandığı yerdeki şeylerden bahsetmeyi düşündüm ama annemin ne kadar bitkin olduğunu gördükten sonra daha fazla şoku kaldıramayacağını biliyordum. Dedektifi daha sonra mutlaka arayacak ve ona haber verecektim.

Arabaya döndüğümüzde annem tedirgin görünüyordu. Bizi eve bırakırken camdan dışarı baktı, dudakları titriyordu. "Tüm hayatımı aileme adadım. Önce aileme, sonra da kocama. Jessica doğduğunda yeni bir amacım olduğunu hissettim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ama bana hiç sarılmadı. Asla *sadece* benimle vakit geçirmek istemedi. Doğduğu andan itibaren hep babasıydı. Bundan incinmemeye çalıştım ama incindim. Benim yerime onu seçerek kalbimi her gün kırdı. Bu yüzden ona farklı bir anne olmaya çalıştım. Arkadaş olabilecek türden. Bu işe yaramadığında da disiplinci oldum." Hıçkırığını bastırmak istercesine yumruğunu ağzına bastırdı. "Yine de hiç önemi yoktu. Çünkü beni hiç sevmeydi. Onu sevdiği gibi değil." Bana baktı, gözleri kan çanağı ve şişti. "Ben ailemizin belkemiği olmalıydım. Temel. Olmam gereken kişi buydu."

"Ve sen öylesin," diye itiraz ettim, gerçek olmasa bile onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordum.

Yalanlar ailemin sevgi diliydi.

"Değilim, Lindsey. Ve Jessica hakkında hiçbir şey bilmediğim de ortada," diye fısıldadı, yüzünü cama dayayıp gözlerini kapatarak.

Eve döndüğümde annemin ağır ağır merdivenleri tırmanışını izledim.

Annem, babam ve Jess'in ilişkisinden uzak tutulmasına rağmen, kız kardeşimi derinden sevdiğini biliyordum. Bir tür boşluğu doldurmak için bana sahip olmuş olabilirdi ama Jess'in sadece babamın değil, annemin de gözbebeği olduğu çok açıktı. Üç kişinin kalabalık olması üzücüydü.

Annemin arabasına gittim ve arka koltuktan dosya kutusunu aldım. Verandanın basamağına oturdum ve daha önce incelediğim kağıt yığınına çıkardım, Teğmen Higgins'in daha önce bize gösterdiği Jess ve Daisy'nin fotoğrafının kopyası üzerinde durdum.

Göz gezdirdiğim bir başka röportaja geçtim. Bu röportaj Daisy Molina ile yapılmıştı, Jess'in oda arkadaşı.

Çabucak okudum. Uzun değildi, sadece on dakika kadar sürmüştü gibiydi. Görünüşe göre, polis departmanı kampüs çevresindeki birçok yerde kullanılan bir kimlik kartını tespit edebilmişti. Görünüşe göre bu kimlik kartını kullanan kişi ile kayıp kadınların son görüldükleri yerler arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyorlardı.

Kimlik kartının Daisy'ye ait olduğunu görünce şaşırdım.

Kartının aylardır kayıp olduğunu ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını iddia etti. Histerik bir hal aldı ve görüşme aniden sona erdi. Dosyayı karıştırıp Çavuş O'Neil'in sağlam bir ipucu gibi görünen bu olayı nerede takip ettiğini bulmaya çalıştım.

Ama tabii ki yapmamıştı. Ryan, Dr. Daniels ve hatta babamda olduğu gibi, önemli görünen bir şey tamamen unutuldu ve bir daha asla tekrar ele alınmadı.

Daisy'nin adı dosyada sık sık geçiyordu. Sadece Jess'in oda arkadaşı ve Phoebe'nin üye kız kardeşi olduğu için değil, aynı zamanda Ryan'ın tanıdığı olduğu için de. Bu kadınlarla ve bu davayla içten içe bağlantılıydı.

O zamanlar neler olup bittiğine dair fikir sahibi olması en muhtemel kişi oydu. Dürüst olmak gerekirse Ryan'a güvenemezdim ama belki Jess'in arkadaşı bana bazı cevaplar verebilirdi.

Telefonumu çıkardım ve Daisy'yi Google'da arattım. Daisy Molina çok yaygın bir isim değildi, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birkaç eşıleşmeden fazlası vardı. Beni faydalı bir şeye yönlendireceğini umarak bağlantılara tıklamaya başladım.

Sonra onu buldum.

Geçen yıl Southern State Üniversitesi'nde hibe fonu alan yeni bir flört şiddetini önleme programı hakkında bir makaleydi. Haberin ekinde, üniversitede çalıştığı anlaşılan, kırk yaşlarında, omuz hizasında altın sarısı saçları olan bir kadının fotoğrafı vardı. Onu hemen tanıdım. Pek değişmemiştı.

Daisy Molina.

Southern State Üniversitesi'nin web sitesine girdim ve mevcut personel listesine baktım ve kesinlikle onun adını gördüm. Kampüsteki Öğrenci Sağlık Hizmetleri Ofisi'nde üniversite danışmanı olarak listelenmişti.

Sadece birkaç mil uzaktaydı. Bana cevap verebilecek tek kadının bunca zamandır bu kadar yakınımnda olması ironik geliyordu.

Saati kontrol ettim. Saat beşe geliyordu. Bir saniyeyi daha boşa harcamak istemediğimden, belki o gün için ayrılmadan önce onu yakalayabilirim umuduyla oraya gitmeye karar verdim.

Alabama bindim ve tepeden okula doğru yola ıktım. Kız kardeşimin hayatındaki o döneme ait boşlukları doldurabilecek biri varsa, o da en yakın arkadaşıydı.

Oraya vardığımda telefonumdan kampüsün haritasını kontrol ettim ve Sağlık Hizmetleri ofisine doğru ilerledim.

Daha önce Southern State Üniversitesi kampüsüne hiç adım atmamıştım. Şimdi orada olmak, kız kardeşimin izinde yürümek gerçeküstü bir duyguydu. Burası her zaman tepede uzak bir noktaydı. Kayıp kız kardeşimin hikâyesinde milyonlarca kilometre uzakta gibi görünen bir bölüm.

Jess'in bir zamanlar yürüdüğü çakıllı yollarda ilerlerken ürperdiğimi hissettim. Etrafımdaki hava aniden ılıklaştı ve

Elime bir şey sürtündü. Durdum ve etrafıma bakındım ama yalnızdım.

Kulağıma bir nefes fısıldadı ve kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

Jess'i neredeyse hissedebiliyordum. Buranın moleküllerinin içindeydi. Onun hayaletinin yankıları gibi açan yaseminlerin kokusunu alabiliyordum.

Kollarımı ovuşturdum, hem rahatlamış hem de sinirlenmiş hissediyordum.

Sonunda, niversitenin sağlık ve danışmanlık hizmetlerini barındıran küçük, tuğla binayı buldum. İçerideki küçük resepsiyon alanı boştu ama koridorun sonundaki bir ofisten yükselen sesleri duyabiliyordum.

Yavaşça tartışmanın olduğu yöne doğru ilerledim ve camında Daisy Molina'nın adının yazılı olduğu açık bir kapının önünde durdum.

"Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok Ryan. Sana söylemem gerekeni söyledim ve bu kadar. şimdi gitmen gerekiyor," dediğini duydum Daisy olduğundan şüphelendiğim bir kadının, sesi düzgün ve kontrollüydü.

Kapının arkasından gizlice baktığımda odanın ortasında iki kişinin durduğunu gördüm. Birinin Daisy olduğunu biliyordum.

-Diğeri de Ryan McKay'di.

Daisy Ryan'ın yanından geçmeye çalıştı ama Ryan kolundan tutup onu kısa sürede çekti. Yakına eğildi, yüzü Daisy'ninkinden sadece bir santim uzaktaydı. Yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı.

Adam korkutucu görünüyordu ama Daisy sakinliğini korudu ve kolunu adamın elinden çekip onu itti.

"Sakin bana elini sürmeye cüret etme Ryan. Ben senin saçmalıklarına katlanacak türden bir kadın değilim," diye tehdit etti.

"Tanrı aşkına, aynı tarafta olmamız gerekiyordu Daisy!" diye bağırdı hayal kırıklığı içinde.

"Sadece bir taraf var, Ryan. Doğru taraf. Ve biz yeterince uzun süredir yanlış taraftayız," diye haykırdı Daisy, yanakları kızarmıştı. Ryan ellerini havaya kaldırıp yüzünü ondan çevirdi ve o anda gözleri benimkilerle birleşti.

"Lindsey," dediğini duydum, sesi şaşkınlığını yansıtıyordu.

Daisy'nin ofisine girdim ve Ryan'a en sert bakışımı attım. "İzlerini örtmek için elinden geleni yapacağını bilmeliydim."

"Düşündüğünüz gibi değil, Daisy *benimle* temasa geçti." Sesi çaresiz ve endişeli geliyordu.

"Bence gitmelisin Ryan," diye araya girdi Daisy. "Sana konuşacak başka bir şeyimiz olmadığını söyledim."

Ryan tartışmak ister gibi görünüyordu. "Daisy-"

"Git artık," diye emrettim. "Daisy'yle konuşmam gerek," dedim ona sert bir bakış atarak, "yalnız."

"Kötü görüldüğünü biliyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla, "benim _."

Daisy masasındaki telefonu aldı. "Sanırım artık kampüs güvenliğini arayın."

"Buna gerek yok, ben gidiyorum." Ryan'ın çenesi kaskatı kesilmişti ve hayal kırıklığını zar zor dizginlediğini söyleyebilirdim.

Tekrar bana baktı. "Konuşmamız gerek Lindsey."

"Eğer Lindsey de Jess gibiyse, onu hiçbir şey yapmaya zorlayamayacağını bilmelisin," diye araya girdi Daisy. Onu kapıya kadar geçirdi. "Hoşça kal Ryan." Ve sonra kapıyı yüzüne kapattı.

Gittiğine sevinerek rahat bir nefes aldım. Daisy arkasını döndü, gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Lindsey." Kollarını açmış bana doğru geliyordu.

Biraz garip hissederek bana sarılmasına izin verdim. Geri çekilip elimi okşadığında rahatladım. Daisy'nin rahatlatıcı bir yanı vardı. Jess'le neden arkadaş olduklarını anlamıştım.

"Gerçekten de pek değişmemişsin," diye açıkladı. Kafam karışmış olmalıydı çünkü. Daisy güldü. "Kulağa garip geliyor ama bütün bir okul yılı boyunca her gün yüzüne baktım. Jess masasında senin çerçeveli bir resmini tutuyordu."

Bu beklenmedik bir yumruktu. "Öyle mi yaptı?"

Daisy başını salladı. "Senden çok bahsetti, o yüzden seni neredeyse tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ya da en azından genç halini." Kız kardeşimin aslında beni sevdiğini hatırlatmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezdi. Özellikle de son yirmi dört saatin tüm ifşaatlarından sonra.

Daisy masasına dönerken, "Ryan'ı iyi idare etmişsin bu arada," diye yorum yaptım.

"Hayatımda Ryan McKay'den daha büyük baş belalarıyla uğraştım. Lütfen Lindsey, otur." Masasının diğer tarafındaki rahat koltuğu işaret etti.

İkimiz de oturduk ve birbirimize dikkatle baktık.

"Hâlâ Randall Dağı'nda olduğunuzu görünce şaşırdım. Hem de burada, üniversitede." Ofisinin etrafına bakındım. İnsanları rahatlatmak için tasarlanmış konforlu bir yerdi. Köşede LED ışıklarla parlayan küçük bir su fıskiyesi vardı. Rüzgâr çanları açık pencereden gelen esintiyle tıngırdıyordu. Tütsüler yanıyor ve rahatlatıcı bir koku yayıyordu. Yerde kalın, çok renkli halılar vardı ve Daisy'nin masasının üzerindeki hoparlörlerden yumuşak enstrümantal müzik sesi geliyordu.

Kız kardeşimin eski oda arkadaşı bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Jess'in başına gelenlerden sonra yüzlerce kez ayrılmayı düşündüm. Başka bir okula transfer olmayı. O kaybolduktan sonra her şey berbat olmuştu. Kampüsteki her kız dehşete düşmüştü. Kendimizi kolay hedef gibi hissediyorduk. Ama o an karar verdim ve artık yeter dedim. Kadınlar olarak içinde yaşadığımız sonsuz korku döngüsünden bıkmıştım. Kaldım, mezun oldum ve ardından danışmanlık alanında yüksek lisans programına kabul edildim. Ondan sonra da buraya danışman olarak başvurdum çünkü bana ihtiyaç duyulduğunu bildiğim tek yer burasıydı." Pencereden dışarı, bakımlı çimlere baktı. "Önemli bir şey yapmak istedim. Kız kardeşinin, Phoebe'nin, Tammy'nin ve Meghan'ın başına gelenlerin bir daha yaşanmasını engellemek istedim." Bir çekmeceyi açtı ve bir paket sigara çıkardı. "İçmemin bir sakıncası var mı?"

Başımı salladım, o da bir tane yaktı ve uzun bir nefes çekerek dumanı açık pencereden dışarı üfledi. Ona sormak istediğim binlerce soru olmasına rağmen konuşmasını bekledim.

"Bu davaların yeniden açılacağı ve yetkililerin kayıpları ciddiye alacağı günü umutla bekliyordum. Jess'e ne olduğunu bilmek istiyorum. Ve polis beni arayıp Tammy'nin cesedinin yanında buldukları battaniyeyi sorduğunda, nihayet olayı çözebileceklerini hissettim."

"Benim de tek istediğim buydu," dedim ona. "Bu beni tüketti. Sanki hayatımın yarısını bu günün gelmesini bekleyerek geçirmişim gibi hissediyorum." Daisy ona güvenmemi kolaylaştırdı. Harika bir danışman olduğundan hiç şüphem yoktu.

Anladığını biliyordum. Ne de olsa Jess'in arkadaşıydı. Oda arkadaşıydı. Kısa bir süre için birbirlerini muhtemelen herkesten daha iyi tanıyorlardı. Biriyle aynı yaşam alanını paylaşıp da onu yakından tanımamak mümkün değildi.

Ben bir kız kardeşimi, Daisy de bir arkadaşını kaybetmişti.

"Tanrım, yine döndüler," diye inledi Daisy, patika boyunca yürüyen küçük bir grubu izlerken, telefonları açtı, belli ki çevrelerini kaydediyorlardı.

"Kim bunlar?" Ben sordum. Benden daha genç görünüyorlardı. -belki de üniversite öğrencilerinin kendileri bile.

"O podcast çıktığından beri kampüs sosyal medya avcılarıyla kaynıyor. Çocuklar videolar çekiyor, öğrencilere ve personele pusu kuruyor, röportaj yapmaya çalışıyorlar. Sanki burada gerçek insanların yaşadığını ve çalıştığını unutmuş gibiler. Gerçek kadınların kayıp olduğunu." Daisy açıkça iğrenmişti.

"Evet, bununla başa çıkmak zor oldu," diye kabul ettim.

"Bu podcast yardımcı olmuyor. Bana en az yarım düzine kez e-posta gönderip röportaj yapmamı istediler. Sanki bir grup ambulans avcısıyla konuşacakmışım gibi," dedi tiksintiyle.

"Keşke herkes senin ahlakına sahip olsaydı," diye mırıldandım.

Daisy bana sempatik bir şekilde baktı. "Evet, eski kız kardeşim Erica'nın onlarla konuştuğunu duydum. Bu konuda paylaşımlar yapıyormuş.

Facebook ve Instagram'da haftalarca durmadan. Onlara ne söylediğini ancak Tanrı bilir." Dudaklarını şaşkınlıkla birbirine bastırdı. "Ama bir sürü saçmalık olacağını biliyorum. Erica ve Jess yakın değillerdi. Onlara arkadaş bile diyebileceğini sanmıyorum. Kız kardeşine neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Fark etmez, yalanlar daha iyi bir hikaye oluşturuyor gibi görünüyor." Hayal kırıklığına uğramış bir acıyı paylaştık.

Daisy tepeden aşağı inen grubu izledi. "Bunların hepsi Erica gibi insanlar için bir eğlence. Karanlıkta anlatılacak korkutucu bir hikâye. Gerçek kurbanlar tüm bu gürültünün içinde kayboluyor. Jess kayboluyor. Bu beni çok kızdırıyor."

Masasındaki telefonu aldı ve kampüs güvenliğini arayarak grup hakkında bilgi verdi.

Telefonu kapattıktan sonra Daisy sigarasından uzun bir nefes daha çekti. "Burada sigara içmememiz gerekiyor. Bu bir sağlık yasası ihlali." Kuru kuru kıkırdadı. "Ama bu çocukların bana söylediklerine bakılırsa, kötü alışkanlıklarına ihtiyacım var. Bu yüzden sigara içiyorum ve eğer ihtiyaçları varsa öğrencilerin de içmesine izin veriyorum ve eğer üniversite bundan hoşlanmıyorsa, o zaman canları cehenneme."

Tedirgin ama kararlı görünüyordu. "Güney Eyaleti," diyerek sandalyesine geri oturdu, sigarası parmaklarının arasında sallanıyordu, "son yirmi dört yılda pek değişmedi. Bu kurumlarda kötü huylu bir sessizlik var. Yönetim görmezden gelmemesi gereken şeyleri görmezden geliyor. Genç kadınlar tacize ve şiddete uğruyor ve okul, yaşanan travmalardan çok itibarından endişe ediyor." Gözlerine baktı, kararlı görünüyordu. "İşte bu yüzden buradayım, Lindsey. Görmezden gelmelerine izin vermeyeceğim."

Haklı bir öfkeyle doluydu. Bu okulu zararlı gizlilik geçmişinden sorumlu tutabilecek biri varsa, onun Daisy Molina olduğuna inanıyordum.

"Kız kardeşime ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Daisy bir nefes daha çektikten sonra sigarasını pencerenin yanındaki kül tablasında söndürdü.

"*Burası* onun başına geldi." Yüzü karardı. "Bu yer ve bu adamlar ve içinde yaşadığımız boktan dünya, bir kadının hayatının

Öfkesinde haklıydı, ama benim somut cevaplara ihtiyacım vardı, sabun köpüğü gibi bir konuşmaya değil.

Uzun bir gün olmuştu ve günün daha bitmesine çok varmış gibi görünüyordu. Çok yorulmuştum. Başım migren ağrılarıyla zonkluyordu. O sabahtan beri bir şey yememiştim ve açlıktan karnım ağrıyordu. Ama bunların hiçbiri Daisy'nin benimle konuşmasını sağlamak kadar önemli değildi.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ama uğradım. Ne beklediğimden emin değildim ama bir şeyler ummuştum.

"Biliyorum," diye kabul ettim.

Daisy bir nefes çaktı ve dumanı yavaşça üfledi. "Annenle babanı severdi ama bu... tuhaftı. Özellikle de babanla olan ilişkisi. Sanki... onu seviyordu ama ondan nefret de ediyordu. Ama bu

bir yabancının bakış açısı. Gözlemlerim tamamen yanlış olabilir. Kahretsin, sana sarılmaktansa asit banyosu yapmayı tercih eden bir aileden geliyorum, yani ne bilebilirim ki?" diye aceleyle ekledi.

Jess ve babam hakkında onu daha fazla sorguya çekmek için ağzımı açtım ama o hâlâ konuşuyordu. Sanki günah çıkarıyormuş da ben de onun rahibiymişim gibiydi. Sözlerinde bir ifşa notası vardı, sanki gerçeği çok uzun zamandır saklıyormuş gibi.

"Eylemlerimin sonuçlarını kabul etmek zorundayım. Bazı boktan seçimler yaptım. Tek söyleyebileceğim gençtim ve doğru olanı yaptığımı sanıyordum." Bana döndüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu. "Benden nefret etseydin seni suçlamazdım. Ama zaten kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemezsin."

"Neden senden nefret edeyim ki?" Bir endişe ürpertisi hissettim.

Daisy başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Sanki gerçeği kelimelere dökmeye dayanamıyormuş gibi.

"Daisy, lütfen. Bana Jess'ten bahset. Ryan'la ne hakkında tartıştığınızı. Onu neden aradın?" Derin bir nefes aldım, "Bana neden kız kardeşimin erkek arkadaşıyla yattığını söyle."

Daisy sanki ona tokat atmışım gibi baktı.

"Ryan'la yatmadım." İnkâr hızlı ve kesindi. "Bunu Jess'e asla yapmazdım. Son birkaç hafta aramız gergin olsa da o benim en iyi arkadaşımdı. Onu kardeşim gibi severdim."

"Ama sen onun mazeretiydin. Geceyi birlikte geçirdiğinizi söyledin," dedim, kafam karışmıştı.

Ayağa kalktı ve avucunu cama bastırarak pencereye baktı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama Ryan'la hiç yatmadım. Jess'in kaybolduğu gece de onunla birlikte değildim. Polise yalan söyledim."

Kabul, patlamamış bir bomba gibi aramızda duruyordu.

Daisy arkasını dönüp bana baktı. Gözleri yaşlarla dolmuş ve ağzı öfkeyle büzülmüştü.

Kendini suçlaması onu bir film gibi kapladı.

"Neden?" Zar zor söyleyebildim, sesim sessiz ve sertti. "Neden onun için yalan söyledin?"

"Çünkü genç ve saftım ve Jess'in benden yapmamı isteyeceği şeyi yaptığımı sanıyordum." İç çekti. "Ryan bana Jess'le tartışıklarını söyledi. Jess ondan ayrılmış, bu beni şok etmişti çünkü onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum. İlişkileri o kadar inişli çıkışlı olsa da başımı ağrıtıyordu." Güldü ama tekrar ciddileştiği için gülmesi çabuk kesildi. "Yurda döndüğünü, sarhoş olduğunu ve sızdığını söyledi - hikâyenin sonu. Ama ertesi gün Jess'in öldüğü haberi geldi. Polis herkesi sorguluyordu. Kötü görünüyordu. Öyle görünüyordu-"

"Sanki bir şüpheli olabilirmiş gibi," diye bitirdim.

"Ryan'ı o zamana kadar oldukça iyi tanıyordum. Jess'le birkaç aydır çıkıyorlardı ve odamızda o kadar çok vakit geçiriyorlardı ki onun da yanımıza taşınması gerektiği konusunda şaka yapıyordum." Gülümsemesi nostalji doluydu. "Hakkında dedikodular olsa da iyi bir adam olduğunu düşünüyordum. Huysuzluğu hakkında." Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü Daisy bana bilmiş bir bakış attı. "Bunu zaten bildiğin izlenimine kapılıyorum."

"Bir iki kez soğukkanlılığını kaybettiğini gördüm," diye itiraf ettim.

"Jess de öyle. Ama çoğu zaman onunla mutluydu ve dediğim gibi, onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Onun için cam kırıklarının üzerinden bile geçerdi. Bu yüzden, aklımda, onu incitmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Ve onun bir numaralı şüpheli olacağını bilecek kadar çok pembe dizi ve Lifetime filmi izlemiştim. Asil davrandığımı sanıyordum," diye savunuyor.

"Yani onun için yalan söylediniz, ama... şimdi o kadar emin olmadığınızı hissediyorum?"

Daisy ikinci sigarasını söndürdü ve hemen bir tane daha çıkardı. Belli ki stresli bir sigara tiryakisiydi. "Bunca zaman sonra bile neye inanacağımı bilmiyorum. Ryan hakkında değil. Sanırım onun hikâyesine hiçbir zaman tam olarak inanmadım. İddia ettiği şeyde bir tuhaflık vardı. Sonra tekrar, tüm bu lanet durumla ilgili bir şeyler vardı."

Bir an için sözlerinin içime işlemesine izin verdim, dehşete kapıldım ama yine de tam olarak şaşırmadım. Ben de aynı hislere sahiptim.

"Ama bu sadece Ryan'la ilgili değil. Bu okulun o kadınları korumakta başarısız olduğu, ancak Dr.'yi korumak için geriye doğru eğildiği tüm yollarla ilgili.

Daniels ve ünü." Daisy sandalyesine ağır ağır geri oturdu. "Herkesin sırları vardır. Ben de bir istisna değilim. Ryan da öyle. Ya da Jess'in." Sanki nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Jess bir şey saklıyordu Lindsey, büyük bir şey. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sonunda ... Ona güvenmedim."

"Ona güvenmedin mi? Neden?"

"Çok değişmişti. İlk başta yavaş yavaş oldu ama Noel tatilinden döndüğümüzde sanki farklı bir insan olmuştu. Çok yakındık. Kendi ailemle olduğumdan daha yakındık. Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Ama benimle konuşmayı bıraktı. Derslerinden kalıyordu çünkü hiçbirine gitmiyordu. Neredeyse her gece parti yapıyordu, tanıdığım çoğu erkek arkadaştan daha fazla içiyordu. Pi Gamma'dan atılmıştı. Okuldan da atılacak gibi görünüyordu ama bunların hiçbirini umursamıyor gibiydi. Onda bir sorun vardı. Saatlerce ortadan kaybolur ve nereye gittiğini bana asla söylemezdi. Gece geç saatlerde odamızdan gizlice çıktığını duyardım. Eskiden olduğu kadının bir gölgesiydi." Daisy'nin sesi acı çekiyor gibiydi ve ben de giderek artan bir korku hissettim.

"Ona neler oluyordu? Ryan'la bir ilgisi var mıydı?" Öne doğru oturdum, tüm vücudumun beklentiyle gerildiğini hissediyordum.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence bundan daha derinlere indi," diye düşündü Daisy, gözlerini tekrar boşluğa dikerek.

"Ryan her şeyin Dr. Daniels'ın işi olduğunda ısrar etti ve tanığı olmam için bana yalvardı. Eğer polis onu aramakla meşgulse, Dr. Daniels'ın bu işten sıyrılacağını söyledi. Haksız da sayılmaz. Polis kime inanır ki? Bir üniversite öğrencisine mi yoksa okuldaki saygın bir öğretmene mi?"

Kaşlarımı çattım, sinirlenmişim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Yine de Ryan'ın mazereti konusunda polise yalan söylemek de inanılmaz derecede yanlış geliyordu.

"Ryan bir aziz değildi ve yalan söylediğim için pişmanım çünkü şimdi geriye dönüp baktığımda Ryan'ın gerçekten de yatakhaneinde sızdığına inandığımdan tam olarak emin değilim. Hikâyesinde bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı," diye devam etti Daisy, "ama Dr. Daniels'ın tüm o kızlarla, hatta Jess'le bile ilişkisi olduğu konusunda haklıydı."

"Yani Jess ve Dr. Daniels'ın birlikte olduğu doğru mu?" Sözü nü kestim.

Daisy omuz silk ti. "Kesinlikle onun için odayı arıyordu ve özel ders için onunla bire bir görüşüyordu. Öğrencilerine nasıl davrandığını herkes biliyordu. Bu açık bir sır dı. Gülünecek ve dedikodusu yapılacak bir skandal. Gerçi söz konusu olan sevdiğim biri olduğ unda, Jess olduğ unda o kadar da komik değildi." Ağlamamak için kendini zor tutar gibi dudağını ıs ırdı. "Davranışlarının bu kadar dramatik bir şekilde değışmesinin nedeninin belki de bu olduğ unu düşündüm. Dr. Daniels, Tammy, Phoebe ve Meghan'ı avladığı gibi onu da avlıyordu. Ryan ve ben Dr. Daniels'ın Jess'in kaybolmasıyla bir ilgisi olduğ una inanıyorduk. Kafayı buna takmış tık. Görünüşte bariz olan suçlarının bedelini ödemesine."

"Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey için ödeme yapmadı."

Daisy'nin yüzü öfkeyle kızardı. "Hayır, yapmadı. Polis onu neredeyse hiç sorgulamadı. Personel onun etrafında toplandı ve itibarı biraz zedelenmiş olsa da sağlam kaldı. Beş yıl önce emekli olana kadar burada öğretmenlik yapmaya ve savunmasız kadınları avlamaya devam etti. Sonunda, ne yaptığını gizlemeye çalışmayı hep birlikte bıraktı. Kimse onu durdurmaya çalışmadıktan sonra ne anlamı vardı ki?"

"Yaptıklarının sonuçlarıyla hiç yüzleşmemiş olması yanlış." Daisy'nin açıkça hissettiği kaynayan öfkenin aynısını hissettim.

Daisy tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu yanlış. Ve bu işte her gün duyduğ um adaletsizlik de bu türden bir şey. Gençlik savunucusu olmamı sağlayan da buydu - çünkü insanların istismar edilmesinden ve Southern State Üniversitesi gibi yerlerin bunun devam etmesine izin vermesinden bıkmış tım." Yüz ifadesi sertleşti. "Dr. Daniels gibi adamların yanında her zaman tetikte olmalısınız. Ryan McKay gibi adamların yanında. Onlara inanmayı kolaylaştırıyorlar." Sözlerinde bir uyarı notu vardı. "Ona güvenemezsin, Lindsey. Ryan'ın söylediği her şey tamamen saçmalık. O sadece yalan söylemeyi ve kandırmayı bilir."

Kanım buza dönüştü. Aynı açıklanamaz varlık haftalardır beni gölgeleyen şey geri dönmüştü. Bir fısıltı gibiydi.

ensemde. Titrememe engel olamıyordum. İzleniyor olma hissi, her zaman mevcuttu.

Daisy etrafına temkinli bir bakış fırlattı ve ben de onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. "Ryan'ın nerede olduğu konusunda yalan söylediğinden neden bu kadar eminsin? gece?"

Sanki orada olduğumu unutmuş gibi iki kez göz kırptı. Ama sonra yüzü aydınlandı ve beni geren bir ciddiyetle bakmaya başladı.

"Mezun olmadan birkaç ay önce Ryan ve ben bir partideydik. O sarhoştı. Yıllar boyunca onunla pek konuşmamıştım. Birbirimizden uzak durmak konusunda sözsüz bir anlaşmamız vardı ve bu benim işime geliyordu. Birinci sınıfta olanları unutmak için çok uğraşıyordum. O akşam kendimi bir kardeşlik evinde arka köşede otururken buldum ve Ryan da bana katıldı." Tereddüt etti, devam edip etmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

Bekledim.

"Onun etrafında olmak garip hissettirdi. Sanırım onun için de öyle. Gerçekten duygusallaştı. Jess'i anımsamaya başladık. Güzel zamanlardan bahsettik. Aslında her şey çok güzeldi. Ama sonra..." durakladı, "sonra ona kötü bir şey olduğunu bildiğini, onu gördüğünü anlatmaya başladı."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"O gece ne kadar kızgın olduğunu anlatana kadar benim de kafam karışmıştı. O sırada çok ağlıyordu, onu zar zor anlayabiliyordum. Ama sarhoşken söylediklerinden anladığım kadarıyla Ryan Jess'le yüzleşmek için onun evine -*senin* evine- gitmişti. Jess ondan ayrılmıştı ve Ryan çok kızgındı."

"Ryan o gece benim evimde miydi?" Doğrulama ihtiyacı duyarak tekrarladım.

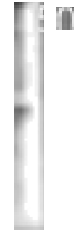
"Evet, Ryan oradaydı. Ve kız kardeşini gördü. "

32 pr

Following For You

22k

3.1k

TrueCrime Ca

We live out in

10

State University walking in

kayıpların foozsl eps'i

15

"Evet." Ellerimin titremesini engellemek için telefonu sıktım. Dr. Daniels sonunda beni *kampüs dışında* görmek istemişti. Bu haftalardır devam ediyordu. Beklediğim gibi bitiş çizgisine doğru bir yarış değildi. Bunu hayal ettiğimde, bu adamın bu kadar yavaş yavaş

derimin altına batacağını düşündüm. Bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Hazırlıklı olduğumu düşünmeme rağmen, nazik ikna kabiliyeti beni neredeyse baştan çıkarmıştı.

Dr. Daniels beni öpmemiş ya da parmaklarının tenime değdiği kısa anlar dışında bana dokunmamıştı. Kurnazdı. Kurnazdı. Gerçek amacını belli ettiği sadece birkaç durum vardı. Geri kalan zamanlarda %100 profesyoneldi.

İşte o zaman, kendinizi hayal gördüğünüze ikna edebildiğiniz zaman, o en tehlikeliydi.

Bu Cuma onunla buluşmamı söyledi. Hafta sonu kız kardeşimin doğum günü için eve gideceğimi söylediğimde, önceden birbirimizi görmemizi önerdi. Randall Dağı'nda yaşadığını, babamla birlikte büyüdüğüm gölden çok da uzakta olmadığını söyledi. Benimle okuldan uzakta biraz zaman geçirmek istiyordu, böylece "gerçekten rahatlayabilecektik". Bunu hak ettiğimi söyledi.

Demek *istediği*, bunu hak ettiğiydi.

Zaman ayırmıştı ve tahsilat yapmayı hedefliyordu.

Dr. Daniels kendimi toparlamama yardım ediyordu çünkü her şeyde başarısız oluyordum. Parmak uçlarımla zar zor tutunuyordum. O olmasaydı çoktan atılmıştım. Titizlikle yetiştirdiği için ona karşı bir yükümlülük hissettim.

"Dört gözle bekliyorum. Umarım sen de bekliyorsundur." Sesi düştü ve ben bunu hissettim. Aramızdaki şeylerin çizgiyi aştığı ikinci andı.

Tammy böyle mi hissetti? Phoebe? Meghan? Ona pervasızca çarparken bu endişeli beklentiyle mi titreşmişlerdi?

"Öyleyim."

Sessiz bir nefes verdiğini duydum. Yumuşaktı ama yine de kulaklarımı doldurdu. "Cuma günü görüşürüz, Jessica." Adımı söylemeyi severdi.

"Güle güle." Telefonu hızla kapattım ve Daisy'nin beni izlediğini fark ettim. "Dr. Daniels mıydı o?" diye sordu.

"Evet." Onunla göz göze gelmeme sırası bendeydi.

"Ne yapıyorsun Jess?" Bu benim şapşal, partileri seven oda arkadaşım değildi. Bu Daisy benim hoşuma gitmeyecek kadar zekiydi.

"Hiçbir şey-"

"Bana yalan söylemenden gerçekten bıktım usandım," diye tersledi. "Haftalardır o profesörle buluşmak için sıvışıp duruyorsun."

"Beni takip falan mı ediyorsun?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak güldüm ama Daisy'nin buna hiç niyeti yoktu. Arkadaşlığımız zar zor işleyecek kadar bozulmuştu.

Daisy'nin beni artık bir arkadaş olarak değil, güvenemeyeceği biri olarak gördüğü açıktı. Ve her şey o aptal kimlikle başladı.

"Peki ya Ryan? Onu düşündün mü?" diye sordu, sesi gergindi. "Peki ya Tammy? Ya Phoebe ve Meghan? Onlar da aynı hatayı yaptılar ve şimdi neredeler?"

"Kaçtılar, Daisy. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum." Onu yatıştırmaya çalışıyordum. Ama işe yaramıyordu.

Daisy ayağa kalktı ve kitap çantasını kaptığı gibi omzuna attı. "Ve eğer buna inanıyorsan, sadece bana değil, kendine de yalan söylüyorsun demektir." Başını iki yana salladı. "Kütüphaneye gitmem gerek."

"Kütüphaneye hiç gitmediğini sanıyordum." Kötü bir şaka girişimiydi.

"Evet, işler değişiyor, değil mi?"

"Daisy, bana neden bu kadar kızgınsın?" Gitmeden önce ona sordum. Sesim boğuk çıkıyordu. İçimde patlamaya hazır paniği zar zor zapt edebiliyordum.

Durdu ama cevap verirken yüzünü bana dönmedi. "Çünkü kendimi bir yabancıyla kalıyormuşum gibi hissediyorum. Ya da-" tereddüt etti, "belki de seni hiç tanımamışımdır."

"Bu da ne demek oluyor? Elbette beni tanıyorsun." Her şeyden sonra, Daisy'nin arkadaşlığını kaybetme düşüncesi neredeyse katlanılamayacak kadar ağırdı.

Sonunda bana baktı ama gözleri hoşlanmadığı bir şey görüyor gibiydi.

"Bana söylemediğin şeyler var Jess. Aptal bir mankafa olduğumu düşünüyorsun ama ben bazı şeyleri fark ederim. Ve hikayelerin ne zaman

ekleniyor." Tavrı sert ve inatçı bir hal almıştı. "Bu hâlâ kimlikle mi ilgili?"

"Hayır, sadece o değil. Dr. Daniels'a her ne oluyorsa. Ortadan kaybolduğun o hesaplanmamış saatler. Babanla gece geç saatlerde yaptığın telefon görüşmeleri. Derslerinden kalman ve her gece sarhoş olman. Kimsenin senin ne kadar değiştiğini fark etmediğini sanıyorsun ama biz fark ediyoruz. *Ben fark ediyorum.*"

Ağlamak istedim. Bana açıklama şansı vermesi için ona yalvarmak istedim. Ama ne anlamı olacaktı ki? Neler olduğunu açıklayamazdım. Zaten olanları. Babamın beni gece geç saatte neden aradığını kimseye anlatamazdım. Onunla buluşmaya neden gizlice gittiğimi.

Daisy'ye sırlarımı asla söyleyemem.

Acı çekmeye başladı. "Buraya geldiğimizden beri benim en iyi arkadaşım oldun ve keşke bana karşı dürüst olsan. Lütfen, içinden çıkamayacağın bir şeye bulaştıysan bana söyle. Belki yardım edebilirim."

Bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştım. Onu bir şekilde rahatlatmalıydım ama aklıma gelen hiçbir kelime yoktu. Sadece daha fazla yalan vardı.

Ben de sessiz kaldım. Kesinlikle hiçbir şey söylemedim.

Yürek parçalayan bir hayal kırıklığı ifadesiyle başını salladı. "Bu işin sonu kötü bitecek Jess ve ben burada durup bunun olmasını izleyemem." Bu sözlerle kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Umutsuzluğum anında öfkeye dönüştü. Yastığımı elime aldım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

Hayatımın ve geleceğimin kontrolünü kaybetmiştim. İçinde bulunduğum karmaşadan bir çıkış yolu göremiyordum.

Nefes alamıyordum.

Anahtarlarımı aldım ve odamdan çıktım. Boşluğa ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı.

Hava.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Körlemesine yürüdüm. Olmadan Amaç. Bir hedef olmadan. Kendimi hiç bu kadar tamamen yalnız hissetmemiştim. Konuşacak kimsem yoktu. Güvenebileceğim kimse yoktu. Bu korkunç karanlıkta tek başımaydım.

Sonunda Randall Dağı'na bakan tepenin zirvesine doğru yol aldım. Üniversiteye ilk başladığımda burada olmak, aşağıda eski hayatıma ulaşamamak iyi hissettiriyordu. Ama her şey çarpışmaya başlamıştı.

Bir banka oturdum, son altı ayı geri alabilmeyi diliyordum ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

Ne kadar aceleci olurlarsa olsunlar, seçimlerimi yapmıştım. Ve o anın sıcaklığıyla verilen, acı ve ıstırapla beslenen bu kararlar beni mahvediyordu.

"Hey, bebeğim."

Kolunun omuzlarıma dolandığını, sıcak bedeninin yanıma bastırdığını hissettim.

Yüzümü Ryan'ın sert göğsüne çevirdim, ona umutsuzca ihtiyaç duyuyordum.

"Vay canına, sorun ne?" diye mırıldandı saçlarıma.

"Birkaç saatin var mı?" Gönülsüzce güldüm.

Ryan boynumun yan tarafını avuçladı. "Senin için buradayım Jess, her zaman. Bir şeylerin ters gittiğini ve bir süredir gittiğini söyleyebilirim. Umarım bana her şeyi anlatabileceğini ve seni asla yargılamayacağımı biliyorsundur. Sana asla sırtımı dönmem." Ciddi olduğunu biliyordum. Sözleri varsayımsal olsa bile. Gerçeği bilseydi asla bu tür güvenceler vermezdi.

Ona sarıldım. "Önemli bir şey değil. Aşırı dramatik davranıyorum."

Parçalar dağılıyordu. Onları bir araya getirmesi için Ryan'a bile güvenemiyordum.

Başımın üstünü öptü ve birkaç dakika boyunca sessizce oturup dünyanın geçip gidişini izledik.

Ryan sonunda ayağa kalktı. "Bir süreliğine odama gidelim.

Oda arkadaşım lakros antrenmanında."

Elimi tutmasına ve beni yuurtlara doğru götürmesine izin verdim.

Belki bir süreliğine rol yapabilirim. "Jess?"

Her parçam dondu kaldı. Ryan omzunun üzerinden baktı, annemin mavi ve bronz minibüsü yanıma yanaşırken şaşkınlıkla kaşlarını çatı

Yol boyunca yürürken.

"Sadece yürümeye devam et," dedim ona sessizce.

"Jess, seninle konuşmam gerek," diye seslendi babam. Bir araba kapısının çarpma sesini duydum. "Benden kaçmaya devam edemezsin."

"Kim o?" Ryan sordu, sesi çelik gibiydi, tutuşu sahiplenici bir şekilde sıkışmıştı.

"Jess!" diye bağırdı babam ve sonunda durabildim.

Ryan'a küçük bir gülümseme verdim. "Babam arıyor. Bana bir dakika verin."

Ryan'ın yanından ayrılıp bana doğru gelen babama doğru yürürken korku ve öfke adımlarımı gölgeledi. Enkaz gibi görünüyordu. Normalde mükemmel bir şekilde şekillendirdiği saçları sanki günlerdir taramamış gibi dağınıktı. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve belli ki bir süredir tıraş olmamıştı. Annem onu görünce kriz geçiriyor olmalıydı.

Görünüşündeki kaymayı nasıl açıklıyordu? Onu rahatlatmak için ne tür yalanlar uyduruyordu?

Kendi parlak sarı Mustang'i yerine onun arabasını kullanmasının nedeni neydi?

"Sizi aradığımda telefonunuza cevap vermelisiniz, genç bayan." Başkalarına sert bir baba gibi gelebilirdi. Sesindeki hafif titremeyi, zar zor gizlenen histeriyi duymazlardı. "Yaşlı Jess "e dönüşme içgüdüğü hissettim. Ayaklarıma baktım. Mümkün olduğunca tehditkâr olmayana kadar kendi içime büzüldüm.

"Özür dilerim baba," dedim usulca, sesim bir çocuğunki gibi alçak perdeden çıkıyordu.

Onunlayken hep böyleydin.

Sonra omzumun üzerinden, konuşmamızı duyamayacak kadar uzakta olan Ryan'a baktım. Bizi açık bir endişeyle izliyordu.

Her şey çok berbat. Ve bu babamla başladı.

"Kahretsin, Jess. Seni görmem gerekiyordu. Nereledeydin?" Bu bir suçlama olarak ortaya çıktı.

"Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı." Yorulmuştum. İnanılmaz derecede yorgundum. Ben de içimdeki o küçük kıızı yok olmaya zorladım. Onun yerine

hesaba katılması gereken bir kadındı. Daha dik durdum. Omurgamın sertleştğini hissettim. Babam kendini korumak istercesine bir adım geri çekildi.

"Jess." Adım acı gibi geliyordu. Kırık hayaller ve boş vaatler gibi. Ona bakmaya dayanamıyordum. Beni hasta ediyordu. Ama bir yanıma ona sarılmak istiyordu. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyordum... bu da acı verse bile.

"Beni yalnız bırakın." Bu hem bir yalvarış hem de bir talepti.

Babam kollarımın üst kısmını tuttu, parmakları derimi kazıyordu.

"Polis Meghan hakkında sorular sormak için beni şehir merkezine çağırdı. Bunu neden yapsınlar ki?" Beni biraz salladı.

Elinden kurtulmaya çalıştım. "Yani? Bunun benimle ne ilgisi var?"

Babam elini daha da sıktı. "Benim hakkımda bir ihbar aldıklarını söylediler. Arabamı parçaladılar. Bazı şeyleri kanıt olarak aldılar. Sanıyorlar ki

-" diye sözünü kesti ve başka tarafa baktı.

"Ona bir şey yaptığını düşünüyorlar, değil mi?" Onun mutsuzluğundan etkilenmemek için kendimi zor tuttum. Suçluluk duygum yüzünden yüzümün yarılmaması için çabaladım.

Babamın yüzü paramparça oldu. "Bunu sen yaptın, Jess."

Dişlerimi sıktım. "Hayır baba, bunu *sen* yaptın. Bu senin suçun. Beni bunun içine sürükledin." Bu kez öfkem doğru hedefe yönelmişti. Onu kollarımı açarak karşıladım. Koşullanmış itaatkârlığımı yok etti. Memnun etme ihtiyacımı yerle bir etti.

"Jess." Babam bana baktı, gözleri nefrete benzeyen bir şeyle doluydu. Geri adım atmaya çalıştım ama beni olduğum yerde tuttu.

Babamın sevgisinden hiç şüphe etmemiştim. Ne olursa olsun benim yanımda olduğunu açıkça belirtmişti. İhtiyacım olduğunda bana yardım ederdi. Beni koşulsuz severdi.

Ama bu, kendini çocuğuna adamış bir adamın yüzü değildi. Bu, karşısındaki kişiyi hor gören bir adamdı. Her şey için onu suçlayan bir adam.

"Eğer ben batarsam, Jess, sen de batarsın. Ortamı karıştırırken bunu unutma. Anneni düşün. Lindsey'i düşün. *Onlara* ne yaptığını düşün."

"*Hiçbir şey* düşünmeme gerek yok," diye tükürdüm. "Ve hataların yüzünden beni suçlu hissettirmeyeceksin."

Bana tokat attı.

Elimi yanağıma götürerek geriye doğru tökezledim. Babam şok olmuş gibiydi. Sanki yabancı bir şeymiş gibi eline baktı.

"Jess!" Ryan koşarak yanıma geldi ve beni uzaklaştırdı. Babama döndü. "Ona bir daha dokunursan, kışına tekme basarım ihtiyar, duydun mu beni?"

"Jess-" diye söze başladı babam. "Git. Sadece git," dedim ona.

Ryan'la bana baktı, duyguları paramparçaydı. "Jess, lütfen... Özür dilerim."

Ryan ellerini babamın göğsüne koydu ve onu geriye doğru itti. Babam tökezledi. Ağlamak ister gibi görünüyordu. Kırılmış görünüyordu.

"Defolun buradan!" Ryan bağırdı.

Babam kararsız görünüyordu ama Ryan'a son bir kez baktıktan sonra minibüse bindi.

"Bu da neydi böyle?" Ryan hâlâ öfkeliydi ama yüzümdeki umutsuz ifadeyi görünce yumuşadı. "Hey, sorun yok." Kollarını bana doladı ve ben de yüzümü onun katı sıcaklığına bastırarak hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez ağladım.

"Bazen ondan nefret ediyorum Ryan. Ondan gerçekten nefret ediyorum," diye hıçkırdım, söylediklerimden utanarak. İkiye bölünüyordum. İliklerime kadar işleyen sevgim daha sert, daha vahşi duygular tarafından bastırılıyordu.

Ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bana anlatmak ister misin? Bu mu?"

Her şeyi boşaltma arzusu baştan çıkarıcıydı.

Yüzümü sildim ve g e r i çekildim. "Ben iyiyim. Sadece aile drama."

Ryan babamın gittiği yöne doğru baktı. "Bu basit bir aile dramından daha fazlası gibi görünüyor, Jess." Sesi endişeli geliyordu.

"Babamla karmaşık bir ilişkim var." İçimi çektim. "Biz her zaman yakındık. O benim en iyi arkadaşımdı. Aramızda hiçbir sır yoktu... ta ki olana kadar." Gözlerimi kapattım. "Annemi aldatıyor."

Ryan'ın gözleri büyüdü. "Kahretsin, gerçekten mi? Yanında taşımak için çok fazla şey var." Bana daha sıkı sarıldı ve ben de biraz daha rahat nefes aldım.

Daha fazla soru sormak istiyor gibiydi.

"Hayır, bunu konuşmayacağız," dedim kararlı bir şekilde, "hadi, gidip gerçekten kötü bir gündüz kuşağı televizyonu izleyelim ve hayatımın berbat olduğu tüm yönlerini aklımdan çıkaralım."

"Ben hariç, değil mi?" Ryan savunmasız bir ses tonuyla sordu.

"Sen hariç," diye kabul ettim ve kendimi en azından bir süreliğine normal olmaya zorladım.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

Bölüm 10

Röportaj

Stella: Tüm gerçek suç bebeklerime merhaba. Dönüşlerle ve mutlak çılgınlıklarla dolu bir hafta daha bizi izlediğiniz için teşekkürler! Ben sunucunuz Stella-

Rachel: Ve ben Rachel

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Rachel: Bugünkü bölüm büyük bir bölüm çünkü aramızda özel bir konuğumuz var. Güney Eyalet Üniversitesi'nin o zamanlar nasıl bir yer olduğunu bize ilk elden anlatabilecek biri. Kurbanların dördünü de tanıyan biri.

Stella: Sizi Erica Stead ile tanıştırmak istiyoruz. Merhaba Erica. Bize katıldığın için iletişime geçip programımıza katılmayı kabul ettiniz.

Merhaba hanımlar. Podcast'inizi kesinlikle çok seviyorum. Hikâyemi paylaşmak için en uygun kişilerin siz ikiniz olduğunu biliyordum.

Ve buna karar verdiğin için çok mutluyuz. Çünkü kızım, anlatacak çok güzel bir hikayen var.

Söyleyeceğim. Burada seninle konuştuğum için çok minnettarım.

Stella: Aman Tanrım, tabii ki. Çünkü sen de bir kurban olabildin!

Erica: Pek sayılmaz. Evli profesörümle yatmıyordum.

Rachel: Yani Jessica'nın Tammy, Phoebe ve Meghan ile ilişkisi olan profesörle yattığı doğru mu?

Stella: Çayı dök.

Bu doğru. Jessica bana her şeyi anlatırdı. Onun hakkında her şeyi biliyordum.

Dr.... onun adını söyleyebilir miyim?

Stella: Ben olsam yapmazdım. Resmi olarak şüpheli kişi ilan edilene kadar olmaz.

Erica: Tamam, her neyse, biz çok yakındık. Benim için gerçek bir kız kardeş gibiydi. Çünkü ikimiz de Pi Gamma Delta üyesiydik. Oradaki tüm kız kardeşlerime merhaba demek zorundayım! Aramızdaki bağa sevgiler! Demek ki Phoebe'yi de tanıyordun. O da üyeydi, değil mi?

Erica: Phoebe çok tatlıydı. Çok fazla ortak noktamız vardı. Birlikte çok zaman geçirdik. Cesedini bulduklarından beri yıkılmış durumdayım.

Stella: Jessica'ya dönelim. Onunla kesinlikle yattığını söylemiştin. Öğretmen mi?

Erica: Oh, kesinlikle. Ama Jessica böyle bir kızdı. Onu severdim ama hataları vardı. Herkes Jessica'nın kontrolden çıktığını biliyordu. Erkek arkadaşını aldatıyordu ve hatta akademik gözetim altına alınıp Pi Gam'dan atılmıştı.

Gerçekten mi? İyi bir öğrenci olduğunu sanıyordum.

Erica: Yok artık. Berbat durumdaydı. Ortadan kaybolmasaydı, okuldan atılırdı.

Stella: Vay canına, bu da gösteriyor ki İnsanlar.

BÖLÜM

16

LINDSEY

Günümüz

"Ne demek oradaydı?" Ben talep ettim.

Daisy bir sigara daha yaktı. Kesintisiz duman beni
Hasta.

"Ryan o gece Jess'in evindeydi, senin evinde. İtiraf etti. bana söyledi. Bazen ne kadar sinirlenebildiğini ve Jess'in Dr. Daniels'la bu kadar çok vakit geçirmesini ne kadar kıskandığını düşününce, şimdi ona bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum... yanlışlıkla bile olsa." Açık sözlülüğü için özür diler gibiydi. "O zamanlar bunu görmeyi reddettim çünkü Dr. Daniels'a o kadar takmıştım ki Ryan da beni bu yola iten kişi oldu. Ama geriye dönüp baktığımda... kendime sormak zorundayım, gerçekten de bu yüzden mi yalan söyledi? Genç, saf benliğim onun hikayesini kabul etti ve bunu onun mazereti olmak için başka bir gerekçe olarak dosyaladı. Çünkü bu, onun haksız yere şüpheli olarak damgalanacağı fikrini pekiştiriyordu, ama ya yanılıyorsam?"

Oturduğuma memnun olmuşum. Ryan hakkındaki şüphelerim Jess'in erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde duruyordu. Ama onları tam olarak kabullenmemiştim.

Ama artık onun suçlu olma ihtimalini daha fazla inkâr edemezdim. Ve onunla arabasında yalnızdım. Aptallığım beni çileden çıkarıyordu.

"Peki ya Dr. Daniels? O da Ryan kadar şüpheli değil mi?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum.

"Tabii ki. Belki de sıradan, beyaz, orta sınıf bir sapıktır. Aşağılık biri olman katil olduğun anlamına gelmez," diye acı acı alay etti Daisy. "Bu olayın çözülmesinin tek yolu benim gerçeği söylemem. Polis her şeyi bilirse. Çünkü her iki durumda da onun açığa çıkarılması gerekiyor. Jess ve diğerlerinden onun sorumlu olup olmadığını anlamak polise kalmış."

Ryan Jess'i gerçekten incitmiş miydi?

Bütün o kadınları öldürmüş olabilir miydi? Gerçekten de yirmi yılı aşkın süredir işlediği suçlar yanına kâr kalan bir seri katil miydi?

Sadece gerçeği öğrenmek istediğini söylediğinde ona inanmıştım ama ilk günden beri bana yalan söylemişti. Bir katil tarafından tamamen kandırılmış mıydım?

"Başka biri olduğuna inanmıyor musun?" Mırıldandım.

"Kampüste rastgele dolaşan bir seri katil hakkındaki teorileri mi kastediyorsun?" Daisy kuşkulu görünüyordu. "Artık değil. Bakın, o zamanlar herkes dehşet içindeydi. Kadınlar yabancı biri tarafından kaçırılacaklarını düşünmeden hiçbir yere gidemiyorlardı. Korku her yerdedi. Yaptığımız her şeyde. Sırada herhangi birimizin olabileceği fikrinden kaçamazdınız."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?" Cevabını zaten bildiğim ve korktuğum için sordum.

"Bence meçhul bir kötü adamdan şüphelenmek çok kolay. Kimse gözünüzün önünde duran gerçek kötülüğü suçlamak istemez. Çoğu zaman gerçek, kendinize itiraf etmek istemediğiniz bir şeydir. Kafamı kuma gömmeyi bırakmayı öğrendim. İşte bu yüzden Ryan ve Dr. Daniels hakkında bildiğim her şeyle birlikte polise gidiyorum."

"Ben de yabancı biri olduğuna hiç inanmamıştım," diye itiraf ettim. "Bir kadın yaralandığında çoğu zaman saldırganı tanıdığını hepimiz duymuşuzdur. Polis de buna inanıyor. Teğmen Higgins kadınların saldırganı tanıdığını söylüyor."

Daisy'nin omuzları çöktü. "Mantıklı. Gerçeği söylemeyerek soruşturmayı sekteye uğrattım. Her şeyi berbat ettim. Yıllardır hatalarımı itiraf etmekten korkuyordum ama artık korkmuyorum. Şimdi doğruyu söyleyeceğim. Karakola gidip yalan söylediğimi anlatacağım. Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Jess bunu hak ediyor. Tammy, Phoebe ve Meghan da öyle." Daisy'nin sesi kalbi kırık ama kararlıydı.

"Ryan'la tartıştığınız konu bu muydu?" Ona sordum.

Daisy gürültülü bir nefes verdi. "Aptalın tekiydim ve onu aradım. Teğmen Higgins beni aradığından beri günlerdir ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Jess'in battaniyesini soruyor ve o zamanki röportajımı takip ediyordu. Ama itiraf etmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden daha iyi bir insan olduğumu düşünerek Ryan'a planlarımı bildirmek için ulaştım. Gafil avlanmasını istemedim." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu kötü karşıladığınızı söylemek hafif kalır."

"Yani buraya ne için geldi? Seni durdurmaya mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Şehirde olduğundan bile haberim yoktu. Son duyduğumda Chicago'da yaşıyordu. Buraya geldiğinde şok oldum ama belki de şaşırmamalıyım. Jess'i bulduklarını düşünseydi, elbette gelirdi. Kız kardeşinden asla uzak kalamazdı." Daisy acı çekmiş görünüyordu. "Ona zarar vermediğini söyleyip duruyordu. Ve sana şunu söyleyeyim, hâlâ on dokuz yaşında olsaydım, muhtemelen ona inanırdım. Samimiyeti çok inandırıcı." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Polise gitmeden önce tüm hikayeyi duymamı istedi. Sanki bu beni durduracakmış gibi."

"Tüm hikayesi *neydi*?"

Daisy pencereden dışarı kül atarak öğrencilerin geçişini izledi. "Evine gittiğini ve sokağın aşağısına park ettiğini söyledi. Arabasını dışarıda gördüğünü ve orada olduğunu bildiğini söyledi."

Daisy sandalyesinde dönüp tekrar bana bakmadan önce agresif bir şekilde sigarasını söndürdü.

"Ryan orada ne kadar oturduğunu bilmediğini söyledi. Kafası iyiydi. Beşte bir votka içtiğini iddia etti. Sarhoşken araba kullanmanın aptallığı bile onu ihbar etmem için beni ikna etmeliydi ama

İşte buradayız." Kısa bir süre gözlerini kapattı, belli ki kendine kızgındı. "Sonunda Jess evden çıktı ve o da arabadan inmeye başladı ama sonra Jess'in Dr. Daniels olduğunu düşündüğü yaşlı bir adamla konuştuğunu gördü."

"Demek Jess onunla yatıyordu," dedim kesin bir ifadeyle.

Daisy hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Dediğim gibi, gerçekten bilmiyorum. Ryan bana Jess'i yaşlı bir adamla konuşurken gördüğünü söyledi, Dr. Daniels olduğunu düşünmüş ama aslında herhangi biri de olabilirdi. Ryan sarhoştı, hava karanlıktı ve üzgündü, yani kim bilir. Hararetli görüldüğünü söyledi. Kavga edip barışmak üzere olan iki insanı izliyormuş gibi hissettiğini söyledi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Boş midem yuvarlandı. "Sonra ne olacak?"

"Anahtarlarını yere düşürdüğünü ve almak için uzandığını söyledi. Tekrar ayağa kalktığında Jess ve adam gitmiş, arabanın bagajı hâlâ açıkmiş. Bir süre daha orada oturduğunu, ancak Jess tekrar görünmeyince okula dönmeye karar verdiğini söyledi. Yanlış bir şey olduğunu düşünmediğine yemin ediyor. Yurttaki odasına geri dönmüş ve sızmış."

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. "Yani Jess kaybolduğunda o da oradaymış. Onu Dr. Daniels olduğunu düşündüğü bir adamla görmüş ve polise söylemenin önemli olmadığını mı düşünmüş?" Sesim inanılmaz geliyordu.

Daisy'nin çenesi sertleşti. "Biliyorum. Buraya gelip bana yirmi dört yıl önce paylaşılması gereken bir hikâyeyi anlattığında ben de ona aynen böyle söylemiştim."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Hikâyesine inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Ryan'ın korkmuş olduğu."

"Korkmuş muydu? Neden?"

"Çünkü Dr. Daniels dört kadınla da ilişkisi olan tek erkek değildi."

"Ne diyorsun sen?"

Daisy çelişkili görünüyordu. "Ryan Tammy ve Meghan'la yattı. Ve lisede Phoebe ile çıkmıştı. Ve tabii ki Jess'in

erkek arkadaşı. Yani evet, eğer polis bilseydi, kesinlikle radarlarında olurdu, bu kesin."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Ryan'ın tüm kayıp kadınlarla bağlantısı vardı. Her biriyle.

Bekar.

Bir.

"Polisin Ryan'ın ne gördüğünü bilmesi gerekiyor," diye devam etti Daisy. "Onun için yalan söylediğimi bilmeleri gerek. O zaman bırakalım ne olacaksa olsun." Tedirginliğinin arttığını hissedebiliyordum. "Ryan bu bilgiyi şimdi yetkililere verirsem ikimizin de adaleti engellemekle suçlanacağımızı ve işimizi kaybedeceğimizi söylüyor. Ama bu noktada umurumda bile değil. İkimiz de yeterince uzun süre yalan söyledik."

Hâlâ Daisy'nin açıklamalarını sindirmeye çalışıyordum. "Ryan'ın evime gitme konusunda doğruyu söylediğinden nasıl emin olabiliyorsun? Hayatı buna bağlı olsa bile nasıl dürüst olunacağını bileceğini sanmıyorum."

"Çünkü neden kendini böyle bir şeye bulaştırsın ki? Ne olursa olsun, bildiklerimi daha fazla sır olarak saklayamam. Eğer Ryan'ın hikâyesinin doğru çıkma ihtimali -küçük de olsa- varsa, bu ister Ryan ister Dr. Daniels olsun, bir katilin sonunda hapse atılacağı ve o kadınların adalete kavuşacağı anlamına gelebilir." Daisy saatine baktı. "Çok üzgünüm Lindsey, ama daha fazla geç kalmadan karakola gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı ve kapının arkasından ceketini aldı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Ayağa kalktım ve onun eşyalarını toplamasını izledim.

Daisy başını salladı ve sonra beni kucakladı. "Bunu kendi başıma yapmak zorundayım. Jess'e işleri yoluna koyacağıma dair söz verdim. Ben de sana aynı sözü veriyorum." Ellerimi tutarak geri çekildi. "Ryan için yalan söylediğimi kabul edeceğim. Onlara Ryan'ın ne gördüğünü anlatacağım. Ve onlara Dr. Daniels hakkında bildiklerimi anlatacağım." Masasının çekmecesine gitti ve bir klasör çıkardı. "Yırtıcı davranışları ve okulun bunu nasıl örtbas ettiğine dair yıllarca belge sakladım. Ve eğer

Polis bu konuda bir şey yapmayacak, basına gideceğim. Zamanı çoktan geçti."

"Bu yüzden kesinlikle işini kaybedeceksin," diye uyardım.

Daisy ofisinin kapısını açtı. "O zaman öyle olsun. Bu hayaletleri dinlendirmem gerekiyor."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Keder ve öfkenin aynadaki görüntüleriydik. Her ne olduysa, Daisy'yi suçlayamayacağımı biliyordum. Gençti, korkmuştu ve büyük olasılıkla katil tarafından kandırılmıştı. Onu ofisten çıkarken takip ettim. Dışarı çıktıktan sonra Daisy bana döndü, dudakları hafifçe titriyordu.

"Özür dilerim, Lindsey. Uzun zaman önce dürüst olmalıydım." "Şu anda doğru olanı yapıyorsun ve önemli olan da bu," dedim. ona güvence verdi.

Daisy kararsız görünüyordu. "Gitmeden önce, başka bir şey daha var. Bundan bahsetmeli miyim emin değilim ama bir daha hiçbir şeyi saklamak istemiyorum."

"Tamam..." Bir kez daha çarpışmaya hazırlandığımı hissettim.

"Jess'in Noel tatilinden sonra garip davrandığından bahsetmiştim ya? Ne kadar değiştiğinden?" Başımı salladım. "Ve sana ona güvenmeyi bıraktığımı söylemiştim." Tekrar başımı salladım. "Bunun öğrenci kimlik kartımla ilgisi var."

Aklıma dava dosyasında okuduğum görüşme tutanağı geldi. Daisy'nin en başta polis tarafından sorgulanmasının nedeni buydu.

"Aralık ayında ayrılmadan önce bir ara kayboldu. O zamanlar bunu pek düşünmemiştim çünkü Jess kendininkini bulamadığında sık sık onu kullanırdı." Bir şeyleri bir araya getirmekte zorlanıyor gibiydi. "Sonra polis beni şehir merkezinden arayıp bunu sordu. Meghan Lambert'in kaybolmasının üzerinden çok geçmemişti. Dedektif neden kayıp kızlarla aynı anda bu farklı yerlerde olduğumu öğrenmek istedi. Mesele şu ki, o kimliği aylardır görmemişim. Polise bunu söyledim. Oradan ayrıldığımda beni şüpheli olarak gördüklerini düşünerek çılgına dönmüştüm."

Bunun onun için ne kadar dehşet verici olduğunu hayal ederek, "Anlaşılır bir şey," dedim.

"Evet, görüşmeden sonra odama döndüğümde kimlik masamın üzerindeydi, sanki hep oradaymış gibi. Jess'e sorduğumda Ryan'ın geri getirdiğini söyledi. Onu yatakhaneinde bulmuş."

"Ve her şey yine Ryan'a dönüyor," dedim.

Daisy çelişkili görünüyordu. "Evet, Ryan'ı kötü gösterdiğine eminim ama beni en çok rahatsız eden kısım bu değildi." Tereddüt etti.

"Neydi o?"

"Jess'e daha önce de kullandığını bildiğim bu ilacı kullanıp kullanmadığını sorduğumda bunu inkâr etti. Hatta bana sadece bir kez kullandığını söylemeye çalıştı ki bunun yalan olduğunu biliyordum. En az yarım düzine kez ona kendim verdiğimi hatırlıyorum. Ama o ısrar etti. Sanki hafızam yanıliyormuş gibi."

Ne demek istediğinden emin olamadan kaşlarımı çattım.

"O zaman bile birinin beni kandırmaya çalıştığını anladım. Saçmalık ölçüm cihazım yıllar boyunca bana iyi hizmet etti." Bana küçük bir gülümseme verdi.

Oda arkadaşının kimlik kartını kullandığı yalanının ne anlama geldiğinden emin değildim ama Daisy için önemli görünüyordu. Sanki kelimelere dökemediği bir şüphesini doğruluyordu.

Daisy ayrılmadan önce, "Biliyor musun, bir keresinde seni görmeye gelmişim," diye ekledi.

"Yaptın mı?" Bu beni şaşırttı.

Perişan görünüyordu. "Ben yaptım. Uzun zamandır senin için endişeleniyordum, gelip seni kontrol etmeye karar verdim. Jess'in bunu isteyeceğini biliyordum. Özellikle de babanla araları bu kadar gerginken. Ona gerçekten güvenmediğini biliyordum. Onu seviyordu, evet, ama ona güveniyor muydu? O kadar da değil." Yine babamla ilgili sivri sözler.

"Arabayla evinize gittim. Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Müzik sesi duyuyordum ve evden geldiğini düşündüm.

ev. Ben de tekrar kapıyı çaldım. Sonra orada biri olup olmadığını görmek için pencerelerden bakmaya başladım."

"Yan komşunuz Bayan Lewis sizi görmediği için şanslısınız. Hortumu üzerine çevirirdi," diye kıkırdadım, işgüzar yaşlı komşumu düşünerek.

Daisy gülmedi, rahatsız görünüyordu.

"Evet, garajın penceresinden baktığımda müziğin içerideki sarı arabadan geldiğini söyleyebilirim. Ve sürücü koltuğunda baban olduğunu tahmin ettiğim birinin oturduğunu seçebiliyordum."

"Yani Mustang'de oturmuş müzik dinliyordu." Bu bir soru değildi. Gördüğü şeyi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Ben de daha önce birçok kez görmüştüm.

"Evet. Öylece boşluğa bakıyordu. Açıkçası beni ürküttü. Pencere oldukça kirli olduğu için onu net göremiyordum ama üzgün olduğu izlenimini edindim. Omuzları biri ağladığında olduğu gibi titriyordu. Orada kendimi garip hissettim, bu yüzden oradan ayrıldım ve bir daha da geri dönemedim."

Babamı aynı şeyi yaparken bulduğum tüm zamanları düşündüm. Arabasında oturmuş, müzik dinliyor, pencereden dışarı bakıyor ve hiçbir şey düşünmüyordu. Bunun hep tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama annem bu konuda hiç yorum yapmamıştı, ben de yapmamıştım. Ama belli ki davranışları tuhaftı, çünkü Daisy de benim gibi bundan rahatsız oluyordu.

"Ne olursa olsun, gerçekten çok üzgünüm. Umarım sonunda Jess'e ve hepsine ne olduğunu öğreniriz." Daisy ayrılmadan önce bana bir kez daha sarıldı. Onun gidişini izledim, zihnim saatte milyonlarca mil koşuyordu.

Yavaşça kendi arabama doğru yürüdüm, şimdi ne yapacağımdan emin değildim. Bu konuda konuşabileceğim kimsem yoktu. Güvenebileceğim kimse yoktu.

Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten yalnız hissettim.

Alabama döndüğümde, motor çalışır vaziyette oturdum. Zihnim herhangi bir şeyi doğru düzgün işleyemeyecek kadar doluydu. Çok fazla şey keşfetmişim -çok fazla şey- ve yine de bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Ama bir şey çok açıktı: Babam en kötü türden bir adamdı. Karısına ihanet edebilen ve ailesine yalan söyleyebilen biriydi. Genç kadınları avlayan bir adam.

Yıllar öncesini d   nd   mde, bazı arkadaşlarıma belki biraz fazla uzun baktığı zamanları hatırlayabiliyordum. Belki bir ya da iki garsonla flört etmişti. O zamanlar bunun kötü bir şey olduğunu d   nmemi tim. Bu sadece karizmatik babamın arkadaş canlısı haliydi. Annem onun her zaman  apk n olduğunu söylerdi ama bu onu ille de aldatan biri yapmazdı.

Yine de babam bir göz kırpma ve bir yorumla yetinmemi  gibi görünüyordu. Bunu yapmaması gereken bir yere g t rm  ti.

D   ncelerim kafamın içinde la ım gibi dönüp duruyordu. Onları ne kadar uzaklaştırmaya  alı sam da, yüzeyle çıkmaları için o kadar zorluyorlardı.

Bir de Ryan vardı. Jess'in kayboldu ı gece için bir mazereti yoktu. Dr. Daniels'ın da yoktu.

Her ikisi de kayıp kadınlarla ba lantılıydı. Biri diğeri kadar suçlu görünüyordu.

Ve tabii ki babam vardı.

Bu adamlar hakkında cevaplanmamı  o kadar çok soru vardı ki, cevapları keşfetmeye hiç de yakın hissetmiyordum.

Arabamı park yerinden çıkardım ve tepeden a a ı kasabaya doğru yola koyuldum. Eve ve üzerinde b y d   m yalanlara yakla ık a içimi bir korku kapladı. Jess'in hangi sırları sakladı ını merak ediyordum.

Ve ne karanlık gerçekleri muhtemelen mezarına g t rm  ti.

★ ★ ★

Ertesi gün erkenden korkunç bir ba  a rısıyla uyandım.

Eve döndüğümde odama bir  i e şarap götürdüm ve geceyi dava dosyasını okuyarak, tekrar tekrar okuyarak geçirdim.

Annem çoktan yatmı tı ve babam da muhtemelen hâlâ i teydi.

Gece 3 gibi annemle babamın tartı masıyla uyandım.

Duymaya alışık olduğum bir ses değildi. Jess'in odasında bir kez kavga etmeleri dışında hiç kavga etmediklerini fark ettim, ki bu garipti. Çünkü tüm evli çiftler zaman zaman kavga ederdi. Ama annem ve babam değil.

Gerçek ve sahte arasında hassas bir denge kurmuş gibiydiler. Artık mükemmel bir çift imajını korumak için çok çalıştıklarını biliyordum. Ama sonunda çatlaklar ortaya çıkmaya başlamış gibiydi.

Artık erkendi. Kendimi yataktan dışarı sürüklediğimde güneş daha yeni doğmuştu. Pencereden dışarı baktım ve annemin arabasının gitmiş olduğunu gördüm. Sabah erkenden bir doktor randevusu olduğunu ve ardından spor salonunda birkaç saat geçireceğini hatırladım. Büyük olasılıkla öğleden sonraya kadar evde olmayacaktı. Ama babam evdeydi. Bu yüzden kapıyı yavaşça açtım, yiyecek ve ağrı kesici aramak için odamdan çıkmanın güvenli olduğuna karar vermeden önce ondan herhangi bir işaret olup olmadığını dinledim.

Dün neredeyse hiçbir şey yememiştım ve aç karnına bir şişe şarabın tamamını içtikten sonra kendimi daha kötü hissediyordum.

Alt katta, bir cezve kahve koydum ve mutfak masasına oturup demlenmesini bekledim. Tanıdık odaya baktım. Bir zamanlar koşulsuz sevgiyle dolu olduğunu düşündüğüm bir alan. Çok şey paylaşmıştık ama şimdi gerçekten bir şey paylaşıp paylaşmadığımızı merak ediyordum. Hayatımın parçaları, güvendiğim ve güvendiğim parçalar, şimdi bir kurgu eseri gibi geliyordu.

Etrafımdaki insanların gerçekliğine bilerek mi kör olmuşum? Düşündüğümde, gerçekten düşündüğümde, o çok emin olduğum mükemmel çocukluk tablosu aslında hiç de öyle değildi. Hayatım daraltılmış ve kısıtlanmıştı. Hem boğulmuş hem de sonradan düşünölmüş hissederek büyüdüm.

Kendi anılarımı elle tutulur hale getirmek için manipüle etmişim. Sağlıklı ve gerçek görünmelerini sağlamak için.

Sadece ailem bana yalan söylemekle kalmamış, ben de kendime yalan söyleyerek çok iyi bir iş çıkarmışım.

Babam beni hiç istememişti, tek ve mükemmel kızıyla yetiniyordu. Annem de sevildiğini hissettirecek birini istemişti. Acı ve ihanet çok büyüktü.

Ellerim titriyordu ve onları durdurmak için yumruk haline getirdim.

Garajdan sanki bir şey devrilmiş gibi yüksek bir ses geldi.

Mutfağın arka tarafında bulunan ve doğrudan garaja açılan kapıya doğru yürüdüm. Mutfak dolaplarıyla aynı renge boyanmıştı. Bu nedenle, neredeyse hiç fark edilmiyordu. Bazen orada olduğunu tamamen unutuyordum. Zaten babamdan başka kimse oraya gitmezdi.

Anahtarı kancadan aldım ve kilide soktum, kapı tıkladı ve iterek açtım. Hava soğuktu. Dışarıdaki sıcaklık göz önüne alındığında beklenenden çok daha soğuktu.

Garaj, plastik küvetlere ve torbalara doldurulmuş onlarca yıllık aile dağınıklığıyla doluydu. Olta takımları, kürekler, Noel süsleri ve uzun zamandır kullanmadığım eski kıyafetler. Goodwill'e bağışlanması ya da bahçe satışlarında satılması gereken ama bunun yerine burada birikip tozlanan eşyalar.

Duvarlar, babamın kullandığını hiç görmediğim eski aletlerle dolu raflarla kaplıydı. Ayrıca yıllar önce saçaklarda ölen hayvanların çürük kokusunu yok etmek için kullandığı sirkenin cam kaselerini de fark ettim. Ekşimiş kokuyu ve annemin kapının altından yayılan koku hakkındaki yüksek sesli şikayetlerini hatırladım. Sonra bir gün koku kayboldu, yerini ezici bir nane parfümü aldı.

Köşede, büyük, mavi bir muşambanın altında kürekli tekne duruyordu. Jess ve babamın Doll's Eye Gölü'ne götürdüklerinin aynısı. Benim hiç binmediğim kürekli kayak. İkisinin en son götürdüğü zamandan beri hiç dokunulmamıştı. Yüzlerce anıyla birlikte atılmış, hüznü ve yalnız görünüyordu. Sadece alt dümenini görebiliyordum. Onun dışında her yer kaplıydı.

Ve orada, garajın ortasında, babamın sevgili Boss'u duruyordu. 429 Mustang-bir zamanlar canlı bir sarıydı, şimdi çatlamış ve soyulmuştu. Çavuş O'Neil'in dava dosyasındaki fotoğraflardaki nane gibi halinden çok uzaktı.

Babam arabayı çok severdi. En eski anılarımdan bazıları, Jess kaybolmadan önce hayal meyal hatırlayabildiğim puslu, yarı biçimlendirilmiş olanlar, babamın parlak sarı yüzeyini parlatırken ve cilalarken yanında durmamı içeriyordu.

Sonra bir gün babam bozulduğunu söyledi. Karbüratör falan bozulmuştu. Eski bir araçta değiştirilmesi pahalı bir parça olduğunu, bu yüzden hiç tamir ettirmediğini söyledi. Bu bariz yalanı sorgulamak hiç aklıma gelmemişti. Görünüşe göre çalışmayan bir arabada nasıl müzik dinleyebiliyordu. Umursamazlığım yüzünden kendimi aptal gibi hissettim. Şimdi, kullanılmayan tekne gibi, bu soğuk ve karanlık yerde paslanmaya devam ediyordu.

Kapı kolunu denedim ve açık olduğunu gördüm. Düşüncesizce içeri tırmandım, babamın daha önce sayısız kez yaptığı gibi sürücü koltuğuna oturdum - Daisy'nin uzun zaman önce o gün gördüğü gibi. Anahtarlar kontaktan sarkıyordu. Kontağı çevirdim, motor çalıştığında şaşırmamam gerektiği halde şaşırdım. Rölantide çalışmasına izin verdim. Radyoyu kurcalayıp açtım. Yavaş, melodik bir ses hoparlörlerden bir hayalet gibi fısıldadı. Eski elliler klasiğini tanıdım. Aşk ve ölüm hakkında acı dolu bir balad.

Daisy'nin yıllar önce bakmış olması gereken garaj kapısındaki küçük pencereye baktım. Orada oturmuş hüzünlü bir müzik dinleyerek ne halt ediyordu? Kısaca Meghan'ı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ya da belki birlikte olduğu diğer kızlardan birini. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

Birkaç dakika sonra motoru kapattım ve daha fazla içinde kalmak istemediğim için arabadan indim. Garaj ve Mustang'le ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu.

Ayrılmak için döndüğümde arabaya tekrar baktım ve arka lambalardan birinin kırık olduğunu fark ettim. Bir zamanlar camın olduğu yerde siyah bir boşluk vardı. Her zaman böyle miydi emin değildim ama babamın kozmetik bir şeyi tamir etmediğini düşünemiyordum.

kolayca tamir edilebilir. Yere baktım ve hiçbir yerde kırık cam yoktu.

Arabanın bagajına doğru yürüdüm, parmaklarımı boş prizin üzerinde hafifçe gezdirdim. Sanki ele geçirilmiş gibi ellerim kolun üzerinde geziniyordu. İçeriye görmek için duyduğum ani ihtiyaç kendimi önemli hissettirdi.

Hatta zorunlu.

Ama açmaya çalıştığımda yerinden kımıldamadı. Sinirle çekip ittim ama yine de hareket etmedi.

İçimden bir ürperti geçti ve içinde kilitleme ihtiyacı hissettiği ne olabileceğini merak ettim. Çavuş O'Neil'ın dava dosyasındaki resimleri hatırladım. Polisin bu arabadan çıkardığı eşyaların listesi. İçinde ne gibi sırlar vardı? Hızla kontak anahtarını aldım ve bagajı açmaya gittim. Anahtarı çevirip kolu kaldırırken ellerim titredi. İçeriye baktım, en kötüsünü görmeyi bekliyordum...

Ve boştu.

Saklı bir şey var mı diye etrafı yokladım ama hiçbir şey yoktu.

İç çekerek bagajı kapattım. Ne yapıyordum ben? Gerçekten de babamın Mustang'inin bagajında haince bir şeyler sakladığını mı düşünüyordum? Hayal gücümü serbest bırakıyor, etrafımdaki insanlarda en kötüsünü arıyordum.

Gözümün ucuyla bir hışırtı duydum. Dondum kaldım.

Tekneyi örten muşamba hafifçe yana düşerek soluk turuncu gövdesinin bir kısmını ortaya çıkardı.

Merakla ona doğru yürüdüm. Onu daha önce gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Her zaman plastikle gizlenmişti. Sadece fotoğraflarda görmüştüm.

Muşambayı yıpranmış gövdesinden çekmek için uzandım... "Lindsey!"

Tamamen hareketsiz kaldım.

Omzumun üzerinden baktığımda, vücudumun, kökleri hayatta kalmaya dayanan bir korkuyla kaskatı kesildiğini hissettim.

Babam kapının girişinde duruyordu, mutfaktan gelen ışık onu gölgede bırakıyordu.

"Ne vardır sen ne yapıyorsun?" Onun ses Sesli gergin, neredeyse nefessiz.

Elim hâlâ muşamba kaplı teknenin üzerinde duruyordu. "I-"

"Kes şunu, hemen şimdi!" diye kükredi, neredeyse garaja doğru koşarak beni uzaklaştırdı.

Titriyordu, yüzü kıpkırmızıydı. Alnındaki damarlar sadece kızgın olduğu zaman yaptığı gibi patlıyordu.

Ama babam kızgın görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

Bölüm 12

Herkese merhaba. Sonndan bir önceki bölümümüze hoş geldiniz. Ben sunucunuz Stella-

Ben de Rachel.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Stella: Başlamadan önce bir konuya değinmeliyiz. Geçen hafta Erica Stead ile yaptığımız röportajla ilgili çok fazla geri dönüş oldu. Görünüşe göre pek çok dinleyicimiz, kendini savunmak için etrafta olmayan bir kadın olan Jessica'yı nasıl karakterize ettiğine oldukça kızmış.

Anladık çocuklar. Ve tamamen katılıyoruz. Ne kadar sevmiş olsak da Erica'nın şovda olması, bunların *onun olduğunu* not etmek önemlidir. Tamamen öznel olan izlenimler.

Stella: Hem Erica'nın hem de Jessica'nın tanıdıklarından, Erica'nın röportaj sırasında söylediği birçok şeyin açıkça yanlış olduğunu iddia eden birkaç e-posta aldık. Onu daha iyi inceleyemediğimiz için çok üzgünüz. Ama biz de insanız ve haber alma telaşıyla hepinizi hayal kırıklığına uğrattık.

Daha da önemlisi, Jessica'yı hayal kırıklığına uğrattık. Bu Erica'nın bazı önemli bilgiler sağlamadı. Ve ne kadar çarpık olursa olsun, bir görgü tanığının ifadesini almak her zaman iyidir.

Stella: Bu doğru, çünkü Erica'nın bazı doğru bilgiler verdiği ortaya çıktı. Bilgi. Jessica'nın aslında kız öğrenci birliğinden atıldığı gerçeği gibi.

Rachel: Ve aynı gün erkek arkadaşından ayrılmıştı.
kayboldu.

Stella: Bu büyük bir şey. Çünkü bunca zamandır profesöre bakıyorduk. Ama Jessica'nın hayatındaki diğer erkeklere de bakmamız gerekiyor. Diğer kayıp kızlarla bağlantısı olan erkeklere de. Bu podcast'in başlarında bu seksi erkek arkadaşın dört kızımızla bir geçmişi olduğundan bahsetmiştik ve Erica bunu doğruladı.

Rachel: Bu hafta büyük sürprizlerle dolu. Hadi başlayalım.

BÖLÜM

17

JESSICA

23 Nisan 1999

Doğum Günü Partisi Günü

HER ŞEY DAĞILIYORDU.

Okulun beni akademik uzaklaştırmaya aldığını bildiren resmi bir mektup aldım. Sonbaharda geri dönemeyecektim. Mevcut derslerim için kalan tüm çalışmaları tamamlamam ve ardından ilkbaharda eğitimime devam etmeme izin verilmeden önce resmi bir duruşmaya girmem gerekecekti.

Aileme nasıl söyleyecektim?

Annemin tepkisinin aşırı olacağını biliyordum. Ama umursayacak enerjiyi toplayamadım.

Okul artık önemli gelmiyordu. Notların önemi yoktu.

Çünkü Southern State Üniversitesi'ne geldiğimden beri verdiğim her karar beni yok etmek için bir araya geliyordu.

I paketlenmiş benim Duffel Çanta, atma öğeler içinde, zar zor ne olduklarına dikkat ederek.

Beni rahatlatan Daisy'nin orada olmamasıydı. Tartışmamızdan beri geceyi başka bir yerde geçiriyordu.

Bana güvenmediğini biliyordum. Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyordu. Onu suçlamadım.

Dr. Daniels -Clement- bana bir adres verdikten sonra adresi yazdığım yırtık kâğıdı elime aldım.

Bunu gerçekten yapacak mıydım?

Gerçekten profesörümle okul dışında buluşacak ve ... ne yapacaktım?

Hareketlerimin bencil erkekler tarafından dikte edilmesinden bıkmış ve usanmıştım. Hayatımdaki her kötü şey *onların* istek ve arzularının beni tüketmesiyle ilgiliydi.

Her zaman taşıdığım yüzüğü bulmak için elimi cebime attım ama artık orada olmadığını hatırladım. Sonsuza dek gitmişti. Tenim onsuz çıplak ama aynı zamanda özgür hissediyordu.

Kapı çalındı. Kağıdı masamın üzerine bıraktım ve üzerini bir kitapla kapattım.

Kapıyı açtım ve bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım. Ryan koridorda durmuş, bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu.

"Neden beni geri aramıyorsun? Dün buluşmamız gerekiyordu ama sen gelmedin." Kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyordu ve nedenini anladım. Ondan kaçıyordum. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Ona gitmesini söylemek istedim. Şu anda kavga edecek enerjim yoktu ve o da bunun için hazırlanıyor gibiydi. Ne de olsa yaptığımız buydu. Ama bu sefer telafi olmayacaktı.

İlişkimizin sona erdiğinin farkına vardığımda derin ve çelişkili bir üzüntü hissettim.

Ölümünün yasını çoktan tuttum.

"Meşguldüm," diye yalan söyledim. Gerçek şu ki, Dr. Daniels ile birlikte hayatımı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

"Aramızın iyi olduğunu sanıyordum Jess. Ne değişti?" Sözleri bir meydan okumaya dönüştü, ses tonu yükseldi.

Ona çok yaklaştığını söyleyemedim. Sırlarımı ondan saklamak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Bazı şeyleri saklamanın.

Ryan'ı seviyordum. Bunu çok iyi biliyordum. Ve bu aşk bizim sonumuz demekti.

"Bu kadar yapışkan olmayı bırak. Hiç sevimli değil," diye zalimce tersledim.

Yüzünde acı ifadesi belirdi ve tüm varlığımla o sözleri geri alabilmeyi diledim. Onunla hiç böyle konuşmamıştım.

daha önce. Ama artık çok geçti. İlk atış yapılmıştı.

Daha önce olduğum Jess versiyonu olmayı unutmuştum. Tamamen başka birine dönüşüyordum.

Ryan tırnağıyla oynuyordu. "En azından konuşabilmemiz için içeri girebilir miyim-?"

"Hayır, meşgul olduğumu söyledim. Ve tüm bunlar için gerçekten zamanım yok Ryan. Eve gidebilmek için eşyalarımı toplamaya çalışıyorum." Kapıyı arkamdan çekip kapattım ve koridora çıktım.

"Eve gitmek istediğine emin misin? Özellikle de babanla tartıştıktan sonra?" O kadar endişeliydi ki neredeyse tereddüt edecektim.

"Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ondan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bunu yeterince açık bir şekilde ifade ettin."

Gözlerimi devirdim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana o genç kadınlarla yattığını söyleyen sendin-" sesini alçalttı, "o genç kadınlarla yattığını."

Yüzüm kızardı. Kendimi tutamadığım için çığlık atmak istedim.

"Jess, korktuğunu söylemiştin."

Ryan'a neden bu kadar çok şey anlatmıştım? İşte bu yüzden tehlikeliydi. Ona bilmeye hakkı olmayan şeyleri söylemek çok kolaydı.

"Kapa çeneni," diye tısladım, öfkemin bir kısmının kendini göstermesine izin vererek. "Bu seni ilgilendirmez."

Ryan şaşırmış görünüyordu. "Ne oluyor Jess?"

Onu merdiven boşluğuna doğru ittim. "Gitmen gerekiyor. Yapacak çok işim var ve şu anda seninle kavga edecek havada değilim." "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi. ısrar etti.

"Gitmeni istiyorum, Ryan." Ona resmen yalvarıyordum. Gitmesine ihtiyacım vardı. Soru sormayı bırakmasını istiyordum. "Lütfen git. Şu anda biraz yalnız kalmak istiyorum."

Ryan orada öylece durmaya devam etti, belli ki ne yapacağından emin değildi. Beni takip edeceğini bildiğim için sinirle oflayarak merdivenlerden inmeye başladım. Dışarıda, Westwood Hall'un önündeki avlunun ortasında durdum. İçimde bir pişmanlık hissiyle fark ettim ki

Aylar önce ilk öpüştüğümüz yerde duruyorduk.

Bu, ne kadar aldanmış olduğumun ilk göstergesiydi. Normal bir ilişki yaşayabileceğimi düşünmek. Normal bir hayat.

"Neyin var senin?" Ryan talep etti. Kolumu tuttu, parmakları derime batıyordu. Acıdı. Acıdan zevk alıyordum. "Bunu bana neden yaptığını söyle." Sesi çatallaştı. Acısı belliydi.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum-"

"Onunla birlikte miydin?" Ryan aniden bağırdı. Yanımızdan geçen herkesin tüm dikkati üzerimizdeydi.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum ama bana ne sorduğunu çok iyi biliyordum.

"Dr. Daniels. Onu görmek için beni sürekli ekiyorsun."

Homurdandım. "Özel ders için Ryan. Ciddi misin sen?"

Dikkatli gözleri üzerimizde olan bir çift yanımızdan geçti. Eski üye kardeşim Erica'nın avlunun diğer tarafında bizi izlerken dikkat çekmemeye çalıştığını fark ettim.

Ryan kolumu bıraktı ve ben anında onun dokunuşunu özledim, öfkeyle bile olsa. "Özür dilerim. Böyle davranmak istememiştim. Seni çok seviyorum Jess. İyi olmamızı istiyorum ve kesinlikle iyi *olmadığımı* hissediyorum ve nedenini bilmek istiyorum."

İlk gözyaşları dökülmeye başladı ve onları durduramadım. "Ryan, özür dilerim. Ben senin düşündüğün kişi değilim."

Ryan tekrar bana uzandı, bu sefer şefkatle, yanaklarımı silerken içindeki öfke süzülüyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Sen tanıdığım en iyi insansın."

Başımı salladım ve geri çekildim. "Kes şunu. Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun. Senin için yeterince iyi değilim. Asla da olamayacağım."

O Sonunda yakalandı üzerinde için ne oldu
oluyor. O baktı

sıkıntılı. "Jess, hadi ama." "Özür

dilerim." Başımı salladım.

"Jess, lütfen."

"İşimiz bitti Ryan. Bu iş bitti." Aramıza gerekli mesafeyi koyarak bir adım geri çekildim. "Artık bunu yapamam."

"Bebeğim, yapma. Bunu neden yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok ama beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorum." Çaresizliğinin sesinden nefret ediyordum. Kalbimi kırıyordu. Kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladım. "Beni tanıımıyorsun bile."

"Ben-"

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok!" Bağırđım.

Ryan'ın ifadesi karardı. "Ne oluyor Jess?"

"Sadece git. Benden uzak dur Ryan." Mesajı aldığını umarak arkamı döndüm. Artık ona bakmaya dayanamıyordum. Canım çok yanıyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Nasıl devam edeceğini tartıştığını biliyordum. Bir yanımda benim için savaşmasını istiyordu. Bir yanımda gitmesini ve bir daha arkasına bakmamasını istiyordu - bu ikimiz için de daha iyi olurdu.

"Buna pişman olacaksın, Jess. Yemin ederim, pişman olacaksın." Ve sonra, sonunda, onun uzaklaştığını duydum.

Aceleyle odama dönerken dizlerim beni zorlukla taşıyabiliyordu.

Yastığıma sarılıp hıçkırmak istedim. Çığlık atmak ve sahip olduğum her şeyi parçalamak istedim. Öfkemin bir çıkışı yoktu. Başka bir korkunç hata yapmadan önce yönlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Her şeyi mahvetmişim. O her şeyi mahvetti.

Nefesim kesildi, nefesim daraldı. Kederim ve öfkem her şeyi tüketiyordu. Acınacak haldeydim. Her şeyi mahvetmişim ve bundan geri dönüş yoktu ama belki rotamı değiştirebilirdim.

Telefonu elime aldım ve bir numara çevirdim.

Cevap vermeden önce bir kez çaldı.

"Dr. Daniels'ın ofisi."

"Merhaba, Clement." Telefonda derin bir nefes aldım.

"Jessica. Senin için ne yapabilirim?" Sesi şaşkırmış gibiydi. Dengesini bozmak hoşuma gidiyordu.

"Seni daha sonra göremem. Ben ..." Tereddüt ettim. "Bunun ne olduğunu düşündüğünüzle ilgilenmiyorum."

İşte, söylemiştim.

Diğer uçta sessizlik vardı. Bir an için telefonu kapattığını sandım.

"Jessica." Adımı tekrar söyledi ama bu sefer bir uyarı gibiydi.

"Yapamam, Clement. Bu doğru değil. Bunu karına yapamam. Çocuklarına-"

"Yapma," diye kesin bir ifadeyle sözümü kesti. "Onları bu işe karıştıрма."

"Ama onlar da bu işin içinde, anlamıyor musun?" Sesimde yalvaran bir ton vardı. Onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyordum. Belki de tüm bunları sonsuza dek durdurabilirdim.

Pembe topu ve atkuyruğuyla kızını düşündüm. O daha iyisini hak ediyordu.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

"Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok," diye tersledi. "Şimdi beni dinle. Bunu sen başlattın ve ben de senden bunu takip etmeni bekliyorum." Neşeli, sevimli öğretmenim gitmişti. Bu, istediğini elde etmek isteyen bir adamdı.

"Yapmayacağım."

"Bana naz yapma, Jessica."

"Ya ona, karına söylersem? O zaman ne yapardın?" Ateşle oynuyordum, bunu biliyordum. Ama kendimi durduramadım. Kendimi koruma duygum yoktu.

"Bu kadar aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirme. Zaten sana kim inanır ki?" diye hırladı.

"Clement-Dr. Daniels-bu olamaz."

Sonra güldü, öfkesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı. "Bu konuda söz hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Akademik uzaklaştırmanla ilgili mektubu aldığını biliyorum. Peki ya sana bunu ortadan kaldırabileceğimi söylesem?"

"Ne?" Ciddi miydi? Belli ki taktik değiştiriyor, zayıf noktayı bulmaya çalışıyordu.

"Kandırılmaktan hoşlanmıyorum Jessica. Aslında bu beni gerçekten sinirlendiriyor," diye kulağıma alçak sesle homurdandı. Korkuyla őrperdiğimi hissettim. "Öyleyse bana ailenin adresini ver. Seni oradan alırım. Bu ikimiz için de iyi olacak." Sormuyordu. Nazik davrandığı günler açıkça sona ermişti.

"Ya biri seni görürse?" Ağzım kurumuştu. "Kimse bir şey görmeyecek," diye söz verdi.

"İstemiyorum." Bunu bitirmek için son bir kez daha denedim.

"Ne istediğini gerçekten umurumda değil." Sesi karanlık ve sakindi.

Sözleri kesindi. Anlamı açıktı.

Telefonu kapattım. İşler

hızla sarpa sarıyordu.

Uzaklaşmam gerekiyordu. Spor çantamı aldım ve ıktım.

Kaybolmak İçin On Saniye Podcast

@TcnSccond Pod

Final bölümü neredeyse geldi! Sizce kim yaptı? Öğretmen mi?
Erkek arkadaşı mı? Kuzey Carolina'lı Boogie Man mi? Yorumlarda
sesinizi duyurun! #adalet #tensecondstovanish #podcast
#finalepisode

T 0:17 PM 4 Nisan, 2023

BÖLÜM

18

LINDSEY

"BABA!" Beni geriye, tekmeden uzağa doğru çekerken BAĞIRDIM. Sıkı tutuyordu, çok sıkı. Parmakları tenime öyle sert batıyordu ki, yarın morluklar oluşacağını biliyordum. "Baba, dur."

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı ama sesindeki öfke değil, panikti.

"Neden buradasın?" Beni sarstı, yüzü işkence görüyordu. "Bırak beni," diye inledim. Sonunda kendimi kurtarmayı başardım. ve sendeleyerek geri döndü, bir rafa çarptı ve bir zamanlar sirkeyle dolu olan ve çoktan buharlaşmış küçük bir cam kaseyi devirdi. Yere düştü, çıplak ayaklarımın altında paramparça oldu ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Babam genellikle soğukkanlı ve sakindi. Herhangi bir restorana konuşarak girebilen ya da sadece bir gülümsemeyle uçuşlarımızı yükseltebilen karşı konulmaz bir büyücüydü. Önümdeki adam tamamen yabancıydı. Terli ve kırmızı yüzlüydü. Gözleri vahşiydi.

Babam çok kötü durumdaydı.

Ona neler olduğunu anlatmanın tek yolu buydu.

"Burada olmamalısın." Sesi titriyordu. Çok sevdiği arabasına yaslandı, yere doğru kaydı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Burada olmamalısın."

Kalsam mı gitsem mi emin değildim. Annemi aramayı düşündüm ama telefonum üst katta, odamdaydı.

Ona doğru bir adım attım, elimi uzattım. Onu bu şekilde bırakamazdım. O benim babamdı. Ve iyi ya da kötü, onu seviyordum.

Ama bu aynı zamanda genç kadınları avlayan adamdı.

Kızı olacak kadar genç kızlardan faydalanan bir adam. "Baba... neler oluyor?" Kelimelerim zar zor duyuluyordu. Bana bakıyordu ama *beni* görmüyordu.

"O benim her şeyimdi," diye fısıldadı.

"Jess?" diye sordum ama cevap vermedi. Beni duyduğundan bile emin değildim.

Babamın yüzü acıyla buruştu. "Onun için her şeyi yapardım. Kesinlikle her şeyi. O benim tüm dünyamdı. Daha önce hiç böyle bir aşk yaşamamıştım. Annemle babamla değil. Senin annenle de. Ne de-" Sözüünü kesti ama ne söyleyeceğini biliyordum.

Benimle değil.

Pis garajın zemininde, sırtını sevgili Mustang'ine dayamış otururken sessizce ona baktım. Dizlerini kaldırdı ve kollarını dizlerine doladı. Acınası bir çocuk gibi görünüyordu.

Kırılmıştı.

Babamın gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Bir şey yapmak istememiştım." Kalbim tekledi ve midem düğümlendi.

"Ne yaptın sen?"

★ ★ ★

Jessica:

Southern State Üniversitesi'nden şeytan peşimdeymiş gibi uzaklaştım.

Arabayı ailemin evinin önüne çektiğimde güneş gökyüzünde alçalmıştı. İki katlı güzel eve baktım ve orada kendimi mutlu hissettiğim bir zamanı hatırlamaya çalıştım.

Ne zaman mutlu olsam.

Neşenin nasıl bir his olduğunu unutmaya başlamıştım.

Savaşa giden bir asker gibi kendimi hazırladım. Anahtarları kontaktan çıkardım ve ön kapıya yöneldim. Ben düğmeyi çeviremeden kapı açıldı.

"Jessie!" Lindsey kendini bana doğru fırlattı ve kısa bir an için bunu hissettim... mutluluğu.

Küçük kız kardeşimi kucağıma aldım ve ona sıkıca sarıldım, yüzümü yumuşak saçlarına gömdüm.

Kollarımda kıpırdandı ve sulu bir kahkahayla onu yere bıraktım.

"Bütün arkadaşlarım geliyor ve annem arka bahçeye Noel ışıkları astı! Babam da bana bir şişme kale aldı! Gel hadi!" Elimi tuttu ve beni evin içine çekti.

Annem mutfaktan çıktı ve beni çabucak kucakladı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve bana endişeyle baktı.

"Jessica, iyi misin? Yorgun görünüyorsun." Bana sert bir bakış attı. "Ve kilo vermişsin. Çok fazla kilo. Bir deri bir kemikten başka bir şey değilsin."

Elbette endişesi eleştiri ile doluydu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim kısaca, ondan uzaklaşarak. Karnımın sıkıştığını hissederek etrafıma bakındım. "Babam nerede?"

"Garajdan fazladan kâğıt tabak alması gerekti. Her an dönebilir." Bakışları delici bir hal aldı. "İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

Annemin anlayışına alışık olmadığım için şaşırılmışım. "Her şey yolunda." Bunu çok hızlı söyledim. Kulağa yalanmış gibi geliyordu.

Kaşları daha da çatıldı. "Komik, o da aynı şeyi söylemişti ve ben de ona inanmamıştım."

Ben daha tek kelime edemeden Lindsey evin arkasından bana bağırdı.

"Git onu eğlendir. Duvarlarda zıplayıp duruyor," diye iç geçirdi annem iyi huylu bir kızgınlıkla.

Kız kardeşimi bulmaya gittim, her adımım kurşun gibi ağırdı.

★ ★ ★

Lindsey:

"Ne yaptın sen?" Tekrar sordum. "Baba, lütfen, bana ne olduğunu anlat."

"O kadar basit değil," diye güldü şakayla karışık. Babam ellerini saçlarının arasında gezdirerek saçlarını dikleştirdi. "Asla öyle değil."

Bekledim, saniyeler geçtikçe endişem artıyordu.

"Jess kafası çok karışık bir kadındı. Önünde koca bir hayat vardı ama gözünün önündekini çok çabuk kaybetti. Duygularının onu yönetmesine izin verdi. Yanlış yönlendirilmiş bir öfkeye kapıldı. Her şeyi çok tutkulu bir şekilde hissedirdi." Gözlerini sildi. "O küçükken, annenin üzüntüsüne rağmen ona evcil bir kuş almıştım." Kısa bir gülümseme paylaştık, annemin evcil hayvanlardan ne kadar nefret ettiğini biliyordum, bu yüzden benim hiç evcil hayvanım olmadı.

"Birkaç ay sonra öldü. Sanırım evcil hayvan dükkânı bana hasta bir tane sattı." Burnunu çekti, kelimeleri titriyordu. "Jess o kuş için haftalarca ağladı. Bu konuda çok... *yoğundu*. Hayatındaki her şey hakkında ne kadar çok şey hissettiğini severdim. Öfkesi de farklı değildi."

Garajdan soğuk bir hava akımı geçti ve ürperdim. "Bu ne anlama geliyor? Öfkesi mi?" diye sordum.

"Ben her zaman iyi bir adam olmadım, Lindsey. Bencilim, her erkek gibi benim de ihtiyaçlarım var," diye başladı. Sözleri bir bahane gibi geliyordu. "Jess'i sevdim -belki de çok fazla. Bazı şeyleri derinden hisseden tek kişi o değildi. Belki de aşkım ikimiz için de çok büyüktü." Bir ürpertiye bastırmaya çalıştım. "Yaptığım her şey onu korumak içindi. Onu mutlu etmek için. Hayatını mükemmelleştirmek için. Ama bende hoşlanmadığı bir şey gördüğünde bana sırt çevirdi. Beni sevdiği kadar benden *nefret* etti." İhtiyacı olan kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi.

"Yaptığım iyi şeyleri unutmak onun için kolaydı. Ailem için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi. Hastalandığında onunla kaldığım onca zamanı görmezden geldi. Koçluk yaptığım her T-ball takımını ve çıktığımız her balık tutma gezisini."

Sesi sanki ihanete uğramış gibi geliyordu. Sanki Jess *onu* incitmiş gibi. Her şey yanıltı. Eskiden çok kıskandığım ilişkileri çarpık ve sağlıksızdı. Kız kardeşimden öyle bir şekilde bahsediyordu ki içim cız ediyordu. Bunu anlayamadım. Ve anlamak da istemiyordum.

Jess için yaptığı onca şeyden bahsetti. Jess için. Kız kardeşim babamızın eskiden istediğimi sandığım bir yönünü görmüştü. Ama artık değil. Bunlar onun deneyimleri, şefkati, sevgisiydi. Hepsini ona verdi ve bana hiçbir şey bırakmadı. Ve ilk kez minnettardım. Böyle bir sevgi istememiştim.

Seni boğabilecek türden.

"Beni mahvetmek istedi ama sonunda kendini mahvetti."

★ ★ ★

Jessica:

Çocukluğumun geçtiği evde yürümek bu kez tuhaf hissettirdi.

Sanki zaten bir yabancıymışım gibi.

Sanki orada olmaya hakkım yokmuş gibi.

"Yüzüğün nerede?" Annem, Lindsey'i salıncakta ittiğim arka bahçeye gelerek sordu.

Çıplak parmağıma baktım ve tatmin olmuş bir öfke hissettim. Tek söylediğim "Gitti," oldu.

"Gitti mi? O yüzüğe iyi para harcadık ve sen onu kaybettin öyle mi?" Annem çığlık attı. Derslerinden birinin işaretlerini gördüm.

Lindsey'e doğru eğildim. "Dışarı çıkıp arabadan bir şeyler almam gerekiyor. Sanırım çok şaşıracaksın."

Lindsey'nin gözleri büyüdü. "Ooh, ne oldu?" Salıncaktan atladı. "Hadi, hadi!"

Annemin yanından geçmeye başladım ama kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun? Seninle konuşmam bitmedi."

"Beni dinlemiyorsun anne, o yüzden bir şey söyleme zahmetine girmeyeceğim." Sesim kızgın değil, üzgün geliyordu. "Keşke beni dinlesen. Bir kez olsun."

Annemin gözlerindeki hayal kırıklığı yerini daha önce de var olan endişeye bıraktı. "Jessica..."

"Lindsey'nin pastasını arabadan çıkarmam lazım. Başka bir şeyi mahvetmek istemem." İçimdeki düşmanlığı durduramıyordum. Her şeye karışıyordu.

Ön kapıyı açtım ve arabamın arkasına park etmiş kırmızı bir Mazda Miata gördüm. Dr. Daniels sürücü koltuğunda oturuyordu.

Lindsey beni dışarı kadar takip etmeye başladı ama onu geri çektim. "Sen burada bekle. Ben onu içeri getirene kadar sürprizi görmeni istemiyorum."

Lindsey suratını astı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu hiç adil değil," diye sızlandı.

"Çabuk olacağım. Söz veriyorum." Saçlarını karıştırdım ve elimi savurdu, aceleyle ön pencereye gitti, beni izleyebilmek için perdeyi geri çekti.

Dr. Daniels inerken Miata'ya doğru gergin bir bakış attım.

Kapıyı kapattım, derin bir nefes aldım ve kaderime doğru yürüdüm.

★ ★ ★

Lindsey:

"Lindsey!"

Evin önünden yüksek bir ses geldi.

"Lindsey! Orada olduğunu biliyorum. Seninle konuşmam gerek!" Ryan seslendi.

"Kim o?" Babam ayağa kalkıp garaj kapısına doğru kaçamak bir bakış atarak sordu.

"Ondan kurtulacağım. Bana bir saniye ver," diye söz verdim ve aceleyle ön kapıya yöneldim. Çılgın bir Ryan'a açtım kapıyı.

"Bir saatten fazladır seni arıyorum. Hâlâ Daisy ile birlikte olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden şansımı denedim ve arabayla geldim..." Beni geçip evin içine bakarken sözleri azaldı. Sanki bir şeyler olduğunu sezmiş gibi kaşlarını çattı. Bana döndü, ifadesi gergindi. "Konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şeyimiz yok." Kapıyı kapatmaya başladım ama o açık tuttu. "Ryan, gitmeni istiyorum. Şimdi."

Beni iterek geçti. Kolunu tuttum, daha fazla ilerleyemesin diye onu yerinde tuttum.

"O dava dosyasını görmek istiyorum," diye talep etti Ryan. "O sana ait değil, Lindsey. Çavuş O'Neil onu ikimize de verdi. Konuştuğu kişi benim. Onu benden daha fazla saklayamazsın. İçinde ne olduğunu görmem gerek."

"Daisy sonunda onlara gerçeği söyleyeceği için polisin ne yapacağından mı korkuyorsun?" Öfkeyle ısırdım. Elimde değildi. Beni kandırdığı tüm yolları öğrendikten sonra onunla yüz yüze gelince, onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istedim.

Çünkü bana kendimi önemli hissettirmişti. Ve bir süreliğine Jessica Fadley'in küçük kız kardeşinden daha fazlası olduğumu. Onun için sadece bu kadar olduğumu bilmek beni mahvetti. Her şeyden sonra, bizim için bir gelecek yoktu ve asla da olmayacaktı. O her zaman Jess'e ait olacaktı. Kalbinde bana yer yoktu. "Herkesin yalan söylediğini öğrenecek olması korkutucu olmalı."

Ryan yalan

söylemişti.

Daisy yalan

söylemişti.

Babam yalan söylemişti.

Herkes yalan söylemişti.

Bilmem gereken tek şey *neden* olduğuydu.

"Bu umurumda bile değil. Daisy ne isterse söyleyebilir, her şeyin ortaya çıkacak olmasından memnunum."

Onunla alay ettim. "Tabii, bu yüzden seni ona bağırırken buldum. *Her şeyin ortaya çıkacağından memnun* olan birine benzemiyorsun."

Ryan hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Burada gerçekten neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Lindsey. Eğer bilseydin, yapmazdın-"

"Ne yapmazdım?" Ben de ona karşılık verdim. Herkesin bana anlamadığımı söylemesinden bıkmıştım. "Anlat o zaman. Bana ne olduğunu anlat."

"Lindsey?"

Babam garajdan çıktı. Ağlamaktan yüzü kıpkırmızıydı. "Neler oluyor? Bir şey yapmamı mı istiyorsun?"

Ryan'ın dudağı küçümsemeyeyle kıvrıldı. "Ne? Onu koruyacak *mısın*?"

"Gerek var mı?" Babam kendini dik tutarak karşı çıktı.

Ryan güldü. "Sanki birini koruyabilirmişsin gibi. Diğer kızın parçalanırken neredeydin?"

"Benim ya da ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Babam küçümseyerek geri attı. "Bence gitmelisin," diye Ryan'a doğru yürüdü babam, yüzü kararmıştı.

"Ve bence Lindsey'e ne yaptığını anlatmalısın."

İkisinin arasına baktım, endişe içimi kemiriyordu.

"Ben... ben," diye kekeledi babam. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ona söylerim o zaman. Baban Jess'in yaşındaki kızlarla takılıyordu. Muhtemelen hâlâ da yapıyordur. O savunmasız genç kadınları avlayan iğrenç, sapık yaşlı bir adam." Babama doğru tehditkâr bir adım atma sırası Ryan'daydı.

Babam şok içinde Ryan'a baktı. "Ne? Nasıl...?"

"Jess *senin* yaptıkların yüzünden yok oldu." Babamı işaret etti. "Sonunda bizi ayıran da bu oldu. Onun üzerindeki etkisini hiçbir zaman anlayamadım - neden seni koruma ihtiyacı hissettiğini. İlişkiniz onun içini burktı. Bu onu değiştirdi. Başka biri oldu. Ve bu o pisliğin suçu.

"Sen de kimsin?" Babam şaşkınlıkla sordu. Sonra gözleri tanıdık geldi. "Sen Jess'in çıktığı çocuksun." Bana döndü, dehşete düşmüş gibiydi. "Onun kim olduğunu biliyor muydun? Tanrım, Lindsey, onunla birlikte olurken aklından ne geçiyordu?"

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama o çoktan Ryan'a dönmüştü. "Jess sana ne söyledi bilmiyorum-"

Ryan kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "O gün sokakta tartıştığınızda ben de oradaydım, hatırladın mı? Ona ne söylediğini duydum. Sen gittikten sonra bana seni ne yaparken yakaladığını anlattı."

Babam acı dolu bir inilti çıkardı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve bunun için beni cezalandıracağından eminim." Sertleşmiş gibiydi. "Ama Jess benim kızımdı. Bu dünyada onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. İşleri daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yaptığıma inanmalısın."

"Sana inanıyorum baba." Kesinlikle inandığımı fark ettim. Jess'le olan ilişkisinin derinliklerini anlamıyor olabilirdim ama onu kendi anlaşılmaz şefkat versiyonuyla sevdiğini biliyordum.

Ama yine de benden, hepimizden sakladığı bir şey vardı.

Ryan'a tekrar hitap ettim. "Daisy sarhoş olduğunu ve arabayla bizim eve geldiğini söyledi. Jess'i bir adamla görmüşsün."

"Ben yaptım. O gün erken saatlerde kavga ettik -benden ayrıldı- ve ben gidip Noel için aldığım bir şişe Grey Goose votkayla sarhoş oldum. Sonra sarhoş cesaretiyle buraya gelip onunla yüzleşmek gibi aptalca bir fikre kapıldım. Belki de ona beni terk etmekle hata ettiğini söyleyecektim. Belki de beni geri alması için ona yalvaracaktım, kim bilir. Sadece onu görmeye ihtiyacım vardı." Başparmağındaki tırnağı kurcalıyordu, yırtık pırtık görünüyordu.

"Onunla ne hakkında yüzleşmeyi planlıyordun?" Ben sordum.

"Dr. Daniels ile yattığını sanıyordum. Diğerleri gibi onu da kendine çekmişti," diye cevap verdi. "Bu yüzden, evet, onunla yüzleşmek istedim. Bunu itiraf etmesini duymanın beni daha iyi hissettireceğini neden düşündüm bilmiyorum. "

"Buraya geldiğinde ne oldu?" Ben sordum.

Ryan'ın çenesinde bir tik vardı. "Onu Dr. Daniels'la birlikte gördüm, en azından o olduğunu sandım. Hava karanlıktı ve ben de sarhoştum. Ama onu yaşlı bir adamla tartışırken gördüm. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüzünü göremedim. Yine de, her ne oluyorsa iyi olmadığından eminim. Sonra onu yakaladı ..."

★ ★ ★

Ryan:

23 Nisan 1999

6:20 PM

Radyoyu açtım. Hoparlörlerden Bone Thugs-N-Harmony son ses çıkıyordu. Sağa çok fazla saptım ve yoldan çıktım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kendimi aşırı düzelttim, neredeyse karşıdan gelen trafiğe giriyordum.

Gözlerimi ovuşturdum ve polisler tarafından takip edilmediğimden emin olmak için dikiz aynama endişeyle baktım.

Belki de kafam iyiyken Jess'in ailesinin evine gitmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Bana gitmemi söylediği zamanki yüz ifadesini düşündüm. Bunu gerçekten istemesine imkan yoktu. Daha iki gün önce benim yatağında uyurken olmazdı. Kızlar böyle bir şeyi taklit edemez. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

Yani hayır, onu görmek zorundaydım. Bana geri dönmesi için ona yalvarırdım. Sorunu çözerdik. Her ne yaşıyorsa ona yardım ederdim.

Çünkü o kızı gerçekten seviyordum ve ayrı kalacağımız düşüncesine katlanamıyordum.

Kardeşlerim bana kırbaçlandığımı söyledi. Tomas, ağabeyim, onu unutmam gerektiğini söyledi. Beni Omega Mu kızlarından birine ayarlamaya çalıştı. Anlamadılar. Benim için Jess'ti. Aradığım kız oydu.

Bir şekilde doğru yola ulaşmıştım. Ayrılmadan önce öğrenci rehberinden Jess'in adresine bakmış, sayfayı yırtıp gösterge paneline yapıştırmıştım.

Kampüste bir hendeğe girdiği zamanki ezik kromlu Toyota Camry'sini tanıdım. Kırk iki numaralı evin önüne park etmişti.

Sokağın biraz aşağısına park ettiğimden emin oldum. Beni fark etmeyeceği kadar uzağa ama evini görebileceğim kadar yakına. Ona ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim ama ne kadar sarhoş olsam da buraya sarhoş geldiğimi öğrenirse çok kızacağını biliyordum.

Elimi avuçladım ve nefesimi kokladım. Kahretsin, çok kötüydü. İçki fabrikası gibi kokuyordum. Elimini direksiyona vurdum, eve gitmem gerektiğini biliyordum. Kız kardeşinin doğum günü partisine sarhoş bir şekilde gidemezdim. Tam bir aptaldım.

Sonra Jess'i gördüm. Arabasının yanında duruyordu, bagajı açıktı.

Kalbim hızlandı. Onu görünce tüm endişelerim uçup gitti. Onunla konuşmalıydım. Şimdi.

Elimi kapıya koydum ama dışarı çıkamadan bir adamın ona doğru yürüdüğünü gördüm. Durdu, adamla konuşmak için döndü. Ama konuşmuyorlardı, tartışıyorlardı. İkisinin de kızgın olduğu belliydi. Gözlerimi kısıarak kiminle konuştuğunu anlamaya çalıştım ama adamın sırtı bana dönüktü. Tek söyleyebileceğim daha yaşlı olduğuydu. Dr. Daniels olmalı. Başka kim olabilirdi ki?

Sonunda cesaretimi toplayıp onlarla yüzleşmeden önce, bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen hararetli kavgalarını izledim.

"Siktir et bunu," diye hırladım nefesimin altında.

Anahtarlarımı kontaktan çıkarmak için uğraştım ve ayaklarımın dibine düşürdüm. Bir dizi küfürle uzanıp onları aldım ve tekrar doğrulduğumda başımı acıyla gösterge paneline vurdum.

"Lanet olsun," diye homurdandım başımı ovuşturarak. Kapının koluna uzandım ve pencereden dışarı baktım.

Jess gitmişti.

Onun da tartıştığı adam.

Arabasının bagajı hâlâ ardına kadar açıktı, sanki sadece bir adım uzaklaşmış ve her an geri dönecekmiş gibiydi.

Arabamdan indim ve caddenin ortasında durup etrafıma bakındım.

Bekledim. Ve bekledim.

O kadar uzun süre bekledim ki sonunda biraz daha beklemek için arabama geri döndüm.

Beş dakika yirmiye çıktı ve hâlâ dönmemişti.

Evinin ön kapısı açıldı ve küçük bir kız dışarı çıktı. "Jessie!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Kız arabama doğru baktı. Beni görüp görmediğinden bile emin değildim, ama bu beni yine de tedirgin etti. Jess evinin önüne sarhoş bir şekilde park ettiğimi öğrense ne derdi? Garip görünüyordu. Tuhaf görünüyordum. Tuhaf bir sapık gibi.

"Tanrım." Sarhoş kışımın gidebildiği kadar hızlı uzaklaştım. Yurttaki odama döndüğümde yatağıma yığıldım, doğru düzgün düşünemeyecek kadar bitkin hissediyordum.

Uyandığımda Jess'i arayacaktım.

Belki yarın bile oraya giderim. Ama bu sefer ayık olarak.

BÖLÜM

19

LINDSEY

Günümüz

"GİTTİ. Nereye gittiğini ya da ne olduğunu hiç görmedim." Ryan bunca yıldan sonra hâlâ onu arıyormuş, kapıdan içeri girmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Onu görür görmez oraya gitmeliydim. O yaşlı sapığın suratını yumruklamalı, kızımı öpmeli ve ona her şeyin yolunda olduğunu, onu hâlâ sevdiğimi söylemeliydim ama o kadar kızgın ve sarhoştum ki... o anda ondan nefret ettim. Kalbimi kırmıştı. Onunla konuşmak için dışarı çıktım, ama geri dönmeyince ben de... oradan ayrıldım. Panikledim."

Sessizdim, bildiğim ve eksik olan her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Kalmalıydım, bunu biliyorum," dedi Ryan, sesi ezici bir suçluluk duygusuyla doluydu. "Her zaman kendimi suçladım. Bazen onu hayal ediyorum. Her zaman orada, evin yanında, ölüyor. Ve o acı çekerken ben arabamda oturup bir pislik gibi bekledim." Boğuk bir çığlık attı. "Ve sonra *oradan ayrıldım*. Tanrım, keşke arabadan inip oraya gitseydim, belki onu kurtarabilirdim."

Ona bakamadım. Elbette onu gördüğümü hatırlamıyordum. Kız kardeşimi bulmakla meşguldüm çünkü o kadar uzun süre ortadan kaybolmamalıydı.

Ryan onu kontrol etmeye gitmiş *olsaydı* her şey ne kadar farklı olurdu diye merak ettim. Jess'in gittiğini fark eder etmez kapıyı çalıp bize haber verseydi. Eğer Jess'in gittiğini

Dr. Daniels arasındaki kavga. Ama her ne olduysa, Ryan'ın suçu değildi. Onu incitmemişti. Onu sevmişti. Ve tüm yetişkin hayatını, o zamanlar yapması gereken şeyi telafi etmek için onu bulmaya çalışarak geçirmişti.

"Demek Jess'i Dr. Daniels öldürdü," dedim, yanımda duran adamlardan çok kendime.

Belki bunu ağızımdan kaçırmam duyarsızlıktı ama herkesin duygularına karşı nazik olmaya çalışmaktan bıkmıştım. Bu hikaye hiç de nazik değildi.

Ryan'ın omuzları gerildi. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür. O bir sürüngendi. O kadınları avladı. Ona saygı duyuyorlardı çünkü o onların öğretmeniydi. Savunmasız kadınları seçti. Onunla mücadele etmeyecek kadınları. Jess ve ben onu Phoebe ve Meghan ile gördük. Jess'e asıldığını da biliyorum. Ama o okul kendini koruyor. Onu yıllardır koruyor. Doğru olanı yapıp onu ihbar etmek yerine her şeyi örtbas ettiler."

"Daisy de öyle dedi." Alt dudağımı çiğnedim. "Yani Jess'i neden öldürdü? Onunla yatmaya çalışmaktan onu öldürmeye nasıl geçti? Ve diğer kızları da. Ona bu adımı attıran neydi?"

Babam orada durmuş, sessizce dinliyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Ryan ve ben kızının olası cinayetinin ayrıntılarını tartışırken şaşırtıcı derecede sessiz kalıyordu.

"Herkes Tammy'nin ofisine gelip karısına söylemekle tehdit ettiğini söyledi. Belki diğerleri de aynı şeyi yapmıştır," diye önerdi Ryan.

Midemde bir batma hissiyle koridorda volta attım. Yaklaşmıştım ama önemli bir şeyi kaçıırıyordum.

★ ★ ★

Jessica:

Dr. Daniels arabasının kapısını kapatırken merdivenlerden koşarak indim. Omzumun üzerinden baktım. Pencereden Lindsey'in yüzünü görebiliyordum. Gülümsedim.

ona baktı ve kışkırtıcı bir hareket yaptı. Güldüğünü görebiliyordum ve sonra döndü, içerde bir şeyle dikkati dağılmıştı.

"Jessica."

Titredim.

"Sana söyledim, gelmeni istemedim." Öğretmenime yaklaştım, onun gerçekte ne kadar bencil ve kendini beğenmiş bir piç olduğunu gördüm. Kızının hayatını mahvetmesi umurunda bile değildi. Tek derdi benden istediğini almaktı.

Dr. Daniels uzanıp kollarımdan tuttu ve beni kendine çekti.

Bu yavaş ve istikrarlı değil, hızlı ve hainceydi.

"Ve sana ne istediğinin önemli olmadığını söyledim." Bana doğru eğildi, nefesi benimkiyle karıştı. "Bunu istediğini biliyorum. Kabul et."

Ona izin vermemi istedi. Teslim olmamı istiyordu. Ama artık o sabah olduğumdan farklı bir kadındım. Artık Phoebe ya da Tammy gibi zayıf değildim. Meghan'a hiç benzemiyordum.

Zalim bir kahkaha atarak ondan uzaklaştım. "Senden yirmi yaş küçük bir kadının peşinden koşacak kadar neyin var senin? Evde alamıyor musun yoksa?"

Dr. Daniels şok olmuş görünüyordu. Benim vahşiliğimi beklemiyordu. "Jessica, bunun senin özel olmanla bir ilgisi yok. Sen-"

"Farklı mı? Eşsiz mi? Türünün tek örneği mi?" Tükürdüm. "Beni rahat bırak." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona saklamaya zahmet etmediğim bir nefretle baktım. "Diğer kadınların bu saçmalığa kanması beni şaşırtıyor. Eminim Tammy bunu kaşıkla yemiştir."

Tammy'den bahsedilince Dr. Daniels sustu. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum..."

"Kes şunu. Ben senin karın değilim. Bana yalan söylemene gerek yok. Tammy ile yattığınızı herkes biliyor. Onun yurt odasında düzüştünüz, Clement." Gözlerimi devirdim. "Hepsini biliyorum. Phoebe'yi de, Meghan'ı da. Ve daha nicelerini... ama beni değil. Bana asla sahip olamayacaksın."

Dr. Daniels'ın beti benzi atmıştı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz."

"Polise anlatacak kadar şey biliyorum. Acaba o dedektife tüm bunları anlatsam ne derdi?" Aramızda bir el salladım. "Seninle yatmam için beni nasıl ikna etmeye çalıştığını."

Dr. Daniels bana inanamayarak baktı ve ben de güldüm.

"Okul sizi korumuş olabilir ama polisin bu kadar çabuk göz ardı edip etmeyeceğini merak ediyorum. Özellikle de onca kayıp kız varken." Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Dr. Daniels arabasına doğru geri geri gidiyordu. "Çeneni kapatmalısın."

"Ya da belki karınızı aramalıyım."

Alıştığım nazik, kendinden emin adam gitmişti. Tehlikenin farkındaydı ve çıkış yapmaya çalışıyordu. "Benim yerime kimse sana inanmaz. Eğer birine söylemeye kalkarsan, başı belaya girecek olan ben olmayacağım." Tehdidi zayıftı ve belki başka bir kadın olsaydım bu beni etkilerdi. Ancak benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Cevap vermediğimde çenemi kapalı tutacağımdan memnun görünüyordu. Muhtemelen şimdiden gözüne kestirdiği bir sonraki aptal kızı düşünüyordu. "Senin hakkında yanıldığımı görebiliyorum. Hoşça kal Jessica."

O kadar hızlı uzaklaşmasını izledim ki, lastikleri gıcırdadı ve kendine olan güvensizliğini ele verdi.

Buna acımasız bir eğlence bulmalıydım, ama içimdeki boş hiçliği hafifletmek için çok az şey yaptı.

Ağır adımlarla arabama doğru ilerledim ve bagajı açtım. İçinde annemin Lindsey'in partisi için yerel bir fırından sipariş ettiği üç katlı doğum günü pastası duruyordu. Yukarı kaldırmak için uzandım...

"Jess."

★ ★ ★

"Yani bu kızlar onu ifşa etmekle tehdit ediyor ve o da ne yapıyor? Kafalarına vurup onları Doll's Eye Gölü'ne mi götürdü?" Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum ama doğru gelmiyordu.

"Muhtemelen. Jess ve ben onu bir keresinde gölde bile görmüştük. Bölgeyi kesinlikle biliyordu. Gerçi ..." Tereddüt etti. "Bu adama şüpheyile yaklaşmaktan nefret ediyorum ama onları susturmak için onları öldürmekten daha iyi bir yol olmalı. Kendi kışını korumayı seven bir adam için bu her zaman büyük bir risk gibi görünmüştür." Babama kaşlarını çatı ve eğer bakışlar öldürebilseydi, babam bir metre altında olurdu. "Yine de bir sapığın zihnine girmek zordur. Belki bize nasıl düşündükleri hakkında ipucu verebilirsin."

"Bu kadar yeter," diye tersledi babam, sanki Ryan "a yumruk atacakmı" gibi ona doğru bir hamle yaptı.

"Kes şunu baba." Sonra Ryan'a döndüm. "Bu kadar hakaret yeter, hiçbir şeyi çözmiyor." Ryan azarlanmış gibi baktı.

Düşünmeye çalışarak alnımı ovuşturdum. "Yani Dr. Daniels eve geldi ve ne oldu? Onu orada mı öldürdü?" Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Tartışıyorlardı," diye fısıldadı babam, daha çok kendi kendine Biz.

Ryan ve ben bakiştık. "O neydi baba?"

Babam sanki konuştuğunu fark etmemiş gibi irkilmiş görünüyordu. yüksek sesle. "Bir şey yok-"

"Bu hiçbir şey *değil*. Bir Geve kulak misafiri olmuğ gibisin," dedi Ryan sabırsız bir hayal kırıklığıyla.

Ryan'ı susturmak için elimi kaldırdım. "Söyle bana baba. Ne duydun?"

"Anlamıyorsun," dedi babam geri çekilerek. "Berbat durumdaydı. Sonra o adam geldi ve kafasını karıştırdı. Doğru düzgün göremiyordu." Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve beni dehşete düşüren bir feryat kopardı.

"Baba..."

Babam kollarını uzatarak beni uzakta tuttu. "Dur, Lindsey. Dokunmayın bana. Hepsi benim suçum."

★ ★ ★

Jessica:

"Jess."

Babam evin yan tarafından geldi. Benimle konuşmak istediğini biliyordum ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmayı planlamıştım. Bu noktada, söylenecek ne kalmıştı ki?

"Merhaba, baba." Dudaklarımdan alay damladı. Tiksintim ona bir balyoz gibi indi. Hala orada kaynayan, yüzeyin altında fokurdayan sevgiyi bastırmaya başladı.

"Kimdi o?" diye sordu usulca, dikkatlice, sanki kırılacağımdan endişeleniyormuş gibi.

"Hiç kimse," diye cevap verdim, elim hâlâ bagajın kapağındaydı. Ona bakmak istemiyordum.

"O adamla görüşüyor musun?" Onu görmezden gelmeye devam ettim. "Cevap ver bana," diye tısladı.

Sonunda ona döndüm ve arabanın yan tarafına geldim. Eve dönüp baktım, Lindsey'nin hâlâ başka bir yerde, bu olaydan uzakta olması beni rahatlatmıştı.

"Öyleyse ne olmuş?"

"O senin için çok yaşlı..." İkimiz de ikiyüzlülüğünü hissederken sözleri kesildi.

"Sanırım babamla sorunlarım var," diye alay ettim. Sonunda eldivenler çıkmıştı. Artık babamın küçük kızı değildim. Yetişkin bir kadındım ve öfkeliydim.

Babam beni kolumdan tutup garaja doğru çekti ve kapıyı arkasından çarparak içeri itti. "Bana yeterince acı çektirmedin mi?" diye o kadar acı çektirerek yalvardı ki durakladım.

Ama sonra ben hatırladım her şeyi o olmuştu oldu. Yaptığım her şeyi.

Her şey bu korkunç ana yol açtı.

"Elbette baba, her şey seninle ilgili olsun," diye meydan okudum.

"Bu benimle ilgili, değil mi? Aylardır bana söylediğin bu değil miydi?" Bağırarak istedi ama yapamadı. Çünkü o zaman annem onu duyacaktı ve ona ne söyleyecekti?

İkimizi de korumak için ne yalanlar uyduracaktı?

"Evet, baba. Haklısın. Hepsi senin suçun."

Ondan çok nefret ediyordum. Hayır, ondan nefret etmediğim kadar nefret ediyordum.

"Jess, lütfen," diye yalvardı, acısı neredeyse içgüdüsel. "Seni özlüyorum. Bizi özledim. Lütfen..."

Elimde değildi.

Kendimi durduramadım.

Tüm öfkeme rağmen, ne kadar olmamasını dilesem de, hala çok fazla sevgi vardı. Onu üzgün görmek beni fiziksel olarak incitti.

Kollarımı ona doladım ve ağlamaya başladım. Başladıktan sonra duramadım. Babama ihtiyacım vardı.

Kolları beni sarmak için yukarı kalkmadan önce uzun, sonsuz bir an boyunca heykel gibi durdu.

"Sus, Jess. Bunu halledeceğim," diye mırıldandı ve ben de onun sözüne inanmak istedim.

Uzun zamandır ilk kez ona inanmama izin verdim.

★ ★ ★

Lindsey:

Şaşkınlık içinde babama baktım. "Anlamıyorum..."

"Onu giderken gördüm," dedi babam derin bir iç çekerek. "Neler olduğunu biliyordum. Bana zarar vermek için bunu nasıl yaptığını. Her zaman benim ne yaptığım ile ilgili olduğunu açıkça belirtti."

Söylemesi zor kelimelermiş gibi yüzünü buruşturdu. Bunun bu iğrenç hikâyenin en önemli anı olduğunu biliyordum ama şimdi her zamankinden daha fazla şaşkınlık içindeydim.

Ne yaptığını sormama gerek yoktu. Polis sorgusunu okumuştum. Suçları açıktı.

Ryan'a "Yani sen gittin," dedim, o da başını salladı, "Dr. Daniels da gitti..."

Ellerim titremeye başladı. Bağlantılar yeterince hızlı gelmiyordu, yine de biliyordum ...

Biliyordu

m...

"Baba?"

Babama baktım, kalp acısını ve kederini taze, açık gözlerle gördüm. Başından beri oradaydı, sadece ben görmemiştim.

Onu görmemiştim.

"Onu çok sevdim," diyerek gözyaşlarını sildi. "Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım ama yeterli olmadı. İşlerin çok ileri gitmesini engelleyemedim. Bana gerçekten ihtiyacı olduğunda yanında değildim. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım düzeltemeyeceğim şeyler var."

"Ne demek işler çok ileri gitti?" Fısıldadım.

Babam titrek bir nefes aldı. "Hepsi benim hatam. Bana bu yüzden olduğunu söyledi-"

"Ona ne yaptın?" Ryan bağırdı. Babama doğru atıldı ve ona ulaşmak için beni iterek yolundan çekti. Yana düştüm ve Ryan'ın babama çarpıp onu duvara yapıştırmasını felç olmuş bir dehşetle izledim. Çerçevesiz resimler yere düştü ve paramparça oldu. Ryan babamı gömleğinin önünden kavradı ve onu şiddetle sarstı.

"Ona ne yaptın?" diye kükredi. Bu, kalbi kırık bir adamın teselli edilemez öfkesiydi.

Babam hiçbir şekilde karşı koymuyordu. Kendi içine kıvrılmış, aynı kelimeleri tekrar tekrar mırıldanıyor gibiydi.

"Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Ryan onu bıraktı ve sendeleyerek uzaklaştı. Bana baktı, telaşımız birbirimizi yansıtıyordu.

Babam çok küçük görünüyordu. Olduğunu sandığım adamın bir kabuğu.

"Kız kardeşini seviyordum," diye söze başladı ve keşke onu engelleyebilseydim. Jess'e ne olduğunu öğrenmeyi takıntı haline getirmiştim. Ama şimdi, filizlenen gerçekle yüz yüze geldiğimde, bunu duyamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Bir parçam, cevapsız sorularla dolu bir hayatı olan, her şeyden habersiz kadın olmaya geri dönmek istiyordu. Bu daha kolay olurdu.

"O benim her şeyimdi," diye devam etti babam. "Ama çok ama çok kırılmıştı Lindsey. Senin anlamaya bile başlayamayacağın şekilde."

BÖLÜM

20

BEN FADLEY

23 Ağustos 1999

7:05 PM

Uzun zamandır kızıma sarılmamıştım. Sonsuza dek sürsün diye bu anı dondurmak istedim.

Kızımı dışarıda bekleyen şeyden korkuyordum. Dünya öğrendiğinde ne olacağından.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu korumamıştım.

Ona yaptığım şeyleri neden yaptığımı açıklayamıyordum. Yapmamam gereken şeyleri arzulayan o parçamdan nasıl nefret ettiğimi. Onu sevdiğimi. Annesini ve kız kardeşini sevdiğimi ama içimdeki boşluğu dolduramadıklarını.

Benim gibi saygın bir adamın arzulamaması gereken şeyleri arzuluyordum.

Hayatımın diğer kısımlarında eksik olan heyecanı yaşadım.

hayat.

Ben bir kocaydım. Bir babaydım. Bir iş adamıydım. Ve bunlar asla ama asla yeterli olmayacaktı.

Jess'in bu çirkin tarafımı bilmesini istememiştim. Ben asla beni gerçekte olduğum gibi görmesini istedim. Ama gördü.

Ve bu süreçte sadece kendimi ifşa etmekle kalmadım, onun içinde var olduğunu hiç bilmediğim bir karanlığı da ortaya çıkardım.

Jess geri çekildi, sanki akmasına izin verdiği gözyaşları onu iğrendirmiş gibi öfkeyle gözlerini sildi.

"Burada olmana bile şaşırdım. Sevişecek genç bir kızın yok mu senin?" Nefret doluydu. Benimle hiç böyle konuşmazdı. Gülümsemesine ve kahkahalarına alışkındım. Bu öfke ve nefretle ne yapacağımı bilemiyordum. Yine de hak ettiğimden fazlası değildi.

O anda, unutmama asla izin vermeyeceğini anladım. Sonsuza kadar devam edecek sonsuz bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştık. Onun yanlış yönlendirilmiş öfkesi bizim felaketimiz olacaktı.

"Bu sefer kim o? Onu tanıyor muyum?" diye sordu ve beni kendisinden uzaklaştırdı. "Söyle bana."

"Kimse yok, Jess. Söz veriyorum."

Güldü. Çocukluğundaki o tatlı kıkırdamadan çok farklıydı. Bu acı ve sefaletti. Bu, dünyayı yakıp yıkmak isteyen bir kadındı.

"Sanki sözlerin bir şey ifade ediyor."

"Bunu durdurmalısın, tatlım. Bu öfke seni tüketiyor." Onu yatıştırmaya çalıştım ama bu onu daha da çileden çıkarıyor gibiydi.

"Sana söyledim, bunların hiçbirini yapmak istemedim. Bunların olmasını istememiştım," diye ağladı.

Ona tekrar ulaşmaya çalıştım. "Shh, biliyorum, sevgilim. Biliyorum..."

Ellerimi savurdu. "Ama bunu hak ettiler. Eğer onları durdurmasaydım, bu olmaya devam edecekti. Daha fazla aile mahvolacaktı. Daha fazla küçük kız babasını kaybedecekti." Dudakları titremeye başladı ve kalbim kırıldı.

"Beni kaybetmedin, Jess. Yemin ederim."

"Ama ben sevdim!" diye bağırdı ve ben de Cara'nın onu duymamış olmasını umarak omzumun üzerinden mutfak kapısına doğru endişeyle baktım. "Çünkü bizi sevdiğini söylediğin kadar onları da seviyorsun."

Kontrolünü kaybettiğinin işaretlerini fark ettim. Ve benim küçük kızım o noktaya geldiğinde tehlikeliydi.

"Tammy'yi ya da diğerlerini incitmek istemediğini biliyorum-"

Jess saçlarını kafa derisinden kavradı. "Dinlemediler baba. Mantıklı düşünmelerini sağlamaya çalıştım. Onlarla konuşabileceğimi düşündüm. Onlara parçalanmış bir ailenin neye benzediğini gösterdim. Ne kadar acı verdiğini açıklayabileceğimi. Ama onlar. Sadece. Dinlemediler. Dinlemediler!"

Bu bana her seferinde anlattığı aynı hikayeydi. Oda arkadaşının kimlik kartını nasıl kullandığını ve gece geç saatlerde okulun bilgisayar laboratuvarında RA'sını nasıl beklediğini. Jess, Tammy'nin her akşam yatmadan önce e-postalarını kontrol etmek için oraya gittiğini biliyordu. Kızım, Tammy'yi binanın arkasından dışarı çıkardığını ve yerden aldığı kırık bir boru parçasıyla kafasına vurduğunu anlattı. O gece fırtına çıkması ve çimlerin üzerindeki tüm kan izlerinin temizlenmesi tamamen şanstı.

Bunu yapmak istemediğini iddia etti. Tartışmışlar ama Tammy onu dinlememiş. Jess, öğretmeniyle olan ilişkisini bitirmesi için ona yalvarmıştı. Ona birinin ailesini mahvettiğini söyledi.

"Ama umursamadı. Ben de onu durdurdum."

Ve aylar sonra, Phoebe'yi kütüphanede bulmuş. Ondan dışarıda konuşmasını istemişti. Tıpkı Tammy ile olduğu gibi tartışmışlar. O korkunç anın sıcaklığıyla kızım arkadaşını boğdu. Phoebe aşık olduğunu söylemişti. Buna engel olamadı. Durdurmak istememişti. Sevgilisiyle birlikte olmayı planladığını. Onun için ailesini terk edeceğinden emindi. Jess, Phoebe için ağlayıp durmuştu. Bu onu neredeyse yok etmişti.

Ama bir de güzel Meghan vardı. Jess kendini tutamadı. Bu tamamen benimle ilgiliydi. Eğer kendimi kontrol edebilseydim, Meghan -ve diğerleri- hâlâ hayatta olabilirdi.

Bu sefer amansız bir öfkeyle doluydu. Cesedi denize itmeden önce Jess, acele bir kararla ölü kızın parmağına bir şey soktu.

Ne olduğunu biliyordum. Jess yüzüğü attığında kalbimi kırdı. Bir şey anlatmaya çalıştığını sanıyordu. Davranışlarımın ona neye mal olduğunu bilmemi istiyordu. İkimiz de bunu hissettik. Bağımız artık pamuk ipliğine bağlıydı.

"Dinlemediler. Bu onların hatası. İstemedim ama başka seçeneğim yoktu," diye üzüntüyle inledi.

Öfkesini en az hak edenlerden çıkardı. O kızları öldürdüğünden beri her gün, onun yerine beni öldürmüş olmasını diledim.

"Biliyorum," dedim usulca, sonunda kızımı tekrar tutup kendime çektim ve küçükken yaptığım gibi sırtını okşadım.

Ona yardım etmem için her seferinde beni aramıştı. Elbette ona yardım ettim. Her zaman onun yanında olurdum. Sanki değişmiş bir durumdaydı ve ancak cesetler ayaklarının dibinde yerde soğurken panik içinde uyanırdı.

Polise gitmek istemiştim.

Suçluluk duygum ve kızımı her ne pahasına olursa olsun koruma arzum beni sessiz tuttu. Ama bu durmalıydı.

Artık durması gerekiyordu.

* * *

"Kendini durduramadı, ben de devreye girmek zorunda kaldım. Bir babanın yapması gereken budur."

Kulaklarımda tiz bir çınlama vardı. "Hayır."

Ryan'ın sesi çok uzaktaydı. "Yalan söylüyorsun."

"Keşke olsaydım." Babam yıkılmış görünüyordu ama sonunda gerçeği paylaştığı için de rahatlamıştı. "Keşke sana farklı bir şey söyleyebilseydim." Babam paramparça görünüyordu. Yüzlerce parçaya ayrılmıştı.

"Onları o mu öldürdü?" Sonunda sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum. "*Hepsini* mi?"

Babam beni tutarken korkunç bir hıçkırık çıkardı. "O iyi bir insandı, Lindsey. Onun hakkında kötü düşünme, *lütfen*."

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığılmadan önce babam beni tuttu. Uyuşmuş hissettim. İçim boşalmıştı. Her yerim titriyordu.

Bunca yıldır aradığım gerçek nasıl bu olabilirdi? Yirmi dört yıldır kayıp olan sevgili ablam bir katildi.

Ve babam...

Babamı ittim, kolları iki yanına düştü. Onu yanımda istemiyordum. Yanlış hissediyordum. Yanlış hissettiriyordu. Ona baktım, gözlerim yalvarıyordu ve sonra devam etti. Gerçi bu iğrenç hikâyenin nereye gittiği artık belliydi.

"İstemedim," diye inledi babam. "Bu yapmak istediğim son şeydi. Ama bana başka seçenek bırakmadı."

Oh Tanrım...

Sonra bütün resim ortaya çıkmaya başladı.

★ ★ ★

Ben Fadley 23 Nisan 1999

Sırtını okşadım. Gömleğimi acımasız yumruklarıyla sıkıldığını hissettim.

"Hepsi senin suçun baba. Her zaman senin suçun oldu." Sözleri korkunçtu ama o anda sesi yine benim küçük kızım gibi çıkıyordu. Ben sadece onun babasıyken, en çok sevdiği kişiyken.

Ve hayatımın geri kalanını bana bunu ödeterek geçirecekti. Yaptığı şeyleri yapmak istememişti bile. Bunu biliyordum.

Jess kalbinde kötülük olan kötü bir insan değildi.

Acı çekiyordu. O kadar çok acıyla doluydu ki, başkalarına zarar vermek dışında bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Hayatının bu hale gelmesinin suçlusunun onlar olduğunu düşünüyordu.

Bir ailenin parçalanması düşüncesine dayanamadı. Beni suçladı. Onları suçladı. Kendisi dışında herkesi suçladı.

"Acısını benden çıkar," diye yalvardım ona, gece geç saatte üniversiteye geldikten sonraki o ilk seferde. Arabamı kütüphanenin otoparkına park etmiştim ve kızımı şok içinde, teni bembeyaz, dudakları renksiz, ayaklarının dibinde ölü bir kızla bulmuştum. Cesedi arabamın bagajına koymuş ve bir zamanlar birlikte pek çok harika anıya ev sahipliği yapmış olan yere götürmüştüm.

"Bu kızları incitmeyi bırak. Bana kızmalısın. O öğretmene." Kendimi şiddete hazırlıyordum, bunu biliyordum. Ama verdiğim acılar yüzünden çocuğumun bir şeytana dönüşmesine katlanamazdım.

"Sana kızgıyım. Senin gibi her erkeğe. Ama sen hâlâ benim babamsın." Sesi küçük ve çatlıktı.

Tek nedeni buydu ve korkunç bir şekilde anlıyordum. Birbirimize olan sevgimiz her zaman en iyi şey olmuştu. Şimdi ise

En kötüsü.

Cesetlerden kurtulmasına yardım ettim. Bana ilkini, bebekken şefkatle üzerine örttüğüm battaniyeye sararak gömdüğünü söyledi. Nereye gömdüğünü hatırlayamıyordu. Orman çok geniş olduğu için yerini asla bulamadım. Tek umudum onun bu konuda akıllı davranmış olmasıydı. Küçücük kızımın bir cesedi tek başına taşıyabileceğini hayal bile edemezdim. Ama öğrendiğim bir şey varsa o da onun yapabileceklerini asla hafife almamam gerektiği idi.

Kürekli tekneyi alıp ortaya çıktık ve diğer hatalarını derin, derin suya attık.

Durakladım, gözlerim doldu.

"Bunların hepsi senin suçun," diye fısıldadı, artık gömleğime ağlamıyordu.

"Biliyorum," diye kabul ettim.

O bir tehlikeydi.

"Seni çok seviyorum."

"Biliyorum, tatlım."

Durdurulması gerekiyordu.

"Çok özür dilerim," derken sesim çatallaştı. "Seni seviyorum Jess."

Ellerimi boynuna doladım ve sıktım. Gözlerini kocaman açmış, ağzı açık bana bakıyordu.

Sonunda, sanırım memnun oldu. Bunun beni ne kadar mahvettiğini görebiliyordu. Beni incitmesi hoşuna gitti. Ama biteceği için rahatlamış olmalı.

Uzun sürdü ve benim kızım güçlüydü. Sevdığınız birinin canını almak yapabileceğiniz en zor şeydir. Ve o savaştı.

Ama onu kendinden korumak zorundaydım. Cara'yı korumak zorundaydım. Ve Lindsey'i. Tehdit olarak gördüğü her kadını korumak zorundaydım.

Jess ailemiz için bir yük haline gelmişti. Herkes için bir tehlike haline gelmişti. Özellikle de kendisi için.

Sonunda bitti.

*Savaşmayı bıraktı.
Beni pençelemeyi bıraktı.
Ne yaptığımı anladığımda ağlamaya başladım. Bedenini
kucakladım, uyanmasını diledim. Keşke her şeyi geri alabilseydim.
Hepsi benim hatamdı.
Biraz daha zaman geçti ve Lindsey'nin bağırdığını
duyabiliyordum. "Jessie!"
Sonra bir çığlığa dönüştü.
Panik içinde küçük kızımın cesedini Mustang'in bagajına koydum
ve diğer kızımı kontrol etmeye gittim.*

★ ★ ★

Lindsey:

"Nerede o?" diye sordum, sesim sahip olduğumu bilmediğim bir güç kazanmıştı. Çınlama azalıyordu. Farkındalık sonunda içime yerleşti.
Bir şekilde, her şey anlamlıydı. Mükemmel, korkunç bir anlam.
O zamandan bu zamana her şey tek bir korkunç gerçeklikte birleşiyordu. Jess tüm o masum kadınları öldürmüştü.
Çünkü babam onu buna sürüklemişti. Ve
sonra onu öldürdü.
Babam kız kardeşimi öldürmüştü.
"Nerede o?" Tekrar sordum.
Başını sallayışını izledim, yüzü ıstırapla buruşmuştu. Ryan'a baktım. Hâlâ boşluğa bakıyordu, yüzü kül rengiydi.
"Özür dilerim," diye fısıldadı babam, acısı hissediliyordu.
Onun suçluluğu umurumda değildi, önemli olan tek şey gerçektir.

★ ★ ★

Ben Fadley:

*Polis geldi. Kayıp ihbarında bulunduk.
O sırada garajda beni bekliyordu.*

O gece Lindsey ve Cara nihayet uyuduktan sonra evden çıktım ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi kürekli tekneyi Mustang'in arkasına bağladım. Sonra küçük kızımı onu götürebileceğim tek yere götürdüm.

Onu dikkatlice paketledim ve tekneye koymaya hazırlandım. Orada, kıyıda durdum, daha önce binlerce kez yaptığım gibi onu tuttum. Onu göğsüme bastırarak salladım. Ay ışığında suyun parıltısı trajedimize hüzünlü bir tanıklık ediyordu.

"Çok üzgünüm," diye ağladım ona son bir kez sarılarak. O kadar güzeldi ki. Uyuyor olabilirdi.

Kıyıda parlayan bir ışık beni ürküttü, ağaçların arasından bir arabanın geçtiğini görebiliyordum. Araba park etmişti, müziği bangır bangır çalıyordu.

Onu gizleme ve tekneyi Mustang'e bağlama telaşıyla sağ arka lambayı metal aksamla birlikte kırdım. Onu tamir etmeye asla cesaret edemeyecektim.

Ve sonra, eve geri dönmek için uzun, korkunç bir yolculuk yaptım. Ölü kızımınla birlikte.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya dikkat ederek garaj kapısını kaldırdım, motoru kapattım ve araba ile tekneyi içeri ittim.

Sonra, o korkunç gecenin karanlığında, tatlı Jess'imi dekorasyonda kullandığımız plastik örtülere sardım. Koli bandıyla sıkıca sabitledim ve sonra onu teknenin dibine koydum.

O durgun, bulanık sulara açıldığımız teknenin aynısı. Ve onu yakınımda tuttum.

Kokuyu açıklamak ve çürüme kokusunu elimden geldiğince örtmek. Şaşırtıcı bir şekilde, kimse bunu sorgulamadı.

Onu hep göle götürmeyi planlamıştım ama sonunda yanımda olmasından memnun oldum. Garaja gidip onunla hala oradaymış gibi konuşabiliyordum.

Ve o sessiz anlarda, onun öfkesini ya da nefretini hissetmedim. Sadece aşkını.

Lindsey:

Babam beni garaja götürdü. Muşambayı kaldırdı ve tekneyi ilk kez gösterdi.

"O içeride." Sesi çatallaştı ve ben dikkatlice gemiye adım atarken gözlerini kaçırdı. Bunca yıldır vücudunu örten eski çarşafı geri çektim.

Kız kardeşim olan bohçaya baktım, hayatta ya da ölümdede çok fazla acı çekmemiş olmasını umuyordum. Belki de böylesi gaddarlıklar yapan bir kadına karşı sempati ya da şefkat hissetmemeliydim. Ama bu tür bir sevgi, tıpkı kız kardeşime karşı hissettiklerim gibi, katran gibi siyah ve yapışkandı; derimi ovalasam bile asla geçmeyecekti.

"Elimden geldiğince onu saklamaya çalıştım. Kimsenin onun ne yaptığını bilmesini istemedim. Kayıp olması bir canavar olmasından daha iyiydi," diye homurdandı babam, sözleri boğuk ama garip bir şekilde hoşnuttu.

Doğru seçimi yaptığina gerçekten inandığını biliyordum. Onu yapabileceği tek şekilde korumuştı. Ve bunu yaparken, onun hak ettiğı baba olmuştu. O hayattayken yeterince cesur olamadığı babası.

Bizi tekneye kadar takip etmiş olan Ryan'a baktım. Gözleri benimkilerle buluştu ve orada rahatlamaya benzeyen bir şey gördüm.

Sonunda sevdiği kadına ne olduğunu öğrenmişti. Belki hayatına devam edebilirdi. Artık Jess hakkındaki gerçeğı bildiğine göre, belki kendini affedebilirdi.

Bana belli belirsiz bir baş selamı verdi ve telefonunu kulağına dayayarak mutfağına geri döndü. Diğer uçtaki memurla konuştuğunu, adresimizi verdiğini ve ne bulduğumuzu söylediğini duydum.

Babam bana baktı, yüz ifadesi benim için olmayan, iç burkan bir hayranlıkla doluydu.

"Ben her zaman sadece kızım için en iyisini istedim. Önemli olan tek şey o," diye homurdandı.

Kız kardeşimin cesedini dikkatlice açtım ve kendimi onun iskelet haline gelmiş kalıntılarına bakmaya zorladım. Elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Koyu renk saçlarından birkaç tutam hâlâ sağlam kafatasına tutunuyordu. Dişlerinin ağarmış, beyaz kemikleri korkunç bir gülümseme yaratıyordu. Diş yuvaları boş olsa da garip bir şekilde bakışlarını üzerimde hissettim. Sanki Jess tepkilerimizi izliyor, gösterinin tadını çıkarıyordu.

Babam boğuk bir çığlık attı ve yanımdaki tekneye tırmanıp dizlerinin üzerine çöktü. Nazikçe, sevgiyle kemiklere dokundu, içinde derinlerde bir yerden acı dolu bir feryat koptu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Tatlı kızım, seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diye fısıldadı. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yeni bir kederle donuklaşmıştı. "Lütfen, onu güvende tutmalıyız."

Ne diyeceğimi bilemedim. Felç olmuştum. Uzun zaman önce ölmüş kız kardeşimin çıplak kemikleri üzerinde ağlayan babama bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. İleri geri sallanıyor, sadece onun için bir şeyler fısıldıyordu. Onun duyamayacağı ama yine de söylemesi gereken sözler. Sanki bu onu suçluluk ve utançtan kurtaracakmış gibi.

"Üzgünüm, Jess. Çok üzgünüm, benim güzel kızım."

Tekneden indim, babamı geride bıraktım, Jess'in kalıntılarını kucaklıyor, kaybettiği kızı için kontrolsüzce hıçkırıyordu. Kabuslara konu olan bir kız çocuğu.

Başka birine zarar vermeden önce durdurduğu bir kız.

O anda bu çarpık aile bağının bir daha asla bir parçası olmak istemediğimi anladım.

"Lindsey... lütfen..." diye başladı.

Ne soracağını biliyordum. İçimdeki her şey bunu reddetmemi söylüyordu. Onu bu son teselliden mahrum bırakmamı çünkü bunu hak etmediğini söylüyordu.

O da bilmiyordu.

Ama bir sebepten ötürü -belki de acı verici, ruhumu ezen bir aşkın son perdesinde- kendimi aynı fikirde buldum.

"Hiç kimse bilmeyecek. Söz veriyorum."

Gözlerini kapattı, uzaklardan siren sesleri gelirken vücudu iğrenç sırlarının ağırlığı altında ezildi.

Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica'nın Çözölemeyen Kayboluşu Fadley

13. Bölüm

Final

Herkese merhaba. Bir çeşit sonsöze hoş geldiniz. Ben ev sahibiniz Stella-Ben de Rachel.

Stella: Ve bu da *Kaybolmak İçin On Saniye: Jessica Fadley'in Çözölemeyen Kayboluşu*.

Tema müziği çalar

Stella: Bu podcast'i üç hafta önce bitirdik ve o zamandan bu yana çok şey oldu. Aslında o kadar çok şey oldu ki, bu son bölümü geri dönüp yeniden kaydetmek zorunda kaldık ve yayını sonlandırdığımızdan bu yana çıkan tüm haberleri güncel tutmak istedik.

Rachel: Çünkü çocuklar, kayıp bir kızın davasında bir tutuklama oldu. Southern State Üniversitesi'nin kız öğrencileri. Ve bütün sezon etrafında dans ettiğimiz şüphelilerden hiçbiri değil.

Stella: Biraz sinir bozucu. Çok araştırdık ve yemin ederim ki Öğretmen!

Ben paramı erkek arkadaşına yatırmıştım. Kayıp kızların dördüyle de ilişkisi olduğunu öğrendiğimizde çok çılgıncaydı. Bunu kim tahmin etti?

Stella: Dinleyicilerimizden bazılarının bunun isimsiz bir seri katil. Bu teori sonlara doğru iyice hız kazandı. Eğer bu bir kitap ya da film olsaydı, mantıklı olurdu.

Rachel: Hayatın kurgudan daha garip olduğunu gösteriyor. İşte bu Bizim gibi gerçek suç podcast'i yaratıcıları iş başında.

Stella: Çok doğru. Size büyük haberleri vermeden önce bir konuya değinmek istiyorum. Bu konuda bize yöneltilen epeyce eleştiri var.

bu davaları nasıl ele aldığımızı. Kayıpları ve cinayetleri hafife aldığımızı söylediler. Kırdığımız herkesten özür dilemek istiyorum. Niyetimiz asla bu dört kadının ölümünü küçümsemek değildi.

Aynen öyle. Ve aslında bu bize biraz vicdan muhasebesi yaptırdı. için Bu podcast ile nasıl ilerleyeceğimizi gerçekten düşünmeliyiz. İyi bir şeyler yapmak istiyoruz, bu da yanlış yaptığımız zaman bunu kabul etmek anlamına geliyor.

Stella: İyi dedin, Rach. Kurbanlara karşı bir yükümlülüğümüz var ve onların ailelere saygılı olmak. Bunların çok gerçek trajediler yaşamış gerçek insanlar olduğunu hatırlamak. Bu eğlenceyle ilgili değil. onlara bir ses vermekle ilgili.

Biz de bunu yapmak için buradayız, biliyor musun?

Stella: Tamam, büyük molaya geri dönelim. Rach, kim olduğunu asla tahmin edemezsin. şimdi sadece Jessica Fadley değil, Tammy Estep, Phoebe Baker ve Meghan Lambert cinayetleriyle de suçlanıyor.

Cevabı biliyorum ama bu onuru sana bırakıyorum. Davul, Lütfen.

Stella: Benjamin Fadley! Teğmen Jane Higgins dün bir basın toplantısı düzenleyerek Jessica'nın babasını dört cinayetten de tutukladıklarını duyurdu. Görünüşe göre her birini itiraf etmiş.

Ve Jessica'nın kalıntıları evde bulundu, aslında Eski bir teknenin garajında.

Stella: Bu doğru, başından beri oradaydı. Eğer o yer çok mutsuz bir Jessica tarafından lanetlenmemişse şaşırırım.

Kesinlikle. Umarım boktan babasına musallat olmuştur. Ne psikopat ama!

Stella: Sebepten çok emin değiliz, ancak sapık öğretmen gibi sevgili babamın da çok genç ve çok güzel olanlara karşı bir ilgisi varmış gibi görünüyor. Belki Jessica öğrendi ve onu susturmak zorunda kaldı.

Tanrım, zavallı kız kardeşini düşünüp duruyorum. Düşünebiliyor musun? Babanın sadece kız kardeşini değil, başka kızları da öldürdüğünü öğrenmek?

Stella: Bilmiyorum, ama tüm hesaplara göre, Lindsey Fadley babasını ihbar etti.

Umarım bir çeşit huzur bulur. Bunu hak ediyor.

Stella: New York'a taşınmayı planladığını duydum.

Orada lüks bir otel var. Görünüşe göre kalan Fadley kızı iyi iş çıkaracak.

Peki ya Jessica ve Lindsey'nin annesi? Haberi nasıl karşıladı?

Stella: Cara Fadley henüz bir açıklama yapmadı. Tek bildiğim, anonim kaynaklardan tabii ki-

Tabii ki.

Stella: Cara'nın boşanma davası açtığını-

Tabii ki.

Stella: Evi satıyor ve oradan gidiyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

Rachel: Umarım hem o hem de Lindsey hayatlarına devam edebilirler.

Stella: Baş şüphelimiz olan ürkütücü profesöre gelince. Küçük bir kuş bana-

Rachel: Daha fazla anonim kaynaktan-

Stella: Basın adını öğrendikten sonra üniversite tarafından emeklilik fonları donduruldu.

Rachel: Ve şimdi kim olduğunu söyleyebiliriz.

Stella: Evet, dünyaya ya da sizi dinleyen binlerce kişiye Dr. Clement Daniels'ın öğrencilerini avladığını söyleyebiliriz.

Ve karısı da onu terk etti. İğrenç kocalarını kaldırırma atan kadınlar için üç kez şeref!

Stella: Bu doğru. Ryan McKay, nam-ı diğer "seksi erkek arkadaş", aslında *Chicago Courier*'de çalışan ödüllü bir gazeteci. Jessica'yı arayışıyla ilgili üç bölümlük bir dizi yazdı.

Babasının tutuklanması. Herkes onun Pulitzer kazanabileceğini söylüyor.

Ve sen de onun suçlu olduğunu düşünüyordun, Rach.

Bu konuda çok yanılmışım. Ama iyi bir şeye benziyor. tüm bunlar ortaya çıktı.

Stella: *Kaybolmak İçin On Saniye İçin* bu kadar: Şimdi Çözüldü

Jessica Fadley'in Kayboluşu. Ama Rachel ve ben gelecek sezon Jenny

Malone'un faili meçhul cinayetini araştırırken bize katılmanızı umuyoruz.

Genç bir kadın 1954 yılında evinden 6 mil uzakta bir tarlada dövülerek öldürülmüş olarak bulundu.

Olamaz, zavallı kız!

Stella: Biliyorum, değil mi? Her neyse, bir dahaki sefere kadar, gerçek suç bebekleri, güvende kalın.

TEŞEKKÜRLER

Abbi:

Bu kitap olağan şüphelilere gidiyor (anladınız mı? Cinayet ve ... şüpheliler hakkında bir kitap... boş verin). Ian ve Gwyn, en başından beri bu yazma yolculuğunda benimle birlikteydiniz ve her zaman en büyük amigolarım ve destekçilerim oldunuz. Bu kitabı yazarken muhtemelen girdiğim tüm izleme listeleri için özür dilerim - arama sekmem korkutucu, çok korkutucu bir yer. Claire, yardımcı yazarım, suç ortağım (bak, yine yaptım!), yazdığım her şey bok gibi hissettirirken beni yazmaya itiyorsun. Bunu yapmaya devam edebileceğimi hissettiriyorsun. Yine de biraz önyargılı olduğunu düşünüyorum. Sen bir arkadaştan daha fazlasısın, sen ailedensin ve ne yazık ki bu senin için benimle sıkışıp kaldığın anlamına geliyor. Ve beta okuyucularımız Elizabeth ve kız arkadaşım Kristy'ye harika geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Bu kitap sizin sayenizde harika oldu.

Claire:

Her kitabı yazmak zordur-özellikle de cinayet hakkında yazıyorsanız! Bunu bir arkadaşla birlikte yapmak gerçekten asla hafife alamayacağım bir hediye, bu yüzden sana teşekkür ederim Abbi, böyle harika bir arkadaş ve yazma ortağı olduğun ve benimle birlikte cinayet ve kargaşanın karmaşık dünyasında gezindiğin için. Bunu tekrar birlikte yapabildiğimiz için çok mutluyum. Harika aileme de teşekkürler. Hepiniz bana çok cesaret veriyorsunuz ve bu benim için dünyalara bedel. Özel

En büyük kızım Becca'ya teşekkürlerimi sunuyorum. Tüm küçük şeyler için benim kadar heyecanlanmana bayılıyorum. Seni sonsuz seviyorum.

Ve bir kez daha, hissederek, ikimizden de:

Her zaman olduğu gibi, muhteşem editörümüz Tara Gavin'e bize ve kitaplarımıza inandığı için çok teşekkür ederiz. Yaptığınız her şey için çok minnettarız ve size daha birçok hikaye sunmak için sabırsızlanıyoruz. Crooked Lane Books'taki tüm ekibe, ama özellikle Thai Fantuauzzi Perez, Rebecca Nelson ve Dulce Bortello'ya, fikirlerimiz üzerinde bizimle birlikte çalışma konusundaki sabrınız ve istekliliğiniz için. Endişelerimizi asla göz ardı etmediniz ve her zaman hayalimizi gerçeğe dönüştürmek için çabaladınız.

Yayımlanmadan önce bir kitap üzerinde her zaman çok sayıda göz vardır; ilk, yarım yamalak fikirlerden tam ürüne kadar. Ama biliyoruz ki (çünkü biz de okuyucuyuz) sizi çeken şey kapaktır. Önce gözlerinizle ziyafet çekersiniz, değil mi? Ve ne kapak ama! Bu muhteşem tasarım için Heather VenHuizen'e çok teşekkür ederiz. Ne istediğimize dair pek çok görkemli fikrimiz vardı ve siz bir şekilde tüm bunları alıp kelimenin tam anlamıyla nefesimizi kesen bir şey yaptınız.

Ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, kitaplarımızı okuyan, inceleyen ve paylaşan tüm harika okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederiz. Her biriniz sayesinde her gün sevdiğimiz işi yapabiliyoruz. Karanlık, dolambaçlı şeyler yazıyoruz ve siz her seferinde bunu kucaklıyorsunuz. Bizi anlıyorsunuz. Umarız bunu da en az bizim kadar seversiniz.

Katherine Greene tarafından da mevcuttur

Orman Bekliyor

YAZAR BİYOGRAFİSİ

Katherine Greene, çok satan yazarlar A. Meredith Walters ve Claire C. Riley'nin takma adıdır. Her ikisi de tüyleri diken diken eden gerilim ve gerçek suç romanlarına merak salmış ve güçlü bir kadın sesiyle karanlık, çarpık hikayelere duydukları sevgi, onları sizi tahminler içinde bırakan hikayeler yaratmaya yöneltmiştir. Her ikisi de şu anda aileleriyle birlikte Birleşik Krallık'ta yaşamaktadır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2024 by Abbi Horne and Claire Cathrin Riley

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Quick Brown Fox & Company LLC'nin bir baskısı olan Crooked Lane Books tarafından yayımlanmıştır.

Crooked Lane Books ve logosu The Quick Brown Fox & Company LLC'nin ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Katalog-yayın verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN (ciltli): 978-1-63910-908-1

ISBN (e-kitap): 978-1-63910-909-8

Kapak tasarımı: Heather VenHuizen

Fotoğraflar Cottonbro Studio, Pexels ([s. 14](#), [184](#), [278](#)); Yuvabadiger, Pixaby ([s. 29](#)); Andrea Piacquadio, Pexels ([s. 81](#)); Picjumbo.com, Pexels ([s. 81](#)); Ronni Kurtz, Unsplash ([ss. s. 127. 94](#)); Monica Turlui, Pexels ([127](#)); Pixaby ([243](#)); RDNE Stock Project ([s. 243](#))

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

www.crookedlanebooks.com

Crooked Lane Kitapları
34 West 27th St., 10. Kat New
York, NY 10001

İlk Baskı: Kasım 2024 10 9 8 7

6 5 4 3 2 1

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

